STAR WARS™

EPISODUL III
RĂZBUNAREA SITH

MATTHEW STOVER

DUPĂ IDEEA ŞI SCENARIUL LUI GEORGE LUCAS

MATTHEW STOWER

STAR WARS

RĂZBUNAREA SITH

V.1.0

V.1.0

Matthew Stover
Revenge of the Sith
2005

Matthew Stower

Născut în 1962, Matthew Stover este un romancier american de ficţiune fantastică. Este probabil scriitorul cel mai cunoscut datorită celor patru romane Star Wars, inclusiv novelizarea filmului Star Wars Episode III: Revenge of the Sith.

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ…

Istoria aceasta s-a petrecut cu mult timp în urmă, într-o galaxie îndepărtată. De acum s-a terminat. Nu se mai poate face nimic pentru a o schimba.

Este o poveste despre dragoste şi pierdere, frăţie şi trădare, sacrificiu şi moartea viselor. O poveste despre linia înceţoşată dintre faptele noastre cele mai bune şi cele mai rele.

Povestea sfârşitului unei ere.

Poveştile au o însuşire stranie…

Deşii toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă şi atât de departe încât simplele cuvinte nu pot descrie timpul sau distanţa, ele au loc şi acum. Chiar aici.

Ele au loc în vreme ce citiţi rândurile acestea.

Aşa s-au încheiat douăzeci şi cinci de milenii. Corupţia şi trădarea au strivit o mie de ani de pace. Nu este doar sfârşitul unei Republici, ci pogorârea nopţii asupra civilizaţiei în sine.

Acesta este amurgul cavalerilor Jedi.

Sfârşitul începe acum.

INTRODUCERE - EPOCA EROILOR

Cerurile Coruscantului strălucesc de exploziile războiului.

Lumina artificială a zilei revărsată de oglinzile orbitale ale capitalei este sfârtecată de văpăile intersectate ale propulsiilor ionice şi punctată de explozii ce se extind radial – dârele de sfărâmături care se revarsă ca un potop în atmosferă devin panglici încâlcite de nori. Pe faţa întunecată a planetei, cerul este o reţea infinită de fire subţiri şi sclipitoare ce conectează planetoizi şi urmăresc spiralele aleatorii ale licuricilor scânteietori. Cei care urmăresc totul de pe terasele nesfârşitului oraş-planetă, pot considera spectacolul ca fiind minunat.

Din interiorul bătăliei, totul este altfel.

Licuricii sunt strălucirile propulsiilor vânătorilor stelari. Firele subţiri şi sclipitoare sunt reflexiile de lumină ale unor salve de turbolasere îndeajuns de puternice pentru a vaporiza un orăşel. Planetoizii sunt nave spaţiale de luptă.

Din interior, bătălia este o furtună de confuzie şi panică, de fascicule de particule focalizate, care sclipesc atât de aproape de vânătorul tău stelar, încât cabina îţi răsună ca un anunciator defect sau resimţi până în tălpile cizmelor torpilele de şoc care îţi izbesc crucişătorul, ucigând fiinţele alături de care te-ai antrenat, ai mâncat, te-ai jucat, cu care ai râs şi cu care te-ai certat. Din interior, bătălia este disperare, teroare şi certitudinea ce-ţi răscoleşte

măruntaiele că întreaga galaxie încearcă să te ucidă.

Dintre rămăşiţele Republicii, fiinţe uluite privesc cu oroare desfăşurarea bătăliei în direct pe HoloNet. Toţi ştiu că războiul mergea prost. Toţi ştiu că zilnic sunt capturaţi sau ucişi alţi Jedi, că Marea Armată a Republicii a fost alungată pe rând din sistemele stelare, dar aşa ceva…

Un atac asupra inimii Republicii?

O invazie a Coruscantului?

Cum se poate întâmpla aşa ceva?

Este un coşmar şi nimeni nu se poate trezi.

În direct prin HoloNet, fiinţele privesc armata de droizi a separatiştilor revărsându-se peste districtul guvernamental. Transmisia abundă în imaginile soldaţilor-clone copleşiţi numeric, care sunt sfârtecaţi de nemiloşi droizi distrugători puternici chiar în coridoarele Senatului Galactic.

Un oftat de uşurare: soldaţii-clone par să respingă atacul, îmbrăţişări şi chiar câteva aclamaţii murmurate în toată galaxia, când forţele separatiste se retrag în navele lor de desant şi pornesc spre orbită…

Am învins! îşi spun peste tot fiinţele. I-am respins!

Apoi însă sosesc rapoarte noi – la început, simple zvonuri – că atacul n-a fost de fapt o invazie. Separatiştii nu încercau să cucerească planeta. A fost doar un raid-surpriză asupra Senatului.

Coşmarul sporeşte: Cancelarul Suprem a dispărut.

Palpatine de Naboo, omul cel mai admirat din galaxie, ale cărui talente politice inegalabile au menţinut Republica laolaltă. Omul ale cărui integritate personală şi curaj dovedesc că propaganda separatistă despre corupţia din Senat nu este decât o minciună. Omul a cărui conducere carismatică insuflă întregii Republici voinţa de a continua lupta.

Palpatine este mai mult decât respectat. El este iubit.

Simplul zvon al dispariţiei sale împlântă un pumnal în inima tuturor prietenilor Republicii. Toţi o ştiu în adâncul sufletului, în măruntaie, în măduva oaselor…

Fără Palpatine, Republica se va prăbuşi.

Confirmarea soseşte şi este mai rea decât orice şi-ar fi putut imagina cineva. Cancelarul Suprem Palpatine a fost capturat de separatişti… şi nu numai de ei.

Palpatine a căzut în mâinile generalului Grievous.

Grievous nu este precum ceilalţi lideri ai separatiştilor. Nute Gunray este trădător şi venal, dar este un neimoidian, aşadar venalitatea şi trădarea sunt fireşti, iar la cancelarul Federaţiei

Comerciale ele sunt chiar virtuţi. Poggle cel Mic este arhiducele constructorilor de arme de pe Geonosis, planeta unde a început războiul: este analitic şi nemilos, dar în acelaşi timp pragmatic. Raţional. Inima politică a Confederaţiei Separatiste, contele Dooku, este cunoscut pentru integritatea sa – principiile lui se ridică împotriva a ceea ce el consideră corupţia senatorială. Deşii mulţi cred că se înşeală, îl respectă pentru curajul convingerilor sale.

Toţi aceştia sunt fiinţe dure. Fiinţe periculoase. Crude şi agresive.

Pe de altă parte, generalul Grievous…

Grievous este un monstru.

Comandantul suprem al forţelor militare separatiste este o abominaţie a naturii, o fuziune de materie organică şi droid… iar părţile sale de droid au mai multă milă decât ceea ce i-a mai rămas din carnea de extraterestru. Creatura aceasta pe jumătate organică a măcelărit miliarde de fiinţe. Planete întregi au fost incinerate la comanda sa. El este geniul rău al Confederaţiei. Arhitectul victoriilor lor.

Autorul atrocităţilor lor.

Iar strânsoarea sa de duroţel s-a închis în jurul lui Palpatine. El confirmă personal captura într-o emisie pe bandă largă din crucişătorul lui de comandă aflat în mijlocul bătăliei orbitale. Fiinţe din toată galaxia privesc, se înfioară şi se roagă să se trezească din visul acesta oribil.

Fiindcă ele ştiu că asistă, în direct pe HoloNet, la moartea Republicii.

Multe dintre fiinţele acelea izbucnesc în lacrimi – multe se întind pentru a-şi linişti soţii sau soţiile, perechea-de-creşă sau tovarăşii de triadă, ca şi vlăstarele de toate formele, de la copii, la pui şi puieţi.

Un lucru ciudat însă: puţine dintre progenituri au nevoie de alinare. Dimpotrivă, ele îi îmbărbătează pe vârstnici. În toată Republica – prin cuvinte sau feromoni, în impulsuri magnetice, prin împletiri de tentacule sau telepatie – mesajul copiilor este acelaşi: „Nu vă temeţi. Totul va fi bine”.

Anakin şi Obi-Wan vor ajunge de îndată acolo.

Ei spun asta, ca şi cum numele respective ar putea conjura miracole.

Anakin şi Obi-Wan... Kenobi şi Skywalker... De la începutul Războiului Clonelor, numele Kenobi şi Skywalker s-au contopit într-unul singur. Ei sunt peste tot. Transmisiile HoloNet ale acţiunilor întreprinse de ei împotriva duşmanilor separatişti i-au făcut cei mai faimoşi Jedi din galaxie.

Copiii din toată galaxia le cunosc numele, cunosc totul despre ei, le urmăresc faptele ca pe ale unor eroi sportivi, nu ale unor războinici în bătălia disperată de salvare a civilizaţiei. Nici chiar adulţii nu sunt imuni – nu este ceva neobişnuit ca un părinte exasperat să întrebe, atunci când copilul său tocmai a încercat să facă una dintre acele prostioare spectaculos de periculoase care-i definesc pe puştii îndrăzneţi de pretutindeni, „Cine te crezi: Kenobi sau Skywalker!”

Kenobi ar prefera mai degrabă să dialogheze decât să se lupte, dar când trebuie să se lupte puţini îl pot egala. Skywalker este maestrul cutezanţei – energia, îndrăzneala şi norocul său realmente incredibil completează perfect constanţa deliberată şi echilibrată a lui Kenobi. Laolaltă, ei sunt un ciocan Jedi care a strivit invazia separatiştilor de pe zeci de planete.

Toţi copiii care urmăresc bătălia de pe cerul

Coruscantului ştiu prea bine: când Anakin şi Obi-Wan vor ajunge acolo, nemernicii de sepi vor regreta că n-au rămas azi în paturile lor.

Desigur, adulţii ştiu mai bine cum stau lucrurile. Asta înseamnă să fii adult – să înţelegi că eroii sunt creaţi de HoloNet şi că adevăraţii Kenobi şi Skywalker sunt la urma urmelor fiinţe umane.

Chiar dacă ei ar fi cu adevărat ceea ce afirmă legendele, cine poate spune că vor apărea la timp? Cine ştie unde sunt chiar în clipa aceasta? Poate că sunt încolţiţi pe o planetă separatistă îndepărtată. Poate că au fost capturaţi sau răniţi. Poate că sunt chiar morţi.

Unii adulţi şoptesc între ei: „Poate că s-au prăbuşit…”

Fiindcă zvonuri există. Nu pe HoloNet, bineînţeles – ştirile emise de HoloNet se află sub controlul cabinetului Cancelarului Suprem şi nici chiar renumita candoare a lui Palpatine nu ar îngădui relatarea unor astfel de veşti – dar se aud şoapte. Şoaptele unor nume despre care Jedi ar dori să pretindă că n-au existat niciodată.

Sora Bulq… Depa Billaba… Jedi care s-au prăbuşit în partea întunecată. Care s-au alăturat separatiştilor sau, mai rău, care au masacrat civili sau care şi-au ucis camarazii. Adulţii nutresc bănuiala teribilă că nu se pot încrede în Ordinul Jedi. Că nu se mai pot încrede în el. Că până şi cel mai puternic Jedi poate, pe neaşteptate, să… se frângă.

Adulţii ştiu că eroii legendari sunt doar legende şi câtuşi de puţin eroi.

Aceşti adulţi nu pot fi încurajaţi de vlăstarele lor. Palpatine a fost capturat. Grievous va scăpa. Republica va cădea. Oamenii simpli nu mai pot întoarce acest curs al evenimentelor. Oamenii simpli nici măcar n-ar încerca s-o facă. Nici chiar Kenobi sau Skywalker.

De aceea adulţii aceştia din toată galaxia privesc la HoloNet cu tăciuni stinşi în locul inimilor.

Tăciuni, deoarece ei nu pot zări două rafale prismatice de inversare a spaţiului real, hăt departe de puţul gravitaţional

al Coruscantului – deoarece ei nu pot zări o pereche de vânători stelari decuplându-se fără ezitare de inelele hiperpropulsiilor şi năvălind trăgând din toate tunurile în furtuna de vânători-vulturi separatişti.

O pereche de vânători stelari. Vânători stelari Jedi. Numai doi.

Doi sunt de ajuns.

Doi sunt de ajuns, întrucât adulţii se înşeală şi copiii lor au dreptate.

Deşii este sfârşitul epocii eroilor, cei mai buni eroi au fost păstraţi pentru final.

PARTEA ÎNTÂI - VICTORIA

Întunericul este generos.

Cel dintâi dar al său este tăinuirea: adevăratele noastre chipuri se află în bezna dinapoia pielii noastre, adevăratele noastre inimi rămân umbrite încă şi mai adânc. Însă tăinuirea cea mai de seamă nu este protejarea de adevărurile secrete, ci ferirea de adevărurile altora.

Întunericul ne apără de ceea ce nu cutezăm să ştim.

Al doilea dar al său este iluzia amăgitoare: mângâierea visurilor blânde în braţele nopţii, înfrumuseţarea pe care imaginaţia o aduce lucrurilor ce ar îngrozi sub lumina puternică a zilei. Însă alinarea cea mai de seamă este amăgirea că bezna e doar temporară, că fiecare noapte aduce după ea o nouă zi – fiindcă, de fapt, ziua este cea temporară.

Ziua este amăgirea.

Al treilea dar al său este lumina în sine: aşa cum zilele sunt definite de nopţile ce le divid, aşa cum stelele sunt definite de negrul infinit prin care se rotesc, întunericul îmbrăţişează lumina şi o smulge din centrul propriului sine.

Prin fiecare izbândă a luminii, întunericul este cel care învinge.

ANAKIN ŞI OBI-WAN

Antiaeriana îndreptată împotriva vânătorilor stelari fulgera în toate părţile. Chiar mai sonor decât răpăitul şrapnelelor şi mârâitul propulsiilor subluminice, cabina îi vuia şi răsuna de loviturile foarte apropiate ale turbolaserelor navelor spaţiale de luptă care ticseau spaţiul în jurul lui. Uneori plonjoanele lui rotitoare şi spiralate prin

norul bătăliei treceau atât de aproape de rafale, încât dispersia de energie îi zguduia naveta îndeajuns de violent pentru a-i tresări capul pe suporturile scaunului de pilot.

În clipele acelea, Obi-Wan le invidia pe clone: cel puţin ele aveau căşti.

— R4, rosti el în intercom, nu poţi face ceva cu giroscoapele?

Droidul cuplat la soclul din aripa stângă a vânătorului stelar fluieră ceva care aducea neplăcut de mult cu o scuză omenească. Încruntătura lui Obi-Wan se adânci. R4-P17 petrecuse prea mult timp cu astromecul excentric al lui Anakin şi începuse să-i deprindă apucăturile necorespunzătoare.

Noi rafale de antiaeriană îi încadrară traiectoria. Pătrunse în Forţă şi căută un canal sigur prin roiurile de şrapnele şi reţelele sfârâitoare de fascicule de particule.

Nu găsi nimic.

Îşi dezgoli dinţii într-un mârâit neauzit, răsucind vânătorul stelar în jurul altei explozii care i-ar fi putut jupui blindajul ca pe un fruct-stelar ithorian dat în pârg. Detesta partea asta a războiului. O ura de-a dreptul.

Pilotatul este pentru droizi.

Difuzoarele cockpitului pârâiră.

— Încă nu s-a construit droidul care să te poată întrece în pilotare, Maestre.

Noua profunzime a glasului acela nu înceta să-l surprindă. La fel ca şi încrederea calmă… Maturitatea… Parcă abia cu o săptămână în urmă, Anakin fusese un puşti de zece ani care nu înceta să-l sâcâie cu întrebările despre Forma întâii de duel cu sabia Jedi.

— Scuze, murmură el intrând într-un picaj care evită la mai puţin de un metru o salvă de turbolaser. Am vorbit cu glas tare?

— Ar fi fost lipsit de importanţă dacă ai fi făcut-o. Ştiu ce gândeşti.

— Chiar aşa?

Privi în sus prin cupola cabinei şi-şi zări fostul padawan zburând cu capul în jos, imitându-l atât de bine încât, dacă n-ar fi existat oţelul transparent dintre ei, şi-ar fi putut da mâna. Obi-Wan îi adresă un zâmbet.

— Un dar nou din partea Forţei?

— Nu este vorba despre Forţă, Maestre, ci despre experienţă. Asta gândeşti tu întotdeauna.

Obi-Wan continua să spere să audă în tonul lui Anakin ceva din vechea ironie infatuată, dar aceasta dispăruse. N-o mai auzise de la Jabiim. Poate chiar de la Geonosis…

Războiul i-o cauterizase.

Mai încerca, la răstimpuri, să trezească un surâs real în fostul lui padawan. Iar Anakin se străduia şi el să-i răspundă.

Amândoi căutau şi acum să pretindă că războiul nu-i schimbase.

— Aha!

Obi-Wan luă o mână de pe manşa de comandă pentru a atrage atenţia prietenului său care zbura cu capul în jos. Drept înaintea lor, un punct alb-albastru de lumină se diviză în patru jeturi rectilinii ca laserul de propulsii ionice.

— Şi ce-ţi spune experienţa că ar trebui să facem împotriva tri-vânătorilor care se apropie?

— Că ar trebui să ne despărţim – dreapta!

În clipa în care Anakin rosti cuvântul acela, Obi-Wan executa deja manevra respectivă. Erau însă inversaţi unul faţă de celălalt: virând la dreapta, el porni într-o parte, iar Anakin în partea opusă. Tunurile tri-vânătorilor sfâşiară spaţiul dintre ei, gonind mai iute decât navetele lor.

Afişajul de avertizare de pe bordul său piui o alertă: doi droizi îl încadraseră în senzori telecomandaţi. Probabil că ceilalţi îl prinseseră pe Anakin.

— Anakin! Fălci-lunecoase!

— Exact la ce mă gândeam şi eu.

Trecură în trombă pe lângă tri-vânători, executând spirale de evitare. Navetele droide forţară în manevre de

urmărire care ar fi ucis orice pilot organic.

Manevra „fălci-lunecoase” îşi căpătase numele de la mandibulele ca foarfecele ale păianjenului-retezător de pe Kashyyyk. Cu droizii apropiindu-se rapid din urma lor şi salvele tunurilor perforând spaţiul de jur împrejur, cei doi Jedi efectuară lupinguri perfect identice în oglindă, care îi aduseră năpustindu-se unul spre celălalt dinspre capetele opuse ale unui uriaş crucişător al Republicii.

Pentru simplii piloţi umani, aşa ceva ar fi însemnat sinucidere. Până vezi vânătorul stelar al partenerului tău gonind către tine la un procent respectabil din viteza luminii, este prea târziu să mai poţi reacţiona cu reflexele tale doar umane.

Însă piloţii aceştia erau cu mult mai presus decât simplii oameni.

Forţa călăuzi mâinile pe manşele de comandă şi vânătorii stelari Jedi se răsuciră şi fulgerară unul pe lângă celălalt, apropiindu-şi atât de mult părţile dorsale încât îşi scorojiră vopseaua. Tri-vânătorii erau cei mai recenţi droizi spaţiali ai Federaţiei Comerciale, dar chiar şi reflexele electronice ale creierelor lor droide fură prea lente pentru manevra aceea: unul dintre urmăritorii lui Obi-Wan se ciocni frontal cu un urmăritor al lui Anakin şi ambii dispărură într-o floare de foc.

Unda de şoc de sfărâmături şi gaz în expansiune îl legănă pe Obi-Wan, care se luptă cu manşa de comandă, abia scoţându-şi vânătorul stelar dintr-o tumbă ce l-ar fi zdrobit de carcasa ventrală a crucişătorului. Înainte de a fi putut redresa, afişajul de avertizare piui din nou.

— Grozav, murmură el în barbă. (Urmăritorul supravieţuitor al lui Anakin îşi schimbase ţinta). De ce am eu întotdeauna norocul ăsta?

— Perfect. Prin difuzoarele cabinei, glasul lui Anakin dovedea o satisfacţie răutăcioasă: Amândoi sunt după tine.

— Perfect nu este cuvântul pe care l-aş fi folosit eu.

Obi-Wan răsuci manşa, executând manevre disperate de

evitare, în vreme ce spaţiul din jur era luminat de văpăi stacojii.

— Trebuie să-i despărţim!

— Ia-o la stânga, rosti Anakin cu răceala unei pietre. Turela turbolaser din babord prova – bagă-te printre tunurile ei. De acolo, preiau eu.

— Ţi-e uşor să vorbeşti.

Obi-Wan viră în lateral, în lungul suprastructurii crucişătorului. Salvele tri-vânătorilor smulseră hălci arzătoare din blindajul navei.

— De ce eu trebuie să fiu întotdeauna momeala?

— Sunt imediat înapoia ta. R2-D2, încadrează!

Obi-Wan îşi strecură vânătorul stelar printre turbotunurile ce reculau, îndeajuns de aproape pentru ca dispersia de energie să-i răsune ca un gong în cabină, totuşi salvele tri-vânătorilor din spate continuau să fulgere pe lângă el.

— Anakin, mă ajung!

— Sunt gata. Virează dreapta, ca să-mi descoperi ţinta. Acum!

Obi-Wan acţionă brusc jeturile babord şi vânătorul stelar ţâşni în dreapta. Unul dintre tri-vânătorii din spate decise că nu-l putea urmări şi recurse la o glisare ventrală care-l purtă direct în salvele tunurilor lui Anakin.

Dispăru într-un clocot de gaz supraîncălzit.

— Frumos ţintit, R2-D2.

Chicotitul sec al lui Anakin din difuzoarele cabinei dispăru înapoia zăngănitului laserelor care rupeau blindaj ablativ din aripa stângă a lui Obi-Wan.

— Acum chiar că mi-am terminat şmecheriile…

Trecând pe lângă uriaşul crucişător al Republicii, intrase pe traiectorie spre fuzelajul curbat al unei nave de luptă a Federaţiei Comerciale – între cele două nave, spaţiul pulsa luminos de schimburile de focuri ale turbolaserelor. Unele dintre salvele acelea de energie aveau mărimea navetei sale – simpla atingere a uneia l-ar fi preschimbat în atomi.

Obi-Wan plonjă drept în toiul schimbului de focuri.

Dispunea de Forţă care să-l călăuzească, pe când tri-vânătorul nu avea decât reflexele electronice... dar acelea operau aproximativ la viteza luminii. Rămase pe urmele lui, ca şi cum ar fi fost tras de un cablu de remorcare.

Când Obi-Wan pleca în stânga şi Anakin în dreapta, tri-vânătorul vira astfel încât să fie exact la jumătatea distanţei între ei. Aceeaşi manevră o făcea şi în cazul deplasărilor în sus şi în jos. Copia în medie mişcările lui Anakin – cumva, creierul lui droid îşi dăduse seama că, atâta timp cât rămânea între cei doi Jedi, Anakin nu putea să tragă asupra sa fără să-şi lovească partenerul. Tri-vânătorul nu era limitat la rândul lui de asemenea restricţii şi Obi-Wan zbura practic printr-o furtună de ace stacojii.

— Nu-i de mirare că pierdem războiul, murmură el. Ei devin tot mai inteligenţi.

— Ce-ai spus, Maestre? N-am înţeles.

Obi-Wan efectuă o spirală strânsă către crucişătorul Federaţiei.

— Atac puntea!

— Bună idee. Am nevoie de spaţiu de manevră.

Focul tunurilor se apropie. Difuzoarele din cabina lui Obi-Wan bâzâiră:

— Dreapta, Obi-Wan! Mult dreapta! Nu-l lăsa să te prindă! R2-D2, încadrează!

Vânătorul stelar al lui Obi-Wan fulgeră în lungul curbei fuzelajului dorsal al crucişătorului separatist. Antiaeriana izbucni din toate părţile când tunurile navei încercară să-l doboare. Se roti în jumătate de tonou, astfel încât aripa dreaptă îi pătrunse în canalul de service care se întindea pe toată lungimea fuzelajului crucişătorului. Tunurile antiaeriene ale crucişătorului nu-şi puteau coborî unghiul de tragere atât de jos şi atât de aproape de punte pentru a-l nimeri, totuşi nu scăpase de tri-vânător.

În capătul îndepărtat al canalului de service, contraforturile masive de susţinere ale turnului punţii crucişătorului nu lăsau loc nici chiar pentru naveta micuţă a

lui Obi-Wan. Maestrul Jedi execută altă jumătate de tonou, care-l ridică din canal şi-l purtă drept în sus pe lângă muchia anterioară piezişă a turnului. O rafală a jeturilor sale dorsale îl smuci pe lângă videoecranele frontale ale punţii, la numai câţiva metri de ele… iar tri-vânătorul îl urmă cu precizie.

— Bineînţeles, murmură el. Ar fi fost prea uşor. Anakin, unde eşti?

Una dintre suprafeţele de control ale aripii sale stângi dispăru într-o explozie de plasmă şi simţi ca şi cum ar fi fost împuşcat în braţ. Acţionă comutatoare, luptându-se cu manşa. R4-P17 îi fluieră ascuţit şi Obi-Wan activă intercomul.

— Nu-ncerca s-o repari, R4. Am decuplat-o.

— L-am încadrat! anunţă Anakin. Du-te! Trag – acum!

Obi-Wan forţă la maximum aripa intactă şi vânătorul stelar se înălţă după un arc abia controlat, exact în clipa în care tunurile lui Anakin vaporizară ultimul tri-vânător.

Maestrul Jedi declanşă retrojeturile, pentru a-şi opri naveta în pata oarbă dinapoia punţii crucişătorului separatist. Rămase acolo câteva secunde, pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi a-şi potoli bătăile inimii.

— Mulţumesc, Anakin. Asta a fost… mulţumesc. Asta-i tot.

— Nu-mi mulţumi mie. R2-D2 a tras.

— Da. Dacă vrei, îi poţi mulţumi şi lui în numele meu. Şi, Anakin…

— Da, Maestre?

— Data viitoare, tu eşti momeala.

*

Acesta este Obi-Wan Kenobi:

Un pilot fenomenal căruia nu-i place să zboare. Un războinic devastator care ar prefera să nu lupte. Un negociator fără egal căruia de fapt i-ar conveni să stea

singur într-o grotă liniştită şi să mediteze.

Maestru Jedi. General în Marea Armată a Republicii. Membru în Consiliul Jedi. Totuşi, în sinea lui, el simte că nu este nimic din toate astea.

În sinea lui, el continuă să se simtă ca un padawan.

Unul dintre truismele Ordinului Jedi afirmă că instruirea unui Jedi începe cu adevărat doar când el devine Maestru, deoarece de la elevii tăi înveţi tot ce este important în a fi Maestru. Obi-Wan simte adevărul acesta în fiecare zi.

Uneori visează vremea când era padawan – visează că propriul său Maestru, Qui-Gon Jinn, nu a murit în sala generatorului alimentat cu plasmă din Theed. Visează că înţeleapta lui mână călăuzitoare este tot alături de el. Dar moartea lui Qui-Gon este o durere veche, cu care s-a obişnuit de multă vreme.

Un Jedi nu se agaţă de trecut.

Iar Obi-Wan Kenobi ştie, de asemenea, că, dacă şi-ar fi trăit viaţa fără să fi fost Maestrul lui Anakin Skywalker, el ar fi fost alt om. Unul mai neîmplinit.

Anakin l-a învăţat foarte multe.

În Anakin, Obi-Wan zăreşte atât de multe din Qui-Gon, încât uneori simte o strângere de inimă – în cazul cel mai fericit, Anakin are aceeaşi înclinare ca şi Qui-Gon pentru spectaculos şi aceeaşi indiferenţă nepăsătoare faţă de reguli. Educându-l pe Anakin – şi luptând alături de el, toţi anii aceştia – ceva s-a descătuşat în Obi-Wan. Este ca şi cum Anakin i-ar fi transmis ceva din firea lui şi ar fi destins insistenţa încăpăţânată asupra corectitudinii absolute despre care Qui-Gon afirma că era defectul cel mai mare al lui Obi-Wan.

Obi-Wan Kenobi a învăţat să se relaxeze.

Acum zâmbeşte, ba uneori chiar glumeşte, şi a devenit cunoscut pentru umorul blând şi înţelept pe care-l poate oferi. Deşii nu ştie, relaţia lui cu Anakin l-a modelat în marele Jedi despre care Qui-Gon spunea mereu că va ajunge într-o bună zi.

Pentru Obi-Wan este caracteristic să nu aibă habar de toate astea.

Numirea lui în Consiliu a însemnat o surpriză totală – chiar şi acum îl mai uimeşte uneori încrederea pe care Consiliul Jedi o are în capacităţile sale şi creditul pe care-l acordă înţelepciunii sale. Măreţia nu i s-a numărat niciodată printre ambiţii. El doreşte doar să execute cât poate mai bine orice sarcină ar primi.

Este respectat în tot Ordinul Jedi pentru intuiţiile sale, dar şi pentru iscusinţa de luptător. A devenit eroul următoarei generaţii de padawani – el este cavalerul Jedi pe care Maeştrii lor îl prezintă ca model. El este cel căruia Consiliul îi încredinţează misiunile cele mai importante. Este modest, statornic şi întotdeauna blând.

Este cavalerul Jedi fundamental.

Şi este mândru să fie cel mai bun prieten al lui Anakin Skywalker.

*

— R2-D2, unde-i semnalul?

Din soclul lui de lângă cockpit, R2-D2 fluieră şi piui. Traducerea se întinse ca o pânză de păianjen peste afişajul consolei lui Anakin: SCANEZ. MULTE SEMNALE CME BRUIOARE.

— Dă-i bătaie, zise Anakin şi privi vânătorul stelar al lui Obi-Wan care se târa prin bătălie, la o sută de metri de aripa lui stângă. Îi simt vibraţiile tocmai de aici.

Un sunet de trompetă: UN JEDI ESTE ÎNTOTDEAUNA CALM.

— El n-ar considera asta ceva amuzant. Nici eu. Mai puţine glume şi mai multă scanare.

De obicei, bătăile spaţiale erau pentru Anakin Skywalker lucrul cel mai apropiat de o distracţie pe cinste.

Aceasta nu fusese aşa.

Nu din cauza superiorităţii numerice copleşitoare a

adversarilor sau din pricina pericolului în care se afla – nu-i păsa de raportul de forţe şi nu considera că s-ar fi găsit în cine ştie ce primejdie. Câteva escadrile de vânători droizi nu speriau prea mult pe cineva care participase de la şase ani la cursele de ataşe şi care câştigase Cupa Boonta la nouă ani. Care era, de fapt, singurul om care terminase vreodată o cursă de ataşe, nu numai că o şi câştigase.

În vremea aceea el folosise Forţa fără s-o cunoască – crezuse că Forţa făcea parte din el, că era pur şi simplu o senzaţie, un instinct, o suită de presupuneri norocoase ce-l purtau prin manevre pe care alţi piloţi n-ar fi cutezat să le execute. Acum însă…

Acum… Acum putea să se întindă în Forţă şi să simtă încleştările din spaţiul Coruscantului ca şi cum întreaga bătălie s-ar fi derulat în mintea lui.

Naveta îi deveni totuna cu trupul. Pulsaţiile motoarelor erau bătăile propriei sale inimi. Zburând, el putea să uite de anii de sclavie, de mama lui, de Geonosis şi Jabiim, Aargonar şi Muunilinst şi de toate dezastrele războiului acela brutal. Putea să uite orice i se făcuse.

Şi orice făcuse el însuşi.

Atâta vreme cât bătălia vuia în jurul său, putea chiar să lase deoparte focul stelar al iubirii lui pentru femeia care-l aştepta pe planeta de dedesubt. Femeia a cărei răsuflare era singurul lui aer, ale cărei bătăi de inimă erau unica lui muzică, al cărei chip era singura frumuseţe pe care aveau s-o vadă vreodată ochii săi.

Putea să lase toate acelea deoparte, fiindcă el era un Jedi. Fiindcă trebuia să acţioneze ca un Jedi.

Azi însă lucrurile stăteau altfel…

Azi nu mai era vorba de evitarea laserelor şi salvelor trase de droizi. Azi era în joc viaţa celui care ar fi putut să-i fie tată, bărbatul care putea să moară, dacă Jedi nu ajungeau în timp la el.

Anakin mai întârziase o dată…

Glasul lui Obi-Wan se auzi sec şi încordat din difuzoarele

cabinei:

— Droidul tău a păţit ceva? R4 a terminat-o. Cred că ultima lovitură de tun i-a prăjit alimentatorul.

Anakin putea vedea cu exactitate expresia de pe chipul fostului său Maestru: o mască de calm, dezminţită de maxilarul atât de încordat, încât buzele abia i se mişcau când vorbea.

— Nu te teme, Maestre. Dacă emiţătorul îi funcţionează, R2-D2 îl va găsi. Te-ai gândit cum îl vom găsi pe Cancelar, dacă...

— Nu, răspunse Obi-Wan cu glas ce suna absolut sigur. Nu este necesar să speculăm. Până ce posibilul nu devine actualitate, este doar o distragere. Fii atent la ceea ce este, nu la ceea ce ar putea fi.

Anakin se sili să nu-i reamintească lui Obi-Wan că nu mai era padawan.

— Ar fi trebuit să fi fost aici, şuieră el printre dinţi. Ţi-am spus-o. Ar fi trebuit să fi fost aici.

— Anakin, el era apărat de Stass Allie şi Shaak Ti. Dacă doi Maeştri n-au putut împiedica asta, crezi că tu ai fi reuşit? Stass Allie este inteligent şi curajos, iar Shaak Ti este cea mai şireată Jedi pe care am cunoscut-o vreodată. M-a învăţat chiar şi pe mine câteva şmecherii.

Anakin bănui că ar fi trebuit să se arate impresionat.

— Dar generalul Grievous...

— Maestra Ti s-a mai înfruntat cu el, Anakin. După Muunilinst. Este nu numai subtilă şi experimentată, ci şi cu adevărat foarte capabilă. Locurile în Consiliul Jedi nu sunt acordate ca favoruri.

— Am observat, replică Anakin fără să mai insiste.

Toiul unei bătălii spaţiale nu era momentul cel mai nimerit pentru abordarea acelui subiect sensibil.

Dacă el ar fi fost aici, în loc de Shaak Ti şi Stass Allie, indiferent dacă era sau nu membru al Consiliului... Dacă el ar fi fost aici, Cancelarul Palpatine, ar fi fost acasă şi în siguranţă. Aşa însă, Anakin rămăsese blocat prin Inelul

Exterior timp de luni de zile ca un padawan inutil, iar Palpatine nu avusese ca protectori decât nişte Jedi inteligenţi şi subtili.

Inteligenţi şi subtili... El ar fi putut înfrânge oricare zece Jedi inteligenţi şi subtili, cu sabia de lumină legată la spate.

Ştia însă destule ca să nu rostească vorbele acelea cu glas tare.

— Concentrează-te asupra clipei prezente, Anakin. Concentrează-te.

— Am recepţionat, Maestre, rosti Anakin sec. Din secunda asta, mă concentrez.

R2-D2 piui şi Anakin îşi verifică afişajul consolei.

— L-am găsit, Maestre. Chiar în crucişătorul din faţă. Este nava – amiral a lui Grievous: Mâna invizibilă.

— Anakin, în faţă sunt zeci de crucişătoare!

— Cel acoperit de vânători-vulturi.

Vânătorii-vulturi agăţaţi de curbele prelungi ale crucişătorului Federaţiei Comerciale indicat de emiţătorul lui Palpatine îi confereau stranii unduiri organice, aidoma unui prădător marin strălucind metalic şi înţesat de scoici-umblătoare alderaane.

— Aha! Acela...

Anakin practic putu să simtă nodul din gâtul lui Obi-Wan.

— Păi asta ar trebui să fie floare la ureche...

Unii vulturi se desprinseră de crucişător, îşi activară propulsiile şi porniră în lupinguri spre cei doi Jedi.

— Simplu? Nu, dar s-ar putea să fie distractiv. (Uneori o tachinare uşoară era singurul mod de a-l destinde pe Obi-Wan). Facem prinsoare pe un prânz la Dex' că dobor câte doi pentru fiecare doborât de tine? R2-D2 poate ţine scorul.

— Anakin...

— Bine, facem prinsoare pe o cină. Şi-ţi promit că acum nu-l voi mai lăsa pe R2-D2 să trişeze.

— Fără glume, Anakin. Miza este prea mare.

Acela fusese tonul pe care-l dorise Anakin: uşor înăsprit, cu gravitate profesorală.

— Droidul tău să raporteze Templului pe fascicul îngust. Şi expediază un apel către orice Jedi în vânători stelari. Îi vom ataca din toate părţile.

— Ţi-am luat-o deja înainte, zise Anakin apoi clătină din cap pe măsură ce citi afişajul comunicatorului. Tot prea multe CME... R2-D2 nu poate recepta Templul. Cred că unicul motiv prin care noi doi putem comunica este faptul că practic suntem lipiţi unul de celălalt.

— Emiţătoare Jedi?

— N-am veşti bune, Maestre. Anakin simţi un ghem în stomac, însă se strădui să-şi alunge încordarea din glas: S-ar putea să fim singurii Jedi aflaţi pe aici.

— Atunci va trebui să fim suficienţi. Comut pe frecvenţa vânătorului-clonă.

Anakin roti la timp cadranul comunicatorului pe noua frecvenţă pentru a-l auzi pe Obi-Wan rostind:

— Oddball, recepţie! Avem nevoie de ajutor.

Difuzorul căştii căpitanului clonelor îi anula orice urmă omenească din voce.

— Recepţie, Lider Roşu.

— Reperează-mi poziţia şi dispune-ţi escadrila înapoia mea. Intrăm!

— I-am dat drumul.

Vânătorii droizi se pierduseră pe fundalul bătăliei, dar R2-D2 îi scana permanent. Anakin schimbă priza pe manşa de comandă.

— Zece vulturi se apropie – sus, în stânga mea. Sunt urmaţi de alţii.

— I-am văzut. Anakin, stai – ecranele calelor crucişătorului s-au dezactivat! S-au lansat patru, ba nu, şase navete. Glasul lui Obi-Wan crescu în intensitate: Tri-vânători! Se apropie rapid!

Surâsul lui Anakin se transformă într-un rictus. Începea să devină interesant.

— Mai întâi, tri-vânătorii, Maestre. Vulturii pot aştepta.

— De acord. Treci înapoi şi în dreapta mea. Îi atacăm

pieziş. Să-l lase pe Obi-Wan primul? Cu suprafaţa de control stânga distrusă şi cu unitatea R pe jumătate avariată? Cu viaţa lui Palpatine în joc?

Nici vorbă!

— Negativ, zise Anakin. Atac direct. Ne vedem de partea cealaltă.

— S-o luăm încet. Să-i aşteptăm pe Oddball şi escadrila 7. Anakin... Putu auzi frustrarea din vocea lui Obi-Wan, când activă propulsiile subluminice ale vânătorului său stelar şi se repezi înainte – fostul său Maestru tot nu se obişnuise să nu-i mai ordone.

Asta nu însemna însă că Anakin ar fi fost vreodată gata să urmeze ordine, indiferent dacă veneau din partea lui Obi-Wan sau a altcuiva.

— Ne pare rău pentru întârziere. (Vocea digitizată a clonei al cărei indicativ de apel era „Oddball” suna perfect calmă, ca şi cum ar fi comandat cina). Suntem în dreapta ta, Lider Roşu. Unde este Roşu 51

— Anakin, treci în formaţie!

Anakin se năpustise însă deja spre vânătorii Federaţiei Comerciale.

— Sosesc!

Suspinul familiar al lui Obi-Wan se auzi limpede în intercom – Anakin ştia cu exactitate ce gândea Maestrul Jedi. Acelaşi lucru pe care-l gândea întotdeauna. Mai are multe de învăţat.

Zâmbetul lui se subţie, preschimbându-se într-o linie îngustă şi rea, când vânătorii stelari inamici roiră în jurul lui. Şi gândi acelaşi lucru pe care el îl gândea întotdeauna.

O să vedem noi în privinţa asta.

Se dărui bătăliei, iar naveta lui se roti, tunurile îi bubuiră, şi droizii din toate părţile începură să explodeze în nori de sfărâmături şi gaze supraîncălzite.

Acela era felul în care el se relaxa.

*

Acesta este Anakin Skywalker:

Cel mai puternic Jedi al generaţiei sale. Poate al oricărei generaţii. Cel mai rapid. Cel mai puternic. Pilot invincibil. Luptător de neoprit. Pe sol, în văzduh, pe apă sau în spaţiul cosmic nu există nimeni care să se apropie măcar pe departe de el. El nu are numai putere, nu numai iscusinţă, ci şi vervă: acea combinaţie rară şi inestimabilă între îndrăzneală şi graţie.

În tot ceea ce face, el este cel mai bun din Univers. Cel mai bun care a existat vreodată. Şi ştie lucrul acesta.

HoloNet îl numeşte „Eroul-fără-teamă”. Şi de ce nu? De ce ar trebui el să se teamă?

Doar de...

Frica sălăşluieşte oricum în el, rozându-i parafocurile din jurul inimii.

Uneori Anakin se gândeşte la groaza care-i mănâncă inima ca la un dragon. Copiii de pe Tatooine au poveşti despre dragonii care trăiesc în stele şi se crede că rude mai mici ale dragonilor-solari trăiesc în focarele cu fuziune ce alimentează cu energie totul – de la navele spaţiale până la ataşele de curse.

Dar teama lui Anakin este alt soi de dragon. Un dragon îngheţat. Un dragon mort.

Deşii nu îndeajuns de mort...

Cu mulţi ani în urmă, la scurt timp după ce devenise padawanul lui Obi-Wan, o misiune minoră îi adusese la un sistem planetar mort: atât de nemăsurabil de bătrân, încât steaua i se transformase de mult într-o pitică îngheţată din metale rare hipercompactate, aflată la numai o fracţiune de grad deasupra temperaturii zero absolut. Anakin nu-şi putea nici măcar reaminti în ce constase misiunea aceea, dar nu uitase niciodată steaua moartă.

Îl înfricoşase.

— Stelele pot să moară..?

— Acesta este destinul Universului, adică un alt fel de a

spune că este voinţa Forţei, îi răspunsese Obi-Wan. Totul moare. Cu timpul, până şi stelele se sting. De aceea Jedi nu trebuie să se ataşeze de nimic – toate lucrurile pier. A te prinde de ceva – sau de cineva – după ce i-a trecut timpul înseamnă a opune Forţei dorinţele tale egoiste. Aceasta este o cale de suferinţă, Anakin, şi Jedi nu păşesc pe ea.

Aceea este teama care trăieşte în Anakin Skywalker: dragonul stelei moarte. Este un glas străvechi, cu răceala îngheţată a morţii, care-i şopteşte în adâncul inimii toate lucrurile pier...

În lumina zilei, el nu-l poate auzi – bătălia, o misiune, chiar un raport în faţa Consiliului Jedi îl pot face să uite până şi de existenţa lui. Dar noaptea...

Noaptea, zidurile pe care el le-a ridicat cândva încep să îngheţe. Uneori crapă.

Noaptea, dragonul stelei moarte se furişează prin fisuri, se târăşte în mintea lui şi-i roade creierul pe dinăuntru. Dragonul şopteşte despre ce a pierdut Anakin. Şi despre ce va mai pierde.

Dragonul îi reaminteşte, în fiecare noapte, cum şi-a ţinut în braţe mama muribundă, cum ea şi-a irosit ultima fărâmă de putere pentru a-i spune „Am ştiut c-o să te-ntorci la mine...”

Dragonul îi reaminteşte, în fiecare noapte, că într-o bună zi îl va pierde pe Obi-Wan. O va pierde pe Padme. Sau ei îl vor pierde pe el.

Toate lucrurile pier, Anakin. Până şi stelele se sting...

Şi singurele răspunsuri pe care el le are vreodată pentru şoaptele reci ca moartea sunt amintirile vocii lui Obi-Wan sau a lui Yoda.

Însă uneori nu şi le poate reaminti perfect.

Toate lucrurile pier...

De abia se poate măcar gândi la aşa ceva.

în clipa aceasta însă el nu are de ales: omul spre care zboară pentru a-l salva este un prieten mai apropiat decât a sperat vreodată să aibă. Din cauza aceasta glasul îi este

încordat atunci când încearcă să glumească, de aceea buzele i se subţiază şi cicatricea de arsură din partea de sus a obrazului drept i se alungeşte.

Cancelarul Suprem a jucat rolul unei familii pentru Anakin: i-a fost mereu alături, mereu grijuliu, mereu gata să-i ofere sfaturi şi ajutor fără rezerve. Şi-a plecat urechea cu înţelegere şi l-a acceptat pe Anakin cu drag, iubitor şi necondiţionat, exact aşa cum este el…

Genul de acceptare pe care Anakin n-o putuse primi niciodată de la alt Jedi. Nici chiar de la Obi-Wan. El îi poate spune lui Palpatine lucruri pe care nu le-ar putea împărtăşi niciodată Maestrului său.

Îi poate spune lui Palpatine lucruri pe care nu le-ar spune nici chiar Padmei.

Acum Cancelarul Suprem se află în pericolul cel mai teribil. Iar Anakin a pornit spre el, în ciuda fricii care-i clocoteşte prin sânge. Asta este ceea ce face din el un erou adevărat. Nu modul în care-l etichetează HoloNet – nu fără-teamă, ci mai-puternic-decât-teama.

Priveşte dragonul în ochi şi nici măcar nu încetineşte.

Dacă există cineva care-l poate salva pe Palpatine, acela este Anakin. Fiindcă el este deja cel mai bun şi fiindcă devine mereu şi mai bun. Dar zăvorât în adânc, dincolo de zidurile inimii sale, dragonul care este teama lui se încolăceşte, se agită şi şuieră.

Deoarece adevărata lui teamă, într-un Univers în care şi stelele pot să piară, este că nu va fi niciodată îndeajuns să fii cel mai bun.

*

Vânătorul stelar al lui Obi-Wan se trase în lateral. Anakin ţâşni pe lângă el şi-şi folosi jeturile direcţionale frontale pentru o întoarcere piezişă: răsucindu-se cu faţa spre înapoi îl doborî pe ultimul tri-vânător care-l urmărea. Acum rămăseseră numai droizii-vulturi.

O mulţime de droizi-vulturi.

— Figura asta ţi-a plăcut, Maestre?

— Foarte frumoasă. (Tunurile lui Obi-Wan brăzdară cu plasmă fuzelajul unui vultur care se repezea către ei, până ce droidul explodă). Dar încă n-am răzbătut.

— Fii atent.

Anakin îşi întoarse iarăşi vânătorul stelar şi pică, rotindu-se, direct prin pâlcul de droizi-vulturi. Propulsiile lor fulgerară când se întoarseră şi Anakin îi conduse, gonind, spre puntea superioară a unui crucişător separatist sfârtecat de lasere.

— Îi trec prin urechea acului.

— Nu-i treci pe nicăieri!

Afişajul de avertizare al lui Obi-Wan totaliză vulturii aflaţi pe urma lui Anakin. Erau doisprezece. Doisprezece!

— Cel dintâi principiu Jedi al luptei – supravieţuieşte.

— N-am de ales, replică Anakin strecurându-şi vânătorul stelar prin furtuna de focuri de tunuri. Coboară şi mai răreşte-i.

Obi-Wan împinse violent manşa de comandă înainte, de parcă, lovind-o de reazemul de impact, şi-ar fi putut iuţi vânătorul semiavariat.

— Nimic extravagant, R4, zise el deşii droidul deteriorat nu mai era capabil de aşa ceva. Doar ţine-mă drept pe traiectorie.

Se întinse în Forţă şi-şi căută ţinta.

— La comanda mea, virezi la stânga – acum!

Suprafaţa de control avariată a aripii stângi preschimbă virajul la stânga într-o spirală strânsă în sus, care trecu tunurile sale peste traiectoriile a patru vulturi…

Flash, flash, flash, flash.

…şi toţi patru dispărură.

Continuă să zboare prin norii de plasmă strălucitoare. Nu-şi putea îngădui să piardă timpul întorcându-se – Anakin era urmărit de alţi opt droizi.

Dar ce era acesta? Obi-Wan se încruntă.

Crucişătorul părea familiar.

Acum gândi el. Te rog – spune-mi că glumeşti.

*

Vânătorul stelar al lui Anakin trecu la numai câţiva metri peste fuzelajul dorsal al crucişătorului. Salvele ratate dinspre vânătorii-vulturi care se năpusteau după el smulseră bucăţi mari din blindajul navei separatiste.

— Perfect. R2-D2, unde-i canalul ăla?

Ecranul frontal se aprinse, prezentând topografia fuzelajului navei. Drept în faţă se afla canalul în care Obi-Wan îl atrăsese pe tri-vânător. Anakin îşi răsturnă vânătorul stelar într-un tonou pe o aripă, în jos, dincolo de muchia canalului de service şi pereţii acestuia fulgerară pe lângă el, pe când gonea spre turnul punţii din capătul îndepărtat. De aici nici măcar nu putea întrezări fanta minusculă dintre contrafişele de susţinere.

Urmărit de opt droizi-vulturi, n-ar fi putut niciodată să se ridice pe lângă muchia frontală a turnului, aşa cum procedase Obi-Wan, dar asta era mai puţin important.

Nici nu intenţiona s-o facă.

Comunicatorul din cabină bâzâi.

— Nu-ncerca aşa ceva, Anakin. Este prea îngust.

„Poate pentru tine”.

— O să trec eu.

R2-D2 fluieră nervos, anunţându-şi acordul cu Obi-Wan.

— Calm, R2-D2, noi doi am mai făcut asta.

Salvele tunurilor fulgerară pe lângă el, izbind în contrafişele de susţinere din faţă. Acum era prea târziu să se mai răzgândească: era silit s-o facă. Fie avea să treacă naveta prin fantă, fie avea să moară.

În mod straniu, în clipa aceea de fapt nu-i prea păsa care avea să fie rezultatul.

— Foloseşte Forţa, rosti Obi-Wan cu glas îngrijorat. Gândeşte-te trecând şi nava te va urma.

— Ce te aştepţi să fac? Să-nchid ochii şi să fluier? mormăi Anakin, apoi rosti cu glas tare: Am recepţionat. Din secunda asta, mă gândesc.

Ţipătul lui R2-D2 fu pe cât de îngrozit putea să sune un droid. Litere luminoase goniră peste afişajul lui Anakin: ABANDON! ABANDON! ABANDON!

Anakin surâse:

— Greşit.

*

Obi-Wan putu doar privi cu gura căscată cum vânătorul stelar al lui Anakin se răsuci brusc pe o parte şi trecu prin fantă, la numai câţiva centimetri de ambele părţi. Se aşteptase realmente ca una dintre contrafişe să decapiteze domul lui R2-D2.

Droizii-vulturi încercară să-l urmeze... dar erau cu câţiva milimetri prea mari.

Când primii doi se loviră, Obi-Wan îşi declanşă tunurile într-o baleiere descendentă. Manevrele de evitare preprogramate în creierele droizilor-vulturi îi făcură pe aceştia să evite laserele lui... pentru a intra direct în globul de foc care se extindea din partea frontală a contrafişelor.

Obi-Wan ridică ochii şi-l văzu pe Anakin înălţându-se deasupra crucişătorului şi efectuând un tonou iute de victorie. Îi urmă traiectoria... fără floricele.

— Ţi-i dau pe primii patru, se auzi glasul lui Anakin din comunicator, însă ceilalţi opt sunt ai mei.

— Anakin...

— Bine, îi facem jumătate-jumătate.

Pe când lăsau crucişătorul în urmă, senzorii le arătară Escadrila 7 drept înainte. Piloţii-clone erau angajaţi în bătălie, efectuând lupinguri în urmăriri atât de strânse încât dârele ionice ale propulsiilor lor păreau un ghem de aţe strălucitoare.

— Oddball are probleme. Mă duc să-l ajut.

— Nu. El îşi face treaba lui, noi trebuie s-o facem pe-a noastră.

— Maestre, o să fie înfulecaţi de vii în…

— Oricare dintre ei ar fi gata să-şi dea viaţa în schimbul vieţii lui Palpatine. Tu vrei să dai viaţa lui Palpatine în schimbul vieţii lor?

— Nu… nu, sigur că nu, dar…

— Anakin, înţeleg: vrei să-i salvezi pe toţi. Aşa doreşti întotdeauna. Dar nu poţi.

Vocea lui Anakin se încordă.

— Nu-mi aduce aminte.

— Porneşte spre nava de comandă.

Fără să aştepte răspunsul, Obi-Wan se orientă către crucişătorul-amiral şi ţâşni cu acceleraţie maximă.

*

Crucea cicatricei de arsură de lângă ochiul lui Anakin păli când îşi întoarse vânătorul stelar în urmărire. Obi-Wan avea dreptate. El avea dreptate aproape întotdeauna.

Nu-i poţi salva pe toţi.

Trupul mamei, schingiuit şi însângerat în braţele lui…

Ochii ei umflaţi, străduindu-se să se deschidă…

Atingerea buzelor ei strivite…

Am ştiut c-o să te-ntorci la mine… Mi-ai lipsit tare mult…

Asta însemna să nu fi destul de bun.

Se putea întâmpla oricând… Oriunde… Dacă întârzia cu câteva minute… Dacă-şi lăsa atenţia să se abată măcar o secundă… Dacă era niţel prea slab…

Oricând… Oriunde…

Dar nu aici şi nu acum.

Alungă chipul mamei, silindu-l să coboare sub suprafaţa conştiinţei sale.

Era timpul să treacă la treabă.

Fulgerară prin bătălie, evitând antiaeriana şi salvele de turbolasere, strecurându-se în jurul crucişătoarelor pentru a

se ascunde de senzorii vânătorilor droizi. Se aflau la numai câteva zeci de kilometri de crucişătorul de comandă, când o pereche de tri-vânători le intersectă traiectoria, trăgând asupra deflectoarelor.

Consola de senzori a lui Anakin se aprinse şi R2-D2 ţipă un avertisment:

— Torpile!

Anakin nu se temea pentru sine: cei doi care-l urmăreau veneau după el în tandem perfect. Torpilele nu au creierii sofisticaţi ai vânătorilor droizi – pentru a le împiedica să se ciocnească pe vectorii de interceptare, una avea să ţintească propulsia stângă a vânătorului său, iar cealaltă pe cea dreaptă. Un tonou rapid executat urma să intersecteze vectorii.

Ceea ce se şi petrecu într-o îmbobocire tăcută de flăcări.

Obi-Wan nu fu la fel de norocos. Torpilele ce-i încadraseră propulsiile subluminice nu erau precis paralele şi un tonou ar fi fost mai rău decât inutil. În loc de aşa ceva, el declanşă retrojeturile şi activă jeturile dorsale pentru a-şi reduce viteza la jumătate şi a se deplasa cu câţiva metri spre planetă. Torpila din faţă trecu peste el şi spirală către bătălia de pe orbită.

Torpila a doua se apropie îndeajuns pentru a declanşa senzorii de proximitate şi detonă într-o jerbă de şrapnele strălucitoare. Vânătorul stelar al lui Obi-Wan zbură prin sfărâmături... iar şrapnelele îl urmăriră.

Sfere argintii micuţe se revărsară în calea lui şi se fixară pe învelişul vânătorului stelar, după care se despicară şi înmuguriră reţele arahnide de membre articulate, care smulseră plăcile fuzelajului, dezgolind circuitele şi componentele interne ale navetei pentru a le ataca prin multiple lame circulare ce se roteau ca străvechile ferăstraie mecanice pentru oase.

Asta era cu adevărat o problemă.

— Sunt lovit. Glasul lui Obi-Wan părea mai degrabă iritat decât îngrijorat: Sunt lovit.

— Am imagini, încuviinţă Anakin şi-şi viră vânătorul stelar într-o urmărire cât mai aproape. Droizi-tăietori. Am numărat cinci.

— Şterge-o de-aici, Anakin. Nu poţi să faci nimic.

— Nu te părăsesc, Maestre.

Cascade de scântei se înălţară în spaţiu ca nişte arteziene de sub ferăstraiele droizilor-tăietori.

— Anakin, misiunea! Trebuie să ajungi la nava de comandă! Trebuie să-l salvezi pe Cancelar!

— Nu fără tine, şuieră Anakin printre dinţi.

Un droid-tăietor acţiona lângă cockpit, luptându-se cu R4 cu armele lui argintii, altul lucra asupra botului vânătorului stelar, iar al treilea înainta spre hidraulicele ventrale. Ultimii doi mici şi agresivi se târâseră pe aripa stângă a lui Obi-Wan şi se ocupau de suprafaţa de control avariată de acolo.

— Nu mă poţi ajuta. Obi-Wan continua să-şi păstreze calmul de Jedi: îmi dezactivează comenzile.

— Asta se poate aranja… (Anakin îşi aduse vânătorul stelar paralel cu aripa lui Obi-Wan, la numai doi metri de ea). Uşurel… murmură el… uşurel – apoi trase o singură rafală din tunul tribord care transformă cei doi Droizi-tăietori în picături de metal topit.

Împreună cu aproape toată aripa stângă a lui Obi-Wan.

— Hopa! făcu Anakin.

*

Vânătorul stelar zvâcni îndeajuns de puternic pentru a-l izbi pe Obi-Wan cu capul de cupola din oţel transparent. O pală de fum înecăcios umplu cabina. Obi-Wan se luptă cu manşa pentru a-şi împiedica naveta să pornească într-o tumbă scăpată de sub control.

— Anakin, asta nu-nseamnă ajutor.

— Ai dreptate, a fost o idee proastă. Ia să-ncercăm altceva! virează stânga şi coboară… uşurel…

— Anakin, eşti prea aproape! Stai...

Obi-Wan privi fără să-şi creadă ochilor cum vânătorul stelar al lui Anakin se apropie mult şi printr-o legănare a aripii izbi un droid-tăietor, transformându-l într-o grămăjoară lăţită de metal. Impactul îl zgudui din nou pe Maestrul Jedi, îi lăsă o urmă adâncă în fuzelajul navetei şi distruse suprafaţa de control frontală a aripii lui Anakin.

Anakin uitase cel dintâi principiu al luptei. Iarăşi. Ca de obicei.

— O să ne-omori pe-amândoi!

Aspiratoarele lui absorbiră fumul din cabină, dar droidul de pe suprafaţa de control frontală a aripii drepte a lui Obi-Wan smulsese deja destule dintre plăcile fuzelajului pentru ca braţele sale tăietoare articulate să poată pătrunde adânc înăuntru. Scânteile se ridicară în spaţiu împreună cu o jerbă de gaz în extindere, care se cristaliză instantaneu în vid. Având aceeaşi viteză cu Obi-Wan, gazul tremurător rămase pe botul vânătorului stelar ca un fuior de ceaţă.

— La naiba, mormăi Obi-Wan. Nu văd nimic. Comenzile mi s-au dus...

— Te descurci perfect. Rămâi pe aripa mea.

Mai simplu de zis decât de făcut.

— Trebuie să accelerez ca să ies din asta.

— Sunt cu tine. Dă-i drumul.

Obi-Wan ambală motoarele şi scăpă de norişor, însă alţi vapori ţâşniră pentru a-i înlocui.

— Ultimul este tot pe botul meu? R4, nu poţi să faci nimic?

Singurul răspuns pe care-l căpătă veni de la Anakin.

— Negativ pentru R4. Droidul-tăietor i-a venit de hac.

— L-a atacat pe R4?

— Nu numai pe R4. Unul dintre ei a sărit pe mine, când ne-am lovit.

„La naiba”, gândi Obi-Wan. „Devin tot mai inteligenţi”.

Printr-o deschidere trecătoare în norişorul de lângă curbura cockpitului, Obi-Wan îl văzu pe R2-D2 luptându-se

corp la corp cu un droid-tăietor. Deşii zbura orbeşte şi aproape fără control prin toiul unei bătălii spaţiale, Obi-Wan nu putu să evite o clipită de stupoare faţă de varietatea ameţitoare de instrumente auxiliare şi comportamente de rezervă pe care Anakin le implementase în astromecul vânătorului său stelar, depăşind chiar şi modernizările sofisticate efectuate de inginerii regali de pe Naboo. Micuţa unitate de astronavigaţie şi reparaţii devenise practic un partener în toată puterea cuvântului.

Ferestrăul lui R2-D2 reteză o cange a droidului-tăietor, trimiţând braţul articulat să se rotească lent prin spaţiu, îndepărtându-se de ei. Procedă apoi la fel cu celălalt. După aceea un panou se deschise în flancul lui R2-D2 şi tija cu jacul pentru datte percută brusc afară, expediind droidul-tăietor avariat de pe fuzelajul lui Anakin. Mec-ul agresor pluti în urmă spre pupă, până ce fu prins în rafala posterioară a propulsiilor subluminice a vânătorului stelar şi dispăru mai rapid decât îl putuse Obi-Wan urmări cu ochii.

Maestrul Jedi reflectă că droizii separatişti nu erau singurii care deveneau mai inteligenţi.

Jacul pentru date se retrase şi se deschise alt panou, acum în domul lui R2-D2. Dinăuntrul său, un cablu cu gheară ţâşni în norişorul de gaz care continua să se extindă din aripa dreaptă anterioară a lui Obi-Wan şi începu să se bobineze, trăgând un droid-tăietor care se zbătea. Droidul argintiu se răsucea şi se lupta, iar căngile sale prinseră cablul, astfel încât porni să se deplaseze în lungul lui, agitându-şi membrele ferăstraie, până ce Anakin activă jeturile dorsale ale navetei şi tăie cablul, iar droidul-tăietor căzu, rostogolindu-se neajutorat prin bătălie.

— Ştii, făcu Obi-Wan, încep să te înţeleg de ce vorbeşti despre R2-D2 ca şi cum ar fi o fiinţă vie.

— Serios? (Putea simţi surâsul lui Anakin). Nu-l mai consideri o maşină?

— Ă-ă-ă, m-m-m-nu, se încruntă el. Poţi să-i mulţumeşti în numele meu?

— Mulţumeşte-i şi singur.
— Ă-ă-ă… da. Mulţumesc, R2-D2.
Fluieratul care se auzi din comunicator avea tonul clar de cu plăcere.
Apoi ultimul fuior de ceaţă se risipi şi spaţiul din faţă era acoperit de navă.
Uriaşul crucişător de comandă care măsura peste un kilometru de la un capăt la celălalt îi umplea câmpul vizual. De la apropierea aceea nu putea să vadă decât savane de fuzelaj nisipiu, presărate de munţi turbolaser ce aprindeau spaţiul cosmic cu trăsnete de energie dezintegratoare.
Iar nava imensă creştea.
Rapid.
— Anakin! Ne ciocnim!
— Ăsta-i planul. Îndreaptă-te spre hangar.
— Ăsta nu-i…
— Ştiu: cel dintâi principiu Jedi al…
— Nu. N-o să meargă. În nici un caz pentru mine.
— Poţi!
— Comenzile mele sunt distruse. Nu mă pot îndrepta nicăieri.
— Ah, bun. Nu-i nimic, asta nu-i o problemă.
— Nu-i o problemă?
Vânătorul lui stelar zăngăni, de parcă s-ar fi izbit de un gong de mărimea unei nave spaţiale.
Obi-Wan tresări, îşi întoarse capul şi văzu celălalt vânător stelar imediat deasupra cozii sale— mai precis, suprafaţa de control frontală stângă a lui Anakin se afla la nici o palmă de motoarele subluminice ale lui Obi-Wan.
Anakin îl izbise. Deliberat.
Din nou.
ZDRANG.
— Ce faci?
— Te…
— Anakin vorbea încet, încordat de concentrare – … ajut niţel cu direcţionarea…

Obi-Wan clătină din cap. Asta era complet imposibil. Nici un alt pilot n-ar fi încercat aşa ceva. Însă pentru Anakin Skywalker „complet imposibilul” avea calitatea stranie de a fi doar „dificil”.

Îşi spuse că ar fi trebuit de acum să se fi obişnuit cu asta.

În vreme ce gândurile acelea i se roteau fără ţintă prin minte, privise fără să vadă pâlpâirea albastră de energie care acoperea deschiderea căscată a calei-hangar din faţă. Uluit, îşi dădu abia acum seama la ce se uita.

„Al naibii de rău”, îşi spuse.

— Anakin... începu Obi-Wan.

Încercă să recâştige controlul manşei sale de comandă. Zadarnic.

Anakin se apropie şi-şi înclină în jos suprafeţele frontale, înapoia grămezii de metal sfârâitor care fusese R4.

— Anakin...!

— Lasă-mă... doar o secundă, Maestre.

Glasul lui Anakin devenise şi mai încordat. O bubuitură înfundată, apoi încă una. Mai sonoră. Un scrâşnet şi un scârţâit de metal care se rupe.

— Nu-i chiar... aşa uşor pe cât pare...

— Anakin!

— Ce-i?

— Cala-hangar...

— Ce-i cu ea?

— Ai observat că ecranul deflector este activat?

— Serios?

— Serios.

Ca să nu mai amintească faptul că era atât de aproape, încât Obi-Wan îi putea practic simţi izul...

— Ah, scuză-mă. Am fost ocupat.

Obi-Wan închise ochii.

Întinzându-se în Forţă, mintea lui urmă circuitele distruse ale vânătorului stelar, pentru a localiza şi activa consola manuală de testare a motoarelor subluminice. Printr-o apăsare uşoară, declanşă o comandă utilizată de obicei

numai în testările pe banc: marşarier complet.

Coada de cometă formată din sfărâmături arzătoare lăsată de vânătorul lui stelar care se dezintegra trecu pe lângă el şi se evaporă într-o cascadă de linii radiale miniaturale în contact cu ecranul deflector al hangarului. Şi exact asta avea să se întâmple şi cu el.

Unicul efect al manevrei de marşarier complet din partea motoarelor lui avariate era faptul că-i oferea mai mult timp să vadă ecranul deflector cum se apropie.

Apoi vânătorul stelar al lui Anakin apăru în faţa sa, trecând pieziş de la stânga la dreapta. Energia răbufni din tunurile lui, iar emiţătorii de câmp din dreapta uşii hangarului explodară, făcându-se bucăţi. Tremurul albăstrui al deflectorului calei pâlpâi, păli şi dispăru exact în clipa în care Obi-Wan trecu pragul hangarului rotindu-se şi se izbi de punte, lăsând în urmă jerbe de scântei şi urletul metalului torturat.

Întregul lui vânător stelar – ceea ce mai rămăsese din el – vibră în mugetul atmosferei care se năpustea afară din cala neprotejată. Masivele uşi blindate se strânseră laolaltă aidoma unor fălci. Altă atingere a Forţei pe consola manuală de testare opri alimentarea motoarelor sale, totuşi nu putu să declanşeze bolţurile explozive ale cupolei cabinei şi avu sentimentul neplăcut că bolţurile acelea aveau să fie singurele piese din naveta lui care nu aveau să explodeze.

Sabia Jedi îi găsi palma şi energia albastră sclipi. O baleiere şi cupola se deschise, smulsă în spaţiu de uraganul aerului care părăsea hangarul. Obi-Wan sări în sus în rafala teribil de îngheţată şi-i îngădui să-l îndepărteze, rostogolindu-se, cu câteva clipe înainte ca naveta pe jumătate distrusă să explodeze finalmente.

Se lăsă purtat de unda de şoc, permiţând în acelaşi timp Forţei să-l călăuzească prin aer, şi căzu în patru labe pe dunga înnegrită – încă îndeajuns de fierbinte pentru a-i scoroji cizmele – pe care aterizarea forţată o săpase în

punte.

Hangarul era ticsit cu droizi de luptă.

Umerii i se curbară şi genunchii i se flexară, iar sabia i se ridică pieziş în faţa chipului. Erau prea mulţi ca să le facă faţă singur, dar nu-i păsa.

Cel puţin scăpase din nenorocitul de vânător stelar.

*

Anakin îşi purtă naveta spre hangar printr-o arteziană de sfărâmături şi gaze îngheţate instantaneu. O ultimă atingere a manşei răsuci vânătorul stelar printre dinţii uşilor blindate ce se închideau, în acelaşi timp cu cupola lui Obi-Wan care zbura în direcţia opusă.

Naveta lui Obi-Wan era un maldăr de metal arzător, de la capătul unei dâre de derapare lungi şi fumegătoare. Cu barba tivită de chiciură, cu sabia scoasă şi activată, Maestrul Jedi era în mijlocul unui cerc de droizi de luptă care se apropiau constant.

Anakin îşi pivotă vânătorul stelar într-o aterizare care împroşcă droizii cu rafale de particule dinspre motoarele subluminice şi, pentru o secundă, el se simţi iarăşi de nouă ani, înapoia comenzilor unui vânător stelar în hangarul regal de pe Theed, atingând pentru întâia dată comenzile reale de dare a focului dintr-o navetă reală şi distrugând droizi de luptă…

Ar fi făcut şi aici la fel, atât doar că Palpatine se găsea undeva în nava aceasta. Era posibil să fi avut nevoie de una dintre navetele uşoare din hangar pentru a-l readuce pe Cancelar în siguranţă pe planetă – câteva zeci de salve de tun care ar fi ricoşat prin spaţiul închis le-ar fi putut avaria pe toate.

Aici trebuia să acţioneze manual.

O atingere îi ejecta cupola şi Anakin sări din cockpit, făcu o tumbă peste cap şi ateriză pe aripă. Droizii de luptă deschiseră instantaneu focul şi sabia lui de lumină fulgeră.

— R2-D2, localizează o mufă de conexiune la calculator.

Micuţul droid fluieră ceva şi Anakin îşi îngădui un surâs încordat.

Uneori i se părea că aproape putea să-i înţeleagă codul electrosonic.

— Nu-ţi face griji în privinţa noastră. Găseşte-l pe Palpatine. Dă-i drumul – te acopăr.

R2-D2 sări din soclul său pe punte, iar Anakin se propulsă în faţa lui într-o cascadă de salve de blaster şi lăsă Forţa să-i conducă sabia. Droizii de luptă începură să emită scântei şi să colapseze.

— Caută conexiunea! strigă Anakin pentru a se face auzit peste ţiuiturile blasterelor şi bubuiturile droizilor ce explodau. Eu mă duc la Obi-Wan!

— Nu-i nevoie.

Anakin se răsuci şi-l zări pe Obi-Wan chiar lângă el, despicând cu precizie ţeasta unui droid.

— Îţi apreciez gândul bun, zâmbi cu blândeţe Maestrul Jedi, dar am venit deja eu la tine.

Aceştia, aşadar, sunt Obi-Wan şi Anakin:

Ei sunt mai apropiaţi ca nişte prieteni. Sunt mai apropiaţi ca nişte fraţi. Deşii Obi-Wan este cu şaisprezece ani standard mai vârstnic decât Anakin, ei au devenit bărbaţi împreună. Nici unul nu-şi poate imagina viaţa fără celălalt. Războiul le-a forjat existenţele în una singură.

Războiul care a făcut asta nu este Războiul Clonelor – războiul lui Obi-Wan şi Anakin a început pe Naboo, când Qui-Gon Jinn a murit ucis de un Lord Sith. Maestru şi padawan, şi Jedi amândoi, ei luptă de treisprezece ani în războiul acesta. Războiul lor este viaţa lor.

Iar viaţa lor este o armă.

Puteţi spune orice doriţi despre înţelepciunea bătrânului Yoda, despre iscusinţa ucigătoare a încruntatului Mace Windu, curajul lui Ki-Adi-Mundi ori tertipurile subtile ale lui Shaak Ti – măreţia tuturor acestor Maeştri Jedi este incontestabilă, dar păleşte prin comparaţie cu legenda care

a crescut în jurul lui Kenobi şi Skywalker.

Ei sunt unici.

Laolaltă, sunt de neoprit. De neînfrânt. Ei sunt practic resursa finală a Ordinului Jedi. Când Eroii Pozitivi trebuie neapărat să învingă, ei sunt chemaţi.

Obi-Wan şi Anakin răspund întotdeauna.

Multe încăierări din recreaţiile şcolilor, înfruntări din bazinele creşelor şi bătăi puturoase din incintele de coconi din toată Republica pleacă de la întrebarea dacă legendara înţelepciune a lui Obi-Wan ar putea învinge puterea nativă a lui Anakin într-o confruntare directă, fără reguli. Cumva însă toate conflictele acelea se încheie cu părţile combatante căzând de acord că de fapt asta nu contează.

Anakin şi Obi-Wan nu s-ar lupta niciodată unul cu celălalt.

Ei nu ar putea s-o facă.

Ei sunt o echipă. Ei sunt echipa.

Şi amândoi sunt convinşi că vor fi mereu aşa.

*

DOOKU

Furtuna de salve de blaster care ricoşa prin cala-hangar încetă brusc. Pâlcuri de droizi de luptă se retraseră îndărătul navelor şi se furişară afară prin trape.

Grimasa familiară a lui Obi-Wan apăru dinapoia lamei sale când o retrase în mâner.

— Detest când procedează în felul ăsta.

Sabia lui Anakin era deja la centură.

— Când procedează cum anume?

— Abandonează lupta şi se retrag fără motiv.

— Maestre, întotdeauna există un motiv.

Obi-Wan încuviinţă din cap.

— De asta nici nu-mi place.

Anakin privi spre resturile de bucăţi fumegătoare de droizi risipite prin cala-hangar, strânse din umeri şi-şi aranjă

mănuşa neagră.

— R2-D2, unde-i Cancelarul?

Jacul de date al micuţului droid se rotea în mufa din perete. Ochiul său holoproiector pivotă şi laserul albastru de scanare clădi o imagine spectrală lângă cizma lui Anakin: Palpatine încătuşat într-un fotoliu rotativ. Chiar şi în holoimaginea micuţă şi translucidă, el părea epuizat şi suferind… dar era în viaţă.

Inima lui Anakin zvâcni o dată, dureros, sub coaste. Nu ajunsese prea târziu. Nu de data aceasta.

Se lăsă într-un genunchi şi miji ochii. Palpatine părea că îmbătrânise cu zece ani de când îl văzuse ultima dată. Muşchii se încordară în lungul maxilarului tânărului Jedi. Dacă Grievous îl rănise pe Cancelar… dacă măcar îl atinsese…

Mâna de duroţel articulat din mănuşa neagră se strânse cu atâta putere, încât feedbackul electronic îi dădu un fior în umăr.

Obi-Wan vorbi dinapoia umărului acela:

— Ai locaţia?

Imaginea undui şi se preschimbă în harta schematică a crucişătorului. Departe, în vârful turnului conic, R2-D2 le arătă un pulsar albastru mai strălucitor.

— În Sediul Generalului, se strâmbă Obi-Wan. Ştim ceva despre Grievous?

Pulsarul se mută pe puntea crucişătorului.

— Mda… şi gărzile?

Holoimaginea undui din nou, pentru a redeveni imaginea Sediului Generalului Grievous. Palpatine părea să fie singur – fotoliul se afla în centrul unei podele circulare goale, cu faţa spre un imens perete videcran.

— Mi se pare ilogic, murmură Anakin.

— Bineînţeles. Este o cursă.

Anakin abia îl auzi. Coborî ochii la pumnul în mănuşă neagră. Îl deschise, îl închise, îl deschise iarăşi. Durerea din umăr coborî către mijlocul bicepsului…

Şi nu se opri.
Cotul îi sfârâi, apoi antebraţul – încheietura mâinii îi fusese vârâtă în tăciuni încinşi, iar mâna…
Mâna îi ardea.
Dar nu era mâna lui. Nici încheietura, nici antebraţul sau cotul. Era doar o creaţie de duroţel articulat şi electrodrivere.
— Anakin?
Buzele lui Anakin se retraseră, dezgolindu-i dinţii.
— Mă doare.
— Bioproteza? Ai echipat-o cu senzori de durere?
— Nu am echipat-o. Asta-i chestia.
— Durerea este în mintea ta…
— Nu. (Inima lui Anakin îngheţă. Vocea îi deveni rece ca vidul spaţial). Îl pot simţi.
— Pe el?
— Pe Dooku. Este aici. Aici, în nava asta.
— Aha, încuviinţă Obi-Wan. Sunt sigur în privinţa asta.
— Ştiai?
— Bănuiam. Crezi că Grievous n-ar fi putut găsi emiţătorul lui Palpatine? Este greu de presupus că semnalul emiţătorului cancelarului se auzea atât de clar prin toate CME-urile, în mod accidental. Este o cursă. O cursă pentru Jedi. (Obi-Wan puse o mână caldă pe umărul lui Anakin şi chipul său era pe cât de încruntat îl văzuse tânărul vreodată). Posibil o cursă pentru noi. O cursă personală.
Anakin strânse din fălci.
— Te gândeşti la felul în care a încercat să te recruteze pe Geonosis. Înainte să te trimită la execuţie.
— Nu este imposibil să fim puşi din nou în faţa acelei alegeri.
— Nu este o alegere, zise Anakin ridicându-se – mâna din duroţel se strânse în pumn şi rămase aşa, la un centimetru de sabia Jedi. Lasă-l să întrebe. Răspunsul meu este chiar aici, la centură.
— Ai grijă, Anakin. Securitatea Cancelarului este unica

noastră prioritate.

— Da... da, desigur. (Gheaţa din pieptul lui Anakin se topi). Aşa este, e o cursă. Care-i următoarea mişcare?

Obi-Wan îşi îngădui să surâdă în barbă şi se îndreptă spre cea mai apropiată ieşire din cala-hangar.

— La fel ca întotdeauna, tânărul meu prieten – declanşăm cursa.

— Un plan pe placul meu, aprobă Anakin şi se întoarse către astromec. R2-D2, rămâi aici...

Micuţul droid îl întrerupse cu un sfârâit rugător.

— Fără discuţii. Rămâi. Vorbesc cât se poate de serios.

Replica fluierată a lui R2-D2 avea un ton evident îmbufnat.

— Uite care-i treaba, R2-D2, cineva trebuie să menţină contactul cu calculatorul. Ai văzut ca eu să am în dotare vreun jac pentru date?

Droidul păru să cedeze, însă nu înainte de a piui ceva ce părea o sugestie referitoare la locul unde ar fi trebuit să caute.

Aşteptând în trapa deschisă, Obi-Wan clătină din cap.

— Pe cuvântul meu, felul în care vorbeşti cu obiectul ăla...

Anakin porni spre el.

— Te rog, Maestre, o să-l jigneşti...

Se opri pe neaşteptate şi pe chip îi apăru o expresie ciudată, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească şi să se încrunte în acelaşi timp.

— Anakin?

Nu răspunse. Nu putea să răspundă. Privea la o imagine din mintea sa. Nu, nu era o imagine. Era o realitate.

Amintirea a ceva ce încă nu se petrecuse.

Îl vedea pe contele Dooku în genunchi. Vedea săbii de lumină încrucişate la gâtul contelui.

Norii se ridicară de pe inima lui: norii aduşi de Jabiim, Argonar, Kamino şi chiar de tabăra tuskenă. Pentru prima dată după prea mulţi ani, se simţea tânăr – pe cât de tânăr

era cu adevărat.

Tânăr, liber şi plin de lumină.

— Maestre…

Glasul lui părea că vine din partea altcuiva. A cuiva care nu văzuse ce văzuse el. Care nu făcuse ce făcuse el.

— Maestre, aici… şi acum… tu şi eu…

— Da?

Clipi din ochi.

— Cred că vom câştiga războiul.

Emisfera vastă a videcranului-perete era acoperită de bătălie. Algoritmi senzoriali sofisticaţi comprimau confruntarea care se lăţea pe orbita capitalei galactice la o dimensiune ce putea fi zărită cu ochiul liber: crucişătoarele aflate la sute de kilometri depărtare unul de altele şi care trăgeau la viteze apropiate de cea a luminii păreau practic lipite fuzelaj de fuzelaj şi unite prin cabluri pulsatorii de foc. Rafalele de turbolasere deveniseră piloni iuţi de lumină ce se sfărâmau în aşchii prismatice la lovirea deflectoarelor sau care înfloreau în nove miniaturale ce înghiţeau cu totul navele. Norii de licurici invizibili ai vânătorilor stelari care se urmăreau şi se duelau deveniseră un dans scânteietor al fluturilor-de-umbră la sfârşitul scurtei primăveri de pe Coruscant.

În faţa curburii imense de carnagiu filtrat de calculator, unica piesă de mobilier era un fotoliu plasat în centrul unei uriaşe podele goale. Era numit Fotoliul Generalului, tot aşa cum apartamentul acesta din vârful turnului conic al navei-amiral era numit Sediul Generalului.

Cu spatele la fotoliul acela şi la bărbatul încătuşat în el, cu mâinile încrucişate înapoia sa, dedesubtul mantiei ţesute din fir de armură, stătea contele Dooku.

Stătea Darth Tyranus, Lord Sith.

Privea opera maestrului său şi aceasta era excelentă.

Mai mult decât excelentă. Era magnifică.

Până şi ocazionalele vibraţii ale punţii de sub cizmele lui, când nava se cutremura sub torpilele şi salvele turbolaser

inamice, i se păreau nişte aplauze.

Îndărătul lui se auzi zumzetul de iniţializare al holointercomului navei, care se transformă într-un glas electronic straniu de expresiv, ca şi cum un om ar fi vorbit prin vocabulatorul electrosonic al unui droid.

— Lord Tyranus, au sosit Kenobi şi Skywalker.

— Da. (Dooku îi simţise pe amândoi în Forţă). Împingeţi-i spre mine.

— Lordul meu, trebuie să-mi exprim din nou obiecţiile…

Dooku se răsuci. De la înălţimea sa impresionantă, privi în jos către holoimaginea albăstruie a comandantului Mâinii invizibile.

— Generale, obiecţiile tale au fost deja consemnate. Lasă-i pe Jedi în seama mea.

— Dar dacă-i vom împinge într-acolo, vor ajunge chiar la Cancelar! El de ce a mai rămas în navă? Ar fi trebuit să fie ascuns. Ar fi trebuit să fie păzit. Ar fi trebuit să-l evacuăm din sistem cu ore în urmă!

— Aşa procedăm, spuse contele Dooku, fiindcă aşa doreşte Lord Sidious. Dacă doreşti să insişti cu obiecţiile, eşti liber să i le prezinţi lui.

— A-ă-ă… eu… nu cred că va fi necesar…

— Perfect atunci. Limitează-ţi eforturile pentru a împiedica debarcarea trupelor de susţinere. Fără clonele domesticite care să-i sprijine, nici un Jedi nu este o primejdie pentru mine.

Puntea vibră iarăşi, mai violent, urmată de o schimbare bruscă a vectorului gravitaţiei artificiale a crucişătorului, care ar fi făcut o fiinţă mai slabă să se împleticească – beneficiind de Forţa care menţinu soliditatea demnă a posturii sale, efectul asupra lui Dooku se limită la ridicarea unei sprâncene.

— Pot să-ţi mai sugerez să-ţi consacri oarece atenţie asupra protejării navei? Distrugerea ei cu noi doi la bord ar însemna o ştirbire a efortului depus de Tyranus, nu crezi?

— Am făcut-o deja, lordul meu. Lordul meu doreşte să

observe înaintarea celor doi Jedi? Pot trimite pe acest canal semnalele de la monitoarele de securitate.

— Mulţumesc, generale. Mi-ar face plăcere.

— Politicos ca întotdeauna, lordul meu. Grievous, încheiat.

Contele Dooku îşi îngădui un surâs aproape invizibil. Politeţea lui inviolabilă – eticheta unui adevărat aristocrat – era lipsită de efort, totuşi, cumva, părea să impresioneze cu regularitate gloata obişnuită. Ca şi pe aceia care aveau intelectul gloatei obişnuite – indiferent de realizările sau rangul lor – aşa cum era, de exemplu, ciborgul respingător Grievous.

Suspină. Grievous avea utilitatea lui – nu numai că era un comandant de luptă capabil, însă în scurt timp urma să fie un ţap ispăşitor perfect, pe care să fie aruncată vina pentru toate atrocităţile acestui război din păcate necesar. Cineva trebuia să plătească oalele sparte, iar Grievous era creatura cea mai nimerită. În nici un caz n-avea să fie Dooku.

Acesta era, de fapt, unul dintre motivele pentru bătălia cataclismică de afară.

Dar nu şi singurul.

Holoimaginea albastră din faţa lui se transformase în miniaturile lui Kenobi şi Skywalker, aşa cum îi văzuse de atâtea ori până atunci: umăr la umăr, rotind săbiile şi ciopârţind cu entuziasm droid după droid după droid. Simţindu-se ca şi cum ar fi învins, deşii, în realitate, erau aduşi exact acolo unde doriseră Lorzii Sith.

Ce copii erau… Dooku clătină din cap.

Era aproape prea uşor.

Acesta este Dooku, Darth Tyranus, conte de Serenno:

Cândva un mare Maestru Jedi, acum un Lord Sith şi mai mare, Dooku este un colos întunecat ridicat peste galaxie. Inamic al Republicii corupte, stindard al principiilor Confederaţiei Sistemelor Independente, el este personificarea însăşi a şocului şi veneraţiei.

A fost unul dintre cei mai respectaţi şi puternici Jedi din

istoria de douăzeci şi cinci de mii de ani a Ordinului, totuşi, la vârsta de şaptezeci de ani, principiile lui nu i-au mai permis să slujească o Republică în care puterea politică se vindea celui care licita mai mult. Şi-a luat rămas bun de la fostul său padawan, Qui-Gon Jinn, devenit el însuşi un Maestru legendar, şi-a luat rămas bun de la bunii săi prieteni din Consiliul Jedi – Mace Windu şi bătrânul Yoda – şi-a luat rămas bun de la Ordinul Jedi.

El se numără printre Rătăciţi: acei Jedi care au renunţat la loialitatea faţă de Ordin şi la calitatea de cavaleri, punându-se în slujba unor idealuri chiar mai măreţe decât cele promovate de Ordin. Cei Douăzeci de Rătăciţi, aşa cum au devenit cunoscuţi de când li s-a alăturat Dooku, sunt amintiţi atât cu onoare, cât şi cu regret printre

Jedi – chipurile lor, sculptate în bronziu, rămân păstrate cu sfinţenie în arhivele Templului.

Imaginile în bronziu slujesc ca memento melancolice ale faptului că unii Jedi au nevoi pe care Ordinul nu le poate satisface.

Dooku se retrăsese pe domeniul familiei sale, sistemul planetar Serenno, îşi reluase titlul ereditar de conte şi devenise una dintre cele mai bogate fiinţe din galaxie. În mijlocul corupţiei arogante care molipsise Republica, imensa lui avuţie ar fi putut cumpăra credinţa oricâtor senatori – ar fi putut, poate, să fi cumpărat chiar controlul asupra Republicii.

Totuşi un om cu o asemenea descendenţă, cu asemenea principii, nu s-ar fi putut coborî vreodată să ajungă un stăpân al gunoaielor, conducător al unei hoarde de necrofagi care se încaieră pentru resturi – pentru el, Republica nu era cu nimic mai presus de aşa ceva.

De aceea îşi folosise puterea uriaşă a averii de familie – şi puterea mult mai mare a integrităţii lui indiscutabile – pentru a începe curăţirea galaxiei de putregaiul aşa-zisei democraţii.

El este icoana mişcării separatiste, chipul public al

acesteia. Pentru Confederaţia Sistemelor Independente, el este echivalentul rolului pe care-l joacă Palpatine pentru Republică: simbolul viu al dreptăţii cauzei sale.

Aceasta este varianta publică a legendei.

Aceasta este varianta în care până şi Dooku, în momentele lui de slăbiciune, aproape crede.

Adevărul este mult mai complicat.

Dooku este... altfel.

El nu-şi reaminteşte cu exactitate momentul când a descoperit-o – poate că s-a întâmplat pe când era tânăr padawan, trădat de alt ucenic care pretextase că-i era prieten. Lorian Nod i-o spusese în faţă: „Tu nu ştii ce-nseamnă prietenia”.

Şi nu ştia.

Fusese furios, desigur – se mâniase că reputaţia îi fusese pusă sub semnul îndoielii. Şi se înfuriase pe sine, pentru eroarea lui de judecată: fiindcă se încrezuse într-un aliat care era în realitate un inamic. Partea cea mai surprinzătoare a întregii situaţii fusese faptul că şi după ce-l trădase înaintea cavalerilor Jedi, celălalt se aşteptase din partea lui să participe la o minciună, în numele „prieteniei” lor.

Totul fusese într-atât de absurd, încât el nu ştiuse cum să replice.

De fapt, el nu ştie niciodată cu exactitate la ce se referă alţii când vorbesc despre prietenie, iubire, ură, fericire, mânie – chiar şi atunci când poate simţi în ei energiile sentimentelor respective, ele se traduc în percepţiile sale specifice ale acelor tipuri diferite de emoţii.

În tipuri care au sens.

El înţelege gelozia şi posesivitatea: este aprig atunci când oricine atentează asupra a ceea ce-i aparţine în mod legitim.

Intoleranţă faţă de lipsa de maleabilitate a Universului şi faţă de vieţile nedisciplinate ale locuitorilor lui – aceasta este starea lui normală.

Răutatea este o destindere – simte o plăcere deosebită în a-şi chinui inamicii.

Mândria este o virtute pentru un aristocrat, iar indignarea reprezintă dreptul lui inalienabil când cineva cutează să-i conteste integritatea, onoarea sau locul de drept în vârful ierarhiei naturale a autorităţii.

Iar scandalizarea morală este perfect logică pentru el când afacerile incorigibil de dezordonate ale fiinţelor obişnuite refuză să se conformeze structurii evidente a Felului În Care Trebuie Să Fie Societatea.

Este absolut incapabil să-i pese ce anume poate simţi cineva pentru el. Îi pasă numai de ceea ce făptura respectivă ar putea face pentru el.

Se poate ca el să fie ceea ce este deoarece alţii pur şi simplu nu sunt foarte... interesanţi.

Sau chiar, dintr-un anumit punct de vedere, nu sunt cu totul reali.

Pentru Dooku, alte fiinţe sunt în general abstracţiuni, simple desene schematice care se clasifică în două categorii esenţiale. Prima categorie o reprezintă Investiţiile: fiinţe care pot fi folosite pentru a-i sluji interesele. Aşa cum sunt – pentru majoritatea vieţii sale şi, într-o oarecare măsură, chiar şi acum – cavalerii Jedi, mai cu seamă Mace Windu şi Yoda, care l-au considerat amândoi prietenul lor atâta timp cât i-a orbit realmente faţă de adevărul activităţilor sale. Şi bineînţeles – în prezent – Federaţia Comercială şi Clanul Bancar Intergalactic, Techno Union, Alianţa Corporaţiilor şi experţii în armament de pe Geonosis. Ba chiar şi gloatele din galaxie, care există în principal pentru a asigura măreţiei lui o audienţă suficient de mare.

Cealaltă categorie o reprezintă Ameninţările. În ea, Dooku înglobează toate făpturile înzestrate cu inteligenţă pe care nu le poate include în prima.

Nu există a treia categorie.

Într-o bună zi s-ar putea să nu existe nici chiar a doua – a

fi considerat o Ameninţare de către contele Dooku echivalează cu o condamnare la moarte. O condamnare la moarte pe care el intenţionează s-o pronunţe, de exemplu, asupra actualilor săi aliaţi: capii Federaţiei Comerciale, Clanului Bancar Intergalactic, Techno Union, Alianţei Corporaţiilor şi experţii în armament de pe Geonosis.

Trădarea este calea Lorzilor Sith.

*

Contele Dooku privi cu dispreţ detaşat holoimaginile albastre ale lui Kenobi şi Skywalker angajaţi într-o ridicolă farsă de luptă, urmăriţi de droizi înăuntrul şi în afara cabinelor turbolifturilor care urcau, coborau, ba chiar se deplasau în lateral.

— Va fi, rosti el încet, meditativ, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine, ruşinos să fiu capturat de el.

Glasul care-i răspunse era atât de familiar, încât uneori propriile lui gânduri îl foloseau în locul vocii sale.

— O ruşine căreia îi poţi supravieţui, Lord Tyranus. La urma urmelor, el este cel mai de seamă Jedi în viaţă, nu? Şi nu ne-am asigurat noi că întreaga galaxie împărtăşeşte această opinie?

— Aşa este, Maestre, aşa este.

Dooku suspină din nou. Azi îşi simţea practic fiecare oră de viaţă a celor optzeci şi trei de ani ai săi.

— Este... obositor să joci atâta vreme rolul ticălosului, Maestre. Constat că de abia aştept o captivitate onorabilă.

O captivitate care i-ar fi îngăduit să rămână în confort pe restul războiului, o captivitate care i-ar fi îngăduit să se lepede de fostele lui loialităţi – când ar fi apărut în mod oportun pentru a descoperi finalmente adevăratele dimensiuni ale crimelor separatiştilor împotriva civilizaţiei – şi să se alieze cu noul guvern, păstrându-şi neatinsă reputaţia pentru integritate şi idealism.

Noul guvern...

Aceea fusese steaua destinului lor timp de, iată, atâţia ani.

Un guvern curat, pur şi direct – nimic din încleştările mizerabile pentru a câştiga favoarea gloatelor ignorante şi a creaturilor subumane ce alcătuiau Republica pe care o dispreţuia într-atât. Guvernul pe care urma el să-l slujească avea să fie întruchiparea Autorităţii.

A autorităţii oamenilor.

Nu era o întâmplare faptul că puterile principale ale Confederaţiei Sistemelor Independente erau neimoidiani, skakoani, quarreni şi aqualishi, muuni şi gossami, sy myrthiani koorivari şi geonosiani. La sfârşitul războiului, extratereştrii vor fi striviţi, deposedaţi de orice bunuri, iar sistemele şi bogăţiile lor vor fi date pe mâinile singurelor făpturi care ştiau ce să facă cu ele.

Oamenii.

Dooku va sluji un Imperiu al Omului.

Şi-l va sluji aşa cum numai el putea s-o facă. Aşa cum fusese născut s-o facă. Va zdrobi Ordinul Jedi, pentru a-l recrea – nu încătuşat de fiinţele jalnice, corupte, narcisiste şi meschine care se autointitulau politicieni, ci liber pentru a aduce adevărata autoritate şi adevărata pace într-o galaxie care avea atâta nevoie de ambele.

Un Ordin care nu va negocia. Care nu va media.

Un Ordin care va impune.

Supravieţuitorii Ordinului Jedi vor deveni Armata Sith.

Pumnul Imperiului.

Iar Pumnul acela va deveni o putere mai presus de visele cele mai întunecate ale oricărui Jedi. Jedi nu erau singurii care foloseau Forţa în galaxie – de la Hapes la Haruun Kal, de la Kiffu la Dathomir, oameni şi semi-oameni capabili s-o facă refuzaseră de multă vreme să-şi predea copiii pentru a fi înrolaţi pe viaţă în Ordinul Jedi. Ei nu vor mai refuza Armata Sith.

Fiindcă nu vor mai avea de ales.

Dooku se încruntă spre holoimagine. Kenobi şi Skywalker

îşi continuau comedia jalnică în alt turbolift dificil de controlat – poate că Grievous se distra cu comenzile puţului urmăriţi de nefericiţii droizi de luptă.

Realmente, era într-atât de...

Lipsit de demnitate.

— Maestre, pot sugera să-i acordăm lui Kenobi o ultimă şansă? Sprijinul unui Jedi cu integritatea lui ar fi de nepreţuit în stabilirea legitimităţii politice a Imperiului nostru.

— Ah, da... Kenobi... (Glasul Maestrului său deveni mătăsos). Eşti interesat de mult timp de el, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Maestrul lui mi-a fost padawan şi, dintr-un punct de vedere, el este practic nepotul meu...

— Este prea bătrân. Prea îndoctrinat. Iremediabil otrăvit de fabulele Jedi. Am decis asta pe Geonosis, nu? În mintea lui, el slujeşte Forţa însăşi şi realitatea nu înseamnă nimic în faţa unei asemenea convingeri.

Dooku oftă. Bănuia că n-ar fi avut nici un fel de dificultăţi în a accepta moartea Maestrului Jedi, deoarece îi poruncise deja, o dată, moartea.

— Cred că-i adevărat. Noroc că eu n-am acţionat nicicând mânat de asemenea iluzii.

— Kenobi trebuie să moară. Azi. De mâna ta. Moartea lui poate însemna cifrul-cheie al ultimei încuietori care-l va lega pe Skywalker de noi pentru vecie.

Dooku înţelegea: nu numai că moartea mentorului său avea să dezechilibreze balanţa emoţională instabilă a lui Skywalker, împingându-l spre hăul cel mai întunecat, ci avea de asemenea să înlăture principalul obstacol pentru convertirea cu succes a lui Skywalker. Atâta timp cât Kenobi trăia, Skywalker nu putea să fie niciodată pe de-a întregul în tabăra Sith— credinţa de nezdruncinat a lui Kenobi în valorile Jedi aveau să păstreze legătura Jedi peste ochii lui Skywalker şi cătuşele Jedi pe adevărata putere a tânărului.

Cu toate acestea, Dooku manifesta unele rezerve.

Evenimentele se derulaseră prea iute— oare Sidious analizase cu atenţie toate implicaţiile acestei operaţii?

— Lordul meu, trebuie să te întreb... este Skywalker cu adevărat cel pe care-l dorim?

— Este puternic. Potenţial, este chiar mai puternic decât mine.

— Tocmai de aceea, reflectă Dooku, poate că ar fi mai bine să-l ucidem pe el.

— Eşti într-atât de sigur că o poţi face?

— Te rog! La ce slujeşte puterea nestructurată de disciplină? Băiatul este în aceeaşi măsură un pericol pentru sine, cât şi pentru inamicii lui. Iar braţul mecanic... Buza lui Dooku se arcui cu un dispreţ elevat: Revoltător!

— Atunci poate că ar fi trebuit să-i cruţi adevăratul braţ.

— Hm... Un gentleman ar fi învăţat să lupte cu o singură mână. Făcu un gest de nepăsare: Nici măcar nu mai este pe de-a întregul om. În cazul lui Grievous, folosirea dispozitivelor biodroide este aproape de iertat – el era deja o creatură atât de dezgustătoare, încât părţile lui mecanice sunt în mod limpede o îmbunătăţire. Dar o fuziune de droid şi omul, îngrozitor! Culmea prostului gust! Cum ne vom justifica asocierea cu el?

— Cât de norocos sunt – mătasea din glasul Maestrului său deveni şi mai catifelată – să am un ucenic care consideră că este cazul să-mi ţină morală.

Dooku înălţă o sprânceană.

— Am depăşit limita, Maestre, rosti el cu obişnuita-i eleganţă. Sunt simple observaţii, nu sugestii. Nici vorbă de aşa ceva.

— Pentru scopurile noastre, braţul lui Skywalker este şi mai util. El reprezintă simbolul permanent al sacrificiilor pe care le-a făcut în numele păcii şi al dreptăţii. Este o medalie de eroism pe care trebuie s-o poarte în public tot restul vieţii sale. Nimeni dintre cei care-l vor privi vreodată nu-i vor putea pune la îndoială onoarea, curajul şi integritatea. El este perfect, aşa cum este. Perfect! Singura întrebare

reală este dacă va fi capabil să treacă dincolo de limitările artificiale ale îndoctrinării sale Jedi. Şi exact pentru a descoperi asta, conte, a fost concepută operaţia de azi.

Dooku nu-l putea contrazice. Lordul întunericului îl adusese pe tărâmuri de putere ce depăşeau închipuirile sale cele mai fantastice, iar Sidious era de asemenea un manipulator politic atât de subtil, încât se putea considera că iscusinţa lui depăşea până şi puterea părţii întunecate. Se spunea că de câte ori Forţa închidea o trapă, ea deschidea un hublou... şi toate hublourile care măcar se întredeschiseseră în ultimii treisprezece ani standard găsiseră un Lord al întunericului Sith deja lângă el, privind înăuntru, calculând calea cea mai bună de a se strecura.

Îmbunătăţirea planului Maestrului său era imposibilă – trebuia să admită că propria sa idee de a-l înlocui pe Skywalker cu Kenobi constituia doar produsul unui sentimentalism deplasat. Skywalker era aproape cu siguranţă cel mai potrivit.

Aşa şi trebuia să fie – Darth Sidious petrecuse destui ani, modelându-l.

Încercarea de azi avea să înlăture adverbul aproape.

Dooku nu avea nici o îndoială că Skywalker avea să se prăbuşească, înţelegea că acesta era mai mult decât un test pentru Skywalker – deşii Sidious n-o spusese niciodată în mod explicit, contele era convins că el însuşi era supus unui test. Succesul de azi avea să-i arate Maestrului său că merita să-i fie acordată mantia Maeştrilor— până la sfârşitul bătăliei, el avea să-l fi iniţiat pe Skywalker în splendorile multiple ale părţii întunecate, tot aşa cum Sidious îl iniţiase pe el.

Nici nu se gândea la un eşec. De ce s-ar fi gândit?

— Dar... iartă-mă, Maestre, după ce Kenobi va cădea sub sabia mea, eşti sigur că Skywalker îmi va accepta vreodată poruncile? Trebuie să recunoşti că trecutul lui oferă puţină certitudine că ar fi capabil de cea mai măruntă ascultare.

— Puterile lui Skywalker aduc cu ele mai mult decât

simpla obedienţă. Ele aduc creativitatea şi şansa – nu va mai trebui nicicând să avem grija instruirii de care are nevoie, de pildă, Grievous. Până şi nebunii orbi din Consiliul Jedi văd îndeajuns de clar pentru a înţelege asta, chiar dacă ei nu mai încearcă să-i spună cum, ci-i spun doar ce. Iar el găseşte o cale. O găseşte de fiecare dată.

Dooku aprobă din cap. Pentru prima dată de când Sidious îi dezvăluise adevărata subtilitate a capodoperei sale, contele îşi îngădui să se destindă într-atât încât să-şi imagineze finalul.

Prin modul eroic în care urma să-l captureze pe Dooku, Anakin Skywalker va deveni eroul absolut, cel mai de seamă din istoria Republicii şi poate chiar din istoria Ordinului Jedi. Pierderea iubitului său partener va adăuga exact măsura cuvenită de tragedie pentru a conferi greutate melancolică fiecărui cuvânt rostit de el, atunci când va vorbi la HoloNet, denunţând corupţia din Senat, care zădărnicea eforturile de război, şi în acelaşi timp insinuând delicat – oh!, foarte delicat, ba chiar şovăielnic – că prelungirea războiului se datora şi corupţiei din interiorul Ordinului Jedi.

Când va anunţa crearea unui nou Ordin de luptători ce folosesc Forţa.

El va fi generalul comandant perfect pentru Armata Sith.

Dooku putu doar să clatine din cap, impresionat. Şi când se gândea că, cu numai câteva zile în urmă, Jedi păruseră atât de aproape de a descoperi, ba chiar de a distruge toate planurile lui şi ale Maestrului său. Nu ar fi trebuit însă să aibă temeri. Maestrul lui nu pierdea niciodată. Nu va pierde niciodată. Prin definiţie, el era de neînfrânt.

Cum poate cineva să înfrângă un inamic despre care crede că-i este prieten?

Iar acum, dintr-o singură lovitură, sclipitoare, Maestrul lui va întoarce Ordinul Jedi asupra sieşi, ca un ourobouros ethrani care-şi autodevorează coada.

Sosise ziua cea mare. Sosise ora.

Moartea lui Obi-Wan Kenobi avea să însemne moartea Republicii.

Ziua de azi avea să vadă naşterea Imperiului.

— Tyranus? Nu te simţi bine?

— Sunt… Dooku îşi dădu seama că ochii i se umeziseră. Ba da, Maestre. Mă simt mai mult decât bine. Azi va fi apogeul, finalul apoteotic, culminarea deceniilor tale de muncă… Mă simt oarecum copleşit.

— Adună-te, Tyranus. Kenobi şi Skywalker au ajuns la uşă. Joacă-ţi rolul, ucenicul meu, şi galaxia va fi a noastră.

Dooku se îndreptă şi pentru prima dată îşi privi Maestrul în ochi.

Darth Sidious, Lordul întunericului, stătea în Fotoliul Generalului, încătuşat de încheieturi şi glezne.

Dooku făcu o plecăciune spre el.

— Mulţumesc, Cancelare.

Palpatine de Naboo, Cancelarul Suprem al Republicii, replică:

— Retrage-te. Ei sunt aici.

CALEA SITH

Uşa turboliftului glisă, fâşâind. Anakin se lipi de perete, în mijlocul maldărului de resturi de droizi sfârtecaţi de săbii. În faţă, anticamera liftului părea perfect obişnuită: deschisă la culoare, lipsită de orice caracteristici interioare, pustie.

Am ajuns. În sfârşit.

Întregul lui corp vibra în armonie cu lama albastru-fierbinte.

— Anakin.

Obi-Wan era lipit de peretele de vizavi. Arăta calm, într-un fel pe care Anakin abia îl putea pricepe. Privi în mod semnificativ spre sabia din mâna tânărului.

— Anakin, salvare, spuse el încet. Nu măcel.

Anakin nu-şi clinti braţul.

— Şi Dooku?

— După ce Cancelarul va fi în siguranţă, rosti Obi-Wan cu o urmă de surâs, putem arunca nava în aer.

Degetele mecanice ale lui Anakin se strânseră până ce mânerul sabiei trosni.

— Aş fi preferat s-o fac cu propriile mele mâini.

Obi-Wan se furişă precaut prin uşa turboliftului. Nimeni nu trase în el. Îi făcu semn lui Anakin.

— Ştiu că-i dificil. Ştiu că pentru tine este o chestiune personală la mai multe niveluri. Trebuie să ai şi mai multă grijă ca de obicei pentru a-ţi aminti de instruirea pe care ai primit-o... şi nu doar de instruirea de luptă.

Fierbinţeala sui în obrajii tânărului.

— Nu... mai sunt padawanul tău mârâi un glas în mintea sa, dar aceea nu era decât adrenalina – îşi înghiţi cuvintele şi continuă:

— ... te voi dezamăgi, Maestre. Şi nici pe Cancelarul Palpatine.

— În privinţa asta, nu mă-ndoiesc. Ţine doar minte că Dooku nu-i doar un simplu Jedi al întunericului, aşa cum a fost Ventress, ci un Lord Sith. Fălcile acestei curse sunt pe cale să se închidă şi aici pot să existe pericole mai mari decât cele fizice.

— Da.

Anakin îşi dezactivă lama şi trecu pe lângă Obi-Wan în anticamera turboliftului. Impacturi îndepărtate reverberară prin navă şi podeaua se clătină ca o plută pe un torent de primăvară – el de abia le băgă în seamă.

— Atât doar că... Au fost atâtea... ce a făcut el... nu numai Ordinului Jedi, ci şi galaxiei...

— Anakin... începu Obi-Wan prevenitor.

— Nu te teme. Nu sunt furios şi nu caut răzbunare. Aştept doar... Ridică sabia: Aştept doar să se termine totul.

— Anticiparea...

— Înseamnă distragere, ştiu. Şi mai ştiu că speranţa este la fel de găunoasă ca frica. Îşi îngădui un surâs scurt: şi mai

ştiu tot ceea ce mori de nerăbdare să-mi spui chiar acum.

Înclinarea uşor îndurerată de recunoaştere a lui Obi-Wan fu la fel de afectuoasă ca o îmbrăţişare.

— Bănuiesc că în cele din urmă va trebui să încetez de a mai încerca să te educ.

Zâmbetul lui Anakin se lăţi şi el chicoti încetişor.

— Cred că asta-i prima dată când ai recunoscut-o.

Se opriră înaintea uşii Sediului Generalului: un oval uriaş de iridită opalescentă gravată cu aur. Anakin îşi privi reflexia aproape spectrală şi se extinse prin Forţă în sala dinapoia ei, îngăduind Forţei să-l pătrundă.

— Sunt gata, Maestre.

— Ştiu.

Rămaseră locului o clipă, unul lângă celălalt.

Anakin nu-l privea – se uita la uşă, prin uşă, căutând în adâncurile ei pâlpâitoare indiciul unui viitor de nebănuit.

Nu se putea imagina altfel decât în război.

— Anakin, rosti Obi-Wan cu glas încetişor şi-i puse o mână caldă pe braţ. Nu există nici un alt Jedi pe care aş prefera să-l am alături în clipa asta. Nici un alt om.

Anakin se întoarse şi găsi în ochii lui o profunzime a sentimentelor pe care o întrezărise arar în toţi anii pe care-i petrecuseră împreună, iar iubirea pură şi necomplicată ce sui prin el, inundându-l, se simţi ca o promisiune din partea Forţei însăşi.

— Eu... nici eu n-aş fi vrut să fi fost altfel, Maestre.

— Cred, rosti fostul său Maestru cu o privire blândă şi amuzată de uimire faţă de cuvintele pe care le spunea, că ar trebui să te obişnuieşti să-mi spui Obi-Wan.

— Obi-Wan, zise Anakin, haide să-l salvăm pe Cancelar.

— Da, încuviinţă Obi-Wan, haide!

*

În cabina unui turbolift, Dooku privi holoimaginile lui Kenobi şi Skywalker avansând precaut pe scara curbă ce

cobora de la balconul intrării la nivelul principal al Sediului Generalului, înaintând încet pentru a-şi păstra echilibrul sub zguduiturile crucişătorului. Nava se cutremură şi zvâcni sub mai multe rafale de torpile, iar luminile se stinseră din nou – iluminatul cădea întotdeauna cel dintâi, deoarece energia era deviată de la sistemul biogen la controlul avariilor.

— Lordul meu... în intercom, vocea lui Grievous părea realmente îngrijorată. Avariile navei devin severe. Au fost dezafectate treizeci la sută din sistemele automate de armament şi în curând s-ar putea să pierdem capacitatea de a sări în hiperspaţiu.

Dooku încuviinţă judicios spre sine şi se încruntă la spectrele albastre translucide care avansau către Palpatine.

— Generale, anunţă retragerea pentru întreaga forţă de atac şi pregăteşte nava pentru salt. După ce Jedi sunt ucişi, mă voi alătura ţie pe punte.

— Aşa cum porunceşte lordul meu. Grievous, terminat.

— Aşa şi eşti, creatură ticăloasă, murmură Dooku spre comunicatorul închis. Ţi s-a terminat şi norocul, şi timpul.

Azvârli cât colo comunicatorul, ignorându-i zăngănitul pe punte. Nu mai avea nevoie de el. N-avea decât să fie distrus o dată cu Grievous, cu bodyguarzii lui respingători şi cu tot restul crucişătorului, după ce el va fi capturat în siguranţă şi evacuat de acolo.

Dădu din cap către cei doi superdroizi de luptă mătăhăloşi care-l flancau. Unul deschise uşa liftului şi ieşiră, pivotând şi ocupând poziţii de o parte şi de cealaltă.

Dooku îşi netezi mantia pâlpâitoare ţesută din fir de armură şi porni maiestuos prin coridorul pe jumătate întunecat. În licărul slab al luminilor de avarie, uşa Sediului Generalului continua să fumege acolo unde cei doi ţărani idioţi o decupaseră cu săbiile de lumină – dacă ar fi trecut prin orificiul acela, ar fi riscat să-şi pârlească pantalonii. Dooku suspină şi făcu un gest, iar ruina opalescentă a uşii glisă silenţios din faţa lui.

În tot cazul nu intenţiona să se lupte cu cei doi Jedi având

pantalonii arşi.

Anakin avansă fără zgomot în lungul şirului de scaune de pe o latură a uriaşei mese de analiză care domina centrul încăperii principale din Sediul Generalului – Obi-Wan îl imita de cealaltă parte a mesei. Fulgere tăcute sclipeau şi scânteiau – unica iluminare a sălii provenea dinspre uriaşul videcran curb aflat în capătul îndepărtat – o furtună de salve de turbolasere şi rafale de antiaeriană şi supernovele miniaturale ce anunţau moartea unor nave.

Pe fundalul acela de carnagiu se distingea o umbră precisă: conturul unui fotoliu înalt.

Anakin prinse privirea lui Obi-Wan peste masă şi arătă din bărbie către forma întunecată din faţă. Obi-Wan răspunse prin semnalul Jedi cu degetele pentru apropiere cu prudenţă şi adăugă semnalul pentru pregătire pentru acţiune.

Anakin strânse din buze. Parcă trebuia să i-o mai spună! După câte necazuri avuseseră cu turbolifturile, de acum toate forţele din navă puteau să fie aici. Din câte ştiau, locul putea fi ticsit de droizi.

Iluminatul reveni.

Anakin îngheţă.

Silueta întunecată din fotoliu... era cu adevărat Cancelarul Palpatine – da el era, nicăieri nu se zărea nici un droid şi inima ar fi trebuit să-i tresalte de bucurie în piept, dar...

Palpatine nu arăta deloc bine.

Cancelarul părea mai mult decât îmbătrânit, părea la fel de bătrân ca Yoda – veştejit de o vârstă incomensurabilă. Şi istovit... suferind. Iar mai rău...

Anakin văzu pe faţa lui ceva ce nu visase niciodată că va găsi acolo, ceva ce-i goli plămânii de aer şi-i şterse orice cuvinte din creier.

Palpatine arăta înspăimântat.

Anakin nu ştiu ce să zică. Nu-şi putu imagina ce să zică. Nu-şi putu imagina decât ce fuseseră în stare Grievous şi

Dooku să facă pentru a întipări groaza pe chipul omului acela bun şi curajos...

Iar imaginile închipuite îi aprinseră o scânteie în sânge, care-i încordă chipul şi-i înnegură inima şi declanşă din nou uruitul surd de tunete din urechi: tunetele de pe Aargonar. De pe Jabiim.

Tunetele din tabăra tuskenă.

Dacă Obi-Wan fusese afectat în acelaşi mod, el nu se trădă în nici un fel. Cu obişnuita sa politeţe gravă, Maestrul Jedi înclină capul.

— Bună ziua, excelenţă, rosti el un salut calm şi respectuos ca şi când se întâlniseră întâmplător pe Marele Coridor al Senatului galactic.

Unicul răspuns al lui Palpatine fu un murmur stins:

— Anakin, înapoia ta...!

Anakin nu se întoarse. Nu trebuia s-o facă. Nu fusese avertizat doar de ţăcănitul tălpilor de cizme şi zăngănitul magnapedelor ce trecuseră pragul balconului intrării – Forţa se adunase în el şi în jurul lui într-o strânsoare bruscă, ca pumnii unui om luat prin surprindere.

În Forţă, el putea să simtă focarul privirii lui Palpatine: izvorul fricii care se rostogolea din el în vălătuci ca vaporii în josul unei mase de aer îngheţat. Şi putea să simtă valul şi mai rece de putere, mai rece decât chiciura pe botul unui mynock, care lunecă în sala dinapoia lui ca un pumnal de gheaţă care îl înjunghia în spate.

Ciudat, se gândi. Cumva, după întâlnirea cu Ventress m-am aşteptat întotdeauna ca partea întunecată să fie fierbinte...

Ceva i se descătuşă în piept. Tunetul din urechi se dizolvă în fum sângeriu care i se încolăcea la baza şirei spinării. Sabia Jedi îi sări în mână şi buzele i se traseră în lături, dezvelindu-i dinţii într-un surâs pe care un dragon krayt l-ar fi recunoscut.

Necazul pe care îl avusese cu amuţirea dispăru.

— Asta, murmură el spre Palpatine şi spre sine, nu-i o

problemă.

Glasul care vorbi de pe balconul intrării era un bas elegant, cu note secundare de rezonanţă mieroasă, ca un corn-de-peşteră, din stejar kriin.

Glasul contelui Dooku.

— Generale Kenobi, Anakin Skywalker, bună ziua. Domnilor – un termen pe care-l folosesc în sensul cel mai inexact cu putinţă – sunteţi prizonierii mei.

Acum Anakin nu mai avea absolut nici un necaz.

Balconul intrării oferea un unghi cu mult deasupra cavalerilor Jedi – pentru ca Dooku să facă ultimele estimări înainte de a începe farsa.

Ca orice farsă bine jucată, deznodământul avea să urmeze cu logică implacabilă, pornind de la o premisă ridicolă: că Dooku ar fi putut vreodată să fie înfrânt de un simplu Jedi. De orice Jedi. Păcat că vechiul lui prieten Mace nu li se putea alătura azi – nu se îndoia că Maestrului korun i-ar fi făcut plăcere spectacolul ce avea să urmeze.

Atrase putere înlăuntrul fiinţei sale, până ce Forţa în sine exista doar pentru a-i sluji voinţa.

Scena de dedesubt se modifică acum în chip subtil, deşii pentru ochii cuiva nu s-ar fi zărit nici o schimbare. Amplificată de partea întunecată, percepţia lui Dooku îi examină cu precizie stimulatoare pe cei de sub el.

Kenobi era luminos, o făptură transparentă, o fereastră într-un tăpşan însorit al Forţei.

Skywalker era un nor de furtună, pâlpâind de fulgere primejdioase, acumulând rotirea care ameninţă cu o tornadă.

Apoi, desigur, Palpatine, care era mai presus de putere. El nu arăta nimic din ceea ce putea exista în interior. Văzut chiar prin ochii părţii întunecate, Palpatine era un orizont de evenimente. Dincolo de suprafaţa lui cu totul obişnuită nu exista nimic, doar vid absolut şi perfect. Beznă după beznă.

O gaură neagră a Forţei.

Şi îşi juca perfect rolul de ostatic neajutorat.

— Cereţi ajutor! (Tonul de panică din şoapta răguşită şi pe jumătate inaudibilă îi păru real până şi lui Dooku). Trebuie să cereţi ajutor. Nici unul dintre voi nu este pe potriva unui Lord Sith!

Skywalker se întoarse şi-l privi direct pe conte pentru întâia oară după hangarul abandonat de pe Geonosis. În mod vădit, răspunsul lui se adresă atât lui Palpatine, cât şi lui Dooku.

— Spuneţi-i asta celui pe care Obi-Wan l-a lăsat bucăţi pe Naboo.

Hm-m. Bravură găunoasă. Maul fusese un animal. Un animal dotat, de acord, totuşi o simplă fiară.

— Anakin...

În Forţă, Dooku îl simţi pe Kenobi dezamăgit de lauda lui Skywalker şi-i percepu de asemenea controlul lipsit de efort de a se focaliza asupra situaţiei prezente.

— De data aceasta, acţionăm împreună.

Ochiul ager al lui Dooku distinse mâna-droid a lui Skywalker strângând cu putere mânerul sabiei sale.

— Mă pregăteam să spun exact acelaşi lucru.

Perfect, atunci. Era timpul să continue comedioara.

Dooku preferase întotdeauna un public cunoscător.

Cel puţin Palpatine era aici, încătuşat în fotoliul cel mare din capătul opus al sălii, cu bătălia spaţială derulându-se pe uriaşul videcran dinapoia lui, ca şi cum siluetei sale perfect conturate i-ar fi crescut gigantice aripi de război. Însă Palpatine era mai puţin spectator, cât mai degrabă autor.

Nu era defel acelaşi lucru.

Skywalker îi întoarse spatele lui Dooku, dar sabia sa era deja activată şi trupul lui înalt şi zvelt încremenise de anticipare, atât de nemişcat încât părea aproape că vibrează. Patetic... Era o insultă până şi să-l numească Jedi pe acest băiat.

Pe de altă parte, Kenobi era cu totul altceva: reprezentantul unei categorii clasice şi demodate. Rămăsese pur şi simplu locului, privind calm în sus spre

Dooku şi superdroizi de luptă care-l flancau, cu braţele deschise, complet relaxat, purtând pe chip doar o expresie de vag interes.

Dooku încercă o umbră de satisfacţie melancolică – contemplarea plăcut de solitară a propriei sale măreţii nerecunoscute – din reflecţia fugară că Skywalker nu va înţelege niciodată câtă gândire şi planificare, câtă muncă investise Lord Sidious în orchestrarea atât de pripită a simulării victoriei lui. De asemenea, n-avea să priceapă nicicând arta, adevărata măiestrie pe care Dooku urma s-o dovedească în propria sa înfrângere.

Dar asta era viaţa... Pentru un bine mai mare, trebuiau făcute sacrificii.

La urma urmelor, se găseau în plin război.

Apelă la Forţă, adunând-o la sine şi înfăşurându-se în ea. O inspiră şi o păstră învolburându-se în inima sa, o ţinu strâns până simţi rotirea galaxiei în jurul lui.

Până ce deveni axa Universului.

Aceasta era adevărata putere a părţii întunecate, puterea pe care el o bănuise încă din copilărie şi pe care o căutase toată viaţa sa îndelungată, până ce Darth Sidious îi arătase că fusese permanent a lui. Partea întunecată nu-l adusese în centrul Universului, ci îl făcuse pe el centrul Universului.

Dooku se aplecă înainte şi mantia sa ţesută din fir de armură se desfăcu aidoma unor aripi – se ridică lin în aer şi coborî pe nivelul principal într-o glisare lentă şi demnă, asistată de Forţă. Ateriză la capul mesei de analiză şi ridică o sprânceană, privindu-i pe cei doi Jedi.

— Domnilor, armele, vă rog! Să nu facem mizerie în faţa Cancelarului.

Obi-Wan îşi ridică sabia de lumină în garda Ataro cu două mâini: stilul lui Qui-Gon şi al lui Yoda. Lama sfârâi, activându-se, şi în aer se simţi izul de ozon.

— De data aceasta nu vei scăpa, Dooku.

— Să scap? Te rog! Dooku îngădui surâsului său de obicei blând să se extindă: Crezi că am orchestrat această

întreagă operaţie cu scopul de a scăpa? L-aş fi putut scoate pe Cancelar din sistem cu multe ore în urmă. Am însă lucruri mai bune de făcut cu viaţa mea decât să-i port de grijă, în timp ce aştept ca voi doi să încercaţi o tentativă de salvare.

Skywalker îşi aduse sabia într-o postură Shien: cu mâna de duroţel în mănuşă neagră ridicată sus la nivelul umărului, cu lama orientată în sus şi în faţă.

— Aceasta este ceva mai mult decât o tentativă.

— Şi ceva mai puţin decât o salvare.

Cu o fluturare, Dooku îşi azvârli mantia de pe umărul drept, eliberându-şi braţul care ţinea sabia – cu care făcu un gest neglijent spre perechea de superdroizi ce rămăsese pe balconul intrării de deasupra.

— Şi acum, domnilor, vă rog! Trebuie să le ordon droizilor să deschidă focul? Vă daţi seama ce mizerie ar fi, cu salvele de blaster ricoşând aleatoriu peste tot. Desigur, pentru noi trei n-ar fi cine ştie ce pericol, dar în tot cazul aş detesta să fie vătămat Cancelarul.

Kenobi avansă către el cu o graţie lentă, hipnotică, de parcă ar fi plutit pe o invizibilă placă repulsoare.

— De ce oare îmi vine greu s-o cred?

Skywalker îl imita, deplasându-se în lateral spre flancul lui Dooku.

— Pe Geonosis nu erai chiar aşa grijuliu faţă de vărsarea de sânge.

— Aha, încuviinţă Dooku şi surâsul i se lăţi şi mai mult. Şi ce mai face senatorul Amidala?

— Să nu... (Norul de furtună care era Skywalker în Forţă clocoti cu putere bruscă). Nici măcar să nu-i rosteşti numele!

Dooku flutură dezinteresat din mână. Problemele intime ale puştiului erau prea obositoare pentru a fi urmărite – deja el ştia prea multe despre complicata viaţă privată a lui Skywalker.

— Nu-i doresc răul Cancelarului Palpatine, băiat prostuţ.

El nu este nici soldat, nici spion, spre deosebire de tine şi de prietenul tău care te însoţeşte. Atât doar că, printr-un nefericit accident al istoriei, el a decis să apere corupta Republică împotriva strădaniei mele de a o reforma.

— Vrei să spui de a o distruge.

— Cancelarul este o persoană civilă, în vreme ce tu şi generalul Kenobi sunteţi ţinte militare recunoscute. Depinde de voi dacă mă veţi însoţi ca prizonieri...

O zvâcnire a Forţei îi aduse sabia de lumină în mână cu iuţeală invizibilă – lama ei stacojiu-strălucitor era îndreptată în jos, într-o parte.

— ... sau ca leşuri.

— Ce coincidenţă, replică sec Kenobi ocolindu-l pe conte astfel încât să-l plaseze exact între el şi Skywalker. Tu însuţi te găseşti înaintea aceleiaşi alegeri.

Dooku îi privi pe rând pe cei doi, cu calm impenetrabil. Îşi ridică sabia în salutul Makashi şi o coborî din nou într-o gardă joasă.

— Nu presupuneţi că deţineţi vreun avantaj doar pentru că sunteţi doi.

— Ştim asta, spuse Skywalker. Pentru că şi voi sunteţi doi.

Dooku de abia reuşi să-şi disimuleze fiorul de surprindere.

— Sau poate că ar trebui să spun că aţi fost doi, urmă tânărul Jedi. Suntem pe urmele partenerului tău, Sidious, l-am urmărit în toată galaxia. Probabil că de acum a fost prins de Jedi.

— Într-adevăr? se relaxă Dooku. (Se simţi teribil de ispitit să-i facă cu ochiul lui Palpatine, dar, bineînţeles, n-avea să facă asta niciodată). Ce noroc pe voi...

Cât se poate de simplu, în cele din urmă, îşi spuse. Separă-l pe Skywalker şi ucide-l pe Kenobi. Restul avea să fie o simplă chestiune de a-l aduce pe Skywalker într-o asemenea stare de frenezie, încât să-i poată străpunge carapacea Jedi şi să-i dezvăluie infinita perspectivă a puterii

Sith.

De acolo mai departe avea să-l preia Lord Sidious.

— Predă-te, vorbi Kenobi cu glas profund şi hotărât. Nu ţi se va mai acorda altă şansă.

Dooku ridică o sprânceană.

— Dacă nu cumva unul dintre voi l-a ascuns pe Yoda în buzunarul lui, n-aş prea crede că mi-ar mai trebui altă şansă.

Forţa trosni între ei şi nava vibră şi se zgâlţâi sub alt baraj de turbolasere, iar Dooku decise că sosise momentul. Aruncă o falsă privire peste umăr – un indiciu de distragere care să atragă atacul... Şi toţi trei acţionară simultan.

Nava se cutremură şi fumul sângeriu năvăli din spinarea lui Anakin în braţele, picioarele şi capul său, iar când Dooku privi scurt şi îngrijorat peste umăr, distras pentru o jumătate de secundă, tânărul nu mai putu să aştepte.

Sări, cu sabia aţintită pentru a ucide.

Obi-Wan sări din partea opusă a lui Dooku în coordonare perfectă... şi cei doi se întâlniră în aer, fiindcă Lordul Sith nu se mai afla între ei.

Anakin privi în sus la timp pentru a întrezări talpa din piele de rancor a lui Dooku care-l izbi în faţă şi-l trimise rostogolindu-se spre podea – apelă la Forţă pentru a se îndrepta fără cel mai mic efort şi ateriză perfect echilibrat, ca să ţâşnească din nou către fulgerele colorate, stacojiu împotriva azurului, care erau împroşcate din cele două săbii ce se înfruntau. Dooku îl asalta pe Obi-Wan printr-o succesiune de fandări ca o plasă de înflorituri ce atrăgeau lama Maestrului Jedi în exterior, pentru a-i dezveli inima.

Anakin se repezi spre spatele lui Dooku... şi contele se întoarse doar pe jumătate, făcând un gest nepăsător şi în acelaşi timp ţinându-l la respect pe Obi-Wan printr-o elegantă paradă efectuată cu o singură mână. Scaunele se ridicară din jurul mesei de analiză şi se rotiră către capul lui Anakin. El îl despică pe primul cu dispreţ, dar al doilea îl lovi peste genunchi, iar al treilea în umăr şi-l răsturnă.

Tânărul mârâi în barbă şi se întinse în Forţă pentru a prinde el însuşi nişte scaune... iar masa de analiză îl lovi, împingându-l şi strivindu-l de perete. Sabia i se desprinse dintre degetele slăbite şi zăngăni pe tăblia mesei, căzând pe podea de cealaltă parte.

Iar Dooku de abia părea să-l fi băgat în seamă.

Ţintuit, fără răsuflare, pe jumătate ameţit, Anakin gândi Dacă mai continuă aşa, o să-mi pierd cumpătul de furie.

În timp ce respingea fără efort un potop de asalturi ca nişte fulgere albastre dinspre Kenobi, Dooku simţi Forţa desprinzând masa de analiză de perete şi propulsând-o spre spatele lui cu viteză incredibilă – abia reuşi să se ridice într-atât încât să poată face o tumbă pe spate peste ea, pentru a nu-i zdrobi spinarea.

— Vai, vai, chicoti el. Băiatul are totuşi ceva puteri.

Tumba lui pe spate îl aduse în picioare exact în faţa puştiului, care-l ataca, cu capul plecat înainte şi neînarmat, urmând masa pe care o aruncase, şi deja complet învăpăiat la chip.

— Sunt un Jedi de două ori mai bun decât data trecută!

Aha, gândi Dooku. O personalitate măruntă şi fragilă. Sidious va trebui să-l ajute în privinţa asta. Dar până atunci…

Mânerul sabiei lui Skywalker şuieră prin aer, întâlnindu-i palma în perfectă sincronizare cu o mişcare largă de retezare.

— Puterile mi s-au dublat de la ultima noastră întâlnire…

— Minunat pentru tine.

Contele făcu un pas în lateral, spintecând către picioarele băiatului, dar lama lui Skywalker îi întâlni sabia şi, în trecere, el reuşi să-şi rotească tăişul înapoia capului, pentru a devia lovitura lipsită de efort pe care Dooku o abătuse în direcţia cefei sale. Atacul lui stângaci îl aduse însă în calea lui Kenobi, care trebui să facă o tumbă asistată de Forţă peste capul partenerului său.

Direct spre sabia ridicată a lui Dooku.

Kenobi şfichiui către lama stacojie şi în acelaşi timp pivotă în aer, iar Dooku se deplasă iarăşi în lateral, aducându-l pe Maestrul Jedi în calea lui Skywalker.

— Cu adevărat patetic, suspină contele.

Nu putea să conteste că erau plini de energie, sărind şi rotindu-se, revărsând un potop de lovituri aproape aleatorii, sfârtecând scaunele în bucăţi şi azvârlindu-le cu Forţa în toate direcţiile posibile, în vreme ce Dooku continua, în modul său metodic şi elegant, să le dejoace planurile atât de perfect, încât se abţinea cu greu să nu izbucnească în hohote de râs.

Totul se rezuma la a le contracara tacticile, care erau deprimant de directe – Skywalker era luptătorul iute, care se repezea din toate părţile ca un şoim nebun – încercând o variantă Jedi a manevrei neekul-la-mijloc, astfel încât să-l poată ataca din ambele părţi în timp ce Kenobi avea o cadenţă Shii-Cho măsurată, regulat ca un droid tăietor de lemne, avansând pas cu pas, închizând unghiurile, lipsit de eleganţă, dar insistent şi încăpăţânat, străduindu-se să-l încolţească pe conte.

Tot ce trebuia să facă Dooku era să treacă de la unul la altul – şi ocazional să mai sară peste câte unul, când era cazul astfel încât să se poată lupta cu ei succesiv, nu simultan. Bănuia că în misiunile lor se puteau dovedi rezonabil de eficienţi – era limpede că stilul li se dezvoltase prin bătăliile duse în tandem împotriva a numeroşi adversari. Nu erau însă pregătiţi să lupte împreună împotriva unui singur oponent care se folosea de Forţă, şi în nici un caz împotriva unuia de talia lui Dooku – pe de altă parte, contele se duelase întotdeauna singur. Era amuzant de uşor să-i facă pe Jedi să se împiedice într-una unul de celălalt, să se încurce şi să se stânjenească reciproc.

Ei nici măcar nu înţelegeau cât de complet domina contele lupta. Deoarece luptau aşa cum fuseseră instruiţi, eliberându-se de orice dorinţă şi îngăduind Forţei să curgă prin ei, nu aveau nici o speranţă de a contracara abilitatea

lui Dooku în stăpânirea tehnicilor Sith. Nu învăţaseră nimic de când îi înfrânsese pe Geonosis.

Ei lăsau Forţa să-i direcţioneze, în vreme ce contele direcţiona el însuşi Forţa.

Dooku atrăgea loviturile lor spre paradele sale şi-şi dirija propriile riposte cu lovituri de putere întunecată ce alterau în mod subtil echilibrul oponenţilor şi le submina coordonarea. I-ar fi putut măcelări pe amândoi cu aceeaşi uşurinţă cu care creatura aceea, Maul, îi distrusese pe vigo ai Soarelui Negru.

În planul său figura însă o singură moarte, iar spectacolul acesta pentru proşti devenise plictisitor. Şi obositor. Puterea întunecată care-l slujea avea totuşi o limită, iar el nu mai era, la urma urmelor, un tinerel.

Lansă o fandare către abdomenul lui Kenobi, pe care Maestrul Jedi o devie printr-o parare ascendentă, aducându-i piept la piept, cu lamele arzătoare încleştate laolaltă la nici un deget de beregatele lor.

— Mişcările tale sunt prea lente, Kenobi. Prea previzibile. Va trebui să vii cu ceva mai bun.

Răspunsul lui Kenobi la sfatul acela prietenesc fu o sclipire de blândeţe amuzată în ochi.

— Perfect atunci, zise el şi ţâşni drept în sus, peste capul lui Dooku, atât de rapid încât se păru că dispăruse.

Iar în spaţiul în care fusese pieptul lui Kenobi se afla acum doar fulgerul albastru al lamei lui Skywalker care se îndrepta direct spre inima contelui.

Doar o răsucire disperată într-o parte transformă posibila gaură fumegătoare din pieptul său într-o brazdă de foc prin mantia ţesută din fir de armură.

Ce-a fost asta? gândi Dooku.

Pivotă în sus, rotindu-se şi îndepărtându-se de cei doi şi ateriză pe masa de analiză, desprinzându-se din luptă pentru o clipă ca să-şi recapete stăpânirea de sine – fusese cu adevărat prea aproape dar în clipa în care cizmele îi atinseră tăblia, Kenobi îl aştepta deja acolo, cu sabia ţesând

o plasă de lovituri atât de uluitor de iuţi, încât Dooku nici nu îndrăzni măcar să încerce vreun contraatac – schiţă o fentă către chipul Maestrului Jedi, apoi se lăsă în jos şi se roti în sens invers, măturând cu piciorul la nivelul gleznelor…

Dar nu numai că Kenobi sări cu uşurinţă peste atacul său, ci Dooku fu cât pe aici să-şi piardă propriul său picior, sub o lovitură a lui Skywalker, care apăruse din nou ca din senin şi reteză tăblia mesei, astfel încât aceasta colapsă sub greutatea contelui şi-l trânti cu totul neceremonios pe podea.

Aşa ceva nu era în plan.

Următoarea lovitură descendentă a lui Skywalker fu atât de puternică, încât şocul resimţit când o devie îndoi practic coatele lui Dooku. Lordul Sith se propulsă într-o tumbă spre înapoi, care-l readuse în picioare… iar lama lui Kenobi era acolo, gata să-i ia gâtul. Numai o rotire de blocare disperată, cuplată cu o lovitură basculată de picior care-l lovi pe Kenobi în coapsă, îi câştigă timp suficient pentru a sări iarăşi, iar când ateriză…

Skywalker era deja acolo.

Prima lovitură de despicare a sabiei lui lunecă peste garda instinctivă a lui Dooku. A doua îndoi încheietura contelui. Al treilea fulger de foc albastru împinse lama stacojie a lui Dooku atât de mult spre interior încât propria lui sabie îi pârli umărul şi Lordul Sith fu silit să bată în retragere.

Contele se simţi pălind. Asta de unde mai venise?

Skywalker înainta, mecanic şi inexorabil, incredibil de puternic, un droid distrugător înarmat cu o sabie de lumină: fiecare pas însemna o lovitură şi fiecare lovitură însemna un pas. Dooku se retrase pe cât de repede cuteza, însă Skywalker nu-l slăbea defel. Contele începuse să gâfâie. De acum nu mai încerca să blocheze loviturile celuilalt, ci numai să le devieze – nu putea răspunde cu putere egală în faţa puterii lui Skywalker – băiatul nu numai că dovedea rezerve uluitoare de energie în Forţă, dar şi simpla sa

putere fizică era incredibilă…

Şi abia în clipa aceea Dooku înţelese că fusese tras pe sfoară.

Postura de gardă Shien a lui Skywalker fusese un truc, la fel ca şi acrobaţiile Ataro – băiatul era un stilist Djem So şi încă unul atât de bun cum nu mai văzuse Dooku vreodată. Propria lui tehnică Makashi, plină de eleganţă, pur şi simplu nu genera puterea cinetică necesară pentru a face faţă direct la Djem So. Mai ales nu în vreme ce se apăra de un al doilea atacator.

Era momentul să-şi schimbe tactica.

Se lăsă jos şi se roti în altă măturare spre spate la nivelul gleznelor – punctul slab al tehnicii Djem So era lipsa de mobilitate – care lovi cizma lui Skywalker îndeajuns de puternic pentru a-l dezechilibra pe tânărul Jedi, oferindu-i lui Dooku posibilitatea să sară şi să se îndepărteze…

Dar se pomeni din nou în faţa roţii de fulgere albastre care era lama lui Kenobi.

Contele decise că farsa luase sfârşit.

Acum sosise timpul să ucidă.

Maestrul lui Kenobi fusese Qui-Gon Jinn, fostul padawan al lui Dooku – contele se duelase cu Qui-Gon de mii de ori şi cunoştea toate slăbiciunile tehnicii Ataro, cu acrobaţiile ei ridicole. Expedie o serie de fandări scurte şi iuţi către picioarele lui Kenobi, pentru a-l atrage pe Maestrul Jedi să execute o tumbă aeriană peste cap, astfel încât Dooku să-i poată spinteca spinarea de la rinichi la omoplaţi… şi imaginea aceea, planul acela era atât de clar în mintea lui Dooku, încât fu cât pe aici să nu observe că Kenobi îi răspundea la fiecare lovitură aproape fără să-şi mişte picioarele, rămânând perfect centrat, perfect echilibrat, fără să deplaseze lama cu un centimetru mai mult decât era necesar, deviind fără efort, ripostând prin contraatacuri şfichiuitoare şi împungeri mai rapide decât limba unei vipere-spectru garolliane, iar când Dooku îl simţi pe Skywalker revenind şi repezindu-se din nou către spatele

său, înţelese finalmente sursa vitezei defensive orbitoare pe care Kenobi o folosise cu o clipă în urmă şi atunci, cu întârziere, pricepu că Ataro a lui Kenobi şi Shii-Cho fuseseră de asemenea vicleşuguri.

Kenobi devenise maestru în Soresu.

Dooku constată că îl cuprinsese un brusc, neaşteptat, copleşitor şi cu totul neliniştitor sentiment de neplăcere...

În mod inexplicabil şi neprevăzut, farsa lui se transformase din amuzantă în mortal de serioasă şi se îndrepta rapid spre înfricoşătoare, înţelegerea răbufni prin conştiinţa contelui ca globurile de foc în extindere ale navelor muribunde de afară: cumva, perechea de proşti Jedi izbutiseră să devină complet periculoşi.

Era posibil – doar posibil – ca aceşti clovni să-l poată înfrânge.

Nu avea rost să rişte – chiar şi Maestrul lui ar fi fost de acord în această privinţă. Lordul Sidious putea veni cu alt plan mult mai uşor decât un ucenic nou.

Adună Forţa iarăşi printr-o singură inspiraţie, care chemă puterea din tot Universul – o simplă şfichiuire a puterii acelea, neglijentă ca o mişcare din încheietură, îl expedie pe Kenobi înapoi prin aer şi-l izbi de perete, dar Dooku nu avea timp să-şi savureze reuşita.

Skywalker îl asalta parcă dintr-o mie de direcţii simultan.

Sabia albastru-strălucitor se rotea şi scuipa şi fiecare despicare descendentă izbea apărarea lui Dooku cu puterea de neoprit a unui impact meteoritic – Lordul Sith îşi cheltui o rezervă uriaşă de Forţă doar pentru a împiedica atacurile acelea să-l reteze în două, iar Skywalker...

Skywalker devenea tot mai puternic.

Fiecare parare îl costa pe Dooku mai multă putere decât folosise pentru a-l proiecta pe Kenobi în cealaltă parte a sălii – fiecare blocaj îl îmbătrânea cu un deceniu.

Decise că ar fi fost mai bine să-şi revizuiască încă o dată strategia.

De acum nici măcar nu mai încerca să riposteze.

Epuizarea Forţei începea să-i deconecteze percepţiile, readucându-i conştiinţa la trupul material, întemniţând-o în propria lui ţeastă, până ce abia mai putu simţi contururile sălii din jur – în mod vag, percepu o scară înapoia sa, nişte trepte ce duceau la balconul intrării. Se retrase pe ele, folosind poziţia superioară pentru unghiuri mai bune, însă Skywalker continua să-l asalteze, neobosit de feroce.

Lama lui albastră era peste tot, fulgerând şi rotindu-se tot mai repede şi mai repede, până ce Dooku văzu sala printr-o pâclă electrică, iar Kenobi reintrase în scenă – cu un răcnet de Forţă, se năpusti ca o torpilă pe scară înapoia lui Skywalker şi contele decise că în asemenea circumstanţe extreme, era – cel puţin discutabil – acceptabil ca un gentleman să trişeze.

— Gărzi! răcni el spre perechea de superdroizi de luptă care păzeau nemişcaţi intrarea. Deschideţi focul!

Instantaneu, droizii avansară şi ridicară braţele. Energia pistonă violent din blasterele de calibru greu încorporate în membrele lor – Skywalker se roti şi lama sa reflectă fiecare salvă înapoi către droizi, ale căror armuri-carapace lustruite ca oglinda le reflectară la rândul lor. Fascicule focalizate de particule ţiuiră prin sală în ricoşeuri orbitoare.

Kenobi ajunse în capul scării şi o singură spintecare de sabie îi demolă pe ambii droizi. Înainte măcar ca bucăţile lor să fi atins podeaua, Dooku intră în acţiune, lansând o lovitură de picior din lateral care-l îndoi pe Skywalker, apoi îşi folosi ultima rafală de putere întunecată pentru a continua răsucirea printr-o rotaţie orbitor de rapidă a piciorului. Călcâiul lui izbi bărbia lui Kenobi cu un crac ce răsună ca bubuitura unui aruncător de proiectile de calibru greu şi-l aruncă pe Maestrul Jedi îndărăt pe trepte. Părea că i-ar fi rupt gâtul.

N-ar fi fost minunat?

Nu avea însă rost să-şi asume riscuri.

În vreme ce trupul inert şi dezarticulat al lui Kenobi se rostogolea spre podeaua aflată mult dedesubt, Dooku

expedie un val de energie prin Forţă. Căderea lui Kenobi se acceleră brusc, ca un proiectil care-şi detonează ultimele resurse de propulsie înaintea impactului. Maestrul Jedi izbi pieziş podeaua, lunecă pe ea şi se lovi cu atâta putere de perete încât permatonul izolat cu hidrospumă se curbă şi se prăbuşi peste el.

Un lucru pe care Dooku îl găsi excepţional de mulţumitor.

Acum în privinţa lui Skywalker...

Cam atâta apucă Dooku să gândească, deoarece până ce atenţia îi reveni la tânărul Jedi, vederea îi fu aproape complet acoperită de talpa unei cizme care se apropia de faţa lui cu viteză maximă.

Impactul fu o explozie de foc alb, urmat de al doilea impact resimţit de spinarea sa din partea balustradei balconului, pentru ca după aceea sala să se răstoarne cu josul în sus şi contele să cadă spre tavan – desigur însă era doar o impresie, nu realitatea, fiindcă el se răsturnase peste balustradă şi cădea cu capul în jos către podea, şi nici braţele, nici picioarele nu mai acordau vreo atenţie comenzilor sale. Forţa părea să fie ocupată altundeva şi, realmente, întregul proces era complet umilitor.

Abia izbuti să apeleze un ultim val de putere întunecată înaintea impactului care ar fi fost distrugător. Forţa îl prinse în braţe, amortizându-i căderea, şi-l repuse pe picioare.

Se scutură de praf şi-l fixă cu o uitătură superioară pe Skywalker, care-l privea acum de la înălţimea balconului... iar Dooku nu-i putu susţine căutătura – constata că inversarea poziţiilor lor iniţiale îl tulbura în mod straniu.

Avea ceva neliniştitor de firesc în ea.

Vederea lui Skywalker în locul unde el însuşi stătuse cu numai câteva clipe în urmă... era ca şi cum ar fi încercat să-şi reamintească un vis pe care, de fapt, nu-l avusese niciodată...

Alungă gândul acela, apelând încă o dată la ştiinţa certă a invincibilităţii sale personale pentru a deschide un canal spre Forţă. Puterea se revărsă în el şi greutatea anilor îi

dispăru.

Ridică sabia şi-l chemă.

Skywalker sări de la balcon. Chiar pe când băiatul cădea către el, contele simţi o răsucire nouă în curenţii Forţei dintre ei şi înţelegerea îi fu completă şi finală.

Înţelese cum anume devenea Skywalker mai puternic. De ce nu mai scotea un cuvânt. Cum devenise o maşină de luptă. Înţelese de ce Sidious fusese atât de interesat de el de atâta timp.

Skywalker avea calităţi native.

În locul inimii sale, un furnal termonuclear ardea prin parafocurile instruirii Jedi. El ţinea Forţa în strânsoarea unui furnal alb-incandescent. Era deja pe jumătate Sith şi nici măcar n-o ştia.

Băiatul acesta avea darul mâniei.

Şi chiar acum, deşii se stăpânea – chiar acum, când ateriză în flancul lui Dooku şi revărsă un potop de lovituri asupra defensivei Lordului Sith, împingându-l îndărăt pas cu pas, contele putea percepe felul în care Skywalker îşi stăvilea mânia înapoia zidurilor voinţei: ziduri care erau călite de o teamă incontrolabilă.

Teamă, bănuia Dooku, de propria sa persoană. De ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă el ar fi îngăduit vreodată furnalului pe care-l avea în loc de inimă să atingă starea supracritică.

Contele glisă în lateral dinaintea unei lovituri devastatoare pornite de sus şi sări niţel în spate.

— Simt în tine o teamă uriaşă. Eşti consumat de ea. Eroul-fără-teamă ce să spun! Eşti o impostură, Skywalker. Nu eşti decât un copil care încearcă să atragă atenţia asupra sa.

Întinse sabia spre tânărul Jedi ca pe un deget acuzator.

— Nu eşti niţel cam mare ca să-ţi mai fie teamă de întuneric?

Skywalker se năpusti din nou şi de data aceasta Dooku îi opri atacul cu uşurinţă. Rămaseră aproape atingându-şi

picioarele, cu lamele fulgerând mai iute decât putea vedea ochiul, dar Skywalker îşi pierduse avantajul: o simplă zeflemea fusese suficientă pentru a-i deplasa focalizarea atenţiei de la câştigarea duelului la controlul propriilor sale emoţii. Cu cât se înfuria mai tare, cu atât devenea mai temător şi teama îi alimenta la rândul ei furia – precum proverbialul centiped corellian, acum, când începuse să se gândească la ceea ce făcea, nu mai putea să păşească.

Dooku îşi îngădui să se destindă – simţi cum voioşia îi revine, când el şi Skywalker se rotiră unul în jurul celuilalt în dansul lor ucigător. Intenţiona să se distreze cât o mai putea face.

Apoi, dintr-un motiv necunoscut, Sidious decise să intervină.

— Nu te teme de ceea ce simţi, Anakin, lătră el cu glasul lui Palpatine, foloseşte-o! Cheamă-ţi mânia. Focalizeaz-o şi el nu-ţi va putea rezista. Furia este arma ta. Loveşte acum! Loveşte! Ucide-l!

— Să mă ucidă pe mine? repetă Dooku neînţelegător.

El şi Skywalker se opriră pentru o singură şi ultimă clipă, cu lamele blocându-se reciproc, privindu-se ochi în ochi peste crucea sfârâitoare cu braţe albastru şi stacojiu şi în secunda aceea contele se trezi întrebându-se, uluit şi derutat, dacă nu cumva Sidious îşi pierduse pe neaşteptate minţile. Nu înţelegea oare sfatul pe care tocmai îl dăduse?

De fapt, de partea cui era el?

Iar prin crucea formată de săbii percepu în privirea lui Skywalker promisiunea iadului şi avu presentimentul teribil că ştia deja răspunsul la întrebarea aceea.

Trădarea este calea Sith.

CURSA JEDI

Aceasta este moartea contelui Dooku:

O explozie radiantă de limpezime înfloreşte în mintea lui

Anakin Skywalker, când îşi spune „Ah, înţeleg, acum” şi descoperă că teama din inima lui poate fi de asemenea o armă.

Totul este cât se poate de simplu şi cât se poate de complex.

Şi este final.

Dooku este deja mort. Restul sunt simple detalii.

Piesa continuă: comedia fulgerelor săbiilor, pocniturile şi şuierele. Dooku şi Skywalker, o scenetă jucată o singură dată, pentru un singur spectator. Jedi şi Sith, Sith şi Jedi, rotindu-se, pivotând, încleştându-se, tăind şi sfârtecând, parând, ripostând, glisând şi şfichiuind şi umplând aerul din jurul lor cu mârâituri de putere.

Şi totul în zadar, fiindcă o flamă nucleară a incinerat reţinerile Jedi ale lui Anakin Skywalker şi teama devine furie fără efort, iar furia este un tăiş pe lângă care sabia de lumină este o jucărie.

Piesa continuă, dar suspansul nu mai există. A devenit o simplă pantomimă, tot atât de complexă şi tot atât de lipsită de sens pe cât sunt curbele spaţio-temporale ce duc ciorchinii galactici prin cosmosul infinit.

Deceniile de experienţă în lupte ale lui Dooku sunt irelevante. Măiestria sa în duel este inutilă. Uriaşa lui bogăţie, influenţa politică, educaţia impecabilă, manierele perfecte, gusturile rafinate – toate interesele şi motivele de mândrie cărora le-a devotat atâta timp şi atenţie în anii mulţi, foarte mulţi ai vieţii sale – sunt acum lanţuri atârnate de spiritul lui, care-i pleacă grumazul în faţa securii.

Până şi cunoaşterea Forţei de care dispune a devenit o glumă.

Cunoaşterea aceea îi arată moartea sa, îl face s-o manipuleze, s-o întoarcă în toate felurile în minte, s-o examineze în amănunt ca pe o nestemată neagră atât de rece, încât arde. Farsa elegantă a lui Dooku a degenerat într-o melodramă patetică şi nici măcar o lacrimă nu va marca dispariţia eroului ei.

Cât despre Anakin, în lupta lui există numai teroare şi furie.

Numai el stă între moarte şi cei doi bărbaţi pe care-i iubeşte mai mult ca orice pe lume şi el nu-şi mai poate îngădui să înfrâneze ceva. Imaginarul dragon al stelei moarte se străduieşte din răsputeri să-i îngheţe puterea, să-i murmure că Dooku l-a mai înfrânt, că Dooku are de partea lui toată puterea întunericului, să-i reamintească cum i-a retezat Dooku mâna, cum l-a putut doborî până şi pe Obi-Wan aparent fără efort, iar acum Anakin este singur şi nu va fi niciodată pe potriva unui Lord Sith...

Însă cuvintele lui Palpatine furia este arma ta i-au acordat lui Anakin permisiunea de a-şi îndepărta protecţiile din jurul inimii care este un furnal şi toate temerile şi îndoielile lui se calcinează în flăcările acesteia.

Când contele se repede spre el cu sabia fulgerând, pumnul lui Watto ţâşneşte din copilăria lui Anakin şi-l izbeşte pe Lordul Sith, rostogolindu-l pe spate.

Când, cu toată puterea pe care partea întunecată o poate aduna din tot Universul, Dooku proiectează un fragment cu muchii tăioase din masa de duroţel, şoapta blândă a lui Shmi Skywalker, „Am ştiut c-o să te-ntorci la mine... îl aruncă cât colo”.

Mintea lui era umplută de prea multă vreme cu fumul din inima mocnită – acela fusese tunetul care-i întuneca gândirea. Pe Aargonar, pe Jabiim, în tabăra tuskenă de pe Tatooine, fumul acela i-a înceţoşat mintea, l-a orbit şi l-a lăsat să lovească în beznă ca o maşină ucigaşă fără creier – dar aici, acum, în nava aceasta, în această celulă microscopică de viaţă din deşertul infinit şi steril al spaţiului cosmic, parafocurile i s-au deschis astfel că teroarea şi furia sunt afară, în luptă, nu în capul lui, iar mintea lui Anakin este clară ca un clopot de cristal.

În limpezimea aceea pură, există un singur lucru pe care trebuie să-l facă.

Să decidă.

Aşa încât o face.

Decide să învingă.

Decide că Dooku trebuie să piardă aceeaşi mână pe care i-a luat-o lui. Decizia este realitate, aici: sabia i se mişcă simultan cu voinţa şi locul albastru vaporizează nanomătasea neagră corelliană, dezintegrează carnea şi retează osul, iar mâna înarmată a Lordului Sith cade, lăsând în urmă un fior de fum care miroase a carne friptă şi păr ars. Mâna cade cu o tijă de foc stacojiu încă extinsă de strânsoarea spasmodică a morţii şi inima lui Anakin cântă pentru prăbuşirea lamei roşii.

Se întinde şi Forţa o prinde pentru el.

Apoi Anakin retează şi cealaltă mână a lui Dooku.

Dooku se năruieşte în genunchi, cu chipul golit, cu gura flască. Arma lui se roteşte prin aer către mâna învingătorului şi Anakin vede în faţa ochilor viziunea din viitor pe care o avusese pe coridor: două lame la beregata contelui Dooku.

Dar aici, acum, adevărul dezminte visul. Ambele săbii de lumină sunt în mâinile sale, iar cea din mâna organică fulgeră cu lustrul sintetic sângeriu al unei lame Sith.

Trăgându-se îndărăt, gârbovindu-se de groază, Dooku încă mai găseşte în inimă speranţa că el greşeşte, că Palpatine nu l-a trădat, că totul se desfăşoară în concordanţă cu planul…

Până ce aude:

— Bravo, Anakin! Bravo! Am ştiut c-o poţi face!

Îşi dă seama că este vocea lui Palpatine şi percepe în cele mai întunecate adâncuri ale sale apropierea cuvintelor ce vor sosi.

— Ucide-l, spune Palpatine. Ucide-l acum.

În ochii lui Skywalker, Dooku vede doar flăcări.

— Cancelare, te rog! icneşte el, disperat şi neajutorat.

Ţinuta aristocratică i-a dispărut, iar curajul este doar o amintire amară. A fost redus la a-şi cerşi viaţa, aşa cum au făcut atât de multe dintre victimele lui.

— Te rog, mi-ai promis imunitate! Am avut o înţelegere! Ajută-mă!

Iar milogeala îi aduce o doză de dispreţ egal cu acela pe care l-a manifestat el.

— O înţelegere doar dacă mă eliberai, răspunde Palpatine cu glas îngheţat ca spaţiul intergalactic. Nu dacă mă foloseai ca momeală pentru a-mi ucide prietenii.

Şi Dooku ştie, atunci, că totul s-a desfăşurat într-adevăr potrivit planului. Planul lui Sidious, nu al său. Aceasta a fost o cursă Jedi, dar nu Jedi erau cei vânaţi.

Ei erau momeala.

— Anakin, rosteşte încet Palpatine, termină-l.

Anii de instruire Jedi îl fac pe Anakin să şovăie – el priveşte în jos, spre Dooku şi nu vede un Lord Sith, ci un bătrân înfrânt, dezarticulat, îngrozit.

— N-ar trebui…

— Fă-o! Acum! lătră însă Palpatine şi Anakin înţelege că, de fapt, acesta nu este un ordin.

În realitate nu este nimic mai mult decât ce a aşteptat toată viaţa.

Permisiunea.

Iar Dooku…

Când priveşte pentru ultima dată în ochii lui Anakin Skywalker, contele Dooku ştie că a fost înşelat nu numai azi, ci de mulţi, mulţi ani. El n-a fost niciodată adevăratul ucenic. El n-a fost niciodată moştenitorul puterii Sithilor. A fost doar o unealtă.

Întreaga lui viaţă – toate victoriile, toate strădaniile, toate moştenirile, principiile şi sacrificiile lui, tot ce a făcut, tot ce deţine, tot ce a fost, toate visele şi viziunile lui măreţe pentru viitorul Imperiu şi Armata Sith – n-a fost decât o impostură patetică, deoarece toate, tot ce înseamnă el, se rezumă la acest scop.

El a existat numai pentru acest scop.

Acesta:

Să fie victima primului asasinat cu sânge rece săvârşit de

Anakin Skywalker.

Primul, dar, o ştie prea bine, nu şi cel din urmă.

După care lamele se încrucişează la gâtul lui, desfăcute ca lamele unei foarfece.

Ţac.

Şi tot ce înseamnă el devine absolut nimic.

Ucigaş şi ucis, ambii priveau fără să vadă.

Dar numai ucigaşul clipea.

Eu am făcut asta.

Ochii capului retezat erau fixaţi spre ceva aflat dincolo de vederea celor vii. Implorarea disperată îngheţată pe buzele sale răsuna, deşii era neauzită. Trunchiul decapitat colapsă cu un suspin care se topi lent dinspre orificiul cauterizat al traheii, îndoindu-se înainte din talie, de parcă ar fi executat o plecăciune înaintea puterii care-i smulsese viaţa.

Ucigaşul clipi din nou.

Cine sunt eu?

Era băiatul sclav de pe o planetă-deşert, apreciat pentru uluitoarea sa iscusinţă cu maşinăriile? Era legendarul alergător în cursele de ataşe, singurul om care supravieţuise întrecerilor acelea letale? Era nestăpânitul, înflăcăratul, zurbagiul elev al unui mare Maestru Jedi? Pilotul inegalabil? Eroul? îndrăgostitul? Cavalerul Jedi?

Putea să fie toate acelea – putea oare să fie oricare dintre ele – şi totuşi să fi făcut ceea ce făcuse?

Descoperea deja răspunsul în acelaşi timp în care înţelese, finalmente, că trebuia să pună întrebarea.

Puntea se zgudui când crucişătorul absorbi un nou baraj de torpile şi foc de turbolasere. Capul retezat, cu ochii holbaţi, al lui Dooku ţopăi pe punte şi se rostogoli, iar Anakin se trezi.

— Ce…?

Avusese un vis. Zbura şi se lupta şi se lupta iarăşi şi cumva, în vis, putea să facă orice dorea. În vis, orice lucru ar fi făcut era lucrul corect, pur şi simplu pentru că el dorea să-l facă. În vis nu existau reguli, ci exista numai putere.

Iar puterea era a lui.

Acum stătea lângă un cadavru decapitat pe care nu putea suporta să-l vadă, totuşi nu-şi putea desprinde privirile de la el şi ştia că nu fusese defel un vis, ci că el realmente făcuse asta, săbiile erau încă în mâinile lui şi oceanul de crime în care plonjase se închisese deasupra sa.

Iar el se îneca.

Sabia mortului se desprinse dintre degetele lui slăbite.

— N-am... n-am putut să mă opresc...

Şi înainte ca vorbele să-i fi părăsit buzele, auzi cât de găunoasă şi de evidentă era minciuna.

— Ai procedat bine, Anakin. (Glasul lui Palpatine era cald ca un braţ în jurul umerilor tânărului). Ai procedat nu numai bine, ci şi corect. Era primejdios să fie lăsat în viaţă.

Dinspre Cancelar cuvintele acelea sunau adevărate, dar când Anakin le repetă în minte, ştiu că adevărul lui Palpatine avea să fie unul pe care el nu s-ar fi putut convinge niciodată să-l creadă. Fiorul care îi începuse între omoplaţi ameninţă să se extindă într-o criză reală de tremurături.

— Era un prizonier, neînarmat...

Acesta aşadar – această realitate simplă şi de netăgăduit – era adevărul. Deşii ardea prin el ca propria-i sabie de lumină, adevărul reprezenta ceva de care se putea prinde. Şi, cumva, îl făcea să se simtă niţel mai bine. Niţel mai puternic. Încercă alt adevăr: nu fiindcă nu s-ar mai fi putut opri, ci...

— N-ar fi trebuit s-o fac, spuse el şi glasul îi răsună netremurător, simplu şi final.

Acum putea coborî ochii spre cadavrul de la picioarele sale. Putea privi capul retezat.

Putea să înţeleagă ce erau ele.

O crimă.

El devenise un criminal de război.

Vinovăţia îl izbi ca un pumn şi o simţi – o lovitură în inimă care-i goli plămânii de aer şi-i înmuie genunchii. Atârna pe

umerii lui ca un jug de collapsiu: o greutate invizibilă mai presus de puterea sa de muritor, strivindu-i viaţa.

În el nu existau cuvinte pentru aşa ceva. Putu să rostească doar:

— A fost rău.

Şi asta sintetiza totul, aici.

Fusese rău.

— Prostii! Nu era suficient că-l dezarmaseşi, avea puteri ce depăşesc imaginaţia ta.

Anakin clătină din cap.

— Nu contează. Aceasta nu este calea Jedi.

Nava se cutremură încă o dată şi luminile se stinseră.

— Ai observat vreodată că nu întotdeauna, rosti Palpatine invizibil în umbra nepătrunsă a Fotoliului Generalului, calea Jedi este cea bună?

Anakin privi spre umbră.

— Nu înţelegeţi. Nu sunteţi Jedi. Nu puteţi înţelege.

— Anakin, ascultă-mă! Câte vieţi tocmai ai salvat prin lovitura asta de sabie? Le poţi număra?

— Dar…

— Nu a fost rău, Anakin. Poate că nu a fost calea Jedi, dar a fost corect. Cât se poate de normal – el ţi-a retezat mâna şi tu ai dorit răzbunare. Iar răzbunarea ta a însemnat dreptate.

— Răzbunarea nu este niciodată dreaptă. Nu poate să fie…

— Nu fi copil, Anakin! Răzbunarea este temelia dreptăţii. Dreptatea începe prin răzbunare şi răzbunarea continuă să fie singura dreptate la care mai pot spera unele fiinţe. La urma urmelor, nu este prima dată când ai ucis pe cineva, nu? Dooku merita mai multă milă decât oamenii-nisipurilor care ţi-au torturat mama până la moarte?

— Atunci a fost altceva.

În tabăra tuskenă el îşi pierduse uzul raţiunii, devenind o forţă a naturii, care nu ţinea seama de nimic, care ucisese fără să aibă mai multe gânduri sau intenţii decât o furtună

de nisip. Tuskenii fuseseră ucişi, măcelăriţi, masacraţi… dar totul se petrecuse mai presus de controlul lui şi acum i se părea ca şi cum fusese mâna altcuiva, i se părea ca o istorie pe care o auzise şi care nu avea aproape nici o legătură cu el însuşi.

Însă Dooku…

Dooku fusese asasinat.

De către el.

Deliberat.

Aici, în Sediul Generalului, el privise în ochii unei făpturi vii şi decisese cu sânge rece să sfârşească viaţa aceea. Ar fi putut alege calea cea bună. Ar fi putut alege calea Jedi.

Dar în locul ei…

Coborî ochii spre capul retezat al contelui.

Nu mai putea să-şi ia înapoi alegerea făcută. Nu mai putea anula ceea ce făcuse. Aşa cum îi plăcea Maestrului Windu să spună, a doua şansă nu există.

Iar el nu era nici măcar sigur că dorea vreuna.

Nu-şi putea îngădui să se gândească la asta. Tot aşa cum nu-şi putea îngădui să se gândească la morţii de pe Tatooine. Îşi ridică mâna la ochi, încercând să-şi alunge amintirea aceea.

— Aţi promis că nu vom mai vorbi niciodată despre ea.

— Şi nu vom vorbi. Tot aşa cum nu trebuie să mai vorbim niciodată despre ce s-a întâmplat azi aici. (Era ca şi cum umbra însăşi vorbise cu blândeţe). Eu ţi-am tăinuit întotdeauna secretele, nu-i aşa?

— Da… da, desigur, Cancelare, însă…

Anakin ar fi vrut să se ascundă undeva într-un colţişor – era sigur că dacă evenimentele s-ar fi oprit pur şi simplu pentru o vreme – o oră, un minut – el s-ar fi putut aduna laolaltă şi ar fi putut găsi o cale de a merge mai departe. Trebuia să meargă mereu mai departe. Asta era tot ce putea să facă.

Mai ales când îi era imposibil să privească îndărăt.

Videoecranul dinapoia Fotoliului Generalului înflori cu

spiralele ionice involute ale torpilelor ce se apropiau. Vibraţiile navei crescură şi se transformară într-un cutremur permanent, sporindu-şi magnitudinea cu fiecare lovitură.

— Anakin... Te rog, legăturile mele... spuse umbra. Mă tem că nava se fărâmă. Nu cred că ar trebui să fim la bord când se va întâmpla asta.

În Forţă, amprentele de câmp ale încuietorilor magnetice ale cătuşelor Cancelarului erau la fel de clare ca un indicator pe care scria DESCUIE-MĂ AŞA! – o simplă răsucire aplicată de mintea lui Anakin le desfăcu. Umbrei îi crescu cap, apoi umeri, după care suferi o bruscă mitoză ce lăsă în urmă silueta din Fotoliul Generalului şi-şi preschimbă cealaltă jumătate în Cancelarul Suprem.

Palpatine se strecură printre sfărâmăturile care acopereau podeaua sălii învăluite în penumbră şi avansă surprinzător de repede spre scară.

— Haide, Anakin! Mai este foarte puţin timp.

Videoperetele deveni aproape complet alb sub impacturile torpilelor şi probabil că una dintre ele avariase generatorii de gravitaţie, deoarece nava păru să careneze, silindu-l pe Palpatine să se agaţe cu disperare de balustradă şi trimiţându-l pe Anakin în derapaj peste podeaua care devenise o rampă înclinată la patruzeci şi cinci de grade.

Tânărul se rostogoli şi se lovi puternic de un morman de ruine: permaton sfărâmat, izolat cu hidrospumă.

— Obi-Wan...!

Sări în picioare şi îndepărtă năruiturile ce îngropaseră trupul prietenului său. Obi-Wan zăcea complet nemişcat, cu ochii închişi, cu sânge închegat de praf mânjindu-i părul, acolo unde îşi spărsese capul.

Deşii Obi-Wan nu arăta deloc bine, Anakin stătuse deasupra trupurilor a prea mulţi prieteni pe prea multe câmpuri de luptă pentru a se panica la vederea sângelui. O atingere a gâtului lui Obi-Wan îi confirmă puterea pulsului acestuia şi aceeaşi atingere lăsă perceperea prin Forţă a lui

Anakin să curgă prin tot corpul prietenului său. Răsuflarea îi era puternică şi regulată şi nu avea nici o fractură: era doar o comoţie, nimic mai mult.

Aparent capul lui Obi-Wan era ceva mai dur decât pereţii interiori ai crucişătorului.

— Lasă-l, Anakin! Nu mai este timp.

Palpatine era pe jumătate spânzurat de balustradă, înconjurând cu ambele braţe un montant de parapet.

— S-ar putea să se rupă întregul turn…

Atunci vom pluti toţi prin spaţiu.

Anakin ridică ochii spre Cancelarul Suprem şi în clipita aceea nu-l plăcu deloc – apoi însă îşi reaminti că bravura lui Palpatine provenea din convingeri – în nici un caz nu era un soldat. El nu putea să înţeleagă complet ce anume îi cerea lui Anakin să facă.

— Soarta lui, rosti el în eventualitatea în care Palpatine nu înţelesese, va fi aceeaşi cu a noastră.

Cu Obi-Wan inconştient şi Palpatine aşteptând deasupra, cu responsabilitatea pentru vieţile prietenilor săi cei mai buni revenindu-i exclusiv lui, Anakin descoperi că-şi regăsise echilibrul interior. În momente de presiune, de criză, când nu putea să apeleze la nimeni pentru ajutor, el se putea focaliza din nou. Trebuia s-o facă.

Pentru asta se născuse: ca să salveze oameni.

Forţa îi aduse în mână sabia lui Obi-Wan şi o prinse la centura prietenului său, după care îi ridică trupul inert pe umăr şi îngădui Forţei să-l ajute să alerge cu uşurinţă în sus, pe podeaua abrupt înclinată, până lângă Palpatine.

— Impresionant, zise Cancelarul, dar după aceea aruncă o privire încărcată de semnificaţii în sus, pe scara pe care vectorul de gravitaţie artificială o preschimbase într-o stâncă verticală. Şi acum?

Înainte ca Anakin să-i poată răspunde, gravitaţia aleatorie oscilă ca un pendul – pe când ei se ţineau amândoi de balustradă, sala păru să se legene în jurul lor. Scaunele rupte, fragmentele de masă şi bucăţile de

permaton lunecară către partea opusă şi, în loc de o stâncă, scara devenise pur şi simplu o podea cu denivelări.

— Oamenii spun, zise Anakin şi arătă uşa care ducea la anticamera turbolifturilor, că de câte ori Forţa închide o trapă, ea deschide un hublou. După dumneavoastră!

GRIEVOUS

Navetele ARC-l70 ale Escadrilei 7 se alăturaseră aripilor-v ale Escadrilei 4 şi măturaseră vânătorii-vulturi rămaşi ce escortau imensa navă-amiral a Federaţiei Comerciale, Mâna invizibilă. Piloţii-clone distruseră droid după droid cu propria lor precizie de automate. După ce ultimul vultur fusese transformat într-un glob de gaze supraîncălzite aflat în expansiune, navetele pilotate de clone se retrăseseră, lăsând Mâna invizibilă expusă la focul complet al Grupului 5 de Atac al Flotei Locale: trei crucişătoare uşoare de clasă Carrack – Integritatea, îndărătnicul şi Perseverenţa – ce susţineau cuirasatul Mas Ramdar.

Grupul 5 de Atac se desfăşurase în triunghi în jurul lui Mas Ramdar, păstrând o orbită mai înaltă pentru a fixa Mâna invizibilă adânc în puţul gravitaţional al Coruscantului. Turbolaserele sclipeau pe ecranele deflectoare şubrezite ale Mâinii invizibile, dar nava-amiral răspundea cu aceeaşi forţă cu care era bombardată: Mas Ramdar suferise atât de multe avarii, încât de acum era doar o simplă ţintă care absorbea focul de răspuns al Mâinii, iar din îndărătnicul rămăsese numai o carcasă, cu cei mai mulţi membri de echipaj fiind morţi sau evacuaţi, care era dirijată de la distanţă de comandant şi de echipajul de punte— se legăna nesigur prin conul de rute de evadare al Mâinii, pentru a bloca orice tentative de fugă spre saltul în hiperspaţiu.

Când ecranele deflectoare i se prăbuşiră în cele din urmă, Mâna invizibilă începu să se rostogolească, rotindu-

se ca un glonţ tras dintr-un lansator de proiectile cu ghinturi, lăsând în urmă jeturi spirale de faze ce se cristalizau prin multiplele găuri din fuzelaj. Rostogolirea se iuţi, desprinzând crucişătorul din încadrările de fixare ale adversarilor. Nemaiputând să bombardeze într-una acelaşi punct, turbolaserele lor nu erau suficient de puternice pentru a străpunge direct blindajul greu al Mâinii, punctele lor de încadrare deveniră cercuri ce rătăceau pe navă, mestecând gradat în fuzelaj cu garouri de foc tot mai strânse.

Pe puntea Mâinii, neimoidiani supraîncălziţi erau fixaţi la staţiile de luptă în plase de siguranţă integrale. Aerul mirosea puternic a metal ars şi iz de hormoni de stres reptilieni, iar gravitaţia care se schimba aleatoriu ameninţa să adauge o duhoare mai pătrunzătoare – feţele câtorva ofiţeri de punte trecuseră deja de la culoarea sănătoasă verde-cenuşiu la un trandafiriu ce anunţa răul stomacal.

Unica fiinţă de pe punte care nu era ancorată de scaun se plimba dintr-o parte în alta, cu mantia lungă până la podea aruncată peste umeri la fel de ascuţiţi ca oasele expuse. Ignora zguduiturile impacturilor şi nu era afectată de vârtejul gravitaţiei imprevizibile, în vreme ce păşea pe punte cu zăngănituri metalice – călca pe gheare de duraniu magnetizat, prevăzute cu articulaţii astfel concepute încât să poată prinde şi strivi ca picioarele vulturului-de-sânge vratixan.

Expresia sa nu putea fi citită – chipul îi era o mască de plastarmură ceramică decolorată, stilizată pentru a evoca o hârcă umanoidă – dar era compensată de veninul pur din glasul care şuiera prin vocabulatorul electrosonic al măştii.

— Fie calibrezi generatorii gravitaţionali, fie-i dezactivezi complet, şuieră el către holoimaginea albăstruie a unui inginer neimoidian ghemuit. Dacă mai continuă aşa, n-o să mai trăieşti îndeajuns pentru a fi ucis de Republică.

— Dar… dar… dar, domnule general… totul depinde de droizii de reparaţii…

— Şi fiindcă ei sunt droizi, este inutil să-i ameninţi. De aceea eu te ameninţ pe tine. Ai înţeles?

Se răsuci înainte ca inginerul gângăvit să fi putut emite o replică. Mâna pe care o extinse spre videoecranul frontal purta o mănuşă articulată de plastarmură contopită cu osatura de aliaj de duraniu.

— Concentrează focul asupra îndărătnicului, îi porunci tunarului-şef. Toate bateriile la maximum! Foc de voie. Distrugeţi huiduma aia şi vom sări în hiperspaţiu prin ruinele ei.

— Turnurile frontale se supraîncarcă deja, domnule... Vocea ofiţerului tremura la limita panicii: Vor ajunge la cota critică în mai puţin de un minut...

— Arde-le până la capăt!

— Domnule general, fără ele...

Restul obiecţiei tunarului-şef se pierdu în trosnetul plescăit al chipului său sub impactul pumnului în plastarmură. Acelaşi pumn se deschise, prinse gulerul uniformei ofiţerului şi smulse leşul din scaun, trăgând o dată cu el şi plasa de siguranţă integrală.

O hârcă lipsită de expresie se roti spre adjunctul tunarului-şef.

— Felicitări pentru promovare! Ia-ţi postul în primire.

— D-d-da, domnule general.

Mâinile nou promovatului tunar-şef tremurau atât de tare încât de abia putu să-şi descătărămeze propria sa plasă de siguranţă şi chipul i se colorase într-un roz de moarte.

— Ţi-ai înţeles ordinele?

— A-a-a...

— Ai vreo obiecţie?

— N-n-n...

— Perfect atunci, rosti generalul Grievous cu calm sec, impenetrabil. Dă-i drumul!

Acesta este generalul Grievous:

Duroţel. Duraniu placat cu plastarmură ceramică. Electrodrivere şi circuite de cristal.

În interiorul lor – rămăşiţele unei fiinţe vii.

El nu respiră. Nu mănâncă. Nu poate râde şi nu plânge.

În urmă cu o viaţă de om, a fost o făptură organică înzestrată cu raţiune. În urmă cu o viaţă de om, a avut prieteni, o familie, slujbă – în urmă cu o viaţă de om, au existat lucruri pe care le-a iubit şi lucruri de care s-a temut. Acum el nu mai are nimic din toate acelea.

În locul lor are un ţel.

Acesta este încorporat în el.

A fost construit pentru a intimida. Asemănarea cu un schelet uman combinat cu membre stilizate după legendarii droizi de război Krath este cu totul intenţionată. Alcătuiesc un chip şi o formă născute din coşmarurile infinite ale copilăriei.

A fost construit pentru a domina. Plăcile de plastarmură ceramică ce-i protejează membrele, trunchiul şi faţa pot opri salva de tun laser a unui vânător stelar. Braţele indestructibile sunt de zece ori mai puternice decât ale oamenilor şi acţionează cu viteza ameţitoare a reflexelor electronice.

A fost construit pentru a eradica. Mâinile de mărime omenească au degete de mărime omenească pentru exact un singur motiv: să ţină o sabie de lumină.

Patru asemenea arme atârnă sub mantia lui.

El n-a construit niciodată o sabie de lumină. N-a cumpărat niciodată vreuna şi nici n-a recuperat vreuna care să fi fost pierdută. Toate au fost luate din mâinile moarte ale cavalerilor Jedi pe care i-a ucis.

Personal.

Are multe, multe astfel de trofee – cele patru pe care le poartă cu el sunt favoritele. Una a aparţinut interminabilului K'Kruhk, pe care l-a învins la Hypori, alta îi aparţine viraanntesseului Jedi Jmmaar, care a căzut la Vandos, iar celelalte două au fost construite de Puroth şi Nystammall, pe care Grievous i-a ucis împreună, pe şesurile de iarbă-nflăcărată de pe Tovarskl, astfel încât fiecare să ştie de

moartea celuilalt, ca şi de propria sa pieire – sunt omoruri pe care şi le reaminteşte cu atâta plăcere, încât atingerea acestor suveniruri cu mâinile lui de plastarmură şi duroţel aduce cu fericirea.

Dar este numai o simplă asemănare.

El îşi aminteşte de fericire. Îşi aminteşte de furie şi de frustrare, îşi aminteşte de suferinţă şi de tristeţe.

În realitate, nu simte nimic din toate acelea. Nu mai simte.

Nu a fost construit pentru aşa ceva.

Scântei alb-incandescent ţâşneau şi pârâiau prin fumul ce se revărsa prin anticamera turbolifturilor. Pe umărul lui Anakin, Maestrul Jedi inconştient horcăi încetişor. Lângă celălalt umăr al său, Palpatine tuşi ascuţit în mâneca mantiei, ţinută peste faţă, pentru a se proteja de produsele caustice de combustie dinspre circuitele supraîncărcate.

— R2-D2?

Anakin îşi scutură violent comunicatorul. Porcăria nu mai funcţiona cum trebuia din clipa în care Obi-Wan o călcase în timpul uneia dintre luptele din turbolifturi.

— R2-D2, mă recepţionezi? Am nevoie să activezi... (Fumul era atât de gros încât de abia mai putea distinge numerele de pe plăcuţa de cod).... ascensorul trei-doi-doi-patru. Trei-doi-doi-patru, ai auzit?

Comunicatorul emise un ţiuit pierit, care ar fi putut însemna o încuviinţare, şi uşile se deschiseră, dar înainte ca Anakin să-l fi putut purta pe Obi-Wan înăuntru, cabina turboliftului ţâşni în sus şi vectorul gravitaţiei artificiale se modifică din nou, proiectându-l pe el şi pe partenerul lui într-o grămadă lângă Palpatine, în colţul opus al anticamerei.

Palpatine se strădui să se ridice, tot tuşind şi părând mult slăbit. Anakin îngădui Forţei să-l salte pe Obi-Wan înapoi pe umărul său, apoi se sculă.

— Poate că ar trebui să rămâneţi la podea, Cancelare, se adresă el lui Palpatine. Modificările de gravitaţie se

înrăutăţesc.

Palpatine aprobă.

— Dar, Anakin…

Anakin ridică ochii. Uşile turboliftului rămăseseră deschise.

— Aşteptaţi aici, Cancelare.

Se deschise şi mai mult către Forţă şi în mintea sa se plasă pe el şi pe Obi-Wan în echilibru pe muchia uşii deschise de deasupra. Păstrând imaginea aceea, sări şi Forţa îi transformă intenţia în realitate: saltul îl purtă pe el şi pe Maestrul Jedi inconştient exact pe margine.

Vectorul gravitaţional modificat preschimbase puţul turboliftului într-un coridor orizontal de duroţel, neiluminat, rectiliniu ca o rază laser şi micşorându-se în depărtare. Anakin era familiarizat cu specificaţiile tehnice ale crucişătoarelor de comandă ale Federaţiei Comerciale— turnul conic pieziş avea lungimea de aproape trei sute de metri. Aşa cum era orientat în prezent, l-ar fi putut parcurge în două-trei minute. Însă dacă o comutare nedorită a gravitaţiei i-ar fi prins în puţ…

Clătină din cap, evaluând încruntat şansele.

— Va trebui să ne mişcăm iute.

Privi înapoi peste umăr, la Palpatine care rămăsese ghemuit jos.

— Vă simţiţi bine, Cancelare? Vă simţiţi îndeajuns de bine ca să puteţi alerga?

Cancelarul Suprem se sculă în cele din urmă, netezindu-şi veşmintele într-o tentativă zadarnică de a le curăţa de praf.

— N-am mai alergat de când eram copil pe Naboo…

— Niciodată nu-i prea târziu să vă recăpătaţi forma.

Anakin se întinse prin Forţă pentru a-i da lui Palpatine un mic ajutor în escalada spre uşa deschisă.

— Pe puntea-hangar există navete uşoare. Putem ajunge acolo în cinci minute.

După ce Palpatine ajunse în siguranţa puţului coridor, i se

adresă:

— Ţineţi-vă după mine.

Se întoarse să plece, dar Cancelarul îl opri, punându-şi o mână pe braţul lui.

— Anakin, stai! Trebuie să ajungem pe puntea de comandă.

Să traverseze toată nava ticsită cu droizi de luptă? Greu de crezut...

— Puntea-hangar este exact dedesubt... mai precis este lângă noi. Este şansa cea mai bună pe care o avem.

— Dar puntea... acolo este Grievous.

Anakin se opri brusc. Grievous... Cel mai prolific ucigaş de cavaleri Jedi de la Durge... în vâltoarea evenimentelor, uitase complet că generalul biodroid era la bord.

— L-ai învins pe Dooku, zise Palpatine. Capturează-l pe Grievous şi le vei produce separatiştilor o rană din care s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată.

Aş putea s-o fac, gândi absent Anakin.

Visase să-l captureze pe Grievous încă de la Muunilinst... iar acum generalul era atât de aproape... Atât de aproape încât avea senzaţia că-i poate percepe mirosul... şi nu se simţise niciodată atât de puternic. Forţa era azi cu el în feluri mult mai puternice decât avusese parte vreodată.

— Gândeşte-te, Anakin. Palpatine stătea lângă umărul său, în partea opusă lui Obi-Wan, atât de aproape încât ajungea să şoptească: Le-ai distrus căpetenia politică. Capturează-le comandantul militar şi practic vei fi câştigat războiul. De unul singur. Cine altul ar fi putut face asta? Yoda? Mace Windu? Ei n-au putut nici măcar să-l prindă pe Dooku. Cine ar avea o şansă împotriva lui Grievous, dacă nu Anakin Skywalker? Jedi nu s-au confruntat niciodată cu o criză ca Războiul Clonelor... însă nici n-au avut vreodată un erou ca tine. Tu îi poţi salva. Tu îi poţi salva pe toţi.

Anakin tresări, surprins. Se răsuci şi-l privi cu atenţie pe Palpatine. Felul în care rostise cuvintele acelea...

Ca un glas desprins din visele lui.

— Asta nu-i... încercă el să râdă, dar râsetul îi tremură. Asta nu-i ceea ce-mi spune într-una Obi-Wan.

— Nu te mai gândi la Obi-Wan, zise Palpatine. El nu are habar cât de puternic eşti în realitate. Foloseşte-ţi puterea, Anakin. Salvează Republica!

Anakin putea să se vadă, clar ca într-un reportaj HoloNet: sosind la Senat, cu Grievous în electrocătuşe, rămânând modest în umbră în timp ce Palpatine anunţa sfârşitul războiului, revenind la Templu, în sala Consiliului, unde, în sfârşit, după atâta timp, avea să-l aştepte un fotoliu, numai pentru el.

Nu-i mai puteau refuza calitatea de Maestru acum, după ce câştigase războiul pentru ei...

Apoi însă Obi-Wan se mişcă pe umărul său, gemând slab, şi Anakin reveni la realitate.

— Nu, spuse el. Îmi pare rău, Cancelare. Ordinele mele sunt clare. Aceasta este o misiune de salvare. Siguranţa dumneavoastră este unica mea prioritate.

— Nu voi fi niciodată în siguranţă cât timp trăieşte Grievous, replică Palpatine. Maestrul Kenobi îşi va reveni dintr-o clipă în alta. Lasă-l aici cu mine – mă poate conduce fără probleme spre puntea-hangar. Du-te după general.

— Mi-ar... mi-ar plăcea s-o fac, excelenţă, dar...

— Aş putea transforma rugămintea într-un ordin, Anakin.

— Cu tot respectul, excelenţă – nu. Nu puteţi. Ordinele mele provin de la Consiliul Jedi, iar ordinele Consiliului au fost primite de la Senat. Nu aveţi autoritate directă.

Chipul Cancelarului se înnegură.

— Situaţia asta se poate schimba.

Anakin încuviinţă din cap.

— Şi poate că ar trebui să se schimbe, excelenţă, totuşi până se va întâmpla, vom proceda aşa cum spun eu. Să mergem!

*

— Domnule general?

Glasul firav al ofiţerului de comunicaţii întrerupse plimbarea agitată a lui Grievous.

— Suntem apelaţi de Integritatea, domnule general. Ni se propune încetarea focului.

Ochii galben-închis se mijiră prin masca de hârcă spre displayurile tactice. O pauză în luptă ar fi permis bateriilor turbolaserelor din Mâna invizibilă să se răcească şi ar fi oferit inginerilor şansa de a recâştiga controlul asupra generatoarelor gravitaţionale.

— Confirmă primirea mesajului. Pregătiţi-vă pentru încetarea focului.

— Suntem pregătiţi, domnule general.

Noul tunar-şef continua să tremure.

— Încetaţi focul.

Lăncile energetice care uniseră Mâna de Grupul de Atac al Flotei Locale se topiră, dispărând.

— Alt mesaj, domnule general. Comandantul Integrităţii…

— Iniţiază contactul, aprobă Grievous.

O imagine spectrală apăru deasupra hologeneratorului internave al punţii: un uman tânăr de înălţime şi greutate medie, purtând uniformă de locotenent-colonel. Singurul lucru aparte din trăsăturile sale, altfel banale, era încrederea calmă din ochi.

— Domnule general Grievous, rosti energic tânărul, sunt locotenent-colonel Lorth Needa al RSS Integritatea. La cererea mea, superiorii au fost de acord să-ţi ofere şansa de a te preda împreună cu nava dumitale.

— Să mă predau? Vocabulatorul lui Grievous produse imitaţia foarte credibilă a unui pufnet: Absurd!

— Domnule general, te rog să analizezi cu toată atenţia această propunere, deoarece nu va mai fi repetată. Gândeşte-te la vieţile echipajului.

Grievous aruncă o privire îngheţată spre puntea plină de neimoidiani laşi.

— De ce-ar trebui s-o fac?

Tânărul nu păru surprins, deşii pe chipul lui trecu o umbră de tristeţe.

— Acesta este aşadar răspunsul dumitale?

— Câtuşi de puţin.

Grievous îşi îndreptă ţinuta – depliindu-şi complet articulaţiile cu pârghii, putea adăuga încă o jumătate de metru la înălţimea sa deja impozantă.

— Am o contrapropunere. Menţineţi încetarea focului, deplasaţi epava îndărătnicului din calea mea şi retrageţi-vă la minimum cincizeci de kilometri până ce nava execută saltul în hiperspaţiu.

— Dacă pot folosi epitetul dumitale, domnule general – absurd!

— Spune-le acestor superiori ai tăi că dacă cererile nu-mi vor fi îndeplinite în zece minute, îl voi eviscera personal pe Cancelarul Suprem Palpatine, în direct pe HoloNet. Este clar?

Tânărul ofiţer primi vestea fără să clipească.

— Aha, deci Cancelarul este la bordul navei dumitale.

— Exact. Pateticii voştri aşa-zişi eroi Jedi au dat greş. Ei sunt morţi, iar Palpatine a rămas în mâinile mele.

— Aha, repetă Lorth Needa. În cazul acesta, îmi vei permite, desigur, să vorbesc cu el. Pentru a-mi putea... m-m-m, reasigura superiorii că nu este pur şi simplu vorba despre – ca să nu folosesc un cuvânt mai dur – o cacealma!

— Nu m-aş coborî într-atât încât să-i mint pe unii ca tine. Grievous se răsuci către ofiţerul de comunicaţii: Stabileşte legătura cu contele Dooku.

Ofiţerul de comunicaţii îşi atinse ecranul, apoi clătină din cap.

— Nu răspunde, domnule general.

Grievous pufni dezgustat.

— Atunci, arată-l pe Cancelar. Proiectează Sediul meu pe ecranul de securitate.

Ofiţerul de securitate atinse propriul său ecran şi scoase un sunet înăbuşit.

— Châm... domnule general?

— Ce mai aştepţi? Proiectează imaginile!

Neimoidianul devenise la fel de trandafiriu ca tunarul-şef.

— Poate că ar fi bine să vă uitaţi dumneavoastră mai întâi, domnule general.

Urgenţa evidentă din tonul lui îl aduse pe Grievous lângă el fără alt cuvânt. Generalul se aplecă peste ecranul care arătă interiorul Sediului său şi văzu doar maldăre neregulate de ruine distruse de energie, înconjurând forma goală a Fotoliului Generalului.

Iar acolo... forma aceea de acolo... care părea că poate fi un corp...

Înveşmântat într-o mantie ţesută din fir de armură...

Grievous reveni la comunicatorul internave.

— Cancelarul... nu se simte bine.

— Aha. Înţeleg.

Grievous bănui că tânărul ofiţer înţelegea prea bine.

— Te asigur...

— Nu am nevoie de asigurările dumitale, domnule general. Dispui de acelaşi timp pe care ni l-ai oferit. Peste zece minute din clipa aceasta, voi auzi din partea dumitale fie că te predai, fie că-mi aduci confirmarea că Palpatine, Cancelarul Suprem, este viu, nevătămat – şi prezent la bordul navei – altfel Mâna invizibilă va fi distrusă.

— Stai... nu se poate pur şi simplu...

— Zece minute, domnule general. Needa terminat.

Când Grievous se întoarse către ofiţerul de securitate al punţii, masca lui era la fel de inexpresivă ca întotdeauna, dar glasul compensa impresia aceea prin furia ucigaşă a tonului.

— Dooku este mort şi Jedi au evadat. L-au luat pe Cancelar. Găseşte-i şi adu-mi-i!

Degetele sale din plastarmură se încleştară într-un pumn care lovi cu atâta putere în consola de securitate, încât o colapsă într-o ruină care emitea numai scântei şi fum.

— Găseşte-i!

SALVARE

Anakin îşi numără paşii pe când alerga prin puţul turboliftului, cu Obi-Wan pe umăr şi însoţit de Palpatine. Ajunsese la 102 – de abia o treime din lungimea turnului conic când simţi cum gravitaţia începe să se schimbe.

Şi exact în sensul cel mai prost cu putinţă: transforma restul puţului foarte lung din orizontal în descendent.

Întinse braţul liber pentru a-l opri pe Cancelar.

— Asta-i o problemă. Căutaţi ceva de care să vă prindeţi, până găsesc o cale de ieşire.

Una dintre uşile turboliftului se găsea în apropiere, părând întinsă pe o parte. Sabia lui Anakin îi sări în mână şi lama sfârâitoare tăie comenzile uşii, dar înainte să fi putut măcar îndepărta firele ce împroşcau scântei, vectorul gravitaţional se smuci spre verticală şi tânărul Jedi căzu, lunecând pe lângă perete, întinzând cu disperare mâna liberă către o buclă de cablu, prinzând-o, ţinându-se de ea…

Iar uşa turboliftului se deschise.

Invitând. Ferită de pericole. Şi batjocoritor de inaccesibilă: la un metru deasupra braţului său întins…

Iar celălalt braţ era singurul lucru care-l mai ţinea pe Obi-Wan deasupra unui hău de două sute de metri, în care mânerul sabiei lui cădea acum, zăngănind, micşorându-se treptat spre infinit. Pentru o jumătate de secundă, Anakin se simţi realmente bucuros că Obi-Wan era inconştient, fiindcă nu avea chef de alt reproş despre felul în care trebuie să ai grijă de sabie, însă gândul acela zbură îndepărtându-se instantaneu, fiindcă ceva se prinsese de piciorul lui…

Lăsă privirea în jos.

Era Palpatine.

Cancelarul strângea glezna lui Anakin cu o putere

incredibilă, privind cu groază în bezna de dedesubt.

— Anakin, fă ceva! Trebuie să faci ceva!

Sunt deschis oricărei sugestii, gândi el, totuşi răspunse:

— Nu intraţi în panică. Nu încercaţi nimic altceva, doar ţineţi-vă bine.

— Nu cred că pot... Cancelarul îşi răsuci ochii alarmaţi în sus, implorator: Anakin, alunec. Dă-mi mâna... trebuie să-mi dai mâna!

Şi să-l scape pe Obi-Wan? Nici nu putea fi vorba despre aşa ceva.

— Nu intraţi în panică, repetă Anakin. (În mod limpede, Cancelarul îşi pierduse capul). Pot găsi o cale de ieşire.

Îşi dori să fi fost pe atât de încrezător pe cât vorbise. Se bazase pe faptul că gravitaţia artificială va continua să oscileze, readucând puţul la starea de coridor, dar se părea că acum rămăsese definitiv aşa.

Era un moment al naibii de neplăcut pentru ca generatoarele să fi reintrat în funcţiune.

Fixă privirea asupra uşii deschise de deasupra – poate că Forţa i-ar fi putut oferi un impuls suficient pentru a-i purta pe toţi trei spre siguranţă.

Era vorba însă despre un poate exagerat de mare.

Obi-Wan, vechiul meu prieten, îşi spuse, ar fi realmente un moment potrivit să te dezmeticeşti.

*

Obi-Wan Kenobi deschise ochii şi se trezi privind ceea ce suspecta cu seriozitate că ar fi fundul lui Anakin.

Semăna cu fundul lui Anakin – desigur, cu fundul pantalonilor – deşii era cu totul imposibil ca Obi-Wan să fie sigur în această privinţă, deoarece până atunci nu mai avusese niciodată ocazia de a examina fundul lui Anakin stând cu capul în jos, aşa cum părea să fie în momentul acela, şi nici de la distanţa aceea, mai degrabă neplăcut de apropiată.

Cât despre felul în care ar fi putut ajunge în poziţia şi la depărtarea respectivă era cu totul de neînţeles.

— Ă-ă-ă, rosti el, am scăpat ceva interesant?

— Ţin-te bine, îl auzi pe Anakin. Este o situaţie niţel cam dificilă aici.

Aşadar era cu adevărat fundul lui Anakin. Bănuia că descoperirea respectivă ar fi trebuit să-i aducă un grad de linişte. Privind mai sus, descoperi picioarele şi cizmele lui Anakin... şi un prim-plan uimitor al Cancelarului Suprem, deoarece Palpatine părea să se balanseze cu capul în jos, susţinut exclusiv printr-o priză cu încheieturile înălbite de strânsoarea disperată de glezna lui Anakin.

— Ah, vă salut, Cancelare, rosti el prietenos. Totul este bine?

Cancelarul aruncă o privire tulburată peste umăr.

— Aşa sper...

Obi-Wan îi urmări uitătura – deasupra lui Palpatine se ridica un tunel vertical foarte înalt...

Iar în clipa aceea îşi dădu seama că, de fapt, el nu privea în sus.

La asta se referise probabil Anakin când spusese că era o situaţie niţel cam dificilă.

— Ah, făcu Obi-Wan.

Cel puţin începea să se înţeleagă unde stătea.

Sau zăcea... Sau atârna... Termenul precis era mai puţin important.

— Şi contele Dooku?

— E mort, răspunse Anakin.

— Păcat, suspină Obi-Wan. Dacă ar fi fost viu, ne-ar fi putut ajuta.

— Obi-Wan...

— De acord, nu tocmai în această situaţie particulară, totuşi...

— Putem discuta asta mai târziu! Nava este pe punctul de a fi distrusă.

— Ah.

Un ţiuit familiar se auzi slab din comunicatorul cuiva.

— Ăsta a fost R2-D2? Ce vrea?

— I-am cerut să activeze elevatorul, răspunse Anakin.

Din depărtarea întunecată de deasupra se auzi clanc şi şir-r-r, apoi iar clanc şi toate sunetele acelea evocară în mintea încă buimăcită a lui Obi-Wan imaginea unor frâne de lift ce se deblocau. Acurateţea imaginaţiei sale fu rapid confirmată de un curent de aer venit brusc de sus, care mirosea puternic a ulei încins, urmat îndeaproape de partea inferioară a unei cabine de turbolift care gonea prin puţ ca un meteorit.

— Ah, făcu iarăşi Obi-Wan.

— La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună...

— Nu trebuie să te justifici.

— R2-D2! răcni Anakin. Opreşte-l!

— Nu mai este timp, zise Obi-Wan. Sărim.

— Să sărim? întrebă Palpatine cu un chicot tremurat. Adică... să cădem, nu?

— Ă-ă-ă, de fapt, da. Anakin...?

Anakin îşi dădu drumul.

Căzură.

Şi căzură. Pereţii turboliftului se preschimbară într-o ceaţă.

Şi mai căzură, până ce vectorul gravitaţional se modifică în cele din urmă cu câteva grade şi ei se pomeniră lunecând pe unul dintre pereţii laterali ai puţului, care se transforma rapid în fundul puţului, iar cabina turboliftului continua să gonească spre ei mai repede decât ar fi putut probabil fugi, până ce Anakin reuşi finalmente să repună comunicatorul în funcţiune şi strigă:

— R2-D2, deschide uşile! Toate! De la toate etajele!

O uşă glisă deschizându-se tocmai când treceau pe deasupra şi toţi trei căzură prin ea. Aterizară într-un morman pe peretele opus al anticamerei turboliftului, în clipa în care cabina le vui pe deasupra capetelor.

Treptat reuşiră să se descâlcească.

— Toate... evadările voastre sunt atât de... – Palpatine icni, străduindu-se să-şi regăsească suflul – ... antrenante?

Obi-Wan îl privi gânditor pe Anakin.

Anakin îi răspunse printr-o înălţare din umeri.

— Dacă stau să mă gândesc bine, zise Obi-Wan, da.

Anakin privi masele contorsionate de epave din cala-hangar şi se strădui să găsească ceva care să aducă măcar cu o navă. Locul părea că ar fi suferit o lovitură directă – curentul de aer urla în spatele lui prin trapa deschisă în care Obi-Wan stătea cu Palpatine şi fragmente de diverse mărimi se învolburau, târâte spre spaţiul cosmic prin găurile din uşile blindate carbonizate şi îndoite.

— Nici una dintre navetele acestea nu ne va purta nicăieri! strigă Palpatine pentru a se face auzit peste vuiet şi Anakin fu nevoit să-i dea dreptate. Ce facem?

Anakin clătină din cap. Nu ştia şi Forţa nu-i oferea nici un indiciu.

— Obi-Wan?

— De unde să ştiu eu? făcu Obi-Wan proptindu-se în prag, cu mantia fluturând în curent. Tu eşti eroul, eu nu sunt decât un biet Maestru!

Dincolo de umărul lui Obi-Wan, Anakin zări o grupă de super-droizi de luptă, ieşind în coridor de după un colţ.

— Maestre! Înapoia ta!

Obi-Wan se răsuci şi sabia lui de lumină întâlni un val de salve blaster.

— Protejează-l pe Cancelar!

Şi să te distrezi numai tu? Anakin îl împinse pe Cancelar în cala-hangar şi-l lipi de perete, lângă trapă.

— Rămâneţi la adăpost până scăpăm de droizi!

Se pregătea să sară în ajutorul lui Obi-Wan, când îşi aminti că-şi scăpase sabia în puţul turboliftului – fără ea, nu i-ar fi fost tocmai uşor să se lupte cu superdroizi. Ca să nu mai amintească de morala primită de la Obi-Wan...

— Droizii nu sunt singura noastră problemă! arătă Palpatine spre partea opusă a hangarului. Priveşte!

Grămezi de epave se mişcau acolo, lunecând către peretele de care se lipiseră Anakin şi Cancelarul. Apoi sfărâmături le mai apropiate de ei porniră să lunece, urmate de grămezile şi mai apropiate. Un front de undă invizibil trecea prin cala-hangar - înapoia lui vectorul gravitaţional se rotea cu nouăzeci de grade.

Forfecare gravitaţională.

Fălcile lui Anakin se încleştară. Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine.

Derulă cablul de siguranţă din centura utilitară şi-i înmână capătul lui Palpatine. Vibra ca o coardă în curentul puternic de aer.

— Legaţi-l în jurul mijlocului. Situaţia începe să se complice!

— Ce se-ntâmplă?

— Generatoarele gravitaţionale s-au desincronizat... vor rupe nava în două!

Anakin se prinse de un mâner pentru deplasare în imponderabilitate de lângă trapă, după care se aplecă în afară, în furtuna de salve de blastere şi fulgere de sabie, şi-l atinse pe Obi-Wan pe umăr.

— E momentul să plecăm!

— Poftim?

Explicaţia nu mai fu necesară, când frontul forfecător trecu pe lângă ei şi peretele deveni podea. Anakin îl înhăţă pe Obi-Wan de guler, dar nu pentru a-l împiedica să cadă – cuplul forfecării gravitaţionale încovoiase uşile blindate – care acum ajunseseră deasupra lor – şi uraganul aerului ce scăpa din navă gonind prin coridor îl proiectă pe Maestrul Jedi prin trapă. Anakin îl smulse din calea vijeliei, exact când bucăţi din superdroizii de luptă începură să vâjâie prin hangar ca nişte torpile amorsate greşit.

Unii superdroizi rămăseseră totuşi destul de întregi pentru a deschide focul când trecură pe lângă ei.

— Ţin-te de centura mea! răcni Obi-Wan şi-i răsuci sabia într-o volbură complexă, deviind salvă după salvă.

Anakin nu putea face absolut nimic, decât să-l ţină, fixându-l împotriva curentului de aer – mânerul pentru imponderabilitate era singurul care-i oprea pe el şi pe Obi-Wan să nu dispară în spaţiul cosmic, târându-l şi pe Palpatine.

— Nu-i cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată! strigă el.

— Ăsta a fost un plan? făcu Palpatine îngrozit.

— Înaintăm! răcni Obi-Wan. Aici nu mai sunt decât droizi. După ce vom ajunge în zona membrilor de echipaj, o să găsim capsule de salvare!

Aici nu mai sunt decât droizi răsună în mintea lui Anakin.

— Obi-Wan, aşteaptă! strigă el. R2-D2 este tot pe-aici, pe undeva! Nu-l putem părăsi!

— Probabil c-a fost distrus sau târât în spaţiu!

Obi-Wan devie rafalele de blaster ale ultimilor doi droizi purtaţi de vijelie, care se rostogoliră până la gaura din uşile blindate şi pieriră în vidul infinit. Obi-Wan îşi prinse sabia la centură şi se agăţă de un mâner alături de Anakin.

— Nu ne putem permite timpul pentru a-l căuta. Îmi pare rău, Anakin. Ştiu cât de mult înseamnă el pentru tine.

Disperat, Anakin îşi scoase comunicatorul.

— R2-D2! R2-D2, răspunde!

Scutură comunicatorul, o dată şi încă o dată. Nu se putea ca R2-D2 să fi fost distrus. Realmente era imposibil.

— R2-D2, m-auzi? Unde eşti?

— Anakin... Mâna lui Obi-Wan era pe braţul lui şi maestrul Jedi se apropie atât de mult încât tonul lui scăzut putea fi auzit peste şuierul vijeliei din jur: Trebuie să plecăm. A fi un Jedi înseamnă a îngădui lucrurilor – chiar şi acelora pe care le iubim – să iasă din viaţa noastră.

Anakin scutură încă o dată comunicatorul.

— R2-D2!

Pur şi simplu nu putea să-l abandoneze. Nu putea. Şi nici nu avea o explicaţie pentru asta.

În tot cazul, nu o explicaţie pe care să i-o ofere lui Obi-

Wan.

*

Un Jedi deţine foarte puţine lucruri – până şi sabia sa de lumină este mai puţin o posesie, cât mai degrabă o expresie a identităţii sale. A fi Jedi înseamnă a renunţa la posesii. Iar Anakin încercase din greu, se străduise de multă vreme, să facă exact asta.

Chiar şi în ziua nunţii lor, nu avusese nici un cadou pentru soţia sa – de fapt, el nu poseda nimic.

Dar iubirea găseşte mereu o cale.

Adusese ceva drept cadou în apartamentul ei din Theed, încă sfios înaintea Padmei, încă biruit de faptul că descoperise în ea sentimente pe care el însuşi le simţise de atâta vreme, neştiind prea bine cum să-i dăruiască un cadou care în realitate nu era un cadou. Şi nici nu era al lui pentru a-l putea dărui.

Neavând nici un bun personal pe care să-l ofere, cu excepţia iubirii sale, tot ce-i putuse aduce fusese un prieten.

— Când eram copil, îi spusese, nu aveam mulţi prieteni, aşa încât mi-am construit unul.

C-3PO îşi târşâise picioarele în urma lui, sclipind de parcă fusese placat în aur solid.

Padme se luminase la faţă, cu ochii scânteietori, însă la început încercase să protesteze.

— Nu-l pot accepta, îi replicase. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine.

Anakin se mulţumise să izbucnească în râs. La ce-i putea folosi un droid de protocol unui Jedi? Chiar şi un droid atât de modernizat cum era C-3PO – Anakin îşi înzestrase creaţia cu aşa multe circuite suplimentare, subprograme şi algoritmi euristici, încât droidul era practic uman.

— Nu ţi-l dau, îi răspunsese. De fapt, nici nu este al meu ca să ţi-l pot da. Când l-am construit, eram sclav şi tot ce

făceam îi aparţinea lui Watto. Cliegg Lars l-a cumpărat pe C-3PO împreună cu mama mea şi Owen mi l-a înapoiat, totuşi eu sunt un Jedi. Am renunţat la posesii. Cred că asta înseamnă că acum el este liber. Ceea ce-ţi cer este să ai grijă de el pentru mine.

— Să am grijă de el?

— Da. Poate chiar să-i dai o slujbă. Este niţel cam aferat, recunoscuse el, şi poate că n-ar fi trebuit să-i confer aşa multă conştiinţă de sine – îşi face griji din toate fleacurile – dar este foarte inteligent şi poate fi un ajutor real pentru un diplomat de meserie... ca, să zicem, senatorul de Naboo.

Padme întinsese plină de graţie braţul şi-l invitase pe C-3PO să facă parte din echipa ei, deoarece, pe Naboo, droizii cu calităţi deosebite erau la fel de respectaţi ca oamenii, iar C-3PO fusese atât de fâstâcit fiindcă era tratat ca o făptură înzestrată cu raţiune, încât abia mai fusese capabil să vorbească, ci doar să murmure ceva despre speranţa de a se face util, deoarece, la urma urmelor, era „fluent în peste şase milioane de forme de comunicare”. După aceea Padme se întorsese spre Anakin şi-l atinsese cu mâna ei foarte catifelată pe obraz, atrăgându-l uşor în jos, ca s-o sărute, iar asta fusese tot ce dorise el, tot ce sperase – îi va da tot ce avea el, tot ce era...

Apoi venise altă zi, după doi ani, o zi care însemnase aproape la fel de mult pentru el ca şi ziua în care se căsătoriseră: ziua când, în cele din urmă, absolvise toate probele.

Ziua în care devenise cavaler Jedi.

De îndată ce circumstanţele i-o îngăduiseră, se furişase, de unul singur acum, fără nici un Maestru în umbra lui, fără nimeni care să-i supravegheze venirile şi plecările, astfel încât putuse merge la vastul complex de la Republica 500 de pe Coruscant, unde senatorul de Naboo îşi avea vastul apartament.

Şi atunci îi oferise, în sfârşit, cu o întârziere de doi ani, cadoul de nuntă.

Avusese un singur lucru cu adevărat al lui, pe care-l câştigase şi la care nu i se cerea să renunţe. Un singur cadou îi putea dărui pentru a oficia iubirea lor.

Momentul culminant al ceremoniei de învestire cu titlul de cavaler Jedi este retezarea codiţei de padawan a noului cavaler. Pe aceea o aşezase în palma tremurătoare a Padmei.

O cosiţă lungă şi subţire din părul lui lucios: un lucru micuţ şi cu totul lipsit de valoare.

Un lucru micuţ, care pentru el însemna cât galaxia.

Iar Padme îl sărutase atunci, îşi lipise obrazul catifelat de obrazul lui şi-i şoptise la ureche că şi ea avea un cadou pentru el.

Dintr-un dulap apăruse rulând R2-D2.

Desigur, Anakin îl cunoştea – îl cunoscuse de ani buni – micuţul droid era el însuşi decorat ca erou de război, deoarece salvase viaţa Padmei pe vremea când fusese regină de Naboo, ca să nu mai amintească faptul că îl ajutase pe Anakin cel de nouă ani să distrugă nava amiral a Federaţiei Comerciale, care controla armata de droizi, spărgând blocada şi salvând planeta. Inginerii regali de pe Naboo, adevăraţi vrăjitori ai tehnologiei, făcuseră ca unităţile lor R modificate să fie cele mai căutate din galaxie – Anakin încercase să protesteze, dar Padme îl redusese la tăcere punându-i un deget mătăsos pe buze şi şoptindu-i:

— La urma urmelor ce să facă un politician cu un astromec?

— Dar eu sunt un Jedi…

— De aceea nici nu ţi-l dau, surâsese ea. Te rog doar să ai grijă de el. De fapt, nu este un cadou. Este un prieten.

*

Toate acelea fulgerară prin mintea lui Anakin în secunda interminabilă înainte ca, în sfârşit, comunicatorul lui să învie cu un ţiuit familiar şi inima să i se descleşteze.

— R2-D2, unde eşti? Haide, trebuie să plecăm de aici!

Sus deasupra capetelor lor, pe peretele care ar fi trebuit să fie podeaua, capacul unui recipient de stocare din duroţel lovit şi zgâriat se clinti, împins în lături de un dom albastru-argintiu. Capacul se deschise apoi complet şi R2-D2 apăru, îşi activă minijeturile purtătoare şi pluti afară din recipient, către ieşirea îndepărtată.

Anakin rânji larg spre Obi-Wan. Să îngăduie ca o fiinţă iubită să iasă din viaţa lui? Greu de crezut.

— Ce mai aşteptăm? făcu el. Haide!

De pe puntea Mâinii invizibile, mişcarea de rotaţie a navei făcea ca uriaşa curbură a orizontului Coruscantului să pară că descria o orbită în jurul navei, într-un vârtej ameţitor. Fiecare rotaţie aducea de asemenea o imagine a epavei turnului conic ce se rostogolea leneş, smuls din navă şi tras de pe orbită de către forţa centrifugă, începându-şi lunga cădere arzătoare spre suprafaţa oraşului planetar.

Generalul Grievous le privea pe ambele, în timp ce circuitele sale droide ticăiau secundele de viaţă ce-i mai rămăseseră navei.

Nu se temea pentru viaţa lui – capsula sa de salvare special proiectată fusese preprogramată să-l ducă la o navă deja iniţializată pentru salt. La numai câteva secunde după ce se etanşa împreună cu Cancelarul în carcasa cu blindaj greu a capsulei, aveau să fie aduşi la bordul navei acelea, care urma să execute apoi o serie de microsalturi aleatorii, pentru a împiedica să li se ia urma înainte de a efectua saltul final spre baza secretă de pe Utapau.

El însă nu dorea să plece fără Cancelar. Operaţiunea aceasta costase mult Confederaţia, în termenii navelor şi personalului – plecarea cu mâinile goale ar fi însemnat un cost mult mai grav în prestigiu. Câştigarea războiului era mai mult decât jumătate o chestiune de propagandă: mare parte din slăbiciunea Republicii provenea din teama superstiţioasă a cetăţenilor ei vizavi de victoria aparent inevitabilă a separatiştilor – o teamă cultivată şi întreţinută

din umbră de CSI, care otrăvea propaganda guvernamentală pe HoloNet. Masele de cetăţeni ai Republicii credeau că Republica pierdea – dacă l-ar fi văzut pe legendarul Grievous înfrânt şi fugind din bătălie, ar fi căpătat speranţa că războiul putea fi câştigat.

Iar speranţa pur şi simplu nu putea fi îngăduită.

Comunicatorul incorporat îi bâzâi în urechea stângă. Atinse senzorul implantat în maxilarul măştii.

— Da.

— Este aproape sigur că Jedi au scăpat din turnul de comandă, domnule general.

Glasul era al unuia dintre valoroşii lui Magnaguard seria IG-l00, construiţi de comandă – droizi de luptă prototip, umaniformi şi automotivaţi, proiectaţi, programaţi şi înarmaţi în mod specific pentru a se lupta cu Jedi.

— Am recuperat o sabie de lumină de la baza puţului turboliftului, înainte ca turnul să se rupă.

— Am recepţionat. Rămâneţi pe loc pentru instrucţiuni.

Dintr-un pas lung, Grievous ajunse lângă ofiţerul de securitate neimoidian.

— I-ai localizat sau te pregăteşti să mori?

— Am… ah… am, ah…

Degetul tremurător al ofiţerului de securitate indică o diagramă a punţii-hangar din Mâna invizibilă, unde un punct luminos se deplasa încet prin cala 1.

— Ce este?

— Este… este… este emiţătorul Cancelarului, domnule general.

— Cum? Jedi nu l-au dezactivat? De ce n-au făcut-o?

— Eu… nu… eu… nu ştiu…

— Idioţii!

Îl privi pe ofiţerul de securitate care se chircise şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l ucidă pe dobitoc fiindcă avusese atâta nevoie să-şi dea seama de asta.

Neimoidianul păru că ghiceşte gândul lui Grievous ca şi cum ar fi fost scris pe masca lui de culoarea osemintelor.

— Dacă… dacă… dacă n-aţi fi… ă-ă-ă… vreau să spun… vă rog, reamintiţi-vă că mi-a fost distrusă consola de securitate şi de aceea am fost silit să redirecţionez…

— Taci!

În sinea lui, Grievous strânse din umeri. Idiotul avea oricum fie să moară, fie să cadă captiv destul de repede.

— Anunţă toţi droizii să stopeze algoritmii de căutare şi să conveargă spre punte. Stai – nu transmite! Nu anunţa şi droizii de luptă. Obiecte inutile, mormăi el în mască. Pentru noi sunt un pericol mai mare decât Jedi. Doar superdroizii de luptă şi droizekii, ai înţeles? Nu ne asumăm nici un risc.

Când neimoidianul reveni la ecranele sale, Grievous atinse din nou senzorul implantat în maxilarul măştii.

— IG-l01.

— Da, domnule general.

— Adună toţi superdroizii de luptă şi droizekii pe care-i poţi găsi şi deplasează-te la puntea-hangar. Îţi voi da coordonatele exacte imediat ce sunt disponibile.

— Da, domnule general.

— Veţi găsi cel puţin un Jedi, posibil doi, în tovărăşia Cancelarului Palpatine, prinşi într-un câmp de raze. Vor fi consideraţi extrem de periculoşi. Dezarmaţi-i şi aduceţi-i pe punte.

— Dacă sunt atât de periculoşi, poate că ar trebui să fie executaţi pe loc.

— Nu. Ordinele mele sunt clare: nu se va face nici un rău Cancelarului. Cât despre Jedi…

Mâna dreaptă a generalului lunecă sub mantie şi mângâie mânerele săbiilor de lumină prinse acolo.

— Pe Jedi îi voi executa personal.

O perdea de energie pâlpâitoare fulgeră brusc în faţa lor, blocând coridorul de partea opusă a încrucişării pe care o traversau, şi Obi-Wan se opri atât de brusc, încât Anakin fu cât pe aici să se izbească de spatele lui. Se întinse şi-l prinse pe Palpatine de braţ.

— Atenţie, Cancelare, şopti el. Până nu ştim ce este, mai

bine să nu-l atingem.

Obi-Wan scoase sabia, o activă şi atinse precaut câmpul de energie – o rafală explozivă expedie scântei şi jeturi în toate direcţiile, care fu cât pe ce să-i zboare arma din mână.

— Câmp de raze, rosti mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi. Va trebui să-l ocolim...

Dar chiar pe când vorbea, altă perdea pâlpâi, materializându-se peste gura coridorului din care abia ieşiseră, urmată de alte două ce sfârâiră şi etanşară coridoarele laterale.

Erau ca într-o cutie.

Prinşi.

Obi-Wan rămase nemişcat o secundă sau două, clipind repede din ochi, după care se uită la Anakin şi clătină din cap a neîncredere:

— Crezusem că eram ceva mai deştepţi…

— Se pare că nu. Cea mai veche cursă din lume şi noi am dat buzna în ea. (Anakin se simţea la fel de stânjenit pe cât părea Obi-Wan). Mai exact, tu ai dat buzna în ea. Eu încercam doar să ţin pasul.

— Aşadar, acum asta este vina mea!

Anakin îi surâse a tachinare.

— Păi, tu eşti Maestrul. Eu nu sunt decât un biet erou.

— Lasă glumele pe altă dată, murmură Obi-Wan. Este partea întunecată – umbra asupra Forţei. Nu ne putem încrede în instinctele noastre. N-o simţi?

Partea întunecată era ultimul lucru la care Anakin dorea să se gândească în clipa aceea.

— Sau mai ştii, făcu el, s-ar putea să fie lovitura pe care ai primit-o la cap.

Obi-Wan nici măcar nu zâmbi.

— Nu, nu, toate alegerile pe care le facem sunt anapoda. Cum de ne-au putut localiza cu atâta precizie? În mod evident, ceva este în neregulă aici. Moartea lui Dooku ar fi trebuit să împrăştie umbra…

— Dacă te pasionează misterele, Maestre Kenobi, vorbi Palpatine apăsat, atunci poate că ai putea rezolva misterul felului în care vom evada.

Obi-Wan aprobă din cap, făcând o grimasă mohorâtă spre capcana câmpului de raze, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată – după o clipă, scoase din nou sabia, o activă şi o afundă în puntea de sub picioarele lor. Lama de energie pătrunse prin blindajul de duroţel fără nici o rezistenţă... pentru ca apoi să lumineze brusc, să zvâcnească şi să reverse scântei, când atinse câmpul de sub blindaj, aproape azvârlindu-l pe Obi-Wan în energia anihilatoare a câmpului de raze dinapoia sa.

— Mi se pare clar că şi tavanul este la fel, comentă el după care oftă şi-i privi pe ceilalţi. Aveţi vreo propunere?

— Poate că, vorbi Palpatine gânditor ca şi cum ideea tocmai i-ar fi venit, ar trebui să ne predăm pur şi simplu generalului Grievous. Deoarece contele Dooku este mort, sunt sigur că voi doi puteţi... – trase cu ochiul semnificativ către Anakin – ... să ne negociaţi eliberarea.

Trebuie să recunosc că este insistent, îşi spuse Anakin şi se pomeni surâzând, amintindu-şi discuţia despre „negocieri” pe care o avusese cu Padme, pe Naboo înainte de începerea războiului— reveni în prezent, când îşi dădu seama că recurgerea la „negocieri agresive” se putea dovedi stânjenitoare în circumstanţele actuale ale absenţei sabiei sale.

— Eu zic... rosti fără grabă, să avem răbdare.

— Răbdare? ridică o sprânceană Obi-Wan. Ăsta-i un plan?

— Ştii ce spune Maestrul Yoda: Până mâlul se depune şi apa clară devine, răbdare să ai trebuie.

Obi-Wan păru sceptic.

— Să aşteptăm.

— Aşteptăm patrula de securitate. O pereche de droizi va sosi dintr-o clipă în alta şi va trebui să dezactiveze câmpul de raze pentru a ne aresta.

— Şi atunci?

Anakin ridică vesel din umeri.
— Atunci îi facem bucăţi.
— Sclipitor ca de obicei, comentă sec Obi-Wan. Şi dacă vor veni droizi distrugători? Sau ceva mai rău?
— Haide, Maestre! Mai rău decât distrugătorii? În plus, patrulele de securitate sunt întotdeauna alcătuite din droizi de luptă slăbănogi şi inutili.
În clipa aceea patru dintre acei droizi de luptă slăbănogi şi inutili avansau mărşăluind spre ei, câte unul pe fiecare coridor, zdrăngănind şi cu carabinele blaster ridicate ameninţător. Unul dintre ei lansă o comandă de securitate preprogramată:
— Predaţi-ne armele!
Ceilalţi trei contribuiră cu încuviinţări spasmodice din capete şi lătrături entuziaste:
— Da, da!
— Vezi? făcu Anakin. Nici o problemă.
Înainte ca Obi-Wan să-i fi putut răspunde, uşi camuflate din pereţii coridoarelor glisară brusc, trăgându-se în lături. Prin ele rulară roţile masive din bronziu ale droizilor distrugători, câte doi în fiecare coridor. Cei opt distrugători se depliară înapoia droizilor de luptă, încununaţi de câmpuri scânteietoare de energie, cu tunuri blaster gemene aţintite spre piepturile celor doi Jedi.
Obi-Wan suspină.
— Ce spuneai?
— Bine, ai dreptate. Este partea întunecată. Sau altceva, dădu ochii peste cap Anakin. Cred că nu mai trebuie să te gândeşti cum scăpăm din cursa asta.
Prin aceleaşi uşi ieşiră şaisprezece superdroizi de luptă, care-i dublară pe distrugători, cu braţele-tunuri ridicate pentru a trage peste câmpurile acestora.
În spatele superdroizilor de luptă veneau doi droizi de un tip pe care Anakin nu-l mai văzuse niciodată. Avea totuşi o idee ce puteau fi.
Şi nu era deloc încântat.

Obi-Wan făcu o grimasă în vreme ce se apropiau.

— Tu eşti expertul, Anakin. Ce sunt chestiile alea?

— Ţii minte ce spuneai despre ceva mai rău decât distrugătorii? răspunse Anakin fără chef. Cred că ăştia sunt.

Cei doi mergeau umăr la umăr, cu pas relaxat şi direct, aproape la fel de natural ca mersul omenesc. De fapt, ar fi putut să fie oameni – oameni înalţi de doi metri şi făcuţi din metal. Purtau mantii lungi, învolburate, care cândva fuseseră albe, dar acum erau mânjite cu fum, funingine şi ceva ce Anakin suspecta că era sânge. Mergeau cu mantiile aruncate înapoi peste un umăr, pentru a-şi păstra liber braţul stâng, în care ţineau o armă nefamiliară de forma unei tije lungi de doi metri – destul de asemănătoare cu lăncile de forţă ale gărzilor Senatului, dar mai scurte şi cu câte o lamă stranie de descărcare la fiecare capăt.

Umblau ca şi cum fuseseră construiţi pentru a se lupta şi era limpede că trecuseră prin destule bătălii. Placa pectorală a unuia avea un crater rotund puţin adânc înconjurat de o corona de arsură, o lovitură directă de blaster care nu izbutise să penetreze – celălalt avea o cicatrice de la domul cranial în jos, printr-un fotoreceptor distrus – o cicatrice care părea făcută de o sabie de lumină.

Se părea că droidul acela se luptase cu un Jedi şi supravieţuise.

Anakin bănui că nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Jedi.

Cei doi îşi croiră drum printre superdroizii de luptă şi distrugători şi împinseră cu nepăsare un droid de luptă cu suficientă putere pentru a-l expedia într-un perete unde colapsă într-un morman de metal emiţător de scântei.

Cel cu fotoreceptorul avariat ridică tija către ei şi câmpurile de raze din jur dispărură.

— Jedi, vi s-a zis să predaţi armele!

În mod limpede, nu era o comandă de securitate preprogramată.

— Am văzut un raport CI despre asta, murmură Anakin.

Cred că sunt droizii gărzi de corp personali ai lui Grievous. Prototipuri construite după specificaţiile lui. Privi de la Obi-Wan la Palpatine şi înapoi: Pentru lupta împotriva cavalerilor Jedi.

— Aha, făcu Obi-Wan. Atunci, ţinând seama de circumstanţe, cred că avem nevoie de un Plan B.

Anakin dădu din cap spre Palpatine.

— În clipa asta ideea Cancelarului pare destul de bună.

Obi-Wan aprobă gânditor.

Când Maestrul Jedi se întoarse pentru a-şi întinde sabia către droidul bodyguard, Anakin se apropie de Cancelarul Suprem şi murmură:

— Aşadar, până la urmă a ieşit tot cum aţi vrut.

Palpatine răspunse cu un surâs subţire, indescifrabil.

— Aşa se întâmplă de cele mai multe ori.

Când superdroizii de luptă înaintară cu electrocătuşe pentru încheieturile lor şi un bolţ limitator pentru R2-D2, Obi-Wan aruncă o căutătură surprinsă peste umăr.

— Of, Anakin, exclamă el cu resemnarea calmă şi îndurerată care ar fi fost recunoscută instantaneu de un părinte secătuit de un copil excesiv de neastâmpărat. Unde îţi este sabia?

Anakin nu-l putu privi în ochi.

— Nu s-a pierdut, dacă la asta te gândeşti.

Era adevărul adevărat: Anakin o putea simţi în Forţă şi ştia precis unde era.

— Nu?

— Nu.

— Şi atunci unde este?

— Nu putem vorbi despre asta mai târziu?

— Fără sabia ta, s-ar putea să nu mai ai parte de „mai târziu”.

— N-am nevoie de prelegeri, da? De câte ori am mai avut discuţia asta?

— Se pare că de prea puţine ori.

Anakin suspină. Obi-Wan continua să-l facă să se simtă

ca şi cum n-ar fi avut decât nouă ani. Arătă posac din bărbie spre unul dintre droizii bodyguarzi.

— El a luat-o.

— El? Şi cum s-a întâmplat?

— Nu vreau să discut despre asta.

— Anakin...

— Auzi, ţi-a luat-o şi pe a ta, nu?

— Asta-i altceva...

— Arma aceasta este viaţa ta, Obi-Wan! (îl imită atât de bine pe Kenobi, încât Palpatine fu silit să-şi înăbuşe un chicotit). Trebuie să ai grijă de ea!

— Poate că, spuse Obi-Wan pe când droizii le prindeau cătuşele pe încheieturi şi-i împingeau, ar trebui să discutăm despre asta mai târziu.

Anakin intonă sever:

— Fără sabia ta, s-ar putea să nu mai ai...

— Bine, bine. Maestrul Jedi cedă cu un surâs trist: Ai învins.

Anakin îi zâmbi.

— Scuză-mă, ce ai spus? (Nu-şi putea reaminti ultima dată când câştigase într-o discuţie contradictorie cu Obi-Wan). Nu poţi să vorbeşti niţel mai tare?

— Anakin, înfumurarea nu este o caracteristică Jedi.

— Nu mă înfumurez, Maestre, replică el trăgând cu coada ochiului către Palpatine. Doar... savurez momentul.

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker, deocamdată:

Cancelarul Suprem îţi întoarce privirea cu o umbră de surâs şi o infinitezimală aprobare din cap, iar, pentru tine, această minusculă, trivială şi camaraderească victorie declanşează o căldură şi un confort ce destind strânsoarea de teamă a dragonului pe inima ta.

Uiţi că ai fost capturat – tu şi Obi-Wan aţi mai fost capturaţi până acum. Uiţi de nava care se dezintegrează, uiţi de droizii ucigaşi de Jedi – te-ai confruntat cu lucruri şi mai rele. Uiţi de generalul Grievous. Ce este el prin

comparaţie cu Dooku? Nici măcar nu poate folosi Forţa.

Aşa încât acum, aici, pentru tine, situaţia este următoarea: mergi între cei mai buni doi prieteni pe care i-ai avut vreodată, cu preţiosul tău prieten droid, rulând credincios după călcâiele tale…

Pe cale de a câştiga Războiul Clonelor.

Ceea ce ai făcut – ceea ce s-a întâmplat în Sediul Generalului şi, mai important, motivul pentru care s-a întâmplat – arde în depărtarea atmosferei Coruscantului împreună cu leşul decapitat al lui Dooku. Deja pare ca şi cum s-ar fi întâmplat altcuiva, de parcă tu ai fost altcineva când ai făcut-o şi pare că bărbatul acela – bărbatul bântuit de dragon, cu un furnal în locul inimii şi mintea la fel de rece ca suprafaţa stelei moarte – a fost de fapt doar o imagine reflectată în ochii larg deschişi şi holbaţi ai lui Dooku.

Iar până în clipa în care resturile turnului conic se zdrobesc de crusta groasă de un kilometru a oraşului care acoperă suprafaţa Coruscantului, ochii aceia morţi vor fi ars şi dragonul va arde cu ei.

Iar tu, pentru prima dată în viaţă, vei fi cu adevărat liber.

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker.

Deocamdată.

OBI-WAN ŞI ANAKIN, II

Acesta este Obi-Wan Kenobi în lumină:

Când este îmbrâncit pe punte împreună cu Anakin şi Cancelarul Palpatine, el nu trebuie să privească în jur pentru a vedea şirurile de console de comandă, înaintea cărora stau aşezaţi neimoidiani îngroziţi. El nu trebuie să întoarcă ochii pentru a număra droizekii şi superdroizii de luptă, sau să evalueze poziţiile brutalilor bodyguarzi droizi. El nu se sinchiseşte să înalţe capul pentru a întâlni privirea

rece şi galbenă fixată asupra lui prin masca unei hârci din plastarmură.

El nu trebuie nici măcar să se întindă în Forţă.

El a îngăduit deja Forţei să se întindă în el.

Forţa curge peste el şi în jurul lui, de parcă ar fi păşit într-o cascadă pură precum cristalul, neştiută în încolăcirile verzi ale unei jungle uitate— când se deschide spre şuvoiul scânteietor, acesta curge în el şi prin el şi apoi din nou afară fără cea mai infimă interferenţă din partea voinţei sale conştiente. Acea parte a lui care îşi spune Obi-Wan Kenobi nu este decât o unduire, o volbură în lacul în care el se revarsă de-a pururi.

Aici există de asemenea şi alte părţi ale lui – aici nu există nimic care să nu fie o parte a lui, de la julitura de pe domul lui R2-D2 la tivul zdrenţuit al mantiei lui Palpatine, de la reţeaua de fisuri dintr-un panou de oţel transparent al videoecranului de deasupra la uriaşele nave spaţiale care se războiesc dincolo de el.

Deoarece toate fac parte din Forţă.

Cumva, în mod misterios, norul care a înnegurat Forţa timp de aproape un deceniu şi jumătate s-a risipit acum în jurul lui Obi-Wan şi el descoperă în sine limpezimea pe care şi-o reaminteşte din zilele instruirii în Templul Jedi, când Forţa era pură, curată şi perfectă. Este ca şi cum întunericul s-ar fi retras, s-ar fi încolăcit în sine, pentru a-i îngădui acest moment de claritate, pentru a-i readuce întreaga putere a luminii, chiar dacă numai temporar – nu ştie motivul, dar este incapabil până şi să se minuneze. În Forţă, el se află mai presus de întrebări.

Întrebarea „de ce?” este lipsită de sens – este un ecou al trecutului sau un murmur al viitorului. Tot ce contează, în acest infinit, acum, este „ce?” şi „unde?” şi „cine?”.

Simultan, el este toţi cei şaisprezece superdroizi de luptă, sclipind în crom care reflectă razele laser, cu braţele încărcate de blastere grele. Este acele blastere şi ţintele lor. Este cei opt droizi distrugători care aşteaptă cu răbdare

electronică în interiorul câmpurilor lor energetice şi ambii bodyguarzi şi fiecare dintre neimoidianii tremurători. Este veşmintele lor, încălţările lor, până şi fiecare picătură de fluid reptilian care se prelinge pe ei dinspre jeturile de sprayuri pe care le utilizează pentru a-şi reduce temperatura internă. Este cătuşele care le leagă încheieturile şi electrotija din mâinile bodyguardului aflat înapoia sa.

El este ambele săbii de lumină pe care celălalt bodyguard droid le oferă generalului Grievous.

Şi el este generalul însuşi.

El este coastele de duraniu ale generalului. Este pulsaţia inimii extraterestre a lui Grievous şi rafalele tăcute de oxigen ce-i sunt pompate prin venele extraterestre. Este greutatea celor patru săbii de lumină de la centura generalului şi anticipaţia lacomă pe care armele capturate o aprind înapoia ochilor acestuia. Este până şi planul pentru propria sa execuţie, care mocneşte în creierul generalului.

El este toate lucrurile acestea, însă, cel mai important, continuă să rămână Obi-Wan Kenobi.

De aceea poate pur şi simplu să rămână pe loc. De aceea poate pur şi simplu să aştepte. El nu trebuie nici să atace, nici să se apere. Aici se va da o luptă, dar el este perfect relaxat, perfect mulţumit să îngăduie bătălia să înceapă atunci când va începe şi să-i îngăduie să se termine atunci când se va termina.

Tot aşa cum îşi va îngădui sieşi să trăiască sau să moară.

Acesta este felul în care se luptă un mare Jedi.

*

Generalul Grievous ridică cele două săbii de lumină, câte una în fiecare mână de duraniu, le admiră în lumina salvelor de turbolasere de afară şi rosti:

— Rare trofee sunt acestea – arma lui Anakin Skywalker şi arma generalului Kenobi. Aştept cu nerăbdare să le

adaug la colecţia mea.

— Nu se va întâmpla aşa ceva. Eu comand aici.

Replica ieşi dintre buzele lui Obi-Wan, dar de fapt nu Obi-Wan fusese cel care vorbise. Obi-Wan nu poruncea – el nu trebuia să poruncească. El avea Forţa.

Forţa era cea care vorbea prin el.

Grievous avansă maiestuos. Obi-Wan văzu moarte în privirea galbenă şi rece din ochii măştii-hârcă şi nu însemnă absolut nimic pentru el.

Nu exista moarte. Exista doar Forţa.

Nu trebuia să-i spună lui Anakin să-l împingă discret pe Cancelarul Palpatine pentru a-l scoate din linia de foc – o parte din el era Anakin şi făcea deja lucrul acela. Nu trebuia să-i spună lui R2-D2 să-şi acceseze subprogramele de luptă şi să direcţioneze energia spre jeturile de decolare, braţul-gheară şi lansatorul de cablu – acea parte din el care era micul astromec avusese grijă de toate detaliile respective înainte să fi intrat pe punte.

Grievous se ridica uriaş deasupra sa.

— Eşti foarte încrezător în tine, Kenobi.

— Nu încrezător, ci doar calm.

De la apropierea aceea, Obi-Wan putea să distingă fisurile subţiri ca firul de păr şi corodările din masca decolorată aidoma osemintelor şi putea să simtă rezonanţa vocii electrosonice a generalului zumzăindu-i în piept. Îşi aminti întrebarea maestrului Jrul: „Ce este binele, dacă nu dascălul răului? Ce este răul, dacă nu misiunea binelui?”

— Putem rezolva situaţia aceasta fără alte violenţe, spuse el. Sunt de acord să accept predarea ta.

— Sunt convins. (Masca-hârcă se aplecă întrebător). Replica asta ridicolă sunt-de-acord-să-accept-predarea-ta a funcţionat vreodată cu adevărat?

— Uneori. Atunci când nu funcţionează, oamenii sunt răniţi. Uneori ei mor. Ochii albastru-cenuşii ai lui Obi-Wan îi priviră direct pe cei galbeni din spatele măştii: Prin oameni, în cazul acesta, ar trebui să înţelegi că mă refer la tine.

— Înţeleg destule. Înţeleg că te voi ucide.

Grievous îşi aruncă mantia pe spate şi activă ambele săbii de lumină.

— Aici. Acum. Cu propria ta armă.

Forţa răspunse prin buzele lui Obi-Wan:

— Nu cred asta.

Electrodriverele care acţionau membrele lui Grievous le puteau mişca mai iute decât era în stare să vadă ochiul omenesc – când roti braţul, acesta cu mâna şi sabia din ea dispăreau realmente: şterse din existenţă de viteza pur şi simplu ameţitoare pentru minte, ca o imitaţie a unui eveniment cuantic. Nici o fiinţă omenească nu se putea mişca măcar pe departe atât de rapid ca Grievous, nici chiar Obi-Wan... dar el nu trebuia s-o facă.

În Forţă, o parte din el era intenţia de a ucide a lui Grievous, iar, tranziţia de la intenţie la acţiune se traducea fără gândire în răspunsul lui Obi-Wan. El nu avea nevoie de un plan, nu avea nevoie de o tactică.

El avea Forţa.

Cascada aceea scânteietoare se revărsă prin el, purtând cu ea orice gând de pericol, de siguranţă, de victorie sau înfrângere. Ca şi apa, Forţa preia forma recipientului ei fără efort, fără gândire. Apa care era Obi-Wan curgea de la sine în recipientul care era atacul lui Grievous şi dacă unele materiale pot fi impermeabile, Obi-Wan nu întâlnise deocamdată vreunul care să fie complet impermeabil faţă de Forţă...

Pe când intenţia de a lovi de abia se forma în mintea lui Grievous, partea din Forţă care era Obi-Wan era simultan parte din Forţa care era R2-D2, ca şi dispozitivul intern de sudură şi fuziune pe care Anakin îl montase în membrul-cange primar al lui R2-D2 şi de aceea nu exista nevoia unei comunicări reale între ei – doar stilul personal al lui Obi-Wan îi aduse obişnuitul lui surâs blajin pe chip şi obişnuitul lui murmur blând pe buze.

— R2-D2?

Chiar pe când deschidea gura, un panou glisa în carcasa micuţului droid – înainte ca numele să-i fi părăsit buzele, dispozitivul de sudură ieşise şi trăsese un jet orbitor de scântei îndeajuns de fierbinţi pentru a topi duraniul, iar în sfertul de secundă în care până şi reflexele amplificate electronic ale lui Grievous fuseseră surprinse şi distrate, partea din Forţă care era Obi-Wan încercă un şiretlic, unul secret pe care-l păstrase tocmai pentru o asemenea ocazie.

Întrucât tot ceea ce exista pe punte era totuna în Forţă, de la structura grosieră a navei în sine până la dansul cuantic al învelişurilor de electroni ai atomilor individuali – şi întrucât, la urma urmelor, nervii şi muşchii generalului biodroid erau creaţii din duraniu şi piese electronice, nu ţesuturi vii cu propria lor voinţă – exista posibilitatea, la limită, ca, printr-o acţiune corectă a minţii sale, în acel sfert de secundă vulnerabil în care Grievous era distras, retrăgându-se din faţa unui jet de flacără îndeajuns de fierbinte pentru a topi chiar şi armura corpului său, Obi-Wan să inverseze temporar polaritatea electrodriverelor din mâinile mecanice ale generalului.

Şi exact aşa făcu.

Degetele de duroţel se desfăcură şi două săbii de lumină căzură.

Obi-Wan se întinse prin Forţă şi Forţa se întinse prin el – lama lui învie pe când era încă în aer, zbură spre el şi, când ridică braţele către ea, flacăra albastră fulgeră între încheieturile lui şi reteză cătuşele înainte ca mânerul să-i poposească în palmă cu un pocnet sec.

Obi-Wan era atât de cufundat în Forţă, încât nu fu nici măcar surprins că reuşise.

Se răsuci pe sfert spre Anakin, care era deja în aer, sărind simultan cu murmurul blând al lui Obi-Wan, deoarece Obi-Wan şi Anakin erau, la urma urmelor, două părţi ale aceluiaşi lucru – tumba lui Anakin îl purtă peste capul lui Obi-Wan, la distanţa perfectă pentru ca lama acestuia să se mişte scurt şi să treacă prin cătuşele

partenerului său, şi, în timp ce Grievous încă se retrăgea dinaintea fântânii arteziene de foc de fuziune, Anakin ateriză cu propriul său braţ întins. Obi-Wan simţi o vână mai densă de lichid prin cascada care era el şi sabia de lumină a lui Anakin cântă prin aer, iar Anakin o prinse şi, astfel, la o singură secundă după ce Grievous începuse să-şi apeleze intenţia de a lovi, Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker stăteau spate în spate în mijlocul punţii, privind inexpresiv peste energia albastră sfârâitoare a săbiilor lor.

Obi-Wan îl privi pe general fără urmă de emoţie.

— Poate că ar trebui să te mai gândeşti la oferta mea.

Grievous se lipi de o consolă de comandă şi carcasa ei de duroţel se îndoi sub strânsoarea lui.

— Ăsta-i răspunsul meu!

Smulse consola cu totul, direct de sub mâinile uluitului operator neimoidian, o ridică deasupra capului şi o propulsă spre Jedi. Cei doi se despărţiră, rostogolindu-se din calea consolei care bubui pe punte, scuipând fum şi scântei.

— Deschideţi focul! Grievous scutură din pumni, de parcă ar fi strâns în fiecare câte un gât de Jedi: Ucideţi-i! Ucideţi-ii pe toţi!

Pentru încă o secundă se auziră numai armările a zeci de blastere.

Peste încă o secundă, puntea explodă într-o furtună de foc.

Grievous se retrase, ghemuindu-se, şi privi pentru o clipă pe cei doi Magnaguard ai săi care îşi croiră drum spre Jedi, cu electrotijele rotindu-se prin grindina orbitoare de salve blaster ce ricoşau în jurul punţii. Grievous se mai confruntase cu Jedi până atunci, uneori chiar în luptă deschisă, şi descoperise că duelul cu unul semăna mult cu înfruntarea cu oricare altul.

Kenobi însă…

Uşurinţa cu care Kenobi preluase controlul situaţiei era înfricoşătoare. Mai înfricoşător era faptul că, dintre cei doi, despre Skywalker se spunea că ar fi fost luptătorul mai

teribil. Şi chiar unitatea lor R2 putea să lupte: micul astromec avea un fel de armă lansatoare de cablu, o invenţie necunoscută, pe care o folosise pentru a încurca picioarele unui superdroid, pe care apoi îl răsturnase printr-o mişcare bruscă şi-l smucea într-o parte şi în alta, astfel încât braţele-tunuri ale acestuia îi îmbucătăţeau pe tovarăşii săi, nu pe Jedi.

Grievous începuse să se gândească mai puţin la posibilitatea de a învinge în bătălia aceasta, cât mai degrabă la a-i supravieţui.

Magnaguard nu aveau decât să se lupte cu Jedi – pentru asta fuseseră concepuţi şi se descurcau destul de bine. IG-101 îl făcuse pe Kenobi să bată în retragere, lipindu-l de o consolă, cu fulgere izbucnind din câmpul de energie al electrotijei sale atunci când o apăsa lama lui Kenobi – generalul Jedi ar fi murit poate acolo şi atunci, dacă unul dintre superdroizii de bătălie cu minţi mai simple n-ar fi întors ambele braţe-tunuri către spinarea sa, oferindu-i lui Kenobi şansa de a se feri, astfel că salvele bubuitoare de blastere îl izbiră pe 101, împleticindu-l spre îndărăt. Skywalker îl pitise pe undeva pe Cancelar – probabil că laşul smiorcăit de Palpatine tremura sub una dintre consolele de comandă – şi reuşise să-i reteze ambele picioare ale lui 102 de sub genunchi, sperând, dintr-un motiv necunoscut, să pună capăt luptei. Păru complet uluit când 102 se răsuci graţios pe un capăt al electrotijei şi se folosi de cioturile picioarelor pentru a-l izbi cu atâta putere pe Skywalker, încât îl trimise pe jos, lunecând.

Pe de altă parte, gândi Grievous, poate că situaţia mai poate fi salvată.

Atinse senzorul comunicatorului din maxilar, trecând pe frecvenţa generală de comandă a droizilor.

— Cancelarul se ascunde sub o consolă. Echipa 16, găsiţi-l şi aduceţi-l imediat la capsula mea de salvare. Echipa 8, îndepliniţi-vă misiunea. Ucideţi-i pe Jedi!

După aceea nava se cutremură, mai puternic ca oricând,

şi videopereţii se albiră complet când radiaţiile dispersate răzbătură prin punte. Claxoanele alarmelor urlară. Consola de navigaţie ridică scântei în faţa unui pilot neimoidian, incendiindu-i uniforma şi adăugându-i urletele la vacarm, iar altă consolă explodă, transformându-l pe nou promovatul tunar-şef într-un maldăr de carne sfârtecată.

Ah, gândi Grievous. Furat de evenimente, uitase complet de locotenent-colonelul Needa şi de Integritatea.

Celălalt pilot – cel care nu răcnea şi-şi lovea cu palmele flăcările de pe uniformă până ce mâinile înseşi îi luară foc – se îndepărtă de partenerul său urlător pe cât de mult îi îngăduia plasa de siguranţă şi strigă:

— Domnule general, lovitura a distrus ultima celulă de comandă pupa! Nava iese de pe orbită! Vom arde!

— Perfect, zise calm Grievous. Păstrează cursul.

Acum nu mai conta dacă bodyguarzii lui îi puteau învinge sau nu pe Jedi: toţi aveau să ardă împreună.

Atinse senzorul din maxilar, trecând pe frecvenţa de comandă a capsulelor de salvare – o comandă codificată îl asigură că propria lui capsulă îl va aştepta cu motoarele ambalate şi verificările sistemelor încheiate.

Când reveni cu privirea la luptă, din IG-102 nu mai exista decât un braţ, cu articulaţia retezată de sabie încă alb-incandescent. Skywalker urmărea doi superdroizi de luptă care-l prinseseră pe Palpatine de braţe. În timp ce Skywalker îi dezmembra pe droizi prin lovituri iuţi, Kenobi îi făcea acelaşi lucru lui IG-101 – Magnaguardul ţopăia pe piciorul rămas, rotindu-şi electrotija cu braţul rămas şi urla ameninţări improbabile ce asociau arma sa şi orificiile corpului lui Kenobi iar după ce Kenobi îi reteză braţul, 101 porni ţopăind după el, fără să-şi înceteze răcnetele. Droidul izbuti chiar să lanseze o lovitură de picior periculoasă, înainte ca Jedi să-i taie calm şi piciorul acela, iar trunchiul fără membre al lui 101 continuă să se zvârcolească pe punte, zbierând.

Cu ambii Magnaguard doborâţi, cei opt distrugători

deschiseră focul şi tunurile duble erupseră jerbe de fascicule focalizate de particule. Cei doi Jedi săriră simultan pentru a-l proteja pe Cancelar şi, înainte ca Grievous să le fi putut comanda distrugătorilor să înceteze focul, Jedi deviaseră destule salve pentru a distruge trei sferturi din superdroizii de luptă rămaşi şi pentru a-i trimite pe supravieţuitori să fugă în căutarea unui adăpost, alături de ultimii neimoidiani tremurători.

Distrugătorii începură să se apropie, revărsând foc greu asupra cavalerilor Jedi, avansând pas cu pas, tunuri contra săbii de lumină – Jedi interceptau fiecare salvă şi o returnau spre câmpurile distrugătorilor, care înfloreau în halouri sferice, când le absorbeau. Distrugătorii i-ar fi înfrânt probabil pe Jedi, dacă n-ar fi apărut o dificultate neaşteptată...

Forfecarea gravitaţională.

Pe neaşteptate şi inexplicabil, toţi opt distrugătorii părură să sară în sus, urmaţi de Skywalker, Palpatine, scaunele şi bucăţile din Magnaguard, ca şi tot ceea ce se găsea pe punte şi nu era fixat de podea, cu excepţia lui Kenobi, care izbutise să se prindă de o consolă de comandă şi acum atârna de ea, ţinându-se cu o mână, cu capul în jos, dar respingând salvele blaster cu aceeaşi uşurinţă.

Pilotul neimoidian supravieţuitor răcnea droizilor ordinul de a se magnetiza, apoi începu să zbiere că nava se dezintegra şi reuşi să facă atât de mult scandal iritant, încât Grievous îi zdrobi ţeasta pur şi simplu de nervi. Privi după aceea în jur şi-şi dădu seama că tocmai îşi ucisese ultimul membru al echipajului: toţi cei pe care nu-i omorâse cu propria lui mână fuseseră răpuşi de ricoşeurile aleatorii ale salvelor blasterelor.

Grievous îşi scutură creierii pilotului de pe pumn. Dezgustătoare creaturi, neimoidianii.

Planul invizibil al gravitaţiei modificate trecu fără efect peste generalul biodroid – ghearele lui de duraniu magnetizat îl păstrară în loc – şi, când una dintre

electrotijele Magnaguardilor trecu pe lângă el, mâna lui incredibil de rapidă o înhăţă din zbor. Când alt plan de forfecare gravitaţională mătură puntea, droizii, Cancelarul şi Jedi se prăbuşiră pe podea.

Deşii droizekii, cunoscuţi şi ca droizi distrugători, erau cei mai puternici dintre droizii infanterişti de luptă produşi în masă, ei aveau o eroare majoră de concepţie. Câmpul de energie, atât de eficient în stoparea blasterelor, proiectilelor, şrapnelelor şi chiar a săbiilor de lumină, era precis reglat pentru a-l îngloba pe droid în poziţie verticală – dacă el nu mai avea poziţia respectivă – de exemplu, dacă era doborât sau proiectat într-un perete — generatorul de câmp nu mai putea deosebi podeaua sau peretele de o armă şi continua să pulseze energie pentru a dezintegra ameninţarea percepută, până se scurtcircuita.

Lovirea de plafon, ricoşarea din el şi căderea înapoi pe podea aveau ca rezultat final transformarea tuturor generatoarelor de câmp ale Echipei 8 într-un nor mare de fum negru.

Era imposibil de spus care dintre ei deschise focul asupra cavalerilor Jedi şi de fapt nici nu conta – în două secunde, opt droizeki deveniseră opt maldăre de sfărâmături fumegătoare, iar cei doi Jedi, complet nevătămaţi, apărură din fum, unul lângă celălalt.

Fără un cuvânt, se despărţiră pentru a-l încadra pe general.

Grievous împinse reglajul energetic al electrotijei la supraîncărcare – arma scuipă fulgere în jurul său, când o ridică, pregătit de luptă.

— Îmi pare rău că n-am timp să mă duelez cu voi – ar fi fost interesant – însă am o întâlnire cu o capsulă de salvare. Iar voi…

Indică spre videoperetele din oţel transparent şi declanşă propriul său lansator de cablu, destul de asemănător celui pe care-l avea astromecul lor neobişnuit – cablul ţâşni şi gheara lui prinzătoare se înfipse într-unul dintre suporturile

panoului.

— Voi, continuă generalul, aveţi întâlnire cu moartea.

Jedi săriră şi Grievous îşi lansă electrotija supraîncărcată… dar nu către ei.

O azvârli spre o fereastră.

Unul dintre panourile din oţel transparent ale videoperetelui se fisurase sub lovitura tunului unui vânător stelar – când electrotija sfârâind scântei îl izbi direct şi explodă ca o grenadă protonică, întregul panou detonă către spaţiul cosmic.

Un uragan mugi, înviind, şi bântui puntea, înhăţând cadavre de neimoidiani, fragmente de droizi şi bucăţi de sfărâmături pe care le repezi prin gaură, alături de o arteziană albă de aer îngheţat instantaneu. Grievous sări drept în uragan, evitându-i de puţin pe cei doi Jedi, ale căror salturi deveniră tumbe disperate, în timp ce încercau să evite să fie absorbiţi o dată cu el. Generalul nici nu trebuia însă să respire şi nici nu se temea că fluidele corpului său vor fierbe în vid – de asta se îngrijea pielea sintetică presurizată ce acoperea părţile organice ale exoscheletului său de droid aşa încât pur şi simplu călări pe furtună, ieşind în spaţiu, până ce ajunse la capătul cablului, iar acesta se întinse brusc şi-l zvâcni înapoi spre fuzelajul Mâinii invizibile.

Dădu drumul cablului şi mâinile şi picioarele lui din duraniu magnetizat îi îngăduiră să se deplaseze fără dificultate pe carcasă – în jurul său se rotea curba părţii întunecate a Coruscantului, acoperită de lumini ca o plasă de păianjen. Ajunse la ecluzele exterioare ale punţii capsulelor de salvare şi tastă un cod de comandă. Privind peste umăr, simţi o satisfacţie rece, văzând cum capsulele de salvare goale decolează de pe puntea Mâinii şi se îndepărtează.

Toate.

Mai exact: toate, cu o excepţie.

Nici un şiretlic al Forţei nu avea să-i facă pe Kenobi şi

Skywalker să apară din aceasta. Păcat că nu avea la îndemână o sondă-spion pe care s-o fi lăsat pe punte – i-ar fi făcut plăcere să-i vadă arzând pe cei mai mari eroi ai Republicii.

Dârele de ioni lăsate de capsulele de salvare descriseră spirale prin bătălia care fulgera şi scânteia silenţios în vid, urmate de vânători stelari şi de navete de recuperare înarmate. Grievous încuviinţă pentru sine – asta avea să-i ocupe timp suficient pentru ca propria lui capsulă să poată ajunge la nava de evadare.

Când intră în capsula personalizată, se gândi că, pentru prima dată în cariera sa, încălca ordine – deşii primise ordinul strict de a nu-l atinge pe Cancelar, Palpatine avea să moară alături de preţioşii lui Jedi.

După care, Grievous strânse din umeri şi suspină. Ce ar mai fi putut face? La urma urmelor, era război.

Era convins că Lord Sidious avea să-l ierte.

*

Un câmp blindat se închisese peste fereastra de oţel transparent distrusă a punţii, dar toţi droizii apţi de luptă care mai supravieţuiseră fuseseră făcuţi bucăţele înainte ca atmosfera să se fi putut stabiliza.

Mai exista însă o problemă serioasă.

Zgâlţâiturile navei deveniseră permanente. În exterior, scântei alb-incandescent curgeau ca un şuvoi spre înapoi, pe lângă ferestrele videoecranului. Potrivit celor trei tipuri diferite de alarme care urlau simultan pe punte, scânteile acelea erau tot ce mai rămăsese din scutul ablativ al botului crucişătorului lipsit de control.

Anakin privi încruntat un display de consolă.

— Toate capsulele de salvare au fost lansate. N-a mai rămas nici una în toată nava. Ridică ochii către Obi-Wan: Suntem prinşi aici.

Obi-Wan părea mai degrabă interesat decât realmente

îngrijorat.

— Mda. Pare a fi o ocazie în care să-ţi etalezi legendarele talente de pilot, tinere prieten. Poţi să pilotezi crucişătorul acesta, nu?

— Pilotarea nu-i o problemă. Şmecheria este asolizarea, pentru care... ah... Chicoti, dar tremurat: Pentru care, ştii şi tu, crucişătorul acesta n-a prea fost proiectat. Chiar dacă a rămas într-o singură bucată.

Obi-Wan privea neimpresionat.

— Şi atunci?

Anakin descătărămă plasa de siguranţă care susţinea cadavrul pilotului şi trase trupul din scaunul său.

— Atunci ar fi mai bine să vă fixaţi la locurile voastre, răspunse el, instalându-se în scaun şi trecându-şi degetele peste comenzile nefamiliare.

Crucişătorul se zgudui chiar şi mai tare decât până atunci, iar orientarea lui începu să se încline şi un alt claxon se alătură vacarmului celorlalte alarme.

— N-a fost vina mea! tresări Anakin, retrăgându-şi mâinile de pe consolă. Deocamdată n-am făcut chiar nimic!

— În mod clar n-a fost, se auzi glasul nenatural de calm al lui Palpatine. Se pare că cineva trage în noi.

— Grozav, murmură Anakin. Oare este posibil să se întâmple ceva şi mai teribil?

— Poate că reuşim să vorbim cu ei, zise Obi-Wan şi se îndreptă spre staţia de comunicaţii aplecându-se deasupra ecranului ei. Să-i anunţăm că am capturat nava.

— Bine, ocupă-te de comunicaţii, încuviinţă Anakin şi indică staţia copilotului. R2-D2, treci pe post de secund. Cancelare?

— Da.

— Fixaţi-vă plasa de siguranţă. Imediat. Sunt gata s-o încing. Se strâmbă la bucăţile de carcasă arzând care fulgerau pe lângă videoperete şi adăugă: Din mai multe puncte de vedere.

Uriaşa bătălie spaţială care sfâşiase spaţiul Coruscantului

pe toată durata zilei aproape interminabile începea în sfârşit să se apropie de sfârşit.

Bolta pâlpâitoare de dâre ionice şi salve de turbolasere se destrăma în jeturi de nave care săreau în hiperspaţiu, deoarece forţa de atac separatistă se retrăgea complet. Lumina stelei îndepărtate a Coruscantului cliva prin nori iridescenţi de cristale de gaze, care erau rămăşiţele vânătorilor stelari şi ale piloţilor. Crucişătoare avariate se târau către şantierele spaţiale, trecând pe lângă epave distruse ce atârnau moarte în ziua infinită a spaţiului interplanetar. Echipaje de abordare preluau comanda navelor ce se predaseră, întemniţându-i pe supravieţuitori printre membrii echipajelor lor şi fixând bolţuri limitatoare droizilor.

Faţa luminată a planetei-capitală era învăluită în fumul a un milion de incendii declanşate de impacturile meteoritice ale fragmentelor de nave – numărul celor prăbuşite fusese prea mare pentru a putea fi urmărite şi distruse de sistemul defensiv planetar de suprafaţă. Perdeaua de lumini artificiale de pe faţa întunecată păli sub strălucirea alb-roşiatică dinspre craterele de oţel arzător – fiecare impact lăsa în urmă o caldeiră de moarte inimaginabilă. Pe cerul Coruscantului, navele importante nu mai erau acum cele de război, ci vehiculele de stingere a incendiilor şi recuperare ce brăzdau văzduhul planetei.

O ultimă navă avariată pătrunse vuind ascuţit în atmosferă, coborând prea repede şi după un vector prea abrupt, cu bucăţi care se rupeau şi lăsau în urmă propriile lor dâre de vapori supraîncălziţi – şiruri de turbolasere de pe turnurile defensive planetare le izolară semnătura şi vânătorii stelari se repeziră pe traiectorii de intercepţie pentru a distruge cât mai multe dintre fragmentele ratate de tunurile DP. Mult deasupra, dincolo de atmosferă, pe puntea lui RSS Integritatea, locotenent-colonelul Lorth Needa se adresa alarmat unui spectru albăstrui care-i ajungea la înălţimea genunchiului, materializat de bateria

de lasere în faze dintr-un holocomunicator: un extraterestru în veşminte Jedi, cu ochi exoftalmici pe chipul zbârcit şi cu urechi lungi, cu vârfurile ascuţite, de o flexibilitate stranie.

— Trebuie să dezactivaţi sistemul defensiv planetar, domnule! Este generalul Kenobi! insistă Needa. Codul lui se verifică. Este însoţit de Skywalker… şi-l au pe Cancelarul Palpatine!

— Auzit şi înţeles, răspunse calm Jedi. Spune ei ce doresc.

Needa coborî privirea spre clocotul de plăci blindate ale fuzelajului ce se desprindeau în flăcări de pe crucişătorul care se prăbuşea şi chiar în timp ce privea, nava se rupse în două la nivelul punţii-hangar. Jumătatea posterioară făcu o tumbă prin văzduh şi explodă în secţiuni, dar fiinţa care se afla la comenzile jumătăţii frontale trebuia să fie unul dintre cei mai mari piloţi despre care Needa auzise vreodată: jumătatea frontală vibră şi pivotă, însă cumva se îndreptă, fără să se folosească de nimic altceva decât de o baterie de jeturi şi de aripioarele de frânare atmosferică.

— În primul rând, o escadrilă de navete-pompier, rosti Needa redevenit mai calm. Dacă nu opresc incendiile, nu va mai rămâne suficientă carcasă pentru a ajunge la suprafaţă. După aceea, o platformă de andocare supercălită, cea mai puternică disponibilă, fiindcă nu vor putea asoliza normal. Aceasta nu va fi o asolizare, ci o prăbuşire controlată. Repet: o prăbuşire controlată.

— Auzit şi înţeles, repetă holograma Jedi. Semnătura lor transponder reexpediază.

După ce o primi, Jedi aprobă cu gravitate.

— Mulţumesc, locotenent-colonel. Brav serviciu pentru Republică azi ai adus… şi recunoştinţa Ordinului Jedi ai câştigat. Yoda, încheiat.

Pe puntea Integrităţii, Lorth Needa putea doar să privească, cu mâinile încrucişate la spate. Disciplina militară îi păstra chipul inexpresiv, însă la încheieturile degetelor apăruseră inele albicioase, iar albeaţa se ridica

până aproape la încheieturi.

Îl durea fiecare părticică a trupului, ştiind că nu avea cum să fie de ajutor.

Deoarece el ştia: fragmentul acela de navă era o capcană ucigaşă. Nimeni nu putea să asolizeze o asemenea epavă, nici chiar Skywalker. Fiecare secundă care trecea fără ca ea să se fi rupt definitiv pentru a izbucni în flăcări era un miracol în sine, o dovadă a talentelor unui pilot pe bună dreptate legendar – dar când fiecare secundă este un miracol, câte pot fi reunite laolaltă într-un şirag?

Lorth Needa nu era un ins religios şi nici filosof sau metafizician – el cunoştea Forţa doar pe baza reputaţiei acesteia, dar acum se trezi cerându-i Forţei, în adâncul inimii sale, ca atunci când sfârşitul năprasnic avea să vină pentru oamenii din interiorul acelui rest de navă să fie cel puţin instantaneu.

Ochii îl înţepau. Ironia sorţii îi ridicase un nod în gât. Flota Locală se luptase superb şi Jedi contribuiseră cu partea lor supraumană – în ciuda tuturor probabilităţilor, Republica învinsese azi.

Totuşi bătălia aceasta se dăduse pentru a-l salva pe Cancelarul Suprem Palpatine.

Ei învinseseră, dar acum, când stătea şi privea neajutorat, Needa nu-şi putea alunga senzaţia că erau pe cale să piardă războiul.

*

Aceasta este capodopera lui Anakin Skywalker:

Mulţi spun că el este cel mai bun pilot spaţial din galaxie, dar sunt simple vorbe, născute din permanentele referiri HoloNet la şirul său neegalat de victorii în duelurile vânătorilor stelari. Distrugerea droizilor-vulturi şi a tri-vânătorilor este pur şi simplu o chestiune de reflexe superioare şi încredere în Forţă – el a petrecut atât de multe ore în cabină încât simte vânătorul stelar ca pe

propriile sale veşminte. Este chiar corpul său, cu jeturi în loc de picioare şi tunuri în loc de pumni.

Ceea ce face în clipa aceasta transcende simpla pilotare, tot aşa cum lupta Jedi transcende o încăierare în curtea şcolii.

El stă într-un fotoliu pătat de sânge şi muşcat de blastere, înapoia unei console pe care n-a mai văzut-o niciodată până acum, o consolă cu comenzi concepute pentru degete extraterestre. Nava în care se află nu numai că se cabrează ca un dewback turbat prin spire brutale de turbulenţe aeriene, ci este incendiată şi se dezintegrează ca o cometă care se destramă în urma impactului cu o planetă gigantă gazoasă. El dispune doar de secunde pentru a învăţa cum să manevreze un vehicul extraterestru care pare că nu mai are celule de comandă pupa… şi nu le mai are nici pe cele prova.

Aşa ceva, ca s-o spunem simplu, este imposibil. Nu se poate realiza.

Cu toate acestea, el o va face.

Fiindcă el este Anakin Skywalker şi fiindcă el nu crede în imposibil.

Îşi răşchirează mâinile şi pentru un moment prelung abia mângâie comenzile, simţindu-le formele sub degete, ascultând vibraţiile pe care atingerile lui delicate le trimit fiecărei suprafeţe de control încă existentă a navei ce se dezintegrează, îngăduind rezonanţelor lor să i se contopească în minte până se transformă într-o armonie, aidoma unui ferroan virtuoz al harpei-fericirii care-şi verifică acordarea instrumentului.

Şi în acelaşi timp absoarbe putere din Forţă. Adună percepere şi noroc şi acea intuiţie instinctivă, preconştientă despre-ce-se va întâmpla-în-următoarele-zece-secunde care a fost dintotdeauna esenţa talentului său.

Pentru ca apoi să înceapă.

La prima mişcare se activează aripioarele de frânare atmosferică – pe măsură ce le schimbă unghiurile de atac şi

execută cicluri de depliere şi pliere pentru a încetini coborârea navei fără să le ardă totuşi complet, mugetul lor de contrabas capătă un ritm punctat, ca o inimă care ocazional mai ratează câte o bătaie. Jeturile frontale de poziţionare, avariate în bătălia navală din spaţiu, se declanşează acum în direcţii aleatorii, dar el poate să simtă încotro îl poartă şi le atinge succesiv, făcând din cântecul lor tema concertului său improvizat.

Iar adevărata inspiraţie, nota de geniu sclipitor de elegantă care-i aduce capodopera la viaţă este contrapunctul soprano: o înşiruire sincopată de trape exterioare din fuzelaj care glisează, deschizându-se, închizându-se şi deschizându-se din nou, modificând în chip subtil aerodinamica navei, pentru a-i oferi exact mărimea de glisadă sau înălţare sau viraj necesară aducerii uriaşei jumătăţi de crucişător în conul de apropiere al unei ţinte punctiforme aflate la o depărtare de o optime din planetă.

Forţa face posibile toate astea, dar şi mai mult decât Forţa. Anakin nu are nici un interes în acceptarea cu seninătate a ceea ce va aduce Forţa. Nu aici şi nu acum. Nu când sunt în joc vieţile lui Palpatine şi Obi-Wan. Situaţia stă exact invers: el înşfacă Forţa cu refuzul desăvârşit de a eşua.

El va asoliza nava aceasta.

El îşi va salva prietenii.

Între voinţa lui şi voinţa Forţei nu există înfruntare.

PARTEA A DOUA - SEDUCŢIA

Întunericul este generos.

Întunericul este cel care plantează cruzime în dreptate, care picură dispreţ în compasiune, care înveninează iubirea cu seminţele îndoielii.

Întunericul poate fi răbdător, deoarece picătura cea mai măruntă de ploaie va face ca seminţele acelea să încolţească.

Ploaia va veni şi seminţele vor încolţi, deoarece întunericul este solul în care cresc ele şi este norii de deasupra lor, iar el aşteaptă îndărătul soarelui care le dă

lumină.

Răbdarea întunericului este infinită.

Cu timpul, până şi stelele se sting.

LINII DE FRACTURĂ

Mace Windu se ţinea cu o mână de mânerul uşii de lângă cala pentru trupe deschisă a navei de susţinere, mijind ochii în vântul care-i flutura mantia îndărăt. Cealaltă mână era ţinută pavăză la ochi, ferindu-i de strălucirea uneia dintre oglinzile orbitale care focalizau lumina zilei pe planeta-capitală. Acum oglinda se rotea lent, îngăduind unei benzi de amurg să se apropie de destinaţia navei.

Destinaţia aceea, o platformă de asolizare cu grosimea de un kilometru aflată în vasta zonă industrială a planetei, era marcată printr-un turn cu pante abrupte de fum şi vapori care se ridica de la suprafaţă până la păturile superioare ale atmosferei, un turn care abia începea să se lăţească şi să se descolăcească de la minuscula sa sursă punctiformă până la o pată ce acoperea orizontul deasupra vânturilor stratosferice.

Nava de susţinere vui peste canioanele fără fund din duroţel şi permaton ce formau peisajul Coruscantului, îndreptându-se direct spre zona industrială, fără să mai ţină seama de regulile rigide de trafic care guvernau zborurile peste capitala galactică – până ce legea marţială avea să fie abrogată în mod oficial de Senat, cerurile întunecate aveau să fie străbătute numai de vehiculele militare ale Republicii, de transportoare Jedi şi de vehicule de urgenţă.

Nava de susţinere aparţinea tuturor celor trei categorii.

Acum Mace putea să vadă crucişătorul – ce mai rămăsese din el – pe platforma arsă de flăcări, hăt departe: o bucăţică de navă, un fragment, mai puţin de o treime din ceea ce fusese cândva nava/amiral a Federaţiei Comerciale, încă arzând în ciuda jeturilor de spumă antiincendiu

revărsate asupra ei din cinci nave diferite, şi trupele de clone pentru cazuri de urgenţă care o înconjurau pe platformă.

Mace clătină din cap. Skywalker, din nou... Alesul.

Cine altul ar fi putut coborî cu epava aceasta? Cine altul s-ar fi putut apropia măcar pe departe de reuşita lui?

Nava de susţinere balansă într-o asolizare scurtă, cu repulsoarele urlând. Mace sări jos înainte ca ea să fi atins solul şi-i făcu pilotului un semn cu palma deschisă, anunţându-l să aştepte. Fără chip înapoia căştii sale, pilotul răspunse cu pumnul încleştat.

Deşii, desigur, pilotul nu era lipsit de chip. Sub casca lui blindată, pilotul-clonă avea un chip pe care Mace Windu şi-l reamintea prea bine.

Un chip care avea să-i reamintească veşnic că, odinioară, el îl avusese pe Dooku în mână şi-l lăsase să scape.

Trapa unei capsule de salvare începu să se deschidă de partea opusă a platformei. Echipele de intervenţie se grăbiră cu un tobogan de ieşire şi peste o clipă Cancelarul Suprem, Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker erau toţi pe platforma de lângă nava care ardea, urmaţi îndeaproape de o unitate R2 destul de ponosită, care asoliză pe jeturi de manevrare personalizate.

Mace porni grăbit în întâmpinarea lor.

Veşmintele lui Palpatine erau arse şi sfâşiate pe margini şi Cancelarul părea vlăguit – când se îndepărtară de navă, se rezemă uşor de braţul lui Skywalker. De cealaltă parte a lui Skywalker, Maestrul Kenobi arăta şi el destul de rău: prăfuit şi cu o dâră de sânge prelingându-se dintr-o rană de la cap.

Pe de altă parte, Skywalker arăta exact ca eroul HoloNet care se presupunea că este. Părea că-şi domină tovarăşii prin înălţime, ca şi cum în mod straniu crescuse şi mai mult în lunile de când îl văzuse Mace ultima oară. Părul îi era răvăşit şi chipul îmbujorat, iar mersul păstra graţia înrădăcinată a unui luptător înnăscut, dar în ţinuta lui exista

ceva nou: în mişcările capului, poate, sau în felul în care greutatea braţului lui Palpatine pe umărul său părea cumva să fie firească acolo... sau altceva mai puţin definibil. O degajare nouă, o încredere nouă. O aură de putere interioară.

Carismă.

Skywalker nu mai era acelaşi tânăr pe care Consiliul îl trimisese în Inelul Exterior cu cinci luni standard în urmă.

— Sunteţi sănătos, Cancelare? se interesă Mace. Aveţi nevoie de îngrijiri medicale? Schiţă un gest către nava de susţinere care aştepta: Am o infirmerie de teren complet echipată...

— Nu, nu, nu-i nevoie, rosti Palpatine cu glas destul de stins. Mulţumesc, Maestre Windu, însă mă simt bine. Destul de bine, mulţumită celor doi.

Mace îi salută din cap.

— Maestre Kenobi? Anakin? Sunteţi sănătoşi?

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine, replică Skywalker.

Părea că n-ar fi exagerat cu nimic în spusele lui – Kenobi se mulţumi să ridice din umeri şi făcu o grimasă scurtă când îşi atinse rana de la cap.

— Nu-i decât un cucui. Poate că infirmeria de teren este utilă altundeva.

— Aşa-i, încuviinţă Mace încruntat. Nu avem nici măcar o estimare preliminară a pierderilor în rândul populaţiei civile.

Făcu semn navei de susţinere, care se ridică vuind şi se îndepărtă în direcţia nenumăratelor incendii ce smălţuiau în roşu apropierea nopţii.

— O navetă se îndreaptă încoace, Cancelare, şi într-o oră veţi fi în Senat. HoloNet a fost deja anunţat că veţi face o declaraţie.

— Voi face... da, da, voi face. Palpatine îl atinse pe Mace pe braţ: întotdeauna mi-ai fost de mare ajutor, Maestre Windu. Mulţumesc.

— Jedi sunt onoraţi să slujească Senatul, excelenţă.

Poate că pe cuvântul Senat existase o uşoară accentuare. Mace rămase inexpresiv, când îşi îndepărtă subtil braţul de mâna Cancelarului. Îl privi pe Obi-Wan.

— Ai şi altceva de raportat, Maestre Kenobi? Ce s-a întâmplat cu generalul Grievous?

— Contele Dooku era acolo, interveni Skywalker. (Chipul lui avea o expresie pe care Mace n-o putea descifra – mândrie, însă în acelaşi timp prudenţă, ba chiar nefericire). Acum este mort.

— Mort? se uită de la Anakin la Obi-Wan şi înapoi: Este adevărat? L-aţi ucis pe contele Dooku?

— Tânărul meu prieten este prea modest – el l-a ucis pe contele Dooku. Surâzând, Kenobi îşi atinse cucuiul: Eu… trăgeam un pui de somn.

— Dar…

Mace clipi repede. Dooku însemna pentru separatişti ceea ce însemna Palpatine pentru Republică: centrul de gravitaţie care lega laolaltă o galaxie spirală ce abunda în interese specifice. Lipsită de Dooku, Confederaţia Sistemelor Independente nu putea să mai fie o adevărată confederaţie. În câteva săptămâni, avea să se dezintegreze.

În câteva zile.

— Dar… repetă el.

Şi în cele din urmă nu se putu gândi la un dar.

Totul era atât de uluitor, încât aproape – aproape, totuşi nu complet – că schiţă un zâmbet.

— Asta, urmă el, este vestea cea mai bună pe care am auzit-o de când… Clătină din cap: Nici nu mai ţin minte de când. Anakin… cum ai reuşit?

În mod inexplicabil, tânărul Skywalker părea în mod clar stânjenit – noua lui postură plină de încredere colapsă la fel de brusc ca un deflector supraîncărcat şi, în loc să-l privească pe Mace, ochii i se întoarseră către Palpatine. Cumva, lui Mace nu i se păru că aceea era modestie. Se uită şi el la Cancelar, cu exaltarea năruindu-se,

transformându-se în mirare tivită de suspiciune.

— A fost... cu totul extraordinar, vorbi sec Palpatine indiferent la ochii mijiţi ai lui Mace. Desigur, nu mă pricep cam deloc la arta mânuirii sabiei. Pentru ochiul meu de amator, mi s-a părut că Dooku a fost... niţel prea încrezător în sine. Mai ales după ce se debarasase cu atâta uşurinţă de Maestrul Kenobi.

Obi-Wan se îmbujoră, doar puţin... iar Anakin se înroşi considerabil mai mult.

— Poate că tânărul Anakin a fost pur şi simplu mai... puternic motivat, urmă Palpatine zâmbindu-i cu simpatie. La urma urmelor, Dooku lupta pentru a ucide un duşman, în vreme ce Anakin lupta pentru a salva – dacă pot presupune onoarea aceasta – un prieten.

Încruntătura lui Mace spori. Cuvintele erau frumoase. Poate chiar adevărate, totuşi asta nu însemna că lui i-ar fi plăcut.

Nici unul dintre membrii Consiliului Jedi nu fusese vreodată încântat de relaţia strânsă dintre Skywalker şi Cancelar – purtaseră nu numai o discuţie despre acest subiect cu Obi-Wan, pe vremea când Skywalker îi era padawan – iar Mace nu era defel mulţumit să-l audă pe Palpatine vorbind în numele unui tânăr Jedi care părea nepregătit să răspundă singur.

— Sunt sigur că Consiliul va fi foarte interesat de raportul tău complet, Anakin, rosti el apăsând suficient pe complet pentru a se face înţeles.

Skywalker înghiţi un nod, apoi, la fel de brusc pe cât colapsase, aura de încredere calmă şi firească reveni în jurul său.

— Da. Bineînţeles, Maestre Windu.

— Trebuie să mai raportăm şi că Grievous a fugit, spuse Obi-Wan. Este la fel de laş ca întotdeauna.

Mace acceptă vestea cu o încuviinţare.

— El nu-i însă decât un comandant militar. Fără Dooku care să ţină coaliţia laolaltă, aceste sisteme aşa-zis

independente se vor destrăma şi ele o ştiu prea bine. Îl privi direct în ochi pe Cancelarul Suprem: Aceasta este şansa noastră cea mai bună pentru a impune pacea. Putem pune capăt războiului chiar acum.

Iar când Palpatine îi răspunse, Mace Windu se extinse în Forţă.

În perceperea prin Forţă a lui Mace, lumea se cristaliză în jurul lor, devenind o piatră preţioasă de realitate străbătută de imperfecţiuni şi linii de fractură de posibilităţi. Acesta era talentul lui aparte: să vadă felul în care oamenii şi situaţiile se potriveau laolaltă în Forţă, să găsească planele de clivaj ce le puteau determina să se despice în moduri utile şi să intuiască ce fel de lovitură ar fi fost cea mai bună. Cu toate că el nu putea determina cu certitudine semnificaţia structurilor pe care le percepea – norul întunecat de deasupra Forţei care se ridicase o dată cu renaşterea Sithilor îngreuna lucrul acesta pe zi ce trecea. Prezenţa punctelor de implozie era întotdeauna limpede.

Mace acceptase educarea lui Anakin Skywalker, deşii contrazicea tradiţia Jedi veche de milenii, deoarece, din structura liniilor de fractură din Forţă în jurul băiatului, putuse intui adevărul presupunerii lui Qui-Gon Jinn: că sclavul-copil de pe Tatooine era cu adevărat Alesul profeţit, cel născut pentru a aduce echilibru în Forţă. Susţinuse promovarea lui Obi-Wan Kenobi la rangul de Maestru şi repartizarea instruirii Alesului tocmai acestui maestru nou şi netestat, fiindcă percepţia lui unică îi arătase linii puternice de destin ce le legau vieţile laolaltă, la bine şi la rău. În ziua alegerii lui Palpatine în calitate de Cancelar, văzuse că Palpatine era el însuşi un punct de implozie de o importanţă inimaginabilă: un om de care putea depinde chiar soarta Republicii.

Acum îi vedea împreună pe cei trei bărbaţi şi reţeaua complexă de linii de fractură şi de stres care-i unea era atât de incredibil de puternică, încât structura ei depăşea orice posibilitate de calcul.

Anakin era cumva un punct central, pivotul unei pârghii care-l avea la un capăt pe Obi-Wan, iar la capătul celălalt pe Palpatine, cu galaxia în echilibru, dar norul întunecat de deasupra Forţei împiedica percepţia lui să se extindă în viitor pentru măcar un simplu indiciu asupra celor ce s-ar fi putut întâmpla. Echilibrul era deja atât de delicat, încât nu putea ghici rezultatul final al nici unei mutaţii: cea mai infimă apăsare în orice direcţie ar fi generat oscilaţii haotice. Se putea întâmpla orice.

Absolut orice.

Iar reţeaua de linii de fractură care-i lega pe toţi trei laolaltă degaja miasma părţii întunecate.

Mace ridică fruntea şi privi cerul, căutând steaua căzătoare a navetei Jedi care se îndrepta spre ei în amurgul tot mai întunecat.

— Atât timp cât Grievous este în libertate, mă tem că nu poate fi vorba despre pace, rostea Cancelarul cu tristeţe. Dooku era unica lesă pentru monstruoasa sete de măcel a lui Grievous. Întrucât contele nu mai există, generalul a fost eliberat pentru a devasta galaxia. Mă tem că, departe de a se fi sfârşit, războiul acesta este pe cale să devină mult mai teribil.

— Şi ce se întâmplă cu Sithii? întrebă Obi-Wan. Moartea lui Dooku ar fi trebuit cel puţin să înceapă diminuarea întunericului, însă acesta se simte mai puternic ca oricând. Mi-e teamă că intuiţia Maestrului Yoda este corectă: Dooku nu a fost decât ucenicul Lordului Sith, nu Maestrul.

Mace porni către docul pentru vehicule mici unde avea să asolizeze naveta Jedi, iar ceilalţi îl urmară.

— Lordul Sith, dacă el mai există, se va arăta în timp. Aşa fac ei întotdeauna.

Speră că Obi-Wan avea să înţeleagă sugestia şi să încheie subiectul – Mace nu dorea să vorbească despre investigaţii în mod deschis în faţa Cancelarului Suprem.

Cu cât Palpatine ştia mai puţine, cu atât era mai bine.

— O enigmă mult mai interesantă este Grievous, urmă el.

V-a avut în mână, Cancelare, iar mila nu se numără printre virtuţile lui. Deşii toţi ne bucurăm că v-a cruţat, nu pot să nu mă întreb de ce a făcut-o.

Palpatine desfăcu palmele.

— Pot doar să presupun că separatiştii m-ar fi preferat ca ostatic, decât ca martir. Cu toate că, desigur, adevărul este imposibil de ştiut – s-ar putea să nu fi fost altceva decât toana generalului. Inconstanţa lui este de notorietate.

— Poate că liderii separatişti l-ar putea înfrâna, în schimbul anumitor...

— Mace îşi lăsă privirea să rătăcească aparent indiferentă undeva deasupra capului Cancelarului – ... compensaţii.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, se îndreptă Palpatine netezindu-şi veşmintele. Negocierea unei păci ar fi o recunoaştere a CSI ca guvern legitim al sistemelor rebele – echivalent cu pierderea războiului! Nu, Maestre Windu, războiul acesta poate fi încheiat într-un singur mod. Predare necondiţionată! Iar asta nu se va petrece, atâta timp cât Grievous este în viaţă.

— Perfect, zise Mace. Atunci Ordinul Jedi va face din capturarea generalului Grievous sarcina sa prioritară.

Privi de la Anakin la Obi-Wan, apoi înapoi la Palpatine. Se aplecă spre Cancelar şi glasul lui coborî şi căpătă un ton hotărât, cu o intensitate ascunsă care sugera – doar foarte vag – suspiciune şi avertisment.

— Războiul acesta a ajuns deja mult prea departe. Îl vom găsi pe Grievous şi războiul se va sfârşi.

— Nu am nici o îndoială, aprobă Palpatine fără să-şi schimbe pasul şi aparent fără să-şi fi dat seama de tonul celuilalt. N-ar trebui totuşi să subestimăm viclenia separatiştilor. Este posibil ca până şi războiul în sine să nu fi fost decât o simplă mutare – comentă el cu eleganţă şi discreţie – dintr-un joc mult mai important.

*

Pe când naveta Jedi vira spre platforma de asolizare privată a Cancelarului de la Cabinetul Senatului, Obi-Wan îl privea pe Anakin care se prefăcea că nu se uită pe fereastră. Pe platformă aştepta un contingent mic de întâmpinare format din senatori şi Anakin se străduia cu disperare să pară că n-ar fi cercetat acel grup micuţ, însetat după un chip anume. Prefăcătoria era zadarnică— în Forţă, Anakin radia atâta agitaţie, încât Obi-Wan practic îi putea auzi bătăile inimii.

Maestrul Jedi oftă neauzit. Avea o idee cât se putea de limpede despre chipul pe care fostul său padawan dorea să-l vadă.

Când naveta asoliză, Windu îi prinse căutătura dinapoia umărului lui Anakin. Maestrul korun făcu un gest aproape invizibil, la care Obi-Wan nu răspunse în mod evident, dar când Palpatine, Anakin şi R2-D2 debarcară către mulţimea care-i aştepta, Obi-Wan rămase în urmă.

Anakin păşi pe platforma de asolizare şi se întoarse la el.

— Nu vii?

— Nu am curajul să-i înfrunt pe politicieni, răspunse Obi-Wan arătându-i obişnuitul lui surâs discret. Prefer să merg şi să informez Consiliul.

— N-ar trebui să vin şi eu?

— Nu-i nevoie. Acesta nu este raportul oficial. În plus – şi Obi-Wan indică grupul de reporteri HoloNet care se strânsese în jurul pasarelei pietonale – cineva trebuie să fie băiatul vedetă.

Anakin păru jignit.

— Bărbatul vedetă.

— Aşa-i, aşa-i, chicoti cu blândeţe Obi-Wan. Du-te şi întâmpină-ţi publicul, Bărbatule Vedetă.

— Ia stai aşa – întreaga operaţiune a fost ideea ta. Tu ai plănuit-o. Tu ai condus salvarea. Este rândul tău să ieşi la rampă.

— N-o să scapi chiar aşa uşor, tinere prieten. Fără tine, n-

aş fi ajuns nici măcar la nava-amiral. Tu l-ai ucis pe contele Dooku şi l-ai salvat de unul singur pe Cancelar... şi în tot acest timp, dacă pot fi iertat că o spun, ai purtat în cârcă un bătrân şi distrus Maestru Jedi leşinat. Ca să nu mai amintesc de asolizarea care va fi standardul Imposibilului în toate manualele de pilotaj din următoarea mie de ani.

— Toate astea numai datorită instruirii tale, Maestre...

— Asta nu-i decât o scuză. Tu eşti eroul. Mergi şi petrece-ţi ziua de glorie înconjurat de... – Obi-Wan îşi îngădui o tuse scurtă şi dispreţuitoare – ... politicieni.

— Haide, Maestre... îmi eşti dator. Şi nu numai pentru că ţi-am salvat viaţa pentru a zecea oară...

— A noua oară. Cato Neimoidia nu se pune la socoteală, fiindcă greşeala a fost a ta. Obi-Wan flutură uşor din mână: Ne vedem mâine dimineaţă la informarea despre Inelul Exterior.

— Atunci... bine. Dar pentru ultima dată.

Anakin chicoti şi-i făcu semn din mână, apoi porni grăbit pentru a-l ajunge din urmă pe Palpatine, care pătrundea în mijlocul senatorilor cu uşurinţa lină a oţelului transparent gresat a unui politician de profesie.

Trapa se închise ermetic, naveta decolă şi zâmbetul lui Obi-Wan dispăru când se întoarse către Mace Windu.

— Doreai să discutăm.

Windu se apropie de Obi-Wan lângă fereastră şi indică din bărbie scena de pe platforma de asolizare.

— Este vorba despre Anakin. Nu-mi place relaţia lui cu Palpatine.

— Am mai avut conversaţia asta.

— Între ei există ceva. Ceva nou. Am perceput-o în Forţă. Mace vorbea sec şi mohorât: Se simţea puternic. Şi incredibil de primejdios.

Obi-Wan desfăcu braţele.

— Aş fi gata să-mi las oricând viaţa în mâinile lui Anakin.

— Ştiu asta. Nu ştiu însă dacă ne putem încrede să lăsăm viaţa lui Anakin în mâinile Cancelarului.

— Mda, se încruntă Obi-Wan. Politica lui Palpatine este… uneori îndoielnică. Totuşi el ţine la Anakin aşa cum un unchi bătrân şi bun ţine la nepotul favorit.

Mace rămase cu ochii pe fereastră.

— Cancelarul iubeşte puterea. Dacă are şi alte pasiuni, eu nu le-am văzut.

Obi-Wan clătină din cap cu o urmă de neîncredere.

— Îmi amintesc că, nu chiar cu aşa mult timp în urmă, erai un admirator al lui.

— Lucrurile, replică Mace Windu încruntat, se schimbă.

Zburând peste decorul presărat de ruine fumegătoare în locuri unde, cândva, clădiri înalte locuite de fiinţe vii sclipiseră sub soare, îndreptându-se spre Templul plin de amintirile atâtor Jedi care nu aveau să se mai întoarcă niciodată din război, Obi-Wan nu-l putu contrazice.

După o clipă, vorbi:

— Ce vrei să fac?

— Nu sunt sigur. Îmi cunoşti puterea – nu pot întotdeauna să interpretez ceea ce văd. Fii atent. Ai grijă de Anakin şi fii cu ochii-n patru la Palpatine. Nu trebuie să ne încredem în el, iar influenţa lui asupra lui Anakin este periculoasă.

— Totuşi Anakin este Alesul…

— Un motiv în plus pentru a ne teme de influenţa cuiva din exterior. Avem dovezi suplimentare care-l leagă pe Sidious de cercul intim al lui Palpatine.

Brusc, Obi-Wan simţi că se sufocă.

— Sunteţi siguri?

Mace clătină din cap.

— Nimic nu este sigur, totuşi raidul acesta – captura lui Palpatine – nu putea fi executat decât cu ajutor din interior. Iar momentul ales… ne apropiem de el, Maestre Kenobi! Graţie informaţiilor descoperite de tine şi de Anakin, am luat urma Lordului Sith până la o uzină părăsită de pe Platforma Industrială, nu departe de locul unde a asolizat Anakin cu crucişătorul. Când a început atacul, îl urmăream

prin tunelurile de la nivelul cel mai de jos.

Mace privi pe videcran spre vastul complex rezidenţial care domina linia orizontului în vest.

— Urma ducea la subsolul lui Republica 500.

Republica 500 era adresa cea mai exclusivistă de pe planetă. Printre locatarii clădirii se numărau numai fiinţele incredibil de bogate sau incredibil de puternice, de la Raith Sienar din conglomeratul Sienar Systems, la Palpatine însuşi. Obi-Wan putu doar să rostească:

— Ah…

— Trebuie să luăm în considerare posibilitatea – probabilitatea – ca tot ce ţi-a spus Dooku pe Geonosis să fi fost realmente adevărat. Ca Senatul să se afle sub influenţa – sub controlul – lui Darth Sidious şi să se găsească în situaţia asta de mulţi ani.

— Aveţi… Obi-Wan fu nevoit să înghită un nod înainte de a continua: Aveţi vreun suspect?

— Prea mulţi… Tot ce ştim despre Sidious este că-i biped şi are conformaţie aproximativ umanoidă. Primul care vine în minte este Sate Pestage. Eu unul nu l-aş exclude nici pe Mass Amedda. Lordul Sith se poate ascunde chiar printre Gărzile Roşii ale lui Palpatine. Nu putem şti…

— Cine se ocupă de anchete? întrebă Obi-Wan. Sunt gata să mă ofer. Poate că perceperea mea nu-i la fel de subtilă ca a altora, totuşi…

— Să-i anchetăm pe asistenţii personali şi pe consilierii Cancelarului Suprem? se încruntă Mace. Imposibil!

— Dar…

— Palpatine n-ar accepta-o niciodată. Deşii n-a spus-o cu adevărat…

Rămase cu ochii pironiţi pe fereastră.

— … nu sunt sigur că el crede măcar în existenţa Lordului Sith.

— Dar… clipi Obi-Wan… cum poate fi…

— Priveşte din punctul lui de vedere: unica dovadă reală pe care o avem sunt cuvintele lui Dooku. Iar Dooku este

mort acum.

— Lordul Sith de pe Naboo… Zabrakul care l-a ucis pe Qui-Gon…

Mace înălţă din umeri.

— Este mort, aşa cum o ştii prea bine. Relaţiile cu Cabinetul Cancelarului Suprem sunt… dificile. Simt că el şi-a pierdut încrederea în Jedi. Cu certitudine, eu mi-am pierdut încrederea în el.

— Nu are totuşi autoritatea de a interveni într-o anchetă Jedi… Obi-Wan se încruntă, brusc nesigur: Sau are?

— Senatul şi-a cedat atâtea dintre prerogative, încât este greu de spus unde se opreşte autoritatea lui.

— Chiar aşa rău stau lucrurile?

Mace strânse din maxilare.

— Unicul motiv pentru care Palpatine nu-i suspect este faptul că el conduce deja galaxia.

— Dar am ajuns mai aproape ca oricând de a-l descoperi pe Sith, rosti încetişor Obi-Wan. Asta nu poate fi decât o veste bună. Aş zice că prietenia dintre Anakin şi Palpatine ne-ar putea fi de folos în privinţa asta – Anakin are un acces la Palpatine la care alţi Jedi nici măcar nu visează. Prietenia lor este un bun de preţ, nu un pericol.

— Nu-i poţi spune nimic.

— Poftim?

— Dintre toţi membrii Consiliului, numai Yoda şi cu mine ştim cât de adânci sunt rădăcinile. Tu eşti al treilea. Am decis să-ţi împărtăşim cunoaşterea aceasta, fiindcă te afli în poziţia cea mai bună de a-l urmări pe Anakin. De a-l supraveghea. Nimic mai mult.

— Noi… Obi-Wan scutură neajutorat din cap: Noi nu ţinem secrete unul faţă de celălalt.

— Acum va trebui să ţii unul. Mace îşi împleti degetele şi le strânse până ce articulaţiile pocniră ca o salvă de blastere: Skywalker este probabil cel mai puternic Jedi în viaţă şi puterile lui continuă să crească. Dar el nu este stabil. Tu ştii asta. Toţi o ştim. De aceea nu-l putem face

Maestru. Trebuie să-l ţinem în afara Consiliului, în ciuda însuşirilor lui extraordinare. Iar profeţia Jedi... nu este absolută. Cu cât va avea mai puţin de a face cu Palpatine, cu atât va fi mai bine.

— Cu siguranţă totuşi că... începu Obi-Wan apoi se opri.

Se gândi la nenumăratele ocazii în care Anakin încălcase ordinele. Se gândi la cât de neabătut de loial era tânărul faţă de oricine pe care-l considera prieten. Se gândi la pericolul cu care se confrunta Palpatine fără să ştie, având un Lord Sith printre sfătuitorii personali...

Windu avea dreptate. Nu puteau avea încredere că Anakin putea să păstreze secretul acesta.

— Ce îi pot spune?

— Nu-i spune nimic. Simt în jurul lui partea întunecată. În jurul amândurora.

— Aşa cum este în jurul nostru, al tuturor, îi reaminti Obi-Wan. Partea întunecată ne atinge pe toţi, Maestre Windu. Chiar şi pe tine.

— O ştiu prea bine, Obi-Wan.

Pentru o clipă, Obi-Wan zări ceva chinuit în ochii Maestrului korun. Mace se întoarse cu spatele.

— Este posibil să fim nevoiţi să... acţionăm împotriva lui Palpatine.

— Să acţionăm împotriva...?

— Dacă el se află într-adevăr sub controlul unui Lord Sith, s-ar putea să fie singura cale.

Obi-Wan simţea că-i amorţise întregul corp. Tot ce se întâmpla părea ireal. Era imposibil ca el să poarte realmente conversaţia aceasta.

— Tu n-ai fost aici, Obi-Wan, îşi plecă Mace privirea inexpresivă spre palme. Tu ai luptat în război, în Inelul Exterior. Nu ştii ce înseamnă să ai de-a face cu toate gâlcevile meschine, interesele speciale şi nebunii lacomi şi hrăpăreţi din Senat... şi cu manevrele permanente, cinice şi nemiloase ale lui Palpatine pentru putere – el retează bucăţi din libertatea noastră şi bandajează rănile cu

bucăţele de securitate. Şi pentru ce? Priveşte planeta asta, Obi-Wan! Am renunţat la atâta libertate... şi cât de siguri părem?

Inima lui Obi-Wan se strânse ca într-un cleşte. Acesta nu era Mace Windu pe care-l cunoştea şi pe care-l admira – se părea că întunericul din Forţă era atât de dens aici, pe Coruscant, încât insuflase otravă în spiritul lui Mace... şi poate chiar că năştea suspiciuni şi nemulţumiri printre membrii Consiliului Jedi.

Pericolul cel mai mare dinspre întunericul de afară venea atunci când Jedi îl hrăneau cu întunericul dinăuntru.

El se temuse că s-ar putea să descopere că situaţia se deteriorase la revenirea pe Coruscant şi Templu, dar nici în visele cele mai întunecate nu se gândise că va ajunge atât de teribilă.

— Maestre Windu... Mace, să mergem împreună la Yoda, rosti el ferm. Împreună, toţi trei, vom găsi o cale. Vom găsi. O să vezi.

— S-ar putea să fie deja prea târziu.

— S-ar putea să fie. Sau s-ar putea să nu fie. Mace, nu putem face decât ceea ce putem face. Cândva un Jedi foarte înţelept mi-a zis Noi nu trebuie să învingem. Noi nu trebuie decât să luptăm.

Câteva cute se şterseră de pe chipul Maestrului korun şi, când întâlni privirea lui Obi-Wan, în colţul gurii sale apăru o strâmbătură care într-o bună zi s-ar fi putut transforma într-un zâmbet – trist şi obosit, totuşi un zâmbet.

— Se pare, rosti el încetişor, că l-am uitat pe Jedi acela. Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit de el.

— A fost lucrul cel mai neînsemnat pe care l-am putut face, zise Obi-Wan destins, dar o greutate tristă i se adunase pe piept.

Într-adevăr, lucrurile se schimbă.

*

Anakin simţea că inima îi bubuia în gâtlej, dar continua să surâdă, să încuviinţeze din cap şi să strângă mâini... şi să se străduiască disperat să înainteze către un droid de protocol auriu familiar care se înălţa deasupra mulţimii de senatori, cu braţul drept ridicat într-un gest discret de salut spre R2-D2.

Ea nu era aici. De ce nu era aici?

Ceva trebuie să se fi întâmplat.

Ştia, în adâncul inimii, că i se întâmplase ceva. Suferise un accident sau era bolnavă sau fusese prinsă într-una dintre numeroasele clădiri lovite de sfărâmături din bătălia orbitală de azi... Poate că era imobilizată undeva chiar acum, poate că era rănită, poate că ardea, strigându-i numele, poate că simţea apropierea flăcărilor...

Termină, îşi spuse. Nu-i rănită. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, el ar fi ştiut. Ar fi ştiut chiar din extremitatea opusă a Inelului Exterior.

Atunci, de ce nu era aici?

Ceva se...

Abia mai putea răsufla. Nu se putea nici măcar sili să se gândească la asta. Nu se putea opri să se gândească la asta.

Ceva se schimbase! Pentru ea?

În sentimentele ei?

Reuşi să se desprindă din strânsoarea lipicioasă a lui Tundra Dowmeia şi să scape de invitaţiile insistente de a vizita domeniul submarin al familiei sale de pe Mon Calamari şi lunecă pe lângă senatorul malastarian Ask Aak, ridicând din umeri în semn de scuză.

Mintea lui era îndreptată spre cu totul alt senator.

R2-D2 piuia, fluiera şi ţiuia intens, când Anakin se dezlipi în cele din urmă de politicienii asudaţi şi sufocanţi – C-3PO se întorsese dispreţuitor:

— Nu putea să fi fost chiar atât de rău! Nu exagera! N-ai aproape nici o îndoitură.

Răspunsul lui R2-D2 păru niţel dezvinovăţitor şi C-3PO

expedie prin vocabulatorul său o rafală de pârâituri ce semăna clar cu un pufnet de dezaprobare.

— În privinţa asta sunt de acord – n-ai mai fost reglat de multă vreme. Şi cred că nu ţi-ar strica nici o baie.

— C-3PO...

Anakin se apropie de droidul pe care-l construise în odăiţa din spatele căsuţei de sclavă a mamei sale de pe Tatooine— droidul care-i fusese atât proiect, cât şi prieten în copilăria dureroasă, droidul care o slujea acum pe femeia pe care o iubea el...

C-3PO fusese cu ea în toate lunile acestea, o văzuse zilnic, o atinsese, poate chiar azi... Anakin putea simţi ecouri ale ei rezonând către exterior din carcasa lui galvanizată şi acestea îi tăiară răsuflarea.

— Maestre Anakin, exclamă C-3PO, mă bucur tare mult să văd că eşti sănătos! Îţi faci griji atunci când pierzi legătura cu prietenii! Îi ziceam doamnei senator chiar ieri... sau a fost săptămâna trecută? Timpul pare că s-ar comprima – ce crezi, n-ai putea să-ţi găseşti vreme să-mi reglezi setările calendarului intern, în timp ce...

— C-3PO, ai văzut-o pe ea? Anakin se străduia atât de tare să nu strige, încât glasul i se auzi ca un croncănit strangulat: Unde este? De ce nu-i aici?

— Ah, dar, sigur, sigur. În mod oficial, doamna senator Amidala este extrem de ocupată, replică C-3PO imperturbabil. A fost reţinută toată ziua în ambasada Naboo, pentru a revedea noua Lege a Securităţii, pregătindu-se pentru dezbaterea de mâine...

Anakin abia mai reuşea să respire. Ea nu era aici, nu venise să-l aştepte, din cauza unei dezbateri!

Senatul... Detesta Senatul. Detesta tot ce era legat de el.

O ceaţă purpurie i se condensa în cap. Certăreţii aceia făţarnici, înguşti la minte, meschini şi abjecţi... Ar fi făcut galaxiei o favoare dacă s-ar fi dus acolo chiar acum şi le-ar fi...

— Stai aşa, murmură el clipind iute. Ai zis în mod oficial!

— Oh, da, Maestre Anakin, C-3PO suna cât se poate de serios: Acesta este răspunsul meu oficial la toate întrebările privind locul unde se află doamna senator. Toată după-amiaza.

Ceaţa purpurie se evaporă, lăsând doar lumină solară şi aer ameţitor de proaspăt.

Anakin zâmbi.

— Şi neoficial?

Droidul de protocol se apropie de el şi şopti cu un aer exagerat de conspirativ:

— Neoficial, te aşteaptă în recepţie.

Se simţea ca lovit de trăsnet. Însă într-un mod bun. În modul cel mai bun în care se simţise vreodată un bărbat de la... aproximativ... crearea Universului.

C-3PO indică încetişor spre ceilalţi senatori şi echipele HoloNet de pe pasarelă.

— Ea a considerat că este mai bine să evite o... ă-ă-ă... scenă publică. Şi a dorit să-ţi transmit că mai consideră că amândoi aţi putea... evita o scenă publică... toată după-amiaza. Şi poate chiar toată noaptea.

— C-3PO? Anakin clipi către el şi simţi dorinţa prostească de a izbucni în râs: Mai exact, ce anume sugerezi?

— Sunt sigur că n-aş putea s-o spun. Mă conformez doar instrucţiunilor doamnei senator.

— Eşti... Anakin scutură din cap uluit, în timp ce zâmbetul i se lăţi într-atât încât crezu că-i putea spinteca obrajii: Eşti incredibil.

— Mulţumesc, Maestre Anakin, deşii în această privinţă meritul revine în mare măsură – C-3PO execută o plecăciune plină de graţie – creatorului meu.

Anakin nu putea decât să surâdă.

După aceea, droidul auriu de protocol puse o mână afectuoasă pe domul astromecului.

— Haide, R2-D2! Am găsit un atelier de reparaţii cu totul excepţional pe Calea Lipartiană.

Se îndepărtară, zumzăind şi zornăind după senatorii care

pătrunseseră deja printre reporterii HoloNet. Zâmbetul lui Anakin păli, privindu-i cum plecau.

Simţi o prezenţă înapoia umărului său şi, întorcându-se, îl văzu pe Palpatine, cu surâs cald şi glas blând, aşa cum părea să fie întotdeauna când Anakin era tulburat.

— Ce este? întrebă el blajin. Îmi dau seama că ceva te nelinişteşte.

Anakin strânse din umeri şi clătină apăsat din cap, stânjenit.

— Nu-i nimic.

— Anakin, orice lucru care poate tulbura un om ca tine trebuie să fie ceva. Lasă-mă să te ajut.

— Nu puteţi face nimic. Atât doar... Arătă din bărbie spre C-3PO şi R2-D2: Mă gândeam pur şi simplu că după toate câte am făcut, C-3PO continuă să fie singura persoană pe care o ştiu care-mi spune Maestru.

— Ah... Consiliul Jedi... Palpatine îşi trecu un braţ după umerii lui şi-l strânse cu afecţiune, tovărăşeşte: Cred că în problema aceasta s-ar putea să-ţi fiu de ceva ajutor la urma urmelor.

— Puteţi?

— Aş fi foarte surprins dacă n-aş putea.

Zâmbetul lui Palpatine continua să fie cald, dar ochii lui priveau în depărtare.

— Ai observat chiar şi tu, murmură el, că am un talent pentru a face lucrurile să iasă aşa cum doresc.

PADME

Din umbra unei coloane uriaşe care se ridica în după-amiaza înroşită ce se strecura prin acoperişul boltit de oţel transparent de peste Atriul Clădirii Cabinetului Senatului, ea îi privi pe senatori adunându-se în pâlcuri prin arcada de pe platforma de asolizare a Cancelarului, apoi îl văzu chiar pe Palpatine şi pe C-3PO, şi, da, acela era R2-D2! – aşa încât el

nu putea fi prea departe... şi abia atunci îl găsi finalmente printre ei, înalt şi drept, cu părul decolorat în şuviţe aurii şi purtând pe buze un surâs plin de viaţă, care deschise pieptul ei şi-i descuie inima.

Şi putu să respire iarăşi.

Prin vârtejul de reporteri HoloNet, pălăvrăgelile senatorilor şi tonurile blânde, liniştitoare ale glasului lui Palpatine, patern, şlefuit, alinător, ea nu se clinti, nici măcar atât cât să ridice o mână ori să întoarcă ochii. Era tăcută şi nemişcată, îngăduindu-şi doar să respire, simţindu-şi bătăile inimii, şi ar fi putut sta pe veci acolo, în umbre, şi să-şi împlinească visele cele mai dragi, pur şi simplu privindu-l pe el în viaţă...

Dar când el se îndepărtă de grup, mergând şi discutând încetişor cu Bail Organa de Alderaan, şi-l auzi pe Bail spunând ceva despre sfârşitul contelui Dooku şi sfârşitul războiului şi finalmente, sfârşitul tacticilor de poliţie statală ale lui Palpatine, răsuflarea i se opri din nou şi şi-o reţinu, fiindcă ştia că următorul lucru pe care-l va auzi va fi glasul lui.

— Mi-ar plăcea să fie aşa, spuse el, însă lupta va continua până ce generalul Grievous va fi transformat în piese de schimb. Cancelarul este foarte clar în privinţa asta şi cred că atât Senatul, cât şi Consiliul Jedi vor fi de acord cu el.

Iar mai departe nu putea fi nici o speranţă că ea ar fi putut să fie şi mai fericită... până ce ochii lui o găsiră tăcută, tot în umbre, iar el se îndreptă şi o lumină nouă îi apăru peste faţa aurie şi spuse senatorului de Alderaan:

— Scuzaţi-mă.

Peste o clipă veni la ea, în umbre, şi fură unul în braţele celuilalt.

Buzele li se întâlniră şi Universul deveni, pentru ultima dată, un loc perfect.

Aceasta este Padme Amidala:

O tânără uluitor de împlinită în viaţă, care în scurta ei existenţă a fost deja cea mai tânără regină aleasă vreodată

pe planeta ei, o luptătoare de gherilă cutezătoare şi un glas al raţiunii măsurat, limpede şi convingător în Senatul Republicii.

Dar în clipa aceasta, ea nu este nimic din toate astea.

Poate încă juca rolurile respective – poate pretinde că este senator, deţine autoritatea morală a unei foste regine şi nu se sfieşte să-şi utilizeze reputaţia pentru curaj aprig în avantajul ei în dezbaterile politice – însă realitatea ei cea mai intimă, esenţa cea mai fundamentală, miezul indestructibil al fiinţei ei, este cu totul altul.

Ea este soţia lui Anakin Skywalker.

Soţie este totuşi un cuvânt prea slab pentru a purta adevărul – soţie este un cuvânt atât de mic, atât de banal, un cuvânt care poate ieşi dintr-o gură scârbită cu foarte multe ecouri meschine, neplăcute. Pentru Padme Amidala, a spune sunt soţia lui Anakin Skywalker înseamnă a spune nici mai mult, nici mai puţin decât sunt vie.

Viaţa ei înainte de Anakin aparţinea altcuiva, o fiinţă mai măruntă, demnă de compătimire, un spirit sărman şi sărăcit, care nu putea bănui niciodată cât de profund trebuia trăită viaţa.

Viaţa ei adevărată a început prima dată când a privit în ochii lui Anakin Skywalker şi a găsit acolo nu adorarea lipsită de spirit critic a micuţului Annie de pe Tatooine, ci pasiunea directă, nereţinută, mocnită a unui Jedi puternic: un tânăr, de acord, dar din toate punctele de vedere, un bărbat – un bărbat a cărui legendă creştea deja în Ordinul Jedi şi dincolo de acesta. Un bărbat care ştia exact ce anume dorea şi care era îndeajuns de onest pentru a cere pur şi simplu – un bărbat suficient de puternic pentru a-şi afişa sentimentele cele mai profunde în faţa ei fără teamă şi fără stânjeneală. Un bărbat care o iubise timp de un deceniu, cu inimă credincioasă şi răbdătoare, în vreme ce aştepta mâna destinului despre care era sigur că într-o bună zi va deschide inima ei înaintea focului din inima lui.

Însă deşii ea îşi iubeşte soţul fără rezerve, iubirea nu o

orbeşte faţă de defectele lui. Este mai vârstnică decât el şi îndeajuns de înţeleaptă pentru a-l înţelege mai bine decât se înţelege el însuşi. Anakin nu este un bărbat perfect: este trufaş, schimbător şi iute la mânie – dar defectele acestea o fac să-l iubească şi mai mult, fiindcă oricare dintre ele este mai mult decât echilibrat de măreţia lui interioară, de capacitatea pentru voioşie şi râsul purificator, de generozitatea extraordinară a spiritului, de devotamentul lui pasionat, nu numai faţă de ea, ci şi faţă de servirea tuturor fiinţelor vii.

El este o creatură sălbatică, care a venit cu blândeţe la mâna ei, un tigru-de-viţe care-i toarce lângă obraz. Fiecare moliciune a atingerii lui, fiecare privire blândă sau cuvânt iubitor este în sine un mic miracol. Cum să nu fie recunoscătoare pentru asemenea daruri?

De aceea ea nu va îngădui căsătoriei lor să fie cunoscută public. Soţul ei trebuie să fie un Jedi. S-a născut pentru a salva oamenii – a-i lua dreptul acesta ar însemna să schilodească toate lucrurile bune din inima lui neliniştită.

Ea îl ţine în sărutul lor infinit, cuprinzându-l cu ambele braţe în jurul gâtului, deoarece în centrul inimii ei există o teamă rece care-i şopteşte că sărutul acesta nu este deloc infinit, că nu-i decât un respiro în goana năvalnică a Universului, iar când se va termina, ea va trebui să înfrunte viitorul.

Şi este îngrozită.

Deoarece cât timp el a fost plecat, totul s-a schimbat.

Azi, aici, în holul clădirii Cabinetului Senatului, ea îi aduce lui Anakin vestea unui cadou pe care şi l-au dăruit unul celuilalt – un cadou de fericire şi de teroare. Cadoul acesta este tăişul unui cuţit care le-a retezat deja trecutul de viitor.

Pentru că în anii aceştia lungi în care ei s-au ţinut în braţe numai în taină, numai în clipele furate din grijile Republicii şi ale războiului, iubirea lor a fost refugiul perfect, o îndelungată şi liniştită după-amiază, caldă şi însorită,

izolată de temeri şi îndoieli, de îndatoriri şi de primejdii. Acum însă ea poartă în ea un terminator planetar care le va sfârşi pentru totdeauna după-amiaza caldă şi-i va lăsa orbi în noaptea ce se apropie.

Acum ea este mai mult decât soţia lui Anakin Skywalker.

Este mama copilului nenăscut al lui Anakin Skywalker.

După o eternitate mult prea scurtă, sărutarea se sfârşi în cele din urmă.

Ea rămase strângându-l în braţe, inspirându-i pur şi simplu prezenţa după atâta vreme, murmurând iubire în pieptul său lat, în timp ce el murmura iubire în buclele părului ei discret înmiresmat.

Ceva mai târziu, ea îşi regăsi cuvintele:

— Anakin, Anakin, oh, iubitul meu Anakin, nu... nu pot să cred că eşti acasă. Mi-au spus... (Fu cât pe aici să se înece, reamintindu-şi). Se şoptea... că ai fost ucis. N-am putut... fiecare zi...

— Să nu crezi niciodată asemenea poveşti, murmură el. Niciodată, întotdeauna mă voi întoarce la tine, Padme.

— Am îmbătrânit cu câte un an pentru fiecare oră în care ai fost departe...

— A fost o viaţă de om. Două.

Ea ridică palma spre cicatricea din partea de sus a obrazului său.

— Ai fost rănit...

— Nimic serios, schiţă el o tentativă de zâmbet. Doar o amintire neprietenoasă de a nu-mi neglija antrenamentele cu sabia.

— Cinci luni. (Fusese un geamăt). Cinci luni... cum de ne-au putut face asta?

Anakin îşi coborî uşor obrazul pe creştetul capului ei.

— Dacă n-ar fi fost răpit Cancelarul, aş fi fost tot acolo departe. Sunt aproape... e groaznic s-o spun, dar sunt recunoscător. Mă bucur c-a fost răpit. Parcă totul ar fi fost aranjat pentru a mă readuce acasă...

Braţele lui erau atât de puternice, atât de calde... şi

mâna lui îi atinse părul într-o mângâiere atât de blândă, ca şi cum s-ar fi temut că ea avea fragilitatea unui vis, apoi el se aplecă pentru altă sărutare, o nouă sărutare, o sărutare care să şteargă toate visele întunecate şi toate zilele şi orele şi minutele de teamă insuportabilă…

Dar la numai câţiva paşi depărtare, sala principală a Atriului continua să conţină senatori şi echipe HoloNet, iar ştiinţa preţului pe care Anakin urma să-l plătească atunci când iubirea lor avea să fie aflată o făcu pe Padme să-şi întoarcă faţa şi să-şi pună mâinile pe pieptul lui, pentru a-l ţine la distanţă.

— Anakin, nu aici. Este prea riscant.

— Ba nu, aici! Exact aici. O lipi iarăşi de el, înfrângându-i fără greutate rezistenţa lipsită de entuziasm: M-am săturat de amăgire. De furişări şi de minciună. Nu avem nimic de care să ne ruşinăm! Ne iubim unul pe celălalt şi suntem căsătoriţi. Ca alte trilioane de fiinţe din galaxie. Asta este ceva ce ar trebui strigat, nu şoptit…

— Nu, Anakin. Nu ca toţi ceilalţi. Ei nu sunt Jedi. Nu putem îngădui ca dragostea noastră să te alunge din Ordin…

— Să mă alunge din Ordin? îi zâmbi tânărul cu drag. Ce-a fost asta – o glumă?

— Anakin… (Putea încă să o enerveze, fără măcar să încerce). Ascultă-mă. Noi avem o datorie faţă de Republică. Amândoi… dar a ta este acum mult mai importantă. Tu eşti chipul Ordinului Jedi. Chiar şi după atâţia ani de război, mulţi persistă în a-i iubi pe Jedi şi asta în primul rând fiindcă te iubesc pe tine, înţelegi asta? Ei iubesc povestea ta. Semeni cumva cu un erou de basm, cu prinţul ascuns în taină printre oamenii de rând, care creştea fără să aibă nici măcar un indiciu asupra destinului său aparte… atât doar că în cazul tău totul este adevărat. Uneori mă gândesc că unicul motiv pentru care cetăţenii Republicii mai cred că putem câştiga războiul este faptul că tu lupţi pentru ei…

— Şi ca întotdeauna, totul se rezumă pentru tine la

politică, zise Anakin şi zâmbetul îi dispăruse de pe chip. Nici n-am ajuns bine acasă şi încerci deja să mă convingi să mă întorc la război…

— Aici nu-i vorba despre politică, Anakin, ci despre tine.

— Ceva s-a schimbat, nu-i aşa? (în glas i se aduna tunetul). Am simţit-o, chiar din depărtare. Ceva s-a schimbat.

Ea plecă fruntea.

— Totul s-a schimbat.

— Ce este? Ce?

O prinse de umeri acum, cu mâini aspre şi copleşitor de puternice.

— Este vorba despre alt bărbat. Îl pot simţi în Forţă! Altcineva a intervenit între noi…

— Nu aşa cum crezi, spuse Padme. Ascultă-mă, Anakin…

— Cine este? Cine?

— Termină, Anakin, termină. Ne faci rău.

Mâinile lui se deschiseră, de parcă ea le-ar fi ars. Păşi împleticit spre înapoi, devenit pe neaşteptate pământiu la chip.

— Padme… eu nu ţi-aş… iartă-mă, pur şi simplu am…

Se rezemă de coloană şi duse o mână obosită la ochi.

— Eroul-fără-teamă… Ce glumă bună… Padme, nu te pot pierde. Nu pot. Tu eşti tot pentru ceea ce trăiesc. Ia stai…

Ridică mâna şi se încruntă întrebător.

— Ai spus „ne faci rău”?

Ea îi întinse braţul şi el îi veni în întâmpinare. Lacrimile pe punctul de a izbucni ardeau ochii femeii şi buza îi tremura.

— Sunt… Annie, sunt însărcinată.

Îl privi, văzând cum tot ceea ce avea să însemne copilul lor îi fulgeră prin minte şi inima ei tresări când văzu în primul rând bucuria sălbatică, aproape explozivă care îi răsări pe chip, deoarece însemna că, indiferent de cele prin care trecuse în Inelul Exterior, el continua să fie Annie al ei.

Însemna că războiul care îi lăsase urme pe faţă nu-i

lăsase urme şi în spirit.

Şi văzu cum bucuria aceea se destramă pe măsură ce el începu să priceapă că legătura lor nu mai putea rămâne mult timp ascunsă – că nici chiar veşmintele largi pe care le purta Padme nu puteau ascunde de-a pururi o sarcină. Că el avea să fie alungat în dizgraţie din Ordinul Jedi. Că ea avea să fie eliberată din funcţie şi rechemată pe Naboo. Că însăşi celebritatea care-l făcuse pe el atât de important pentru război avea să se întoarcă împotriva lor amândoi, transformându-i în cel mai proaspăt subiect pentru o galaxie plină de căutători de scandaluri.

Şi Padme îl văzu decizând că nu-i păsa.

— Asta este, spuse el încet şi cu scânteia sălbatică revenindu-i în ochi... minunat... Padme, e minunat. De cât timp ai ştiut?

Ea clătină din cap.

— Ce vom face?

— Vom fi fericiţi, asta vom face. Şi vom fi împreună. Toţi trei.

— Dar...

— Nu. Îi puse cu blândeţe un deget pe buze, surâzând: Nici un dar. Nu-ţi mai face nici o grijă. Şi aşa îţi faci prea multe.

— Trebuie s-o fac, zâmbi ea printre lacrimile ce-i împăienjeneau ochii. Fiindcă tu nu-ţi faci niciodată.

*

Anakin se ridică brusc în capul oaselor, icnind, privind fără să vadă în bezna extraterestră.

Felul în care ea îl strigase... în care îl implorase, felul în care puterile ei slăbiseră pe masa aceea extraterestră, cum în cele din urmă putuse doar să scâncească, Anakin, îmi pare rău. Te iubesc. Te iubesc îi bubuia în minte, orbindu-l înaintea contururilor odăii învăluite în noapte, asurzindu-l faţă de orice sunet cu excepţia ciocanului pneumatic al

inimii sale.

Mâna lui organică găsi colacii nefamiliari de cearşafuri de mătase umezite de sudoare din jurul mijlocului. Finalmente, îşi reaminti unde se afla.

Se răsuci pe jumătate şi Padme era cu el, întinsă pe o parte, cu cascada de păr minunat despletită pe pernă, cu ochii închişi şi un semisurâs pe buzele iubite, şi când văzu ridicarea şi coborârea lentă şi prelungă a pieptului ei în ciclul respiraţiei, Anakin se întoarse cu spatele, îşi îngropă faţa în palme şi plânse.

Lacrimile care-i curgeau printre degete atunci erau lacrimi de recunoştinţă.

Padme era vie şi era cu el.

Într-o tăcere atât de adâncă încât putea să audă bâzâitul electrodriverelor din mâna sa mecanică, Anakin se desprinse din cearşafuri şi se sculă.

Prin anticameră, o scară lungă şi curbată ducea pe veranda de deasupra docului de asolizare privat al Padmei. Rezemându-se de balustrada rece, Anakin privi peste nesfârşitul peisaj al nopţii Coruscantului.

Incendiile continuau.

Noaptea, Coruscantul fusese dintotdeauna o galaxie nesfârşită de lumină, sclipind din trilioane de ferestre în miliarde de clădiri ce se ridicau kilometri în cer, cu lumini de navigaţie, reclame şi fluxurile infinite de faruri ale speederelor care traversau fluviile de coridoare de trafic de deasupra. Dar în noaptea asta, penele de electricitate locale înghiţiseră brazde neregulate din oraş în nebuloase vaste de beznă, întrerupte doar de strălucirile maligne ale nenumăratelor incendii.

Anakin nu ştiu cât timp rămase acolo, privind. Oraşul arăta exact aşa cum se simţea el. Ruinat. Măcinat de război.

Maculat de întuneric.

Şi ar fi preferat mai degrabă să privească oraşul, decât să se gândească la motivul pentru care se afla acolo şi-l

privea.

Padme păşi mai tăcut decât briza ce purta fumul incendiilor, însă el îi simţi apropierea.

Se opri lângă Anakin, la balustradă, şi-şi puse mâna catifelată, moale şi omenească, pe mâna lui mecanică, dură. Rămase apoi pur şi simplu cu el, privind fără vorbă peste oraşul care-i devenise al doilea cămin. Aşteptând cu răbdare ca el să-i spună ce se întâmplase, încrezându-se că o va face.

Anakin îi simţi răbdarea şi încrederea şi fu atât de recunoscător pentru ambele, încât lacrimile îl podidiră din nou. Trebui să clipească spre noaptea incendiată, şi încă o dată, pentru a opri lacrimile să i se reverse pe obraji. Îşi puse mâna organică peste mâna Padmei şi o ţinu cu blândeţe, până putu să vorbească.

— A fost un vis, rosti el în cele din urmă.

Ea îi acceptă spusele, încuviinţând încet, cu seriozitate.

— A fost… ca acelea pe care obişnuiam să le am. (Nu se putu uita către ea). Cu mama.

Din nou o încuviinţare, totuşi mai lentă, mai serioasă.

— Şi…

Privi degetele ei micuţe şi subţiri şi-şi strecură degetele printre ele, strângând ambele mâini într-o încleştare de rugăciune.

— Era cu tine.

Acum Padme se întoarse într-o parte, rezemându-se iarăşi de balustradă, privind în noapte şi, în strălucirea stacojie şi lent pulsatorie a incendiilor îndepărtate, era mult mai frumoasă decât o văzuse vreodată.

— Bine, zise ea încetişor. Era cu mine.

Apoi aşteptă, şi nimic mai mult, crezând încă în el.

Când Anakin izbuti să se silească să-i spună, glasul îi sună răguşit şi spart, de parcă ar fi răcnit toată ziua.

— Era… cu tine murind… N-am putut suporta. Nu pot suporta.

Nu o putea privi. Se uită la oraş, la podeaua verandei, la

stele şi nu găsi nici un loc pe care să-l fi putut privi.

Tot ce putu face fu să închidă ochii.

— O să mori la naştere.

— Aha, spuse Padme.

Asta a fost tot.

Ea mai avea numai câteva luni de trăit. Lor le rămăseseră numai câteva luni să se iubească. Ea nu avea să vadă niciodată copilul lor. Şi tot ce spusese fusese „Aha”.

După o clipă, atingerea mâinii ei pe obrazul lui îl făcu să redeschidă ochii şi o văzu privindu-l cu calm.

— Şi copilul?

Anakin clătină din cap.

— Nu ştiu.

Ea aprobă tăcut şi se îndepărtă, mergând spre unul dintre fotoliile de pe verandă. Se lăsă în el şi-şi fixă cu privirea mâinile încleştate în poală.

Tânărul nu mai putu rezista. Nu putea s-o privească cum îşi accepta moartea, calmă. Veni lângă ea şi îngenunche.

— Nu se va întâmpla aşa, Padme. Nu voi îngădui să se întâmple. Aş fi putut-o salva pe mama… dacă aş fi ajuns cu o zi mai devreme, cu o oră… aş… îşi opri cu ferocitate durerea ce suia prin el şi rosti printre dinţii încleştaţi: Visul acesta nu va deveni realitate.

Padme încuviinţă încetişor.

— Nici n-am crezut că va deveni.

— N-ai crezut? clipi el.

— Aici este Coruscant, Annie, nu Tatooine. Pe Coruscant, femeile nu mor la naştere – nici chiar nevoiaşii de la nivelurile inferioare. Iar droidul meu medical de ultimă generaţie mă asigură că am o sănătate perfectă. Coşmarul tău trebuie să fi fost… un fel de metaforă, sau aşa ceva.

— Eu… visele mele sunt literale, Padme. Nu aş recunoaşte o metaforă, nici dacă m-ar muşca. Şi n-am putut vedea locul în care erai… s-ar fi putut să nici nu fi fost pe Coruscant…

Ea îşi feri ochii.

— Mă gândisem… să plec undeva… altundeva. Să nasc în taină, ca să te protejez. Ca să poţi rămâne în Ordin.

— Nu vreau să rămân în Ordin! îi luă chipul între palme, astfel încât ea să fie silită să-l privească în ochi, astfel încât să fie silită să vadă cât de mult însemna fiecare vorbă a lui: Nu mă proteja. Nu-mi trebuie. Va trebui să începem să ne gândim, chiar acum, la felul în care te putem proteja pe tine. Fiindcă nu-mi doresc decât ca noi doi să fim împreună.

— Şi vom fi, zise Padme. Totuşi visul tău trebuie să fi însemnat mai mult decât moarte la naştere. Este lipsit de sens…

— Ştiu, însă nici măcar nu pot bănui ce poate să însemne. Este prea… Padme, nu mă pot nici măcar gândi la el. Aş înnebuni. Ce să facem?

Ea îi sărută palma mâinii din carne şi oase.

— Vom face ceea ce mi-ai spus tu, când te-am întrebat acelaşi lucru azi după-amiază. Vom fi fericiţi împreună.

— Dar nu… nu putem pur şi simplu… aştepta cu braţele încrucişate. Trebuie să fac ceva.

— Bineînţeles că vei face, surâse ea cu drag. Acesta ţi-este felul. Asta înseamnă să fii un erou. Ce zici de Obi-Wan?

Anakin se încruntă.

— Ce-i cu el?

— Cândva mi-ai spus că este la fel de înţelept ca Yoda şi la fel de puternic ca Mace Windu. Nu ne-ar putea ajuta?

— Nu. (Pieptul lui Anakin se strânse ca şi cum o gheară i-ar fi încleştat inima). Nu pot… ar trebui să-i spun…

— Este prietenul tău cel mai bun, Annie. Probabil că bănuieşte deja.

— Una este să bănuiască, dar cu totul alta să-l pun în faţa faptului împlinit. El face parte din Consiliu. Va trebui să mă raporteze. Şi…

— Şi ce? Există ceva ce nu mi-ai spus?

El se întoarse cu spatele.

— Nu sunt sigur că este de partea mea.

— De partea ta? Anakin, ce spui?

— El face parte din Consiliul Jedi, Padme. Ştiu că am fost propus să devin Maestru – … sunt mai puternic decât oricare Maestru în viaţă – însă cineva mă blochează. Obi-Wan mi-ar putea spune despre cine-i vorba şi de ce procedează aşa… dar n-o face. Nu sunt nici măcar sigur că mă mai susţine în faţa lor.

— Nu pot să cred asta.

— Nu are nici o legătură cu a crede sau nu, murmură el amar. Este adevărul.

— Atunci trebuie să existe un motiv. Anakin, el este prietenul tău cel mai bun. Te iubeşte.

— Poate că aşa-i, totuşi am impresia că nu are încredere în mine. (Ochii îi deveniră sumbri ca noaptea pustie). Şi nu sunt sigur că ne putem încrede în el.

— Anakin! îl prinse ea de braţ. Ce te face să spui aşa ceva?

— Nici unul dintre ei nu are încredere în mine, Padme. Nici unul. Ştii ce simt, când ei se uită la mine?

— Anakin…

Se răsuci spre femeie şi fiecare părticică din el îl durea. Dori să plângă şi dori să-şi descătuşeze furia şi dori să-şi transforme furia într-o armă care să-l elibereze pentru totdeauna.

— Teamă, îi spuse. Le simt teama. Şi este inutilă.

Le putea totuşi arăta ceva. Le putea arăta un motiv pentru teama lor.

Le putea arăta ce descoperise în adâncul său în Sediul Generalului din Mâna invizibilă.

Ceva din sentimentele acelea i se ridicase probabil pe chip, deoarece zări un licăr de îndoială adumbrind ochii Padmei, doar pentru o clipită, doar o străfulgerare, totuşi continua să ardă în el ca o sabie de lumină şi se înfioră, iar fiorul se preschimbă într-un tremur ce deveni zgâlţâire şi Anakin o prinse la piept şi-şi îngropă faţa în părul ei şi căldura ei dulce şi puternică îl răcori, suficient.

— Padme, murmură el, oh, Padme, îmi pare atât de rău... Iartă-mă că ţi-am spus tot ce ţi-am spus. Nimic din toate astea nu contează acum. Eu voi părăsi Ordinul în curând – fiindcă nu te voi lăsa să pleci ori să naşti copilul într-un loc străin. Nu te voi lăsa să înfrunţi singură visul meu. Voi fi acolo pentru tine, Padme. Mereu. Indiferent ce ar fi.

— Ştiu, Annie, ştiu.

Se desprinse cu blândeţe şi ridică ochii spre el. Lacrimile îi scânteiau ca rubinele în lumina incendiilor.

Roşii ca lustrul sintetic sângeriu al sabiei de lumină a lui Dooku.

Anakin închise ochii.

— Haide sus, rosti Padme. Se face frig noaptea. Haide în patul nostru.

— Bine. Bine. (Descoperi că putea respira din nou şi tremurăturile i se domoliseră). Atât că...

îşi trecu braţul după umerii ei, ca să nu fie nevoit să o privească în ochi.

— Atât că... nu-i spune nimic lui Obi-Wan, da?

MAEŞTRI

Obi-Wan stătea lângă Mace Windu şi împreună îl priveau pe Yoda care parcurgea raportul. Aici, în spaţiul de locuit simplu al lui Yoda din Templul Jedi, fiecare modul lin curbat şi masă organiformă cu protuberanţe zumzăia de putere blândă şi liniştitoare: aceeaşi putere caldă pe care Obi-Wan şi-o reamintea că-l învăluise încă din pruncie. Odăile acestea fuseseră căminul lui Yoda de peste opt sute de ani şi totul din ele răsuna în rezonanţă armonică cu înţelepciunea calmă a Maestrului, reglate prin secole de atingerea sa. A sta în odăile lui însemna a inhala seninătate – pentru Obi-Wan, era un dar de seamă în vremurile acestea tulburi.

Însă când Yoda îi privi prin pâlpâirea translucidă a

holoproiecţiei raportului cel mai recent amendament la Legea Securităţii, ochii săi nu era deloc calmi: se mijiseră şi erau reci, iar urechile i se turtiseră spre spate, lipindu-se de ţeastă.

— Raportul acesta – de unde provine?

— Jedi mai au prieteni în Senat, răspunse Mace Windu cu glasul lui monoton şi posac, încă…

— Când amendatul prezentat va fi, votat va fi?

Mace încuviinţă.

— Sursa mea se aşteaptă să fie votat cu urale. În majoritate copleşitoare. Probabil chiar în după-amiaza aceasta.

— Obiectivul Cancelarului aici… neclar pentru mine este, vorbi Yoda fără grabă. Deşii Senatul la comanda Consiliului îl poate numi, pe Jedi nu-i poate controla. Întotdeauna autoritatea noastră morală a fost… mai mult decât doar legală. Pur şi simplu ordinele să urmeze, Jedi n-o fac!

— Nu cred că el intenţionează să-i controleze pe Jedi, zise Mace. Trecând Consiliul Jedi sub controlul Cabinetului Cancelarului Suprem, amendamentul acesta îi va conferi autoritatea constituţională de a desfiinţa Ordinul în sine.

— Că aceasta intenţia lui este, cu certitudine tu nu poţi să crezi.

— Intenţia lui! repetă Mace mohorât. Poate că nu. Dar intenţiile lui sunt irelevante. Tot ce contează acum este intenţia Lordului Sith care ne ţine guvernul în mână. Iar Ordinul Jedi poate fi tot ce mai există între el şi dominaţia galactică. Ce crezi că va face?

— Autoritatea pentru desfiinţarea Jedi, niciodată Senatul nu i-o va acorda.

— Senatul va vota exact pentru a-i acorda această autoritate. Azi după-amiază.

— Implicaţiile acestui act, senatorii nu înţeleg!

— Nu mai contează ce anume înţeleg ei, zise Mace. Ei ştiu unde se află puterea.

— Dar chiar desfiinţaţi, chiar fără autoritate legală, Jedi

vor rămâne. Cu mult înainte de Republica Galactică, Ordinul Jedi Forţa a slujit şi o vom face şi când Republica doar pulbere va fi.

— Maestre Yoda, ziua aceea s-ar putea să sosească mai repede decât ar putea crede oricare dintre noi. Ziua aceea poate fi chiar azi.

Mace aruncă o privire de frustrare spre Obi-Wan, care interveni prompt:

— Nu ştim care pot fi planurile Lordului Sith, dar putem fi siguri că în Palpatine nu se poate avea încredere. Nu se mai poate avea încredere. Proiectul acestei rezoluţii nu este produsul unui senator excesiv de zelos, ci putem fi siguri că a fost scris de Palpatine însuşi, care l-a trecut după aceea cuiva pe care-l controlează – pentru a face să pară că Senatul îl „sileşte din nou să accepte, fără tragere de inimă, autorităţi suplimentare în numele securităţii”. Ne temem că va continua să procedeze aşa până când, într-o bună zi, va fi „silit să accepte, fără tragere de inimă” calitatea de dictator pe viaţă.

— Sunt convins că acesta este pasul următor dintr-un plan aţintit direct către inima Ordinului Jedi, rosti Mace. O mutare spre distrugerea noastră. Partea întunecată a Forţei îl înconjoară pe Cancelar.

— Aşa cum, adăugă Obi-Wan, i-a înconjurat şi i-a ascuns pe separatişti, încă dinaintea începerii războiului. În cazul în care Cancelarul este influenţat de partea întunecată, războiul acesta poate să fi fost, din capul locului, un plan Sith de distrugere a Ordinului Jedi.

— Speculaţii! izbi Yoda în podea cu toiagul său de gimer, declanşând legănarea uşoară a aeroscaunului. Pe astfel de teorii să ne bazăm nu putem. De dovezi avem nevoie. Dovezi!

— Dovezile pot fi un lux pe care să nu ni-l putem permite. (O lumină primejdioasă începuse să licărească în ochii lui Mace Windu). Trebuie să fim pregătiţi să acţionăm.

— Să acţionăm? repetă încet Obi-Wan.

— Nu i se poate îngădui să uneltească împotriva Ordinului. Nu i se poate îngădui să prelungească în mod inutil războiul. Au murit deja prea mulţi Jedi. El dezmembrează Republica însăşi! Am văzut ce-nseamnă viaţa în afara Republicii – la fel ca şi tine, Obi-Wan. Sclavie… Tortură… Război nesfârşit…

Chipul lui Mace se întunecase cu aceeaşi umbră îndepărtată şi hăituită pe care Obi-Wan i-o văzuse cu o zi în urmă.

— Am văzut-o pe Nar Shaddaa şi am văzut-o pe Haruun Kal. Am văzut ce i-a făcut lui Depa şi lui Sora Bulq. Indiferent care i-ar fi lipsurile, Republica este unica noastră speranţă pentru justiţie şi pentru pace. Este unica noastră apărare împotriva întunericului. Palpatine poate fi pe punctul de a face ceea ce nu pot separatiştii – să doboare Republica. Dacă încearcă, trebuie înlăturat din funcţie.

— Înlăturat? zise Obi-Wan. Adică, arestat?

— Spre loc întunecat direcţia aceasta de gândire ne va duce, rosti Yoda. Multă grijă să avem trebuie.

— Republica înseamnă civilizaţie. Unica pe care o avem.

Mace privi adânc în ochii lui Yoda şi ai lui Obi-Wan, iar acesta din urmă putu să simtă pârjolul din privirea Maestrului korun.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru acţiune radicală. Este datoria noastră.

— Dar, protestă Obi-Wan ca amorţit, vorbeşti despre trădare…

— Nu mă tem de vorbe, Obi-Wan! Dacă este trădare, atunci aşa să fie. Aş acţiona chiar în clipa aceasta, dacă aş avea sprijinul Consiliului. Adevărata trădare, spuse Mace, ar fi lipsa acţiunii.

— Un asemenea act, Ordinul Jedi să distrugă ar putea, spuse Yoda. Încrederea cetăţenilor deja am pierdut…

— Fără să fiu nerespectuos, Maestre Yoda, îl întrerupse Mace, acesta este un argument de politician. Nu putem permite opiniei publice să ne oprească din a face ceea ce

este corect.

— Corect că este, convins nu sunt, preciză Yoda sever. În culise să acţionăm ar trebui. Pe Lordul Sidious să-l descoperim! Împotriva lui

Palpatine să acţionăm cât timp Sithii există… parte din planul Sith însuşi aceasta poate fi, Senatul şi publicul împotriva Jedi să asmută! Astfel încât noi nu doar desfiinţaţi să fim, ci în afara legii scoşi.

Mace se ridicase pe jumătate.

— Dacă aşteptăm, le oferim Sithilor avantaj…

— Deja avantaj ei au! îl împunse Yoda cu toiagul. Avantajul le vom spori, dacă în grabă acţionăm!

— Maeştrilor, Maeştrilor, vă rog, zise Obi-Wan. Privi de la unul la celălalt şi înclină respectuos din cap: Poate că există o cale de mijloc.

— Ah, desigur, Kenobi Negociatorul, se lăsă înapoi Mace Windu. Ar fi trebuit să-mi dau seama… De aceea ai solicitat această întâlnire, aşa-i? Pentru a ne media neînţelegerile. Dacă poţi…

— Atât de sigur de însuşirile tale eşti? Yoda îşi strânse pumnii în jurul măciuliei toiagului: Uşor de negociat problema aceasta nu este!

Obi-Wan îşi păstră capul plecat.

— Mi se pare, spuse el precaut, că Palpatine însuşi ne-a oferit o deschidere. El a spus – atât ţie, Maestre Windu, cât şi în declaraţia HoloNet pe care a acordat-o după revenirea pe Coruscant – că adevăratul obstacol în calea păcii este generalul Grievous. Să uităm pentru moment de ceilalţi lideri separatişti. Să-i lăsăm pe Nute Gunray, San Hill şi ceilalţi să conducă oriunde ar dori, iar noi să-i punem pe toţi Jedi disponibili şi pe toţi agenţii noştri – întregul serviciu de contrainformaţii al Republicii, dacă putem – să-l localizeze pe Grievous. În felul acesta vom forţa mâna Lordului Sith. El va şti că Grievous nu se va putea ascunde multă vreme, dacă ne vom devota exclusiv capturării sale. Astfel Sithul va ieşi la lumină – va trebui să acţioneze, dacă

doreşte ca războiul să continue.

— Dacă? repetă Mace. Războiul a fost o operaţie Sith din capul locului, cu Dooku de o parte şi Sidious de cealaltă parte – a fost dintotdeauna un plan aţintit spre noi. Spre Jedi. Un plan care a intenţionat să ni-i distrugă pe cei mai tineri şi pe cei mai buni. Să ne transforme în ceva ce n-am intenţionat niciodată să fim.

Clătină amar din cap şi urmă:

— Am avut adevărul în mâinile mele, cu ani în urmă… pe Haruun Kal, în primele luni ale războiului. L-am avut, însă n-am înţeles câtă dreptate aveam.

— Întrezăriri ale adevărului toţi am avut, încuviinţă Yoda trist. Deschiderea completă a ochilor aroganţa noastră a oprit.

— Până acum, preciză Obi-Wan cu blândeţe. Acum înţelegem obiectivul Lordului Sith, îi cunoaştem tactica şi ştim unde să-l căutăm. Acţiunile lui îl vor da în vileag. Nu ne poate scăpa. Nu ne va scăpa.

Yoda şi Mace se încruntară unul spre celălalt pe durata unui moment prelung, apoi amândoi se întoarseră către Obi-Wan şi-şi înclinară capetele în plecăciuni gemene de respect.

— Esenţa problemei tânărul Kenobi a văzut.

Mace aprobă şi spuse:

— Yoda şi eu vom rămâne pe Coruscant, pentru a-i supraveghea pe consilierii şi lacheii lui Palpatine – vom acţiona împotriva lui Sidious în clipa în care se va dezvălui. Dar cine-l va captura pe Grievous? M-am duelat cu el şi-i depăşeşte pe cei mai mulţi Jedi.

— În privinţa asta, rosti Obi-Wan, ne vom face griji atunci când îl găsim. (Un surâs uşor, gânditor, i se furişă pe chip). Dacă ascult cu suficientă atenţie, aproape că-l pot auzi pe Qui-Gon reamintind că până ce posibilul nu devine actualitate, este doar o distragere.

*

Generalul Grievous stătea cu picioarele depărtate şi mâinile încrucişate la spate, privind prin videoecranul ranforsat spre sfera uriaşă a cuirasatului geonosian. Nava imensă părea totuşi micuţă prin comparaţie cu scara vastei doline care se ridica în jurul ei.

Aceasta era Utapau, o planetă îndepărtată de la marginea Inelului Exterior. La nivelul solului – mult deasupra locului unde se afla acum Grievous – planeta părea un bolovan sterp lipsit de caracteristici, pustiit şi erodat de hipervânturile permanente. De pe orbită însă, oraşele, uzinele şi astroporturile puteau fi zărite, pe măsură ce rotaţia planetei dezvăluia pe rând dolinele ei cavernicole. Dolinele aveau mărimea unor munţi inversaţi şi fiecare metru pătrat disponibil al pereţilor lor interiori era ticsit de oraşe. Iar fiecare metru pătrat al fiecărui oraş se afla sub controlul armelor droizilor de luptă separatişti, care se asigurau că utapaunii se comportau corespunzător.

Utapau nu era interesată de Războiul Clonelor – nu fusese niciodată membru al Republicii şi menţinuse cu atenţie o poziţie de neutralitate discretă.

Până ce fusese ocupată de Grievous.

În vremurile acestea neutralitatea era o glumă – o planetă era neutră doar atâta timp cât n-o dorea nici Republica, nici Confederaţia. Dacă ar fi putut râde, Grievous ar fi făcut-o cu certitudine.

Liderii separatişti străbătură grăbiţi platforma de asolizare din permaton ca nişte şobolani ce erau – împrăştiindu-se către navele care aveau să-i poarte spre siguranţa bazei nou-construite de pe Mustafar.

Totuşi un şobolan lipsea din haită.

Grievous îşi deplasă doar puţin privirea şi descoperi reflexia lui Nute Gunray în oţelul transparent. Viceregele neimoidian stătea tremurând în uşa centrului de control. Grievous privi reflexia ochilor bulbucaţi şi reci de sub mitra înaltă şi ascuţită.

— De ce eşti aici? rosti el fără să facă nici o mişcare.

— Unele lucruri trebuie spuse între patru ochi, generale. (Reflexia viceregelui aruncă priviri într-o parte şi cealaltă a coridorului de dincolo de uşă). Sunt neliniştit de această nouă mutare. Ne-ai spus că Utapau va fi sigură pentru noi, atunci de ce Consiliul de Conducere este mutat pe Mustafar?

Grievous suspină. Nu avea timp de explicaţii îndelungate, deoarece aştepta o transmisiune secretă din partea lui Sidious. Nu putea prelua transmisia cu Gunray în cameră şi nici nu-şi putea urma predispoziţia naturală de a-i trage viceregelui neimoidian un şut care să-l fi aruncat atât de sus, încât să-l fi incinerat la reintrarea în atmosferă. Grievous încă mai spera, zi după zi, că Lordul Sidious îi va îngădui să zdrobească ţestele lui Gunray şi ale sicofantului său, Ruune Haako. Amândoi erau nişte viermi hrăpăreţi plini de mucozităţi. Iar restul liderilor separatişti erau la fel de ticăloşi.

Deocamdată însă trebuia să menţină prefăcătoria cordialităţii.

— Utapau, spuse Grievous lent ca şi cum i-ar fi explicat unui copil, este o planetă ostilă aflată sub ocupaţie militară. Nu s-a intenţionat niciodată să fie mai mult de un substitut temporar, până la construirea liniilor defensive de pe Mustafar. Acum Mustafar este planeta cea mai sigură din galaxie. Fortăreaţa pregătită pentru voi poate rezista întregii Flote a Republicii.

— Aşa ar şi trebui, murmură Gunray. Construirea ei aproape că a falimentat Federaţia Comercială.

— Vicerege, nu-mi smiorcăi despre bani. Nu mă interesează.

— Ar fi bine să te intereseze, generale. Banii mei finanţează întregul război! Banii mei plătesc corpul pe care-l porţi şi nebunesc de costisitoarele tale Magnaguard! Banii mei…

Grievous se mişcă atât de iute, încât păru că se

teleportează de la fereastră la o jumătate de metru în faţa lui Gunray.

— La ce-ţi ajută banii, zise el flexionându-şi mâna de duraniu articulat înaintea ochilor neimoidianului, în faţa ei?

Gunray tresări şi se retrase.

— Voiam doar... am unele îndoieli legate de capacitatea ta de a ne menţine în siguranţă, generale, asta-i tot. Eu... noi... Federaţia Comercială nu poate activa într-un climat de frică. Ce-i cu Jedi?

— Poţi să uiţi de ei. Nu intră în ecuaţia asta.

— Jedi vor intra destul de iute în baza aceea!

— Baza este sigură. Poate rezista împotriva a o mie de Jedi. A zece mii.

— Tu auzi ce spui? Eşti nebun?

— Nu, replică Grievous sec, dar nu sunt obişnuit să văd că ordinele îmi sunt puse sub semnul întrebării.

— Noi suntem Consiliul de Conducere! Nu ne poţi ordona nouă! Noi dăm ordine aici!

— Eşti sigur de asta? Nu vrei să punem prinsoare? Grievous se apropie îndeajuns de mult pentru a-şi zări reflexia măştii în ochii trandafirii ai lui Gunray: Ce-ar fi să punem prinsoare pe viaţa ta?

Neimoidianul continuă să bată în retragere.

— Ne spui că vom fi în siguranţă pe Mustafar... însă ne-ai spus de asemenea că ni-l vei aduce pe Palpatine prizonier, iar el a reuşit să-ţi scape din mâini!

— Fii mulţumit, viceregele, rosti Grievous admirând flexionarea fluidă a articulaţiilor degetelor sale ca şi cum ar fi fost un soi de prădători exotici, că nu te-ai trezit tu în mâinile mele.

Reveni la videcran şi-şi reluă postura iniţială, cu picioarele depărtate şi mâinile încrucişate la spate. Dacă mai privea o secundă în plus rozul bolnăvicios din obrajii verde-pal ai lui Gunray, risca să-şi ignore ordinele şi să împroaşte creierii viceregelui de aici şi până la Ord Mantell.

— Nava ta aşteaptă.

Senzorii lui auditivi receptară clar târşâitul sandalelor lui Gunray care se retrăgea la timp pe coridor – senzorii înregistrau de asemenea ţiuitul holocomunicatorului din centrul de control. Se răsuci cu faţa către disc şi, când enunţătorul piui, indicând transmisia aşteptată, apăsă tasta ACCEPTARE şi îngenunche.

Cu capul plecat, putea să vadă doar imaginea scanată a tivului mantiei marelui Lord, totuşi nu avea nevoie de mai mult.

— Da, Lord Sidious.

— Ai mutat Consiliul de Conducere pe Mustafar?

— Da, stăpâne.

Riscă o privire afară, pe videoecran. Majoritatea membrilor Consiliului ajunsese la navă. Gunray trebuia să li se alăture dintr-o clipă în alta – Grievous văzuse în mod direct cât de iute putea să alerge viceregele, dacă exista o motivaţie corespunzătoare.

— Nava va decola în câteva momente.

— Bine, generale. Acum trebuie să te ocupi să pregăteşti cursa noastră de acolo, de pe Utapau. În sfârşit, Jedi te vânează personal. Trebuie să fii pregătit pentru atacul lor.

— Da, stăpâne.

— Aranjez pentru a-ţi oferi a doua şansă de a-mi îndeplini ordinele. Mă aştept ca Jedi trimis să te captureze să fie Obi-Wan Kenobi.

— Kenobi? (Pumnii lui Grievous se încleştară atât de tare, încât Electrodriverele carpiene ţiuiră protestând). Şi Skywalker?

— Cred că Skywalker va fi... altfel ocupat.

Grievous plecă şi mai mult fruntea.

— Nu îţi voi înşela din nou aşteptările, stăpâne. Kenobi va muri.

— Ai grijă de asta.

— Stăpâne...? Dacă te pot tulbura cu îndrăzneala mea – de ce nu m-ai lăsat să-l ucid pe Cancelarul Palpatine? S-ar putea să nu mai avem o şansă la fel de bună.

— Nu era încă momentul potrivit. Răbdare, generale. Sfârşitul războiului se apropie, iar victoria este sigură.

— Chiar după pierderea contelui Dooku?

— Dooku n-a fost pierdut, ci sacrificat – un sacrificiu strategic, aşa cum un jucător de dejarik oferă o piesă pentru a-şi atrage oponentul să comită o eroare fatală.

— Nu am fost niciodată pasionat de dejarik, stăpâne. Eu prefer războiul adevărat.

— Şi-ţi vei avea partea, îţi promit.

— Eroarea fatală de care vorbeşti… dacă te pot tulbura încă o dată cu îndrăzneala mea…

— Vei înţelege în curând.

Grievous putu auzi zâmbetul din glasul stăpânului său.

— Totul va fi limpede, după ce-l vei cunoaşte pe noul meu ucenic.

*

Anakin îşi pieptănă părul cu degetele, în vreme ce alerga peste platforma de asolizare restricţionată din vârful Templului zigurat de lângă baza turnului înaltului Consiliu. Hăt departe, de cealaltă parte a platformei, se afla naveta Cancelarului Suprem. Anakin miji ochii la ea şi la cele două gărzi înalte, în uniforme roşii, care flancau rampa către uşa de acces deschisă.

Venind spre el din direcţia navetei, cu mâna pavăză la ochi şi aplecându-se împotriva vântului dimineţii care şfichiuia câmpul neprotejat… acela era Obi-Wan?

— În sfârşit, murmură Anakin.

Scotocise prin tot Templul după fostul său Maestru – aproape că abandonase speranţa de a-l găsi, când un padawan care trecea din întâmplare pe acolo menţionase că-l văzuse pe Obi-Wan mergând spre platforma de asolizare pentru a aştepta naveta lui Palpatine. Spera că Obi-Wan nu va observa că nu-şi schimbase veşmintele.

I-ar fi venit destul de greu să explice.

Deşii taina lui nu putea rezista, nu se simţea deocamdată pregătit s-o dezvăluie. În noaptea trecută, el şi Padme căzuseră de acord că o vor păstra atâta vreme cât puteau. Nu era pregătit să părăsească Ordinul Jedi. Nu atâta timp cât Padme continua să fie în pericol.

Padme spusese că visul lui era probabil doar o metaforă, dar Anakin ştia mai bine. Ştia că profeţiile Forţei nu erau absolute... însă ale lui nu se înşelaseră niciodată. Nici în cel mai mărunt detaliu. Ca băiat, el ştiuse că va fi ales de Jedi. Ştiuse că aventurile lui îl vor purta prin toată galaxia. La numai nouă ani, cu mult înainte măcar de-a înţelege ce era iubirea, privise chipul perfect al Padmei Amidala şi văzuse acolo că ea îl va iubi şi că într-o bună zi se vor căsători.

Nu existase nici o metaforă în visurile pe care le avusese despre mama lui. Ţipând de durere... Torturată până la moarte...

Am ştiut c-o să te-ntorci la mine... Mi-ai lipsit tare mult...

Ar fi putut s-o salveze.

Poate.

Întotdeauna i se păruse atât de evident... că dacă ar fi revenit pe Tatooine cu o zi mai devreme, cu o oră, şi-ar fi putut găsi mama şi ea ar mai fi în viaţă. Totuşi...

Totuşi marii profeţi Jedi spuseseră mereu că în încercarea de a preveni realizarea unei viziuni sosite din viitor pericolul cel mai mare este că un Jedi poate de fapt să contribuie la realizarea ei – ca şi cum dacă el ar fi alergat la timp pentru a-şi salva mama, s-ar fi putut face cumva responsabil pentru moartea ei.

Ca şi cum dacă ar fi încercat s-o salveze pe Padme, ar fi putut sfârşi – cu toate că era cu totul imposibil! – prin a o ucide el însuşi...

Dar să nu facă nimic... să aştepte pur şi simplu ca Padme să moară...

Ar fi putut exista ceva care să fie mai mult decât imposibil?

Când un Jedi avea o nedumerire legată de subtilităţile

profunde ale Forţei, exista o singură sursă la care putea apela întotdeauna, aşa încât, primul lucru în dimineaţa aceea, fără măcar de a-şi îngădui să se oprească pentru a-şi schimba veşmintele, Anakin se dusese la Yoda pentru a-i cere sfatul.

Fusese surprins de amabilitatea cu care bătrânul Maestru îl invitase în odaia sa şi cât de răbdător îi ascultase tentativele bâjbâite de a-şi explica întrebarea fără a-şi trăda secretul. Yoda nu încercase niciodată să camufleze ceea ce tânărului i se păruse întotdeauna o dezaprobare ţâfnoasă a însăşi existenţei lui Anakin.

În dimineaţa aceasta, deşii era limpede că avea alte probleme pe cap – departe de a se număra printre cele mai subtile, perceperile prin Forţă ale lui Anakin detectaseră ecouri de conflict şi îngrijorare în odaia Maestrului – Yoda îi oferise simplu un loc pe unul dintre scaunele lin rotunjite şi-i propusese să mediteze împreună.

Nici măcar nu-l întrebase despre detalii.

Anakin fusese atât de recunoscător – şi atât de uşurat şi de neaşteptat de optimist încât constatase că lacrimile îi invadaseră ochii şi avusese nevoie de câteva minute pentru a-şi impune cuvenita seninătate Jedi.

După o vreme, ochii lui Yoda se deschiseseră lent şi cutele profunde de pe fruntea sa bătrână deveniseră parcă şi mai adânci.

— Premoniţii… premoniţii… întrebări cruciale ele sunt. Perceperea viitorului cândva toţi Jedi deţineau. Acum talentul acesta puţini îl au. Viziunile… daruri şi blesteme ale Forţei. Repere şi mreje. Viziunile tale…

— Sunt de durere, spusese Anakin. De suferinţă.

Cu greu, se silise să adauge:

— Şi de moarte.

— În vremurile acestea tulburi, de mirare nu este. Pe tine însuţi sau pe cineva cunoscut tu vezi?

Anakin nu avusese curaj să răspundă.

— Pe cineva apropiat ţie? insistase Yoda cu blândeţe.

— Da, răspunsese Anakin şi întorsese privirea dinspre ochii prea înţelepţi ai Maestrului.

Nu avea decât să creadă că era vorba despre Obi-Wan. Era suficient de aproape.

Glasul lui Yoda continuase domol şi înţelegător:

— Tinere, teama de pierdere potecă spre partea întunecată este.

— Nu voi îngădui ca viziunile mele să se împlinească, Maestre. Nu voi îngădui.

— Pentru cei care în Forţă se transformă, bucură-te. Nu-i jeli, lipsa nu le simţi.

— Atunci noi de ce mai luptăm, Maestre? De ce-i salvăm pe toţi?

— Despre toţi acum noi nu vorbim, zisese sever Yoda. Despre tine, viziunea ta şi teama ta vorbim. Ataşarea, umbra lăcomiei este. De ce te temi să pierzi, să te eliberezi învaţă. Teama abandonează şi pierderea nu te poate răni.

În clipa aceea Anakin înţelesese că Yoda nu-i putea fi de nici un ajutor. Cel mai de seamă dintre înţelepţii Ordinului Jedi nu-i putea oferi nimic mai bun decât bolboroseli pioase despre cum trebuia să lase lucrurile să iasă din viaţa lui.

De parcă n-ar fi auzit asta de un milion de ori până acum.

Pentru el era uşor – de cine-i păsase vreodată lui Yoda? De cine-i păsase cu adevărat? De un lucru Anakin era cert: bătrânul Maestru nu fusese niciodată îndrăgostit.

Altfel ar fi ştiut că nu se putea aştepta ca Anakin să-şi încrucişeze pur şi simplu mâinile, să închidă ochii şi să mediteze, în vreme ce puţinul rămas din viaţa Padmei se evapora ca pâcla spectrală de rouă în zorii iernii pe Tatooine…

De aceea tot ce-i mai rămăsese de făcut era să găsească o cale de a se retrage cu respect.

Iar apoi de a merge să-l caute pe Obi-Wan.

Fiindcă el nu intenţiona să abandoneze. Nici în ruptul capului.

Templul Jedi era cel mai mare nod de energie al Forţei

din Republică – designul în formă de zigurat focaliza Forţa tot aşa cum nestemata unei săbii de lumină îi focaliza fluxul energetic. Cu miile de Jedi şi padawani din interiorul său, care contemplau zilnic pacea, căutau cunoaştere şi meditau asupra justiţiei şi cedării înaintea voinţei Forţei, Templul era un izvor al luminii.

Simplul fapt că se afla pe platforma sa de asolizare superioară trimitea un val de putere prin tot corpul lui Anakin – dacă vreodată Forţa avea să-i arate o cale de a schimba viitorul întunecat al coşmarurilor sale, atunci aici avea s-o facă.

De asemenea, Templul Jedi conţinea Arhivele, biblioteca vastă care cuprindea cele douăzeci şi cinci de milenii de existenţă a Ordinului: totul de la cele mai extinse explorări cosmografice, până la jurnalele intime a un miliard de cavaleri Jedi. Acolo Anakin spera să găsească tot ce se cunoştea despre visele profetice... şi tot ce se ştia despre felul în care putea fi împiedicată împlinirea acelor profeţii.

Unica lui problemă era faptul că secretele cele mai profunde ale celor mai de seamă Maeştri ai Forţei fuseseră stocate în holocronuri restricţionate – după afacerea Lorian Nod, cu şaptezeci de ani în urmă, accesul la holocronurile acestea era interzis tuturor cu excepţia Maeştrilor Jedi.

Iar el n-ar fi putut explica Maestrei arhivar de ce le dorea.

Acum însă aici era Obi-Wan şi Obi-Wan avea să-l ajute, Anakin ştia asta... dacă putea găsi felul nimerit în care să i-o ceară.

În timp ce-şi căuta cuvintele potrivite, Obi-Wan ajunse la el.

— Nu ai participat la raportul despre asediile din Inelul Exterior.

— Am... am fost reţinut, zise Anakin. N-am nici o scuză.

Cel puţin asta era adevărat.

— Palpatine este aici? continuă el, căutând să schimbe subiectul fără să bată prea mult la ochi. S-a întâmplat ceva?

— Dimpotrivă, răspunse Obi-Wan. Naveta nu l-a adus pe Cancelar. Te aşteaptă pe tine să te ducă la el.

— Mă aşteaptă? Pe mine?

Anakin se încruntă. Grijile şi nesomnul îi înceţoşaseră mintea — nu putea înţelege despre ce era vorba. Îşi pipăi zăpăcit veşmintele.

— Dar... emiţătorul meu nu s-a declanşat. Dacă eram dorit în faţa Consiliului, de ce...

— Consiliul, zise Obi-Wan, n-a fost consultat.

— Nu înţeleg...

— Nici eu. Obi-Wan se apropie mai mult, făcând un gest imperceptibil spre navetă: A sosit, cu ceva timp în urmă. Când padawanii de gardă au cerut explicaţii, li s-a răspuns că prezenţa ta a fost solicitată de Cancelar.

— Totuşi de ce solicitarea n-a trecut prin Consiliu?

— Poate că el are motive să creadă, răspunse Obi-Wan cu grijă, că Consiliul s-ar fi putut opune trimiterii tale. Poate că n-a dorit să-şi dezvăluie intenţiile pentru această solicitare. Relaţiile dintre Consiliu şi Cancelar sunt... încordate.

Un ghem neplăcut începu să se strângă sub coastele tânărului.

— Obi-Wan, ce se-ntâmplă? Ceva nu-i în regulă, aşa-i? Îmi dau seama că tu ştii ceva.

— Să ştiu? Nu – este vorba numai de o bănuială. Ceea ce nu-i defel acelaşi lucru.

Anakin îşi aminti ce-i spusese Padmei chiar în noaptea trecută. Ghemul se strânse şi mai mult.

— Şi?

— Şi de aceea sunt aici, Anakin. Ca să pot vorbi cu tine. Între patru ochi. Nu ca membru al Consiliului Jedi – de fapt, de-ar afla Consiliul despre această discuţie... în sfârşit, să zicem doar că aş prefera să nu afle.

— Care discuţie? Tot nu-nţeleg ce se petrece!

— Nici unul dintre noi nu înţelege. Nu cu exactitate. Obi-Wan îi puse o mână pe umăr şi se încruntă, privindu-l drept

în ochi: Anakin, ştii că îţi sunt prieten.

— Bineînţeles...

— Nu. Fără bineînţeles, Anakin. De acum, nimic nu mai este bineînţeles. Îţi sunt prieten şi în calitate de prieten, te rog: fii prudent în privinţa lui Palpatine.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că eşti prietenul lui. Mi-este teamă că s-ar putea ca el să nu fie prietenul tău. Fii prudent în privinţa lui, Anakin. Şi fii prudent în privinţa propriilor tale sentimente.

— Prudent? Nu vrei să spui atent?

încruntătura lui Anakin se accentuă.

— Nu, nu vreau. Forţa se întunecă şi mai mult în jurul nostru şi toţi suntem afectaţi de ea, chiar dacă la rândul nostru o afectăm. Este un moment periculos să fii Jedi. Te rog, Anakin... te rog, fii prudent.

Anakin se strădui să-şi readucă vechiul lui surâs dezinvolt.

— Îţi faci prea multe griji.

— Trebuie, fiindcă...

— ... fiindcă eu nu-mi fac griji deloc, aşa-i? îi încheie Anakin fraza.

încruntătura lui Obi-Wan se destinse într-un zâmbet.

— De unde ştiai că voi zice asta?

— Să ştii că greşeşti.

Anakin privi prin pâcla dimineţii către navetă şi dincolo de ea...

Spre Republica 500 şi apartamentul Padmei.

— Îmi fac destule griji, adăugă el.

*

Drumul până la cabinetul lui Palpatine fu încordat şi tăcut. Anakin încercase să stea de vorbă cu cele două siluete înalte, cu uniforme roşii şi căşti integrale, totuşi ele nu erau prea vorbăreţe.

Stânjeneala lui crescu după ce ajunse la cabinetul

Cancelarului. Fusese acolo de atâtea ori, încât de obicei nu acorda practic nici o atenţie interiorului: covorul roşu-închis asortat la pereţii ce se curbau lin, canapelele lungi şi confortabile, arcul uriaş al ferestrei dinapoia biroului lui Palpatine – toate îi erau atât de familiare, încât de obicei erau cvasiinvizibile, însă azi...

Azi, cu glasul lui Obi-Wan şoptindu-i fii prudent în privinţa lui Palpatine în străfundul minţii, totul părea diferit. Nou... şi nu într-un mod bun...

O penumbră indefinibilă învăluia totul, de parcă oglinzile orbitale ce focalizau razele soarelui îndepărtat al Coruscantului, obţinând lumina puternică a zilei, fuseseră cumva avariate sau pătate de ceaţa cafenie a fumului care continua să învăluie oraşul. Lumina lămpilor discoidale din cabinetul Cancelarului părea mai puternică decât de obicei, aproape agresivă, dar, cumva, asta nu făcea decât să sporească senzaţia de mohorâre. Anakin descoperi un ecou accidental şi straniu al memoriei, o nouă rezonanţă armonică în creierul său, când privi videoecranul curbat pe care se contura fotoliul neobişnuit de larg al lui Palpatine.

Cabinetul Cancelarului îi reamintea de Sediul Generalului din Mâna invizibilă.

Şi îl frapă, ca inexplicabil de sinistru, faptul că uniformele purtate de bodyguarzii Cancelarului aveau aceeaşi culoare ca şi covorul.

Palpatine stătea lângă videcran, cu mâinile încrucişate la spate, şi privea în dimineaţa înceţoşată de fum.

— Anakin... rosti el zărind probabil reflexia tânărului în curba de oţel transparent, deoarece nu se clintise din loc. Vino lângă mine.

Anakin i se alătură, adoptând o postură identică. Nesfârşitul peisaj citadin se întindea înaintea lor. Ici-colo ruinele clădirilor distruse încă fumegau. Traficul de pe culoarele aeriene începuse să revină la normal şi râuri de speedere, aerotaxiuri şi autobuze repulsoare, aidoma unor ţânţari, traversau în toate direcţiile văzduhul de deasupra

oraşului, în apropiere cupola vastă a Senatului Galactic se zărea ca o ciupercă cenuşie gigantică, înălţată din câmpia de durbeton care era Piaza Republica. Mai departe, neclare în pâcla cafenie, se puteau distinge turnurile cvintuple din vârful ziguratului Templului Jedi.

— Vezi, Anakin? vorbi Palpatine încet, cu glas răguşit de emoţie. Vezi ce au făcut din oraşul nostru măreţ? Războiul acesta trebuie să înceteze. Nu putem îngădui asemenea... asemenea...

Glasul i se stinse şi clătină din cap. Cu blândeţe, Anakin puse mâna pe umărul lui şi o umbră de încruntare îi fulgeră peste faţă când văzu cât de fragile păreau oasele şi carnea de sub veşminte.

— Ştiţi că dispuneţi de toate puterile mele şi de ale tuturor cavalerilor Jedi, zise el.

Palpatine încuviinţă şi plecă fruntea.

— Despre ale tale, sunt convins, Anakin. Despre restul cavalerilor Jedi...

Suspină. Părea chiar mai vlăguit decât cu o zi în urmă. Poate că şi el petrecuse o noapte de nesomn.

— Te-am poftit aici, continuă încet, fiindcă am nevoie de ajutorul tău într-o problemă extrem de delicată. Sper că mă pot bizui pe discreţia ta...

Anakin încremeni pentru o clipă, apoi, foarte lent, ridică mâna pe umărul Cancelarului.

Fii prudent în privinţa lui Palpatine.

— Ca Jedi, există anumite... limite... în privinţa discreţiei mele, Cancelare.

— Ah, da, desigur. Nu te teme, fiule. (Un licăr al familiarului său surâs părintesc se sili să-i reapară în ochi). Anakin, în toţi anii de când suntem prieteni, ţi-am cerut vreodată să faci ceva care să contravină cât de puţin conştiinţei tale?

— Păi...

— Şi n-o voi face niciodată. Sunt foarte mândru de realizările tale ca Jedi. Ai câştigat multe bătălii despre care

Consiliul Jedi insista să mă convingă că sunt deja pierdute... şi mi-ai salvat viaţa. Este realmente stupefiant faptul că ei stăruie să te ţină în afara Consiliului.

— Vremea mea va sosi... când voi fi mai vârstnic. Şi, bănuiesc, mai înţelept.

Nu dorea să continue subiectul cu Palpatine – discuţiile de felul acesta purtate cu Cancelarul – serios, de la bărbat la bărbat – îl făceau să se simtă bine, să se simtă puternic, în ciuda avertismentului lui Obi-Wan. În nici un caz nu intenţiona să înceapă să se plângă că fusese ignorat la acordarea gradului de Maestru, ca un padawan preadolescent care nu fusese ales într-o echipă de scrambal.

— Prostii! Vârsta nu este o măsură a înţelepciunii. Nu te acceptă în Consiliu, fiindcă este ultima pârghie pe care o au asupra ta – doar aşa te mai pot controla. O dată ce vei fi Maestru, aşa cum meriţi, cum te vor mai sili să le asculţi ordinele?

— Păi... Anakin surâse pe jumătate stingher: Nici chiar acum nu pot să mă silească.

— Ştiu, fiule. Ştiu. Exact asta-i ideea. Tu nu eşti ca ei. Eşti mai tânăr. Mai puternic. Mai bun. Dacă ei nu te pot controla acum, ce se va întâmpla după ce vei fi Maestru? Cum te vor mai păstra aliniat la politica lor? Poţi să devii mai puternic decât ei toţi laolaltă. De aceea îţi pun zăbala. Se tem de puterea ta. Se tem de tine.

Anakin plecă ochii. Cuvintele acelea fuseseră foarte aproape de adevăr.

— Am simţit... aşa ceva.

— Te-am invitat azi aici, deoarece am propriile mele temeri.

Se întoarse, aşteptând, până ce Anakin îl privi, şi expresia chipului lui Palpatine se apropia de disperare sumbră.

— Încep să mă tem de Jedi înşişi.

— Oh, Cancelare... Anakin surâse larg şi neîncrezător:

Excelenţă, nimeni nu este mai loial decât Jedi... sunt sigur că după atâta timp...

Palpatine se întorsese însă cu spatele. Se aşeză în fotoliul dinapoia biroului şi rămase cu fruntea plecată, ca şi cum s-ar fi ruşinat să-i spună vorbele acelea direct în faţă.

— Consiliul stăruie să insiste pentru mai mult control. Pentru mai multă autonomie. A pierdut orice fărâmă de respect pentru conducerea în limitele legii. A devenit mai preocupat de evitarea supravegherii Senatului decât de câştigarea războiului.

— Cu tot respectul, mulţi dintre membrii Consiliului ar spune acelaşi lucru despre excelenţa voastră.

Se gândi la Obi-Wan şi se sili să-şi alunge o grimasă. Nu cumva tocmai trădase o confidenţă?

Sau, la urma urmelor, Obi-Wan îndeplinise o sarcină trasată de Consiliu?... Fii prudent în privinţa lui Palpatine, îi spusese şi fii prudent în privinţa propriilor tale sentimente...

Acelea fuseseră avertismente oneste, pornite din grija faţă de el? Sau fuseseră calculate: seminţe de îndoială plantate pentru a-l separa pe Anakin de singurul om care-l înţelegea cu adevărat?

Singurul om în care se putea încrede cu adevărat...

— Oh, n-am nici o îndoială, spunea Palpatine. Mulţi Jedi din Consiliul vostru ar prefera să dispar cu totul din funcţia aceasta – fiindcă ei ştiu că acum sunt pe urmele lor. Sunt învăluiţi în taine, obsedaţi de acţiuni secrete împotriva unor duşmani misterioşi şi necunoscuţi...

— Nu se poate spune că Sithii sunt necunoscuţi, nu? Vreau să spun că Dooku însuşi...

— Oare el a fost cu adevărat un Lord Sith? Sau a fost pur şi simplu altul din seria voastră de Jedi decăzuţi, care flutura o sabie de lumină roşie pentru a vă intimida?

— Eu...

Anakin se încruntă. Cum putea să aibă certitudinea?

— Dar Sidious...

— Ah, da, misteriosul Lord Sidious... „Sithul infiltrat în

cele mai înalte niveluri ale guvernării”. Nu ţi se pare că-ţi sună foarte familiar? Niţel cam foarte convenabil? De unde ştii că acest Sidious chiar există? De unde ştii că el nu este o ficţiune, o ficţiune creată de Consiliul Jedi pentru a-i oferi un pretext să-şi hărţuiască inamicii politici?

— Jedi nu sunt implicaţi în politică…

— Într-o democraţie, toţi sunt implicaţi în politică. Şi chiar dacă ar exista acest imaginar Lord Sith al lor, ar trebui să ne temem de el? Ar trebui să-l vânăm şi să-l executăm fără judecată?

— Sithii sunt însăşi definiţia răului…

— Cel puţin aşa ai fost instruit să crezi. Anakin, de mai mulţi ani am început să citesc despre istoria Sithilor. Mai exact din clipa în care Consiliul a apreciat că este necesar să-mi dezvăluie… presupunerea sa despre reînvierea acestor vrăjitori morţi de multe milenii. Nu toate datele despre ei sunt sechestrate în arhivele secrete, oportun de restrictive, din Templul vostru. Din câte am citit, ei nu au fost chiar aşa diferiţi de Jedi. Sigur că da, au căutat să pună mâna pe putere, dar acelaşi lucru încearcă şi Consiliul vostru.

— Partea întunecată…

— Ah, da, da, sigur că da – partea întunecată. Ascultă-mă: dacă acest „Darth Sidious” al vostru ar intra prin uşa aceea chiar acum – şi aş putea cumva să te opresc de a-l ucide pe loc – ştii ce aş face?

Palpatine se sculă şi glasul i se ridică o dată cu el.

— L-aş ruga să ia loc şi l-aş întreba dacă nu deţine vreo putere pe care s-o utilizeze pentru a pune capăt acestui război!

— Aţi face… aţi…

Lui Anakin nu-i venea să-şi creadă urechilor. Covorul roşu ca sângele de sub picioarele lui păru că se clatină şi capul i se învârti.

— Iar dacă mi-ar răspunde afirmativ, îmi dau cuvântul că i-aş oferi ceva de băut şi aş începe să discut cu el!

— Aţi… Cancelare, nu cred că vorbiţi serios…

— Ei bine, nu pe de-a întregul. Palpatine oftă, strânse din umeri şi se lăsă din nou în fotoliu: Este doar un exemplu, Anakin. Aş face orice ca să readuc pacea în galaxie, înţelegi? Asta vreau să spun. La urma urmelor… – surâse obosit, trist şi ironic – … ce şanse sunt ca un adevărat Lord Sith să intre vreodată pe uşa aceea?

— Nu ştiu, răspunse Anakin înfocat, dar ştiu că probabil n-ar trebui să folosiţi… exemplul… acesta în faţa Consiliului Jedi.

— Ah, da, chicoti Palpatine. Da, ai dreptate. S-ar putea să-l utilizeze ca pe un pretext de a mă acuza pe mine.

— Sunt sigur că n-ar face niciodată aşa ceva…

— Eu nu am aceeaşi certitudine, Anakin, deja nu mai am certitudinea că i-ar mai putea opri ceva. De fapt, acesta este motivul pentru care te-am invitat azi aici. Se apleacă înainte concentrat, rezemându-şi coatele pe tăblia biroului: Poate că ai auzit că azi după-amiază Senatul va cere acestui Cabinet să-şi asume controlul direct al Consiliului Jedi.

Încruntătura lui Anakin spori.

— Jedi nu vor mai raporta în faţa Senatului?

— Îmi vor raporta mie. Personal. Senatul este prea nefocalizat pentru a conduce războiul – am văzut asta de ani de zile. Acum, când acest Cabinet va fi unica autoritate care să conducă războiul, lucrurile se vor încheia mult mai rapid.

Anakin încuviinţă din cap.

— Excelenţă, eu înţeleg în ce fel poate fi utilă o asemenea măsură, însă Consiliul probabil că n-o va înţelege. Vă pot spune că nu este dispus să accepte alte amendamente constituţionale.

— Da, prietene, îţi mulţumesc, totuşi în cazul de faţă nu am alternativă. Războiul acesta trebuie câştigat.

— Toţi sunt de acord în privinţa asta.

— Sper asta, fiule. Sper că sunt de acord…

În adâncul minţii sale, Anakin auzi ecoul murmurelor lui Obi-Wan relaţiile dintre Consiliu şi Cancelar sunt... încordate. Ce se întâmplase aici, în capitală?

Nu erau toţi în aceeaşi tabără?

— Vă pot asigura, spuse cu fermitate, că Jedi sunt absolut dedicaţi valorilor esenţiale ale Republicii.

Una dintre sprâncenele lui Palpatine se arcui.

— Acţiunile le vor fi mai convingătoare decât cuvintele... atâta vreme cât cineva este cu ochii pe ei. Şi, fiule, exact aceasta este favoarea pe care trebuie să ţi-o cer.

— Nu înţeleg.

— Anakin, te rog – ca o favoare personală pentru mine, din respect pentru lunga noastră prietenie – să accepţi funcţia de reprezentant personal al meu în Consiliul Jedi.

Anakin clipi din ochi.

Clipi din nou.

— Eu?

— Cine altul? Palpatine desfăcu braţele şi ridică trist din umeri... Şti singurul Jedi pe care-l ştiu, pe care-l cunosc cu adevărat, în care mă pot încrede. Am nevoie de tine, fiule. Nimeni altul nu poate face lucrul acesta: să fie ochii şi urechile – şi vocea – Republicii în Consiliul Jedi.

— În Consiliu... murmură Anakin.

Se putea vedea aşezat într-unul dintre fotoliile joase şi curbate, vizavi de Mace Windu. Vizavi de Yoda. Ar fi putut să stea lângă Ki-Adi-Mundi sau Plo Koon... sau chiar lângă Obi-Wan! Şi nu putu să ignore şoapta înceată din adâncul furnalului ale cărui uşi îi sigilau inima, că era pe punctul de a deveni cel mai tânăr Maestru din istoria de douăzeci şi cinci de mii de ani a Ordinului Jedi...

Totuşi nimic din toate astea nu conta cu adevărat.

Cumva, Palpatine îi citise secretele inimii şi alesese să-i ofere lucrul pe care-l dorea cel mai mult din toată galaxia. În realitate, lui Anakin nu-i păsa de Consiliu – acela era un vis din copilărie. El nu avea nevoie de Consiliu. Nu-i trebuia recunoaşterea altora şi nu-i trebuia respectul altora. Îi

trebuia rangul în sine.

Tot ce conta era să fie Maestru.

Tot ce conta era Padme.

Darul acesta era mai presus de orice dar – ca Maestru, putea să aibă acces la holocronurile interzise din cripta cu restricţii.

Putea găsi o cale de a o salva din visul lui…

Scutură din cap, revenind în prezent.

— Eu… sunt copleşit, excelenţă. Pe de altă parte însă Consiliul îşi alege singur membrii. Nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Îţi promit că va fi de acord, murmură Palpatine şi-şi roti fotoliul pentru a privi pe fereastră spre turnurile îndepărtate ale Templului. Ei au nevoie de tine mai mult decât îşi dau seama. Tot ce va fi nevoie este cineva care…

Flutură expresiv din braţ.

— … să le explice în mod cuvenit.

POLITICĂ

Oglinzile orbitale se roteau, concentrând lumina slabă a soarelui Coruscantului astfel încât oculta stelele – nave de pompieri brăzdau bolta cu jeturi chimice pentru purificarea atmosferei, înlăturând ultimele rămăşiţe ale incendiilor din ziua trecută – urmele reci ale nopţii lunecau în jos pe turnul înaltului Consiliu din Templul Jedi – iar în sala de acolo Obi-Wan încă se străduia să-i convingă să renunţe.

— Da, bineînţeles că am încredere în el, rosti răbdător. Ne putem oricând încrede în Anakin că va face ceea ce consideră că este corect. Dar nu ne putem încrede în el că va face ceea ce i se cere. Pur şi simplu, el nu poate fi făcut să se supună. Credeţi-mă: am încercat-o de mulţi ani.

Curenţi energetici conflictuali se învolburau şi se ciocneau în Sala Consiliului. În mod tradiţional, deciziile se luau prin contemplarea tăcută şi mutuală a curgerii Forţei,

până ce tot Consiliul avea aceeaşi părere într-o chestiune. Însă Obi-Wan cunoştea tradiţia aceasta numai după reputaţie, din consemnările Arhivelor şi istoriile relatate de Maeştri care făcuseră parte din Consiliu înainte de reîntoarcerea Sithilor. În anii prea puţini de când Obi-Wan însuşi făcea parte din Consiliu, discuţiile contradictorii din această încăpere constituiau mai degrabă regula decât excepţia.

— O oportunitate neintenţionată Cancelarul ne-a oferit, rosti Yoda grav. O fereastră în acţiunile Cabinetului său a deschis. Ochii să închidem, nebuni am fi.

— Atunci ar trebui să folosim ochii altcuiva, zise Obi-Wan. Iertare, Maestre Yoda, dar pur şi simplu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Nici unul dintre voi nu-l cunoaşte. Este cumplit de loial şi în el nu există nici o fărâmă de înşelăciune. Aţi văzut cu toţii – este unul dintre argumentele pe care unii dintre cei aflaţi aici, în sala aceasta, l-au folosit pentru a se opune ridicării lui la rang de Maestru. Aţi spus că-i lipseşte adevărata rezervă Jedi. Iar prin asta toţi înţelegem că el îşi afişează sentimentele ca un banner HoloNet. Cum i-aţi putea cere să-şi mintă un prieten… să-l spioneze!

— De aceea trebuie să apelăm la un prieten care să i-o ceară, rosti Agen Kolar cu blândul lui bariton zabrak.

— Nu înţelegeţi. Nu-l împingeţi să aleagă între mine şi Palpatine…

— De ce nu! întrebă holoprezenţa lui Plo Koon de pe puntea Curajosului, de unde comanda forţa de atac a Republicii împotriva îngustului coridor de trecere controlat de separatişti în sistemul Ywllandr. Te temi că vei pierde o asemenea înfruntare?

— Nu ştiţi cât de mult a însemnat pentru el prietenia lui Palpatine de-a lungul anilor. Îi cereţi să folosească prietenia aceea ca pe o armă! Să-şi înjunghie prietenul în spate. Nu înţelegeţi ce-l va costa asta, chiar dacă Palpatine este complet inocent? Mai ales dacă este inocent. Relaţia lor nu va mai fi niciodată aceeaşi…

— Ceea ce, interveni Mace Windu, poate să fie argumentul cel mai bun în favoarea acestui plan. V-am spus tuturor despre energia pe care am văzut-o între Skywalker şi Cancelarul Suprem. Merită încercat orice care l-ar putea distanţa pe tânărul Skywalker de influenţa lui Palpatine.

Obi-Wan nu trebui să se extindă în Forţă ca să ştie că avea să piardă argumentaţia. Plecă fruntea.

— Desigur, mă voi supune deciziei Consiliului.

— Despre aceasta nici unul dintre noi nu s-a îndoit. Yoda îşi întoarse ochii verzi spre ceilalţi: Dacă însă aşa vom face, cum să-l folosim cât mai bine să decidem trebuie.

Holoprezenţa lui Ki-Adi-Mundi pâlpâi, defocalizându-se repetat, când Maestrul cerean se aplecă înainte, încrucişând degetele.

— Şi eu am rezerve în această privinţă, dar se pare că în asemenea vremuri disperate numai planurile disperate au speranţa succesului. Am văzut că tânărul Skywalker are puterea de a se lupta cu un Lord Sith – singur dacă este nevoie, aşa cum a dovedit cu Dooku. Dacă într-adevăr el este Alesul, trebuie să-l ţinem pe scenă împotriva Sithului – să-l păstrăm într-o poziţie din care să-şi poată împlini destinul.

— Şi chiar dacă profeţia a fost interpretată greşit, adăugă Agen Kolar, Anakin este singurul Jedi despre care putem spera că ar supravieţui unei întâlniri cu un Lord Sith. Să-l folosim atunci şi pentru a ne întinde cursa. Să subliniem în Consiliu faptul că ne intensificăm căutarea lui Grievous. Cu certitudine, Anakin va raporta asta la Cabinetul Cancelarului. Poate că, aşa cum ziceţi, asta îl va determina pe Sidious să acţioneze.

— S-ar putea să nu fie îndeajuns, interveni Mace Windu. Să împingem lucrurile un pas mai departe – ar trebui să apărem copleşiţi numeric şi slabi, oferindu-i lui Sidious o deschidere pentru a iniţia o mişcare despre care el crede că va trece neobservată. Mă gândesc că poate ar trebui să

lăsăm Cabinetul Cancelarului să afle că eu şi Yoda am fost nevoiţi să plecăm pentru a ne implica direct în război...

— Prea riscant este, comentă Yoda. Şi prea convenabil. Numai unul dintre noi să meargă ar trebui.

— Atunci acela ar trebui să fii tu, Maestre, zise Agen Kolar. Un Lord Sith ar trebui să se teamă cel mai mult de sensibilitatea ta faţă de curenţii mai vaşti ai Forţei.

Obi-Wan simţi unda de acord general care trecu prin sală şi Yoda încuviinţă solemn.

— Atacul separatist pe Kashyyyk, un pretext convingător va fi. Relaţii bune cu wookiee am. Armatele de droizi să distrug pot. În acelaşi timp disponibil pentru Coruscant pot fi, dacă momeala noastră Sidious înghite.

— De acord. Mace Windu privi în jurul Sălii de Consiliu pe jumătate goală, cu o încruntătură care i se adânci: O ultimă propunere. Să-i îngăduim Cancelarului să ştie, prin intermediul lui Anakin, că cel mai inventiv şi intuitiv Maestru al nostru – şi cel mai tenace – va conduce vânătoarea lui Grievous.

— Atunci Sidious va trebui să acţioneze şi s-o facă rapid, dacă doreşte continuarea războiului, completă Plo Koon aprobator.

Yoda încuviinţă apăsat.

— De acord.

Agen Kolar consimţi de asemenea, ca şi Ki-Adi-Mundi.

— Pare un plan bun, se învoi Obi-Wan, dar la ce Maestru v-aţi gândit?

Pentru o clipă nimeni nu răspunse, ca şi cum ar fi fost uluiţi că el putea pune o astfel de întrebare.

Abia după câteva secunde, în care Obi-Wan privi de la un chip la următorul, derutat de expresiile de amuzament blând pe care le afişau, îşi dădu finalmente seama că toţi se uitau la el.

*

Bail Organa încremeni în mijlocul Marelui Coridor care înconjura Sala de Adunare a Senatului. Torentul de fiinţe de toate speciile care circula prin uriaşul coridor circular îl ocoli de o parte şi cealaltă, la fel cum apa unui râu ocoleşte un bolovan din albia sa. El rămase holbându-se neîncrezător la unul dintre giganticele ecrane de ştiri holoproiectate, ce fuseseră instalate deasupra coridorului pentru a-i ţine la curent pe miile de senatori cu desfăşurarea războiului şi cu cele mai recente dispoziţii executive ale Cancelarului.

Inima i se opri şi Bail Organa păru că nu-şi poate focaliza privirea, îşi croi drum prin mulţime până la un stand de imprimare şi tastă iute o parolă. După ce avu foliplastele în mână, văzu că şi ele spuneau acelaşi lucru.

Se aşteptase la ziua aceasta. Încă de ieri, de când Senatul votase să-i acorde lui Palpatine control asupra Ordinului Jedi, ştiuse că nu va mai întârzia mult. Ba chiar începuse să se pregătească.

Ceea ce nu însemna însă că ar fi fost mai uşor de acceptat.

Căută o cabină de comunicaţii publică şi tastă un cod pentru izolare. Cabina din oţel transparent deveni opacă precum piatra şi peste o clipă o imagine de mărimea palmei se materializă, pâlpâind deasupra holodiscului mic: o femeie zveltă în veşminte albe lungi până la podea cu păr roşcat tuns scurt şi privire limpede, fermă şi inteligentă în ochii acvamarin.

— Bail, rosti ea, ce s-a-ntâmplat.

Bărbuţa subţire şi elegantă a lui Bail păru că se coboară de jur împrejurul gurii sale.

— Ai văzut decretul de azi-dimineaţă?

— Decretul de guvernare al Sectorului? Da, l-am…

— A venit clipa, Mon, rosti el sobru. A venit clipa să încetăm cu vorbele şi să trecem la fapte. Trebuie să convingem Senatul.

— De acord, dar trebuie să acţionăm cu grijă. Te-ai gândit pe cine ar trebui să consultăm? În cine ne putem

încrede!

— Nu în detaliu. Giddean Danu îmi vine imediat în minte. Sunt sigur că ne putem încrede şi în Fang Zar.

— De acord. Ce zici de Iridik'k Stallu? Inimile ei bat aşa cum trebuie. Sau Chi Eekway!

Bail clătină din cap.

— Poate mai târziu. Va fi nevoie de cel puţin câteva ore pentru a înţelege cu exactitate poziţia lor. Va trebui să începem cu senatori în care ştim că ne putem încrede.

— Bine. Atunci Terr Taneel ar fi următoarea mea alegere. Şi – zic eu – Amidala de Naboo.

— Padme? se încruntă Bail. Nu sunt sigur…

— Tu o cunoşti mai bine ca mine, însă din punctul meu de vedere este exact tipul de senator de care avem nevoie. Este inteligentă, cu principii, se exprimă foarte clar şi are inimă de luptător.

— În acelaşi timp este asociată de mult timp cu Palpatine, îi reaminti Bail. El i-a fost ambasador pe când era regină de Naboo. Ce garanţie putem avea că va fi alături de noi şi nu alături de el?

Senatorul Mon Mothma răspunse senin:

— Există o singură cale prin care putem afla.

Până ce uşile sălii Consiliului Jedi se deschiseră în cele din urmă, Anakin era deja furios.

Dacă ar fi fost întrebat, ar fi negat şi ar fi crezut că spune adevărul… dar îl lăsaseră aici atât de mult, fără să aibă nimic de făcut decât să privească prin fereastra inelară curbă şi pătată de funingine a turnului înaltului Consiliu spre linia zdrenţuită a orizontului Oraşului Galactic – deteriorat într-o bătălie pe care o câştigase el şi în mod direct. Aproape singur… şi nu avea la ce să se gândească, decât să se întrebe de ce le trebuia aşa mult timp pentru a ajunge la o decizie atât de simplă…

Furios? Absolut deloc. Era sigur că nu era furios. Îşi repeta într-una că nu era furios şi se convinsese că aşa era.

Anakin intră în Sala Consiliului cu capul plecat, pentru a

dovedi umilinţă şi respect. Dar în străfundul său, în adâncurile din jurul parafocurilor ce-i izolau inima, el tăinuia.

Nu mânia era cea pe care o ascundea. Mânia era doar camuflajul.

Îndărătul mâniei se pitea dragonul.

Îşi amintea prea bine întâia dată când intrase în sala aceasta, întâia dată când stătuse în faţa unui semicerc de Maeştri Jedi adunaţi pentru a-i dezbate soarta. Îşi amintea cum privirea verde a lui Yoda pătrunsese în adâncul inimii sale, văzuse viermele temerii care-l rodea, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să-l nege: spaima teribilă pe care o simţise că s-ar putea să nu-şi mai revadă niciodată mama.

Nu-i putea lăsa să vadă cât crescuse viermele acela.

Înaintă încet în centrul covorului în tonuri maronii şi se întoarse spre membrii Consiliului.

Yoda era indescifrabil, ca întotdeauna, cu trăsăturile boţite compuse într-o mască de contemplare senină.

Mace Windu putea la fel de bine să fi fost dăltuit în piatră.

Imagini spectrale ale lui Ki-Adi-Mundi şi Plo Koon pluteau la un centimetru deasupra fotoliilor lor, menţinute acolo de holoproiectoare încorporate. Agen Kolar stătea singur, între fotoliile goale ce aparţinuseră lui Shaak Ti şi Stass Allie.

Obi-Wan era aşezat în fotoliul care aparţinuse cândva lui Opoo Rancisis şi părea meditativ. Ba chiar îngrijorat.

— Anakin Skywalker. (Tonul lui Mace Windu era atât de sever, încât dragonul din adâncul tânărului se încolăci instinctiv). Consiliul a decis să fie de acord cu directiva Cancelarului Palpatine şi cu instrucţiunile Senatului care-i oferă autoritatea fără precedent de a controla acest organism. Prin urmare ţi se acordă un loc în înaltul Consiliu al cavalerilor Jedi, în calitate de reprezentant personal al Cancelarului.

Anakin rămase perfect nemişcat pentru un moment îndelungat, până fu absolut sigur că auzise cu adevărat

ceea ce i se păruse că auzise.

Palpatine avusese dreptate. În ultima vreme, el părea să aibă dreptate într-o mulţime de privinţe. De fapt – acum, când Anakin se gândea la asta – nu-şi putea aminti nici măcar o singură ocazie în care Cancelarul Suprem să se fi înşelat.

în cele din urmă, pe măsură ce înţelesul cuvintelor îl pătrunse, pe măsură ce, treptat, îşi îngădui să priceapă că, finalmente, Consiliul decisese să-i acorde dorinţa inimii sale, că-i recunoscuse în sfârşit realizările, devotamentul şi puterea, inspiră adânc şi lent.

— Vă mulţumesc, Maeştrilor. Vă jur că voi susţine cu tărie cele mai înalte principii ale Ordinului Jedi.

— Cu uşurinţă, această numire Consiliul nu acordă. (Urechile lui Yoda se curbară înainte către Anakin, aidoma unor degete acuzatoare). Această decizie a Cancelarului Palpatine tulburătoare este. Pe multe niveluri.

A devenit mai preocupat de evitarea supravegherii Senatului decât de câştigarea războiului…

Anakin înclină capul.

— Înţeleg.

— Nu sunt sigur că înţelegi.

Mace Windu se aplecă înainte, privind măsurător în ochii lui.

Anakin de abia îl băga în seamă – în mintea sa, el părăsea deja Sala Consiliului, gonind cu turboliftul spre Arhive, solicitând acces la cripta restrictivă graţie autorităţii noului său rang…

— Vei participa la întrunirile Consiliului, spuse Maestrul korun, dar nu-ţi vor fi acordate rangul şi privilegiile unui Maestru Jedi.

— Poftim?

Era un cuvânt mic, un cuvânt simplu, un recul instinctiv din faţa vorbelor pe care le simţea ca pe nişte lovituri, ca pe nişte rafale paralizante ce-i explodau în creier, făcând să-i vibreze ţeasta şi să rotească sala în jurul său – însă

chiar şi pentru propriul său auz, vocea care răsună de pe buzele lui nu suna defel cu a lui. Era mai adâncă, mai întunecată, perfect articulată şi unsuroasă, rezonând din adâncurile inimii sale.

Nu suna deloc ca glasul lui şi fumega de furie.

— Cum îndrăzniţi? Cum îndrăzniţi?

Anakin rămase neclintit, ca sudat de podea. Nu era nici măcar cu adevărat conştient de faptul că vorbise. Părea că altcineva îi folosea coardele vocale... şi acum, finalmente, el recunoscu vocea.

Sunase ca a lui Dooku. Dar nu era vocea lui Dooku.

Aparţinea celui care-l distrusese pe Dooku.

— Nici un Jedi din sala asta nu se poate compara cu puterile mele – nici un Jedi din galaxie! Credeţi că-mi puteţi refuza mie rangul de Maestru?

— Reprezentantul Cancelarului eşti, zise Yoda. La Consiliu ca reprezentant al lui vei participa. În sala aceasta vei sta, totuşi drept de vot nu ai. Opiniile Cancelarului le vei prezenta. Dorinţele lui. Ideile şi directivele lui. Nu ale tale.

Din adâncurile inimii sale ca un furnal sosi un răspuns ce transcendea în asemenea măsură furia, încât sună îngheţat ca spaţiul interstelar.

— Aceasta este o insultă la adresa mea şi a Cancelarului. Să nu vă imaginaţi că va fi tolerată.

Ochii lui Mace Windu erau la fel de reci ca vocea care răsuna din gura lui Anakin.

— Ia-ţi locul, tinere Skywalker.

Anakin îi întoarse aceeaşi căutătură. Poate că-l voi lua pe al tău. Propriul lui glas, în interiorul minţii sale, avea un foc negru şi fierbinte care fumega din străfundul inimii furnal. Crezi că mă poţi opri de la a-mi salva iubirea? Crezi că mă poţi face s-o privesc murind? Dă-i drumul şi Vaapad asta, tu...

— Anakin, rosti încet Obi-Wan şi făcu semn spre un fotoliu gol de lângă el. Te rog.

Ceva din vocea blândă a lui Obi-Wan, din rugămintea lui

simplă şi directă, îi alungă furia, ruşinată, şi Anakin se trezi singur pe covorul din mijlocul Sălii Consiliului, clipind nedumerit.

Brusc, se simţi foarte tânăr şi ridicol.

— Iertaţi-mă, Maeştrilor.

Plecăciunea lui de căinţă nu putu ascunde valul de ruşine care-i sui în obraji.

Restul întrunirii trecu ca o ceaţă – Ki-Adi-Mundi spuse ceva despre faptul că nici o planetă din Republică nu raportase vreo semnalare a lui Grievous şi Anakin simţi un şoc surd când Consiliul îi atribui lui Obi-Wan, singur, sarcina coordonării căutării generalului.

După toate cele întâmplate, acum despărţeau echipa!

Era atât de amorţit de uimire, încât abia auzi ce spuneau despre droizii care asolizaseră pe Kashyyyk – dar trebuia să spună ceva, nu putea să stea pur şi simplu acolo pe durata întregii sale prime sesiuni în Consiliu, indiferent dacă era sau nu Maestru – şi cunoştea sistemul Kashyyyk aproape la fel de bine pe cât cunoştea fundăturile din Mos Espa.

— Mă pot ocupa eu, propuse luminându-se brusc. Aş putea curăţa planeta într-o zi sau două...

— Skywalker, misiunea ta este aici.

Privirea lui Mace Windu avea tăria duroţelului şi era la numai un fir de păr de a fi în mod deschis ostilă.

Apoi Yoda se oferi el voluntar şi, dintr-un motiv necunoscut, Consiliul nici măcar nu se sinchisi să voteze.

— Atunci s-a stabilit, conchise Mace. Fie ca Forţa să fie cu noi toţi.

Iar când holoimaginile lui Plo Koon şi Ki-Adi-Mundi dispărură, când Obi-Wan şi Agen Kolar se ridicară, discutând între ei pe tonuri încete şi grave, când Yoda şi Mace Windu ieşiră din sală, Anakin putu doar să rămână locului, simţindu-se cu inima bolnavă, paralizat de neajutorare.

Padme... oh, Padme, ce vom face?

Nu ştia. Nu avea nici un indiciu. Ştia însă un lucru pe care

nu avea să-l facă.

Nu avea să renunţe.

Chiar şi cu Consiliul împotriva lui... chiar cu întregul Ordin împotriva lui, avea să găsească o cale.

Avea s-o salveze.

Cumva.

— Nu sunt mai încântată decât voi în privinţa celor ce se întâmplă, rosti Padme indicând foliplastul cu Decretul de guvernare a Sectorului de pe biroul lui Bail Organa. Dar îl cunosc pe Palpatine de ani mulţi

— Mi-a fost consilierul cel mai de încredere. Nu sunt pregătită să cred că intenţia lui este de a desfiinţa Senatul.

— De ce s-ar sinchisi s-o facă? replică Mon Mothma. Începând de azi-dimineaţă, practic Senatul nu mai există.

Padme privi pe rând chipurile încruntate. Giddean Danu încuviinţă aprobator. Tertaneel ţinu ochii în jos, prefăcându-se că-şi aranjează veşmintele. Fang Zar trecu palma peste moţul zburlit presărat cu fire cărunte.

Bail se aplecă înainte şi ochii lui erau duri ca nişte aşchii de cremene.

— Palpatine nu mai trebuie să-şi facă griji despre controlarea Senatului. Plasându-şi lacheii ca guvernatori în toate planetele Republicii, el ne controlează sistemele în mod direct. (Încrucişă degetele mâinilor şi le strânse atât de puternic, încât încheieturile le trosniră). Devine un dictator. Noi l-am făcut dictator.

Şi el este prietenul şi mentorul soţului meu, gândi Padme. N-ar trebui nici măcar să ascult toate astea.

— Şi ce am putea noi face în privinţa asta? întrebă Ter Taneel, încruntată, dar fără să-şi ridice ochii de la cutele robei.

— De aceea v-am invitat aici să discutăm, răspunse calm Mon Mothma. Ce vom face în privinţa asta.

Fang Zar se foi stânjenit.

— Nu sunt sigur că-mi place direcţia în care se îndreaptă lucrurile.

— Nici unuia dintre noi nu-i place direcţia în care se îndreaptă orice, zise Bail ridicându-se pe jumătate din scaun. Exact asta este ideea. Nu putem îngădui ca o mie de ani de democraţie să dispară fără luptă!

— Luptă! repetă Padme. Nu-mi vine să cred ce aud… Bail, vorbeşti ca un separatist!

— Eu… Bail se lăsă să cadă înapoi în scaun. Îmi cer iertare. Nu aceasta mi-a fost intenţia. V-am invitat să veniţi aici, deoarece dintre toţi senatorii din galaxie voi patru aţi fost glasurile cele mai coerente

— Şi mai influente – ale raţiunii şi cumpătării, făcând tot ce puteaţi pentru a păstra biata şi zdrenţuita noastră Constituţie. Noi nu dorim să facem rău Republicii. Cu ajutorul vostru, sperăm s-o salvăm.

— A devenit tot mai clar, zise Mon Mothma, că Palpatine s-a transformat în duşmanul democraţiei. Trebuie oprit.

— Senatul i-a conferit puterile acestea, reaminti Padme. Senatul îl poate înfrâna.

Giddean Danu se aplecă înainte.

— Mă tem că subestimezi cât profund s-a extins corupţia în Senat. Cine va mai vota acum împotriva lui Palpatine?

— Eu, zise Padme. (Descoperise că vorbea cu seriozitate). Şi-i voi găsi şi pe alţii.

Trebuia s-o facă. Indiferent cât de mult l-ar fi rănit asta pe Anakin. Oh, iubirea mea, vei găsi oare vreo cale să mă ierţi?

— Fă-o, încuviinţă Bail. Fă cât mai mult zgomot cu putinţă – determină-l pe Palpatine să fie atent la acţiunile tale din Senat. Asta ar trebui să ne poată oferi mie şi lui Mon Mothma o acoperire pentru a începe să ne clădim organizaţia…

— Stop, făcu Padme ridicându-se. Este mai bine să lăsăm unele lucruri nerostite. În clipa de faţă este mai bine să nu ştiu nimic despre… nimic.

Nu mă face să-mi mint soţul era rugămintea ei nerostită. Încercă să i-o transmită din ochi. Te rog, Bail. Nu mă face

să-l mint. Îi va frânge inima.

Poate că el zări ceva acolo – după o clipă de indecizie, dădu din cap.

— Perfect. Alte probleme pot fi lăsate pentru altădată. Până atunci, întâlnirea aceasta trebuie să rămână absolut secretă. După cum am văzut cu toţii, până şi aluzia la o opoziţie eficientă împotriva lui Palpatine poate fi foarte periculoasă. Trebuie să cădem de acord să nu vorbim niciodată despre chestiunile acestea decât cu cei care suntem acum de faţă. Fără acordul tuturor celor prezenţi aici, nu trebuie să destăinuim nimănui acest secret.

— Iar aici se includ şi persoanele care vă sunt cel mai apropiate, adăugă Mon Mothma. Chiar şi familiile voastre – dacă le veţi spune cel mai mic lucru – vor fi expuse la acelaşi pericol cu care ne confruntăm toţi. Nu puteţi spune nimic nimănui. Absolut nimănui.

Padme îi privi pe toţi aprobând… şi ce ar fi putut să facă ea? Ce ar fi putut să zică? Voi vă puteţi păstra secretele, dar eu va trebui să-i spun soţului meu Jedi, care este protejatul lui Palpatine…

Suspină.

— Bine. Da, sunt de acord.

Şi pe când se împrăştiau spre cabinetele lor, ea nu putu să gândească decât Oh, Anakin… Anakin, îmi pare rău…

Îmi pare atât de rău.

*

Anakin era fericit că vastul coridor boltit al Templului era pustiu cu excepţia sa şi a lui Obi-Wan – nu era nevoit să vorbească în şoaptă.

— Este scandalos. Cum pot face aşa ceva?

— Cum să nu poată? contracară Obi-Wan. Prietenia ta cu Cancelarul – aceeaşi prietenie care ţi-a adus un loc în Consiliu – face imposibilă acordarea rangului de Maestru. În

ochii Consiliului, ar fi acelaşi lucru cu a-i da votul chiar lui Palpatine!

Tânărul flutură nerăbdător din mână. Nu avea timp pentru manevre politice… Padme nu avea timp.

— Nu eu am cerut asta. Nu am nevoie de asta. Prin urmare, îmi spui că, dacă n-aş fi fost prieten cu Palpatine, aş fi deja Maestru?

Obi-Wan păru îndurerat.

— Nu ştiu.

— Am puterile a oricare cinci Maeştri. A oricare zece. Tu o ştii, iar ei o ştiu de asemenea.

— Doar puterea singură nu este o sursă de mândrie pentru tine…

Anakin indică nervos cu braţul în urmă spre Turnul Consiliului.

— Ei sunt cei care mă numesc Alesul! Ales pentru ce? Ca să fiu o marionetă într-un joc politic scârbos?

Obi-Wan făcu o grimasă.

— Nu te-am avertizat, Anakin? Nu ţi-am spus despre… încordarea… dintre Consiliu şi Cancelar? Am fost cât se poate de clar. De ce nu m-ai ascultat? Ai intrat direct în conflict!

— Ca în cursa din câmp din raze, pufni Anakin. Să pun şi asta pe seama părţii întunecate?

— Indiferent cum s-ar fi întâmplat, te afli într-o situaţie foarte… delicată.

— Ce situaţie? Cui îi pasă de mine? Nu sunt Maestru, sunt doar un puşti, nu-i aşa? Maestrul Windu îi asmute pe toţi împotriva mea fiindcă, înainte să fi apărut eu, el a fost cel mai tânăr Jedi numit vreodată în Consiliu?

— Nimănui nu-i pasă de asta…

— Sigur că nu-i pasă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva ce mi-a spus, nu demult, un bătrân înţelept. Vârsta nu este o măsură a înţelepciunii. Dacă ar fi aşa, Yoda ar trebui să fie de douăzeci de ori mai înţelept decât tine…

— Asta n-are nici o legătură cu Maestrul Yoda.

— Exact. Are legătură cu mine. Are legătură cu faptul că toţi sunt împotriva mea. Aşa au fost dintotdeauna – cei mai mulţi dintre ei n-au vrut nici măcar să ajung Jedi. Iar dacă ei şi-ar fi impus dorinţa, unde ar fi acum? Cine ar fi făcut tot ce am făcut eu? Cine ar fi salvat Naboo? Cine ar fi salvat Kamino? Cine l-ar fi ucis pe Dooku şi l-ar fi salvat pe Cancelar? Cine ar fi venit după tine şi Alpha ca să se lupte cu Ventress…

— Da, Anakin, da. Aşa este. Nimeni nu-ţi pune la îndoială realizările. Problema o reprezintă relaţia ta cu Palpatine. Şi este o problemă foarte serioasă.

— Sunt prea apropiat de el? Poate că sunt. Poate că ar trebui să mă înstrăinez de un om care n-a fost altfel decât bun şi generos cu mine din clipa în care am pus piciorul prima dată pe planeta asta! Poate că ar trebui să resping singura persoană care îmi acordă respectul pe care-l merit…

— Anakin, încetează! Ascultă-ţi spusele. Gândurile tale sunt de gelozie şi mândrie. Sunt gânduri întunecate. Gânduri primejdioase în vremurile acestea întunecate – eşti focalizat asupra propriei tale persoane, în loc să fii focalizat asupra serviciilor tale. Izbucnirea ta din Consiliu a fost un argument elocvent împotriva acordării rangului de Maestru. Cum poţi să fii un Maestru Jedi când nu te poţi stăpâni nici pe tine însuţi?

Anakin îşi trecu mâna organică peste ochi şi inspiră prelung şi adânc. Pe un ton mult mai redus, mai calm, mai liniştit, spuse:

— Ce trebuie să fac?

Obi-Wan se încruntă.

— Poftim?

— Ei vor ceva de la mine, nu? Asta-i de fapt. Asta a fost din capul locului. Nu vor să-mi acorde rangul până nu le dau ceea ce doresc.

— Consiliul nu funcţionează în felul acesta, Anakin, şi o ştii prea bine.

O dată ce vei fi Maestru, aşa cum meriţi, cum te vor mai sili să le asculţi ordinele?

— Da, o ştiu. Sigur că ştiu, zise Anakin.

Brusc se simţea obosit. Incredibil de obosit. Îl durea să vorbească, îl durea chiar şi mai mult să stea aici. Îl scârbea toată povestea. De Ce nu se putea termina pur şi simplu?

— Spune-mi, ce vor?

Obi-Wan îşi mută privirea şi sentimentul de scârbă obosită din măruntaiele tânărului deveni şi mai întunecat. Cât de rău puteau sta lucrurile pentru ca să nu-l poată privi în ochi?

— Anakin, uite cum stă treaba – eu sunt de partea ta, rosti încet Obi-Wan. (Şi el părea obosit: arăta la fel de vlăguit şi de dezgustat pe cum se simţea Anakin). Eu nu am dorit niciodată să te văd pus în situaţia aceasta.

— Ce situaţie?

Obi-Wan şovăia.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, zise Anakin, lucrurile nu se îmbunătăţesc cu nimic dacă stai şi-ţi aduni curajul să-mi spui. Haide, Obi-Wan! Să aud.

Maestrul Jedi privi în jur prin coridorul pustiu, de parcă ar fi vrut să se asigure că erau tot singuri— Anakin încercă sentimentul că nu era decât un pretext pentru a evita să-l privească atunci când vorbi.

— Consiliul, începu Obi-Wan fără grabă, a fost de acord cu numirea ta, deoarece Palpatine are încredere în tine. Consiliul doreşte să îi raportezi toate acţiunile lui. Trebuie să ştie ce intenţionează.

— Vrea să-l spionez pe Cancelarul Suprem al Republicii?

Anakin clipi uluit. Nu era de mirare că Obi-Wan nu-l putea privi în faţă.

— Asta-i trădare!

— Suntem în plin război, Anakin. (Obi-Wan arăta realmente lamentabil). Consiliul este legat prin jurământ să susţină principiile Republicii prin orice mijloace necesare. Trebuie s-o facem. Mai ales când principalul inamic al

acestor principii pare să fie însuşi Cancelarul!

Ochii lui Anakin se mijiră şi deveniră duri.

— De ce Consiliul nu mi-a încredinţat misiunea aceasta în timpul sesiunii?

— Pentru că nu este oficială, Anakin. Ar trebui să poţi înţelege motivul.

— Ceea ce înţeleg, replică tânărul încruntat, este că încercaţi să mă întoarceţi împotriva lui Palpatine. Încercaţi să mă determinaţi să am secrete faţă de el... să mă faceţi să-l mint. Acesta este de fapt adevărul.

— Nu, insistă Obi-Wan şi păru jignit. Doar să fii atent la cei cu care are legături şi la cei care au legături cu el.

— Nu este un om rău, Obi-Wan – este un om măreţ, care ţine Republica laolaltă cu mâinile goale...

— Păstrându-şi funcţia mult timp după încheierea mandatului. Acumulând puteri dictatoriale...

— Senatul i-a cerut să rămână! Senatorii i-au impus puterile acelea...

— Nu fi naiv! Senatul este atât de intimidat, încât îi oferă orice doreşte!

— Atunci este vina senatorilor, nu a lui! Ar trebui să aibă curaj să-l înfrunte!

— De aceea îţi cerem ţie s-o faci.

Anakin nu avea un răspuns. Tăcerea coborî între ei ca un ciocan.

Clătină din cap şi privi la pumnul în care i se încleştase mâna mecanică.

În cele din urmă rosti:

— El este prietenul meu, Obi-Wan.

— Da, rosti încet Obi-Wan şi adăugă cu tristeţe: ştiu.

— Dacă el mi-ar fi cerut să te spionez pe tine, crezi că aş fi făcut-o?

Fu rândul Maestrului Jedi să amuţească.

— Ştii cât de bun a fost cu mine, urmă Anakin cu glas înăbuşit. Ştii cum a avut grijă de mine, cum a făcut tot ce a putut ca să mă ajute. Îmi este ca un membru de familie.

— Jedi sunt familia ta…

— Nu! Anakin se răsuci spre fostul său maestru: Nu, Jedi sunt familia ta! Singura pe care ai cunoscut-o vreodată. Dar eu nu sunt ca tine – eu am avut o mamă care m-a iubit…

Şi o nevastă care mă iubeşte, gândi el. Şi, în curând, un copil care mă va iubi, de asemenea.

— Tu ţi-o reaminteşti pe mama mea? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu ea…?

…fiindcă nu m-ai lăsat să mă duc şi s-o salvez? continuă în gând. Acelaşi lucru se va întâmpla cu Padme şi acelaşi lucru se va întâmpla cu copilul nostru.

În adâncul lui, murmurul îngheţat al dragonului îi mestecă din putere. Totul moare, Anakin Skywalker. Până şi stelele se sting.

— Da, Anakin. Bineînţeles. Ştii cât de rău îmi pare după mama ta. Uite cum stau lucrurile: noi nu-ţi cerem să acţionezi împotriva lui Palpatine. Îţi cerem doar să-i… supraveghezi activitatea. Trebuie să mă crezi.

Făcu un pas mai aproape şi-i puse o mână pe braţ. Inspiră prelung şi lent, părând că ajunge la o decizie dificilă.

— Palpatine însuşi poate fi în pericol, spuse el. Aceasta poate fi singura cale prin care-l poţi ajuta.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ar trebui să-ţi spun astea… Te rog să nu destăinui nimănui că am purtat această discuţie. Nimănui, înţelegi?

— Pot păstra un secret, spuse Anakin.

— Bine. Obi-Wan trase din nou aer în piept: înainte de raidul lui Grievous, Windu îl urmărise pe Darth Sidious până la Republica 500 – noi credem că Lordul Sith face parte din cercul redus al sfătuitorilor lui Palpatine. Pe acela dorim să-l spionezi tu, înţelegi?

O ficţiune creată de Consiliul Jedi… un pretext să-şi hărţuiască inamicii politici…

— Dacă Palpatine se află sub influenţa unui Lord Sith, el poate fi în pericolul cel mai mare. Singurul mod în care-l putem ajuta este să-l găsim pe Sidious şi să-l oprim. Ceea

ce-ţi cerem să faci nu este trădare, Anakin – s-ar putea să fie singura cale de salvare a Republicii!

„Dacă acest Darth Sidious al vostru ar intra prin uşa aceea chiar acum... l-aş ruga să ia loc şi l-aş întreba dacă nu deţine vreo putere pe care s-o utilizeze pentru a pune capăt acestui război”

— Prin urmare tot ce-mi cereţi, zise încet Anakin, este să ajut Consiliul să-l găsească pe Darth Sidious.

— Da. (Obi-Wan păru uşurat, incredibil de uşurat, ca şi cum, în mod brusc şi inexplicabil, scăpase de o durere cronică oribilă). Da, exact.

Întemniţat în furnalul inimii sale, Anakin şopti un ecou – nu tocmai un ecou – uşor schimbat, chiar la sfârşit: L-aş ruga să ia loc şi l-aş întreba dacă nu deţine vreo putere pe care s-o utilizeze...

...pentru a o salva pe Padme.

*

Nava de luptă brăzda văzduhul capitalei.

Obi-Wan privi pe lângă Yoda şi Mace Windu, afară, pe fereastra navei spre vasta platformă de desfăşurare şi furnicarul de clone care încărcau crucişătorul de asalt din capătul îndepărtat.

— Voi n-aţi fost acolo, zise el. Nu i-aţi văzut chipul. Cred că am făcut ceva teribil de greşit.

— Nu avem întotdeauna răspunsul corect, spuse Mace Windu. Uneori nu există un răspuns corect.

— Importanţa prieteniei tale cu tânărul Anakin pentru tine o cunosc. (Yoda privea de asemenea liniile precis conturate ale crucişătorului de asalt care era încărcat în vederea contrainvaziei de pe Kashyyyk – se rezema în toiagul de gimer de parcă n-ar fi avut încredere în propriile sale picioare). Asemenea ataşamente să-i iasă din viaţă, Jedi să îngăduie trebuie.

Altcineva – chiar alt Jedi – putea să fi fost iritat de

mustrare, însă Obi-Wan doar suspină.

— Cred că aşa-i… la urma urmelor, el este Alesul. Profeţia spune că a fost născut pentru a aduce echilibru în Forţă, dar…

Cuvintele se stinseră. Nu-şi putea reaminti ce dorise să spună. Tot ce-şi putea reaminti era privirea de pe chipul lui Anakin.

— Da. Permanent în mişcare, viitorul este. Yoda ridică fruntea şi ochii i se mijiră în fante gânditoare: Iar profeţia, greşit interpretată să fi fost se poate.

Mace arăta şi mai mohorât ca de obicei.

— De la prăbuşirea lui Darth Bane, acum mai bine de un mileniu, au existat sute de mii de Jedi… sute de mii de Jedi care au hrănit lumina cu fiecare faptă a mâinilor lor, cu fiecare răsuflare, cu fiecare bătaie a inimilor lor, aducând justiţie, construind societatea civilă, radiind pace, acţionând mânaţi de iubire altruistă pentru tot ce este viu… şi, în toate aceste milenii, n-au existat mai mult de doi Sithi în acelaşi timp. Numai doi. Jedi creează lumină, însă Sithii nu creează întuneric. Ei doar folosesc întunericul care există mereu acolo. Care a existat mereu acolo. Lăcomia şi gelozia, agresiunea, râvnirea şi teama – toate acestea sunt fireşti pentru fiinţele înzestrate cu raţiune. Este moştenirea junglei. Moştenirea noastră din întuneric.

— Iartă-mă, Maestre Windu, dar nu sunt sigur că te înţeleg. Vrei să spui – pentru a-ţi urma metafora – că Jedi au creat prea multă lumină? Din câte am văzut în aceşti ultimi ani, galaxia n-a devenit defel un loc atât de luminos.

— Nu spun altceva decât că noi nu ştim. Nici măcar nu înţelegem cu adevărat ce înseamnă a aduce echilibru în Forţă. Nu avem cum anticipa ce poate să implice asta.

— Infinit mister Forţa este, vorbi încetişor Yoda. Cu cât învăţăm, cu atât descoperim cât de multe nu ştim.

— Prin urmare o simţiţi amândoi, rosti Obi-Wan şi cuvintele acelea îl îndurerară. Amândoi simţiţi că am intrat pe o cale care ne este invizibilă.

— Evenimentele vremii noastre în mişcare sunt. Criza se apropie.

— Da. (Mace îşi încrucişă degetele şi le întinse până ce articulaţiile îi pocniră). Ne găsim însă într-o mină de mirodenii fără nici o baghetă luminescentă. Dacă ne oprim din mers, nu vom ajunge niciodată la lumină.

— Şi dacă lumina pur şi simplu nu există? întrebă Obi-Wan. Dacă ajungem la capătul acestui tunel şi găsim doar noapte?

— Credinţă să avem trebuie. Credinţă în voinţa Forţei. Ce altă alegere există?

Obi-Wan acceptă cuvintele printr-o înclinare din cap, totuşi, când se gândi iarăşi la Anakin, teama începu să i se furişeze spre inimă.

— Ar fi trebuit să argumentez cu mai multă tărie azi în Consiliu.

— Crezi că Skywalker nu va fi în stare să rezolve problema aceasta? întrebă Mace Windu. Mi se păruse că ai mai multă încredere în capacităţile lui.

— Am încredere să-mi las viaţa în mâinile lui, zise simplu Obi-Wan. Şi exact asta este problema.

Ceilalţi doi Maeştri Jedi îl priviră în tăcere, pe când încerca să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Pentru Anakin, spuse Obi-Wan în cele din urmă, nu există nimic mai important decât prietenia. El este fiinţa cea mai loială pe care am cunoscut-o vreodată – mai exact, loialitatea lui depăşeşte pragul raţiunii. În ciuda a tot ce am încercat să-l învăţ despre sacrificiile ce caracterizează însăşi esenţa noţiunii de Jedi, cred… cred că el nu va înţelege niciodată cu adevărat.

Privi către Yoda.

— Maestre Yoda, noi doi am fost apropiaţi încă din vremea când eram copil. Totuşi, dacă pentru a sfârşi războiul acesta mai devreme cu o săptămână – mai devreme cu o zi – ar fi nevoie să-ţi sacrific viaţa, ştii bine că n-aş pregeta s-o fac.

— Aşa cum şi eu aş face, încuviinţă Yoda. Aşa cum, cu viaţa ta, tinere Obi-Wan, şi eu aş face. Aşa cum orice Jedi, în numele păcii, ar face.

— Orice Jedi, rosti Obi-Wan, cu excepţia lui Anakin.

Yoda şi Mace schimbară priviri gânditoare şi sumbre. Obi-Wan bănui că-şi aminteau ocaziile în care Anakin încălcase ordine, ocaziile în care pusese sub semnul riscului operaţiuni întregi, vieţile a mii de fiinţe, stăpânirea unor sisteme planetare… pentru a salva un prieten.

Şi, de fapt, în mai multe rânduri, pentru a-l salva pe Obi-Wan.

— Eu cred, urmă Obi-Wan cu grijă, că abstracţiuni de felul pace nu înseamnă prea mult pentru el. Anakin este credincios fiinţelor, nu principiilor. Şi drept răsplată se aşteaptă la loialitate. Nu se va da îndărăt de la nimic pentru a mă salva, de exemplu, pe mine, deoarece crede că eu voi face la fel pentru el.

Mace şi Yoda îl priviră fix şi Obi-Wan fu nevoit să-şi plece capul.

— Deoarece, admise el fără tragere de inimă, ştie că voi face la fel pentru el.

— Grija ta nu înţeleg. (Ochii verzi ai lui Yoda deveniseră compătimitori). Numită teama ta să fie trebuie, înainte s-o poţi alunga. Că de îndeplinirea misiunii sale el nu este capabil, te temi?

— Ah, nu, nu este câtuşi de puţin vorba despre aşa ceva. Sunt ferm convins că Anakin poate face orice. Mai puţin să trădeze un prieten. Ceea ce i-am făcut noi azi…

— Dar exact asta sunt Jedi, interveni Mace Windu. Acestea sunt principiile pe care am jurat să le apărăm: servire altruistă…

Obi-Wan se întoarse pentru a privi din nou la nava de asalt care avea să-i poarte pe Yoda şi batalioanele de clone pe Kashyyyk, dar nu putea să vadă în faţa ochilor decât chipul lui Anakin.

„Dacă el mi-ar fi cerut să te spionez pe tine, crezi că aş fi

făcut-o!”

— Da, vorbi încetişor. De aceea cred că el nu va mai avea încredere niciodată în noi.

Descoperi că ochii îi deveneau inexplicabil de fierbinţi şi că vederea îi tremura de lacrimi stăvilite.

— Şi nu sunt pe de-a întregul convins că ar trebui să aibă.

NU DE LA JEDI

În seara aceasta, apusul era magnific deasupra Oraşului Galactic: în atmosfera capitalei planetare rămăseseră destule particule provenite de la incendii pentru a scinda razele îndepărtatului ei soare alb-albastru în descompuneri de prismă peste norii multistratificaţi.

Anakin de abia îl băga în seamă.

De pe veranda curbă şi lată care slujea în acelaşi timp ca platformă de asolizare pentru apartamentul Padmei, el privi din umbre cum femeia coborî din speederul ei şi răspunse cu graţie urării de noapte bună a căpitanului Typho. După ce Typho decolă spre imensa parcare de speedere a turnului rezidenţial, Padme le dădu drumul celor două cameriste şi-l trimise pe C-3PO cu treabă, apoi se întoarse şi se rezemă de balustrada verandei exact în locul în care Anakin se rezemase în noaptea trecută.

Ea privea amurgul, dar Anakin o privea doar pe ea.

Asta era tot ce avea nevoie. Să fie aici, să fie cu ea. Să privească apusul care-i învăpăia pielea de fildeş.

Dacă n-ar fi fost visurile sale, s-ar fi retras chiar azi din Ordin. În clipa aceasta. Cei Douăzeci de Rătăciţi ar fi devenit cei Douăzeci şi Unu. Scandalul nu avea decât să izbucnească – nu le putea distruge vieţile. Nu adevăratele lor vieţi. Ar fi distrus doar vieţile pe care le duseseră înainte să se fi avut unul pe celălalt: anii aceia separaţi care acum nu însemnau absolut nimic.

— Frumos, nu-i aşa? întrebă el încet.

Ea tresări, ca şi cum o înţepase cu acul.

— Anakin!

— Iartă-mă. Îi zâmbi cu drag, ieşind din umbră: N-am vrut să te sperii.

Padme ţinu o palmă apăsată pe piept, de parcă şi-ar fi oprit inima să nu sară afară.

— Nu... nu, e-n regulă. Atât doar că... Anakin, n-ar trebui să fii aici. Este încă lumină...

— N-am mai putut aştepta, Padme. Trebuia să te văd. O cuprinse în braţe: Seara asta înseamnă de acum de-a pururi... cum aş putea trăi atât de mult fără tine?

Mâna Padmei trecu de pe pieptul ei pe al lui.

— Suntem însă sub ochii unui milion de fiinţe, iar tu eşti un om foarte celebru. Haide înăuntru!

Anakin o îndepărtă de marginea verandei, dar nu schiţă nici o mişcare pentru a intra în apartament.

— Cum te simţi?

Zâmbetul femeii radia ca steaua primară a lui Tatooine, când îi luă mâna organică şi o lipi de pântecele ei plin şi moale.

— El dă într-una din picioare.

— El? întrebă încet Anakin. Crezusem că i-ai ordonat medicului droid să nu-ţi strice surpriza.

— Ah, dar asta nu-i de la DIN. Este... — surâsul ei blând deveni şăgalnic – ... intuiţia mea maternă.

Tânărul simţi o lovitură neaşteptată în palmă şi râse.

— Intuiţie maternă, da? Cu o lovitură de picior aşa de tare? Este clar o fată.

Padme îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Haide înăuntru.

El îi dezmierdă cu buzele şuviţele de păr strălucitor.

— Nu pot rămâne. Tocmai mă pregăteam să plec să mă-ntâlnesc cu Cancelarul.

— Da, am auzit de numirea ta în Consiliu. Sunt foarte mândră de tine.

Anakin înălţă capul şi o încruntătură îi apăru brusc pe frunte. De ce trebuia să fi deschis subiectul acela?

— Nu reprezintă nimic de care să fii mândră, îi spuse. Nu sunt decât pur şi simplu manevre politice între Consiliu şi Cancelar. Eu am căzut la mijloc, asta-i tot.

— Dar să faci parte din Consiliu la vârsta ta…

— M-au primit în Consiliu, fiindcă au fost nevoiţi. Fiindcă el le-a spus s-o facă, după ce Senatul i-a oferit controlul peste Jedi. Glasul îi coborî la nivelul unui mârâit: şi fiindcă ei cred că mă pot folosi împotriva lui.

Privirea Padmei deveni ciudat de îndepărtată şi gânditoare.

— Împotriva lui, repetă ea. Jedi nu au încredere în el?

— Asta nu-nseamnă nimic. Ei n-au încredere nici în mine. (Buzele i se strânseră într-o linie subţire şi amară). Îmi oferă un loc în sala de Consiliu, însă atât şi nimic mai mult. Nu mă acceptă ca Maestru.

Privirea femeii reveni din depărtarea aceea gânditoare şi ea îi zâmbi.

— Răbdare, iubitule. Cu timpul îţi vor recunoaşte capacităţile.

— Îmi recunosc deja capacităţile. Acum se tem de ele, replică el amar. Dar nici măcar despre asta nu-i vorba. Aşa cum ţi-am spus – este un joc politic.

— Anakin…

— Nu ştiu ce se-ntâmplă cu Ordinul Jedi, însă indiferent despre ce ar fi vorba, nu-mi place. Clătină din cap: Războiul acesta distruge tot ce ar trebui să însemne Republica. Vreau să spun… noi de fapt pentru ce luptăm? Ce anume din toate astea merită să supravieţuiască?

Padme încuviinţă cu tristeţe, se desprinse din braţele lui şi se îndepărtă.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva suntem în tabăra greşită.

— În tabăra greşită? Crezi că tot ce am realizat a fost în zadar…?

Se încruntă spre ea.

— Nu poţi să vorbeşti serios.

Ea îi întoarse spatele, adresându-se vastelor coridoare ariene de dincolo de verandă.

— Şi dacă democraţia pentru care luptăm nu mai există? Dacă Republica însăşi a devenit tocmai răul împotriva căruia vrem să luptăm pentru a-l distruge?

— Of, iar povestea asta! făcu el un gest iritat din mână. Am auzit prostiile astea încă de pe Geonosis. Nu crezusem niciodată că le voi auzi şi din gura ta.

— Acum câteva secunde tu ziceai aproape acelaşi lucru!

— Unde ar fi Republica fără Palpatine?

— Nu ştiu, răspunse Padme, dar nu sunt sigură că ar fi mai rău decât locul în care ne aflăm acum. Toate primejdiile, suferinţele, morţile… toţi prietenii mei care şi-au dat viaţa…? Toate în zadar…?

Îşi înfrână explozia.

— Toţi se plâng că Palpatine are prea multă putere, dar nimeni nu oferă o alternativă mai bună. Cine ar trebui să conducă războiul? Senatul? Tu eşti în Senat şi-i cunoşti pe cei de acolo – în câţi dintre ei ai tu încredere?

— Tot ce ştiu este că lucrurile merg prost aici. Guvernul nostru este îndreptat în direcţia greşită, iar asta o ştii şi tu – tocmai ai spus-o!

— Nu mă refeream la aşa ceva. Atât doar că… toate astea mă scârbesc, asta-i! Gunoaiele astea politice… Uneori aş prefera să fiu înapoi, pe linia frontului. Cel puţin acolo ştiu cine sunt inamicii.

— Încep să mă tem, replică ea într-o şoaptă tristă, că aş putea să ştiu cine sunt aici inamicii.

Ochii lui se mijiră.

— Vorbeşti ca separatiştii.

— Anakin, toată galaxia ştie că Dooku este mort. În momentul acesta ar trebui să urmărim o încheiere pe cale diplomatică a războiului… însă în loc de aşa ceva, luptele se intensifică! Palpatine îţi este prieten şi poate că pe tine te-

ar asculta. Când îl vezi, diseară, roagă-l, în numele simplei decenţe, să propună încetarea focului...

Chipul lui se înăspri.

— Ăsta-i un ordin?

— Poftim? clipi Padme.

— Eu am vreun cuvânt de spus? Porni spre ea: Opinia mea contează? Dar dacă nu sunt de acord cu tine? Dacă eu cred că drumul pe care a pornit Palpatine este cel bun?

— Anakin, sute de mii de fiinţe mor în fiecare zi!

— Este război, Padme. Nu noi l-am dorit, mai ţii minte? Ai fost acolo – poate că ar fi trebuit să fi „urmărit o încheiere pe cale diplomatică” în arena cu fiare!

— Eu doar... (Se trase înapoi de ceea ce zări pe chipul lui şi clipi mai apăsat, apropiind sprâncenele). Eu doar îţi ceream...

— Toţi doar îmi cer. Toţi doresc ceva de la mine. Iar dacă nu capătă ce au dorit, eu sunt duşmanul!

Se întoarse, cu mantia rotindu-se, şi se trezi pe marginea verandei, unde se rezemă de balustradă. Ţeava de duroţel gemu în strânsoarea lui mecanică.

— M-am săturat de astea, mormăi. M-am săturat de toate.

N-o auzi apropiindu-se – vâjâitul aerocarelor prin coridoarele aeriene de sub verandă îi acoperise paşii. Nu văzu durerea de pe faţa ei, sau urmele de lacrimi din ochi, dar le putu simţi, în moliciunea nesigură a atingerii când îi mângâie braţul, şi le putu auzi în glasul şovăitor:

— Anakin, ce este? Ce se-ntâmplă de fapt?

El scutură din cap. Nu putea s-o privească.

— Nimic care să fie vina ta, îi răspunse. Nimic cu care să mă poţi ajuta.

— Nu mă alunga, Anakin. Lasă-mă să-ncerc.

— Nu mă poţi ajuta. (Privi în jos prin zeci de coridoare de trafic care se intersectau, în jos spre roca-mamă invizibilă a planetei). Eu încerc să te ajut pe tine.

Văzuse ceva în ochii ei, când îi povestise despre Consiliu

şi Palpatine.

Văzuse...

— De ce nu-mi spui?

Mâna ei încremeni şi Padme nu răspunse.

— Pot simţi, Padme. Simt că-mi ascunzi un secret.

— Da? făcu ea încet apoi urmă iute pe un ton voios: Interesant – eu gândeam acelaşi lucru despre tine.

Anakin continua să privească dincolo de balustradă, în depărtarea invizibilă de dedesubt. Padme se apropie şi se lipi de el, cu braţul lunecându-i în jurul umerilor, cu obrazul rezemându-se uşor de braţul lui.

— De ce trebuie să fie aşa? De ce trebuie măcar să existe ceva ca războiul? N-am putea pur şi simplu... să revenim în trecut? Măcar să ne prefacem. Haide să ne prefacem că suntem înapoi lângă lacul de pe Naboo, doar noi doi. Pe când nu exista război şi nu exista politică. Pe când nu existau intrigi. Doar noi. Tu, eu şi iubirea. Asta-i tot ce ne trebuie. Tu, eu şi iubirea.

în clipa aceea, Anakin nu-şi putea reaminti cum fusese.

— Trebuie să plec, rosti el. Cancelarul aşteaptă.

*

Două Gărzi Roşii purtând uniforme, cu măşti, silenţioase, flancau uşa lojii particulare a Cancelarului din clădirea Operei. Anakin nu trebui să spună un cuvânt – când se apropie, unul dintre păzitori rosti:

— Eşti aşteptat.

Îi deschise uşa.

Loja mică şi rotundă avea doar câteva fotolii şi era situată deasupra numeroaselor fiinţe elegant îmbrăcate care umpleau toate locurile din stal – în seara aceasta de deschidere a stagiunii, se părea că toţi uitaseră că războiul continua. Anakin abia aruncă o privire la imensa sferă de apă tremurătoare ce unduia lin în imponderabilitatea artificială a scenei – nu-l interesa baletul, indiferent dacă

provenea de pe Mon Calamari sau de pe altă planetă.

În semiobscuritate, Palpatine stătea alături de Preşedintele Senatului, Mas Amedda, şi de asistentul său administrativ, Sly Moore. Anakin rămase în partea din spate a lojii.

Dacă aş fi fost spionul care vrea Consiliul să fiu, probabil că ar fi trebuit să mă furişez înapoia lor, ca să pot trage cu urechea.

Un spasm de dezgust îi trecu peste chip – avu grijă să şi-l îndepărteze înainte de a rosti:

— Bună seara, Cancelare. Iertaţi-mi întârzierea.

Palpatine se întoarse spre el şi se lumină la faţă.

— Bună seara, Anakin! Nu-ţi face probleme. Intră, fiule, intră. Îţi mulţumesc pentru raportul despre întrunirea Consiliului de azi-dimineaţă – a fost o lectură foarte interesantă. Dă-mi voie să-ţi spun o veste bună: contrainformaţiile clonelor l-au localizat pe generalul Grievous!

— Minunat! Anakin clătină din cap, întrebându-se dacă Obi-Wan avea să fie stânjenit pentru că fusese întrecut de clone: Nu ne va mai scăpa din nou.

— O să – Moore, notează! – o să cer Consiliului să-ţi atribuie ţie misiunea aceasta, Anakin. Capacităţile tale se irosesc pe Coruscant... tu ar trebui să fii în toiul acţiunii. Poţi participa la întrunirile Consiliului şi prin holoconferinţe.

Anakin se încruntă.

— Mulţumesc, excelenţă, dar Consiliul coordonează atribuirea misiunilor Jedi.

— Sigur că da, sigur că da. Nu trebuie să-i călcăm pe bătături, aşa-i? Sunt tare geloşi pe prerogativele lor politice. Aş avea însă dubii asupra înţelepciunii lor colective dacă ar alege pe altcineva.

— După cum am consemnat în raport, l-au desemnat deja pe Obi-Wan să-l găsească pe Grievous.

Fiindcă pe mine vor să mă ţină aici, unde ar trebui să te spionez.

— Să-l găsească, da. Însă tu eşti omul cel mai bun pentru a-l prinde... deşii, desigur, nu putem avea mereu încredere în Consiliul Jedi că va face lucrurile aşa cum trebuie.

— Încearcă. Eu... cred că încearcă, excelenţă.

— Mai crezi asta? Ia loc. Palpatine se întoarse către ceilalţi doi din lojă: Lăsaţi-ne singuri.

Ei se ridicară şi se retraseră. Anakin trecu pe fotoliul lui Mas Amedda.

Palpatine rămase tăcut mult timp, privind neatent în jos, la ondulările graţioase ale solistului de pe Mon Calamari, şi încruntându-se ca şi cum ar fi fost atât de multe lucruri pe care dorea să le spună, încât nu ştia de unde să înceapă. În cele din urmă, oftă adânc şi se aplecă spre tânăr.

— Anakin, cred că de acum ştii că nu mă pot bizui pe Consiliul Jedi. De aceea te-am numit acolo. Dacă ei încă n-au încercat să te folosească în complotul lor, o vor face în curând.

Precaut, Anakin îşi păstră chipul inexpresiv.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Probabil că percepi ceea ce am ajuns eu să suspectez, continuă Palpatine abătut. Consiliul Jedi îşi doreşte mai mult decât simpla independenţă faţă de autoritatea Senatului. Cred că doreşte să controleze Republica în sine.

— Cancelare...

— Cred că plănuieşte o trădare. Speră să-mi răstoarne guvernul şi să mă înlocuiască cu cineva într-atât de slab, încât trucurile mintale Jedi să-i poată controla orice cuvânt.

— Nu pot să cred că Consiliul...

— Anakin, cercetează-ţi sentimentele. O ştii, nu-i aşa?

Tânărul îşi feri privirea.

— Ştiu că n-au încredere în dumneavoastră...

— Nici în Senat... Nici în Republică... Ba chiar, nici în democraţie. Consiliul Jedi nu este ales. El îşi selectează membrii potrivit propriilor sale reguli – cineva mai puţin generos ar putea spune capricii – şi le oferă autoritate susţinută de putere. Consiliul îi conduce pe Jedi aşa cum

speră să conducă Republica: prin decrete.

— Recunosc...

— Anakin îşi privi mâinile –... credinţa mea în Consiliu a fost... zguduită.

— Cum? Te-au abordat deja? Ţi-au ordonat să faci ceva necinstit? (Încruntătura lui Palpatine se destinse într-un surâs blând şi înţelept, reamintind în mod straniu de Yoda). Vor să mă spionezi, nu-i aşa?

— Eu...

— Nu-i nimic, Anakin. Eu n-am nimic de ascuns.

— Eu... nu ştiu ce să spun...

— Mai ţii minte, zise Palpatine îndepărtându-se de Anakin pentru a se putea lăsa confortabil pe spate în scaun, cum, pe când erai doar un băieţel şi ai venit prima dată pe planeta aceasta, am încercat să te învăţ dedesubturile politicii?

Anakin surâse uşor.

— Îmi amintesc că nu mă prea interesau lecţiile.

— Din câte ţin minte, nu te interesau nici un fel de lecţii. Păcat însă... ar fi trebuit să fii mai atent. Înţelegerea politicii înseamnă înţelegerea naturii fundamentale a fiinţelor înzestrate cu gândire. În clipa de faţă, ar trebui să-ţi aminteşti una dintre primele mele învăţături: toţi cei care câştigă putere se tem să n-o piardă.

— Jedi îşi folosesc puterea pentru a face bine, zise Anakin poate niţel prea apăsat.

— Binele este un punct de vedere, Anakin, iar conceptul Jedi despre bine nu este singurul valid. Să luăm, de exemplu, pe Lorzii întunericului Sithi. Din lecturile mele, am înţeles că Sithii credeau în justiţie şi securitate la fel de mult ca Jedi...

— Jedi cred în justiţie şi pace.

— În vremurile acestea tulburi, este vreo deosebire? întrebă blând Palpatine. Trebuie să fii de acord că Jedi n-au făcut tocmai o treabă strălucitoare pentru a aduce pacea în galaxie. Cine poate spune dacă Sithii nu s-ar fi descurcat

mai bine?

— Acesta este altul dintre acele argumente pe care probabil că n-ar trebui să le aduceţi în faţa Consiliului, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun, replică Anakin cu un surâs neîncrezător.

— Oh, da. Fiindcă Sithii ar reprezenta o ameninţare pentru puterea Ordinului Jedi. Prima lecţie!

Anakin scutură din cap.

— Fiindcă Sithii sunt răi.

— Din perspectiva unui Jedi, încuviinţă Palpatine. Răul este o etichetă pe care toţi o aplicăm acelora care ne ameninţă, nu? Totuşi Sithii şi Jedi sunt similari din aproape toate punctele de vedere, inclusiv în privinţa căutării lor de mai multă putere.

— Jedi caută mai multă cunoaştere, replică Anakin. O cunoaştere mai mare a Forţei...

— Care aduce cu ea mai multă putere, nu?

— Ei bine... da, izbucni Anakin în râs. Trebuia să fi ştiut să nu mă contrazic cu un politician.

— Noi nu ne contrazicem, Anakin, ci doar discutăm. Palpatine se foi, instalându-se mai comod: Poate că adevărata diferenţă dintre Jedi şi Sithi constă doar în orientarea lor – un Jedi câştigă putere prin înţelegere, iar un Sith câştigă înţelegere prin putere. Acesta este adevăratul motiv pentru care Sithii au fost întotdeauna mai puternici ca Jedi. Jedi se tem de partea întunecată atât de mult, încât se separă de aspectul cel mai important al vieţii: pasiunea. Indiferent de modul în care s-ar manifesta ea. Ei nu-şi îngăduie nici măcar să iubească.

Cu excepţia mea, gândi Anakin. Pe de altă parte, eu n-am fost niciodată un Jedi tocmai perfect.

— Sithii nu se tem de partea întunecată. Sithii nu cunosc teama. Ei îmbrăţişează întregul spectru al trăirilor – de la culmile fericirii transcendente, la hăurile urii şi disperării. Fiinţele vii cunosc emoţiile acestea, Anakin. De aceea Sithii sunt mai puternici: ei nu se tem să simtă.

— Sithii se bazează pe dragostea pentru putere, zise Anakin, dar când dragostea dispare ce rămâne?

— Poate că nimic. Poate că foarte multe. Poate că nu dispare niciodată. Cine poate spune?

— Ei gândesc orientat spre interior, numai spre propria lor persoană.

— Şi Jedi nu fac la fel?

— Jedi sunt altruişti – noi anulăm conştiinţa de sine, pentru a ne contopi cu fluxul Forţei. Nouă ne pasă numai de ceilalţi…

Palpatine îi oferi din nou zâmbetul de înţelepciune blândă.

— Cel puţin aşa ai fost învăţat să crezi. Anakin, în răspunsurile tale aud glasul lui Obi-Wan. În realitate, tu ce crezi?

Pe neaşteptate, Anakin găsi baletul mult mai interesant decât chipul Cancelarului.

— Eu… nu mai ştiu.

— Se spune că dacă vreodată cineva ar putea înţelege complet un singur fir de nisip – ar înţelege realmente, cu adevărat, totul despre el atunci, în aceeaşi clipă, ar înţelege pe deplin Universul. Cine poate afirma că un Sith, privind spre interior, vede mai puţin decât un Jedi care priveşte spre exterior?

— Jedi… Jedi sunt buni. Asta-i deosebirea. Nu-mi pasă cine şi ce vede.

— De fapt, vorbi încet Palpatine, Jedi sunt un grup de fiinţe foarte puternice pe care tu îi consideri camarazi. Iar tu eşti loial faţă de prietenii tăi – o ştiu de câtă vreme te ştiu pe tine şi te admir pentru asta. Dar prietenii tăi îţi sunt loiali ţie?

Anakin se încruntă brusc către Cancelar.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Un prieten adevărat ţi-ar cere să faci un lucru rău?

— Nu sunt sigur că-i rău, zise tânărul.

Poate că Obi-Wan spusese adevărul. Era posibil. Poate că

doreau doar să-l prindă pe Sidious. Poate că încercau cu adevărat să-l protejeze pe Palpatine.

Era posibil.

Poate.

— Ţi-au cerut să încalci codul Jedi? Să violezi Constituţia? Să trădezi o prietenie? Să-ţi trădezi propriile tale valori?

— Cancelare…

— Gândeşte, Anakin! Am încercat dintotdeauna să te învăţ să gândeşti – da, da, Jedi nu gândesc, ei ştiu, dar răspunsul acesta perimat nu este îndeajuns de bun, nu în vremurile noastre schimbătoare. Analizează-le motivele. Ţine-ţi mintea limpede de presupuneri. Teama de a nu pierde puterea este o slăbiciune atât pentru Jedi, cât şi pentru Sithi.

Anakin se afundă şi mai mult în scaunul său. Prea multe se petrecuseră într-un răstimp prea scurt. Totul i se amesteca în cap şi nimic nu părea să aibă logică.

Cu excepţia spuselor lui Palpatine.

Acelea păreau prea logice.

— Asta îmi reaminteşte o legendă veche, murmură Palpatine visător. Cunoşti Tragedia lui Darth Plagueis cel înţelept?

Anakin clătină din cap.

— Mă aşteptam… Nu este o poveste pe care Jedi să ţi-o fi spus. Este o legendă Sith, despre un Lord al întunericului care-şi întorsese atât de adânc vederea spre interior, încât ajunsese să înţeleagă, şi să poată stăpâni, viaţa însăşi. Şi – întrucât cele două sunt totuna când sunt văzute îndeajuns de clar – moartea însăşi.

Anakin tresări. Chiar auzea cu adevărat toate lucrurile acelea?

— Putea să ferească pe cineva de moarte?

— Potrivit legendei, răspunse Palpatine, el putea influenţa în mod direct midiclorianele pentru a crea viaţă. Deţinând asemenea cunoştinţe, menţinerea vieţii într-o persoană deja vie ar părea un fleac, nu eşti de acord?

Un univers de posibilităţi înflori în mintea lui Anakin.

— Mai puternic decât moartea...

— Din lecturile mele, partea întunecată pare să fie calea către multe capacităţi pe care unii le-ar considera nenaturale.

Anakin părea că nu-şi poate recăpăta răsuflarea.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu Darth Plagueis?

— La urma urmelor, este o tragedie, nu? După ce a câştigat aceste puteri finale, el nu se mai temea de nimic, decât să nu le piardă... de aceea, Consiliul Jedi l-a şters din memoria colectivă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Pentru a păzi existenţa puterii sale, el şi-a învăţat ucenicul calea spre ea.

— Şi?

— Şi ucenicul l-a ucis în timp ce dormea, zise Palpatine ridicând nepăsător din umeri. Plagueis n-a ştiut niciodată ce se va întâmpla. Asta mi se pare ironia sorţii– el putea salva pe oricine din galaxie... cu excepţia sa.

— Şi ucenicul? Cu el ce s-a întâmplat?

— Ah, ucenicul... A devenit cel mai mare Lord al întunericului pe care l-au cunoscut vreodată Sithii...

— Prin urmare, murmură Anakin, este o tragedie doar pentru Plagueis... fiindcă pentru ucenic legenda are un sfârşit fericit...

— Da, aşa este. Nu am privit lucrurile niciodată din punctul acesta de vedere – seamănă oarecum cu ce discutam mai devreme, nu?

— Şi dacă, zise Anakin încet aproape neîndrăznind să rostească cuvintele, nu-i doar o simplă legendă?

— Poftim?

— Dacă Darth Plagueis a trăit cu adevărat... dacă cineva a avut cu adevărat puterea respectivă?

— Oh, sunt... destul de sigur... că Plagueis a trăit cu adevărat. Iar dacă cineva a avut realmente puterea aceea... ar fi într-adevăr una dintre cele mai puternice fiinţe

din galaxie, ca să nu mai spun că ar fi practic nemuritoare...

— Cum l-aş putea găsi?

— Sunt sigur că nu-ţi pot oferi un răspuns în privinţa asta. Probabil că ţi-ai putea întreba prietenii din Consiliul Jedi... însă, desigur, dacă ei l-ar găsi vreodată, l-ar ucide pe loc. Nu ca pedeapsă pentru vreo crimă, înţelegi asta, nu? Inocenţa este irelevantă pentru Jedi. L-ar ucide pur şi simplu fiindcă este Sith, iar cunoaşterea lui ar muri o dată cu el.

— Eu... trebuie să...

Anakin se trezi că se ridicase pe jumătate din scaun, cu pumnii încleştaţi şi tremurând. Se sili să se relaxeze şi să se aşeze înapoi şi inspiră adânc.

— Deoarece păreţi să ştiţi foarte multe despre asta, aş vrea să-mi spuneţi: ar fi posibil, ar fi măcar posibil, ca eu să învăţ puterea aceasta?

Palpatine strânse din umeri şi-l privi cu zâmbetul de înţelepciune blândă.

— În tot cazul, îi răspunse, este clar că nu de la un Jedi.

*

Pentru mult, mult timp după ce părăsi clădirea Operei, Anakin rămase nemişcat în speederul lui staţionar, cu ochii închişi şi fruntea rezemată pe muchia palmei mâinii mecanice. Speederul se legăna uşor în sus şi în jos sub curenţii de aer proveniţi dinspre traficul din jur, dar el nu simţea nimic. Claxoanele urlau, sporind în intensitate şi apoi reducându-se, când piloţi furioşi virau pe lângă el – nu le auzi.

În cele din urmă, suspină şi ridică fruntea. Introduse un cod privat în comunicatorul speederului. După o clipă, ecranul comunicatorului se aprinse cu imaginea chipului pe jumătate adormit al Padmei.

— Anakin...? îşi frecă ochii şi clipi: Unde eşti? Cât este

ora?

— Padme, nu pot... Se opri şi expiră zgomotos: A apărut ceva şi trebuie să-mi petrec noaptea în Templu.

— Ah... bine, nu-i nimic. O să-mi lipseşti.

— Şi tu o să-mi lipseşti. Înghiţi un nod: Deja îţi duc dorul.

— Mâine vom fi împreună?

— Da. Şi în curând, vom fi pentru tot restul vieţii noastre. Nu va mai trebui niciodată să fim despărţiţi.

Ea încuviinţă somnoros.

— Somn uşor, iubitule.

— Mulţumesc, la fel.

Padme îi suflă o sărutare din palmă, după care ecranul se întunecă.

Anakin porni motorul şi pătrunse expert cu speederul în trafic, îndreptându-se către Templul Jedi, deoarece afirmaţia despre petrecutul nopţii în Templu nu era o minciună.

Minciuna era că avea să doarmă. Că avea măcar să încerce să se odihnească. Cum ar fi putut dormi când, de fiecare dată când închidea ochii, o putea vedea ţipând pe masa de naşteri?

Insulta Consiliului ardea acum mai fierbinte ca oricând—dispunea chiar de un nume, de o istorie, de un loc de unde să pornească... dar cum i-ar fi putut explica Maestrei arhivar de ce trebuia să cerceteze o legendă Sith despre nemurire?

Totuşi poate că la urma urmelor nu avea nevoie de Arhive.

Templul continua să fie cel mai mare nod de energie a Forţei de pe planetă, poate chiar din galaxie, şi era neîndoios locul cel mai bun din galaxie pentru meditaţie intensă şi focalizată. El avea multe lucruri pe care Forţa trebuia să-l înveţe şi dispunea de un răstimp foarte scurt.

Avea să înceapă să se gândească spre interior.

Să se gândească la sine...

VOINŢA FORŢEI

Când camerista ei Motee o trezi, spunându-i că C-3PO o anunţase că un Jedi aştepta s-o vadă, Padme sări din pat, îşi puse un capot şi se grăbi spre living, cu un zâmbet înfiripându-se prin ceţurile somnului ca zorii de afară...

Dar în living o aştepta Obi-Wan.

Maestrul Jedi era cu spatele la ea, cu mâinile încrucişate înapoia corpului, şi se plimba prin încăpere, examinându-i fără interes colecţia de sculpturi rare.

— Obi-Wan, începu ea cu răsuflarea întretăiată, s-a...

Îşi opri iute următoarele cuvinte... întâmplat ceva cu Anakin? Cum i-ar fi explicat de ce vorbele acelea îi ieşiseră primele dintre buze?

— ... s-a îngrijit C-3PO să te trateze cu ceva?

El se întoarse şi încruntătura îi dispăru de pe frunte.

— Doamnă senator, vorbi cu căldură, mă bucur să te revăd. Îmi cer scuze pentru ora matinală şi, da, droidul tău de protocol a fost destul de insistent în a-mi oferi ceva. (încruntătura îi reapăru). Dar, după cum poate bănuieşti, aceasta nu este o vizită de curtoazie. Am venit să discut cu tine despre Anakin.

Anii petrecuţi de Padme în politică o antrenaseră bine – chiar pe când inima îi tresări şi în minte îi răsună ascuţit întrebarea Cât de multe ştie?, chipul îi rămase doar atent şi inexpresiv.

O regulă primară a politicii Republicii: spune cât de mult adevăr poţi. Mai ales unui Jedi.

— Am fost foarte fericită că a fost numit în Consiliu.

— Da. Este poate mai puţin decât merită... deşii mă tem că s-ar putea să fie mai mult decât poate face faţă. A trecut să te vadă?

— De câteva ori, răspunse ea sec. Ceva nu-i în regulă, aşa este?

Obi-Wan înclină capul într-o parte şi umbra unui surâs

trist i se zări prin barbă.

— Ar fi trebuit să fii Jedi.

Ea izbuti să râdă degajat.

— Iar tu n-ar fi trebuit niciodată să intri în politică. Nu eşti foarte priceput în a-ţi ascunde sentimentele. Ce s-a-ntâmplat?

— Este vorba despre Anakin.

Pretinsa veselie dispăru şi Obi-Wan păru că îmbătrâneşte chiar sub ochii Padmei. Arăta foarte obosit şi profund tulburat.

— Pot să iau loc?

— Te rog. Îi făcu semn către canapea şi se aşeză ea însăşi pe marginea acesteia, lângă Jedi: A intrat din nou în necazuri?

— Sper să nu fie aşa ceva. Acum este mai degrabă vorba despre... o chestiune personală. (Se foi stânjenit). Ca reprezentant al Cancelarului, a fost pus într-o poziţie dificilă, dar cred că-i vorba de mai mult decât atât. Ieri am schimbat nişte vorbe... tari şi ne-am despărţit supăraţi.

Inima ei se strânse – el ştia şi venise s-o ia la întrebări – să le distrugă întreaga lor viaţă împreună. Îi era dor de Anakin, totuşi faţa nu-i trădă decât curiozitate politicoasă.

— La ce s-au referit cuvintele acelea? se interesă delicat.

— Mă tem că nu-ţi pot spune, rosti Obi-Wan cu o uşoară încruntătură de scuze. Probleme Jedi... înţelegi...

— Desigur, înclină Padme din cap.

— Atât doar că... ei bine, fusesem niţel îngrijorat pentru el. Speram că poate a stat de vorbă cu tine.

— De ce să fi stat de vorbă cu mine despre... – îi oferi cel mai bun surâs al ei prietenos-dar-sceptic – ... probleme Jedi?

— Doamnă senator... Padme. Te rog... O privi drept în ochi, fără ca pe chipul său să se distingă altceva decât compasiune şi anxietate obosită: Nu sunt orb, Padme. Deşii am încercat să fiu, de dragul lui Anakin. Şi al tău.

— Ce vrei să spui?

— Nici unul dintre voi nu este, de asemenea, priceput în a-şi ascunde sentimentele.

— Obi-Wan...

— Anakin te-a iubit din prima zi când v-aţi întâlnit, în prăvălia aceea oribilă de piese de schimb de pe Tatooine. El nici măcar n-a încercat vreodată să-şi ascundă iubirea, cu toate că nu vorbim despre ea. Ne... prefacem că eu nu am habar. Şi am fost fericit, fiindcă l-a făcut pe el fericit. Tu l-ai făcut fericit, când nimic altceva n-o putea face cu adevărat.

Suspină şi sprâncenele i se apropiară.

— Iar tu, Padme, chiar dacă eşti iscusită la tribuna Senatului, nu-ţi poţi ascunde lumina care-ţi apare în ochi, când cineva măcar îi aminteşte numele.

— Eu... (Sări nesigură în picioare). Nu pot... Obi-Wan, nu mă sili să vorbesc despre asta...

— Nu intenţionez să-ţi fac nici un rău, Padme. Nici măcar să te fac să te simţi stânjenită. Nu mă aflu aici pentru a te interoga şi nu mă interesează detaliile relaţiei voastre.

Ea îi întoarse spatele, mergând, pur şi simplu pentru a nu sta locului, abia dându-şi seama că ieşise pe veranda zugrăvită în culorile zorilor.

— Atunci de ce ai venit?

Obi-Wan o urmă cu respect.

— Anakin se află sub presiuni deosebite. Pentru un bărbat atât de tânăr, poartă povara unor responsabilităţi extraordinare. La vârsta lui, mai avea încă de petrecut câţiva ani ca padawan. El se... schimbă. Rapid. Şi am unele temeri privind această schimbare. Ar fi o... greşeală foarte mare... dacă ar părăsi Ordinul Jedi.

Padme clipi ca şi cum fusese pălmuită.

— Aşa ceva pare... improbabil, nu? Ce se întâmplă cu profeţia în care Jedi îşi pun atâta credinţă? Nu este el Alesul?

— Foarte probabil. Eu însă am examinat cu atenţie profeţia şi ea spune doar că se va naşte un Ales care va aduce echilibru în Forţă. Nicăieri nu se precizează că

trebuie să fie un Jedi.

Ea clipi iarăşi, alungându-şi un val de speranţă disperată care o lăsă fără suflare.

— Deci el nu trebuie să fie...?

— Maestrul meu, Qui-Gon Jinn, credea că era voinţa Forţei ca Anakin să fie instruit ca Jedi... şi noi toţi avem un fel de... cred că i-ai putea spune „predispoziţie” focalizată pe Jedi. La urma urmelor, profeţia este Jedi.

— Dar voinţa Forţei... nu este tocmai ceea ce urmează Jedi?

— Ba da, totuşi trebuie să înţelegi că nici chiar Jedi nu ştiu tot ce se poate şti despre Forţă – aşa ceva nu-i la îndemâna nici unei minţi muritoare. Noi ne referim la voinţa Forţei, la fel cum o persoană care nu ştie de existenţa legii gravitaţiei poate spune că voinţa fluviilor este de a curge spre oceane – metafora aceasta nu face altceva decât să ne descrie ignoranţa. Adevărul simplu – dacă există vreun adevăr care să fie vreodată simplu – este că nu ştim realmente care poate fi voinţa Forţei. Este posibil să n-o ştim niciodată. Depăşeşte în asemenea măsură înţelegerea noastră limitată, încât putem doar să ne predăm înaintea misterului ei.

— Ce legătură are asta cu Anakin? întrebă Padme şi înghiţi un nod, totuşi îşi păstră vocea sub control. Şi cu mine?

— Mă tem că o parte din actuala lui... dificultate... este legată de relaţia voastră.

Dacă ai şti cât de mult, gândi ea.

— Ce vrei să fac?

Obi-Wan plecă ochii.

— Padme, nu-ţi pot spune ce să faci. Pot doar să te rog să te gândeşti la binele lui Anakin. Ştii că voi doi nu puteţi fi niciodată împreună, cât timp el rămâne în Ordin.

Un fior îngheţat şi pustiu se instaură în sufletul femeii.

— Obi-Wan, nu pot vorbi despre asta.

— Perfect. Ţine totuşi minte că Jedi sunt familia lui.

Ordinul conferă structură vieţii lui. Îi dă o direcţie. Ştii bine cât de… nedisciplinat poate să fie.

Şi de aceea este singurul Jedi pe care l-am putut iubi vreodată.

— Da. Da, ştiu.

— Dacă adevărata lui cale îl îndepărtează de Jedi, aşa să fie. Dar, te rog, pentru binele vostru al amândurora, procedează cu băgare de seamă. Ai grijă. Unele decizii nu mai pot fi niciodată inversate.

— Da, rosti ea încet şi continuă cu pasiune: O ştiu prea bine.

Maestrul Jedi încuviinţă ca şi când înţelesese, deşii, desigur, nu înţelesese deloc.

— Toţi o ştim, în zilele astea.

Un piuit slab răsună de sub mantia lui.

— Iartă-mă, spuse bărbatul şi, întorcându-se într-o parte, scoase un comunicator dintr-un buzunar interior. Da…?

Un glas de bărbat se auzi grav şi întretăiat:

— Consiliul este convocat în sesiune specială. A fost localizat generalul Grievous.

— Mulţumesc, Maestre Windu, spuse Obi-Wan. Vin imediat.

Generalul Grievous? Padme îşi simţi ochii arzându-i şi înţepând-o cu lacrimi bruşte. Aveau să-l ia din nou pe Anakin de lângă ea.

Simţi un fâlfâit uşor sub coaste. De lângă noi, se corectă, şi simţi în sufletul ei atâta iubire, teamă, fericire şi sentiment de pierdere ce se învolburau şi se ciocneau reciproc, încât nu cuteză să vorbească. Privi doar, fără să vadă, peste oraşul învăluit în smog, până ce Obi-Wan veni înapoia ei.

— Padme, rosti el încet, blând, aproape cu regret în glas. Nu-i voi spune Consiliului nimic despre asta. Nu-i voi spune absolut nimic, îmi pare foarte rău să te împovărez şi… sper că nu te-am tulburat prea mult. Am fost toţi prieteni de atâta vreme… şi sper că vom rămâne mereu aşa.

— Mulţumesc, Obi-Wan, şopti ea slab.

Nu-l putea privi. Cu coada ochiului îl zări înclinând respectuos din cap, după aceea întorcându-se să plece.

Pentru o clipă Padme nu spuse nimic, dar când paşii lui se îndepărtară, rosti:

— Obi-Wan?

Îl auzi oprindu-se.

— Şi tu îl iubeşti, nu-i aşa?

Când nu-i răspunse, se răsuci să-l privească. Stătea nemişcat, încruntându-se, în mijlocul uriaşului covor galben-închis.

— Da. Îl iubeşti.

El plecă fruntea. Părea foarte singur.

— Te rog, fă tot ce poţi ca să-l ajuţi, îi spuse, apoi plecă.

*

Holoimaginea lui Utapau se rotea în tăcere în centrul sălii Consiliului Jedi. Anakin adusese holoproiectorul din cabinetul Cancelarului şi Obi-Wan se întrebă într-o doară dacă aparatul fusese scanat pentru dispozitive de înregistrare pe care Cancelarul le-ar fi putut introduce în el pentru a le spiona întrunirea, apoi alungă gândul acela. Dintr-un punct de vedere, Anakin era dispozitivul de înregistrare al Cancelarului.

Iar asta este vina noastră, îşi spuse.

Cu excepţia lui Obi-Wan şi Anakin, singurii membri ai Consiliului prezenţi în carne şi oase erau Mace Windu şi Agen Kolar. Consiliul întrunea cvorumul prin holoimaginile lui Ki-Adi-Mundi, aflat în drum spre Mygeeto, Plo Koon de pe Cato Neimoidia, şi Yoda, care se pregătea de asolizare pe Kashyyyk.

— De ce Utapau? întrebă Mace Windu. Un sistem neutru, de importanţă strategică redusă şi practic lipsit de forţă defensivă planetară…

— Poate că tocmai acesta este motivul, propuse Agen

Kolar. Este uşor de cucerit şi, având o societate bazată pe doline, poate ascunde un număr foarte mare de droizi de scanările pe rază mare.

Încruntătura lui Ki-Adi-Mundi îi cută întreaga lungime a frunţii.

— Agenţii noştri de pe Utapau n-au raportat nimic.

— Poate că au fost prinşi sau ucişi, zise Obi-Wan.

Mace Windu se aplecă spre Anakin, cu o grimasă.

— Cum a putut Cancelarul obţine asemenea informaţii fără ca noi să ştim absolut nimic?

— Contrainformaţiile clonelor au interceptat un mesaj parţial într-un pachet diplomatic provenit de la Preşedintele Utapau, răspunse Anakin. Noi am reuşit să-i verificăm autenticitatea abia în ultima oră.

Obi-Wan simţi o încruntătură furişându-i-se pe frunte faţă de felul în care Anakin se referea la Cabinetul Cancelarului ca fiind noi...

— Contrainformaţiile clonelor, rosti Mace apăsat, ne raportează nouă.

— Cu regret, Maestre Windu, dar lucrurile nu mai stau aşa. (Deşii expresia lui Anakin era perfect sobră, lui Obi-Wan i se păru că putea detecta o umbră de satisfacţie în vocea tânărului său prieten). Crezusem că aspectul acesta a fost deja clarificat. Amendamentul constituţional care îi aduce pe Jedi sub controlul Cabinetului Cancelarului include, în chip firesc, şi trupele comandate de Jedi. Palpatine este acum Comandant Suprem al Marii Armate a Republicii.

— Discuţia despre jurisdicţie inutilă este, vorbi imaginea lui Yoda. Pe baza informaţiei, să acţionăm trebuie.

— Cred că toţi suntem de acord în privinţa asta, zise energic Anakin. Să trecem la planificarea operaţională. Cancelarul a solicitat ca eu să dirijez această misiune şi de aceea...

— Consiliul va decide asta, interveni Mace. Nu Cancelarul.

— Periculos Grievous este. Minţi ferme pentru a-l înfrunta trebuie. Maeştri să trimitem trebuie.

Dintre toţi membrii Consiliului, poate că numai Obi-Wan putea percepe umbra de dezamăgire şi rănire care apăru în ochii lui Anakin. Îl înţelegea perfect şi putea fi chiar de acord cu el – plecarea în misiune l-ar fi putut elibera de presiunile cauzate de sarcinile lui pe care le vedea ca fiind conflictuale.

— Ţinând seama de dificultăţile pe care le avem cu resursele actuale, spuse Mace Windu, recomand să trimitem un singur Jedi, pe Maestrul Obi-Wan.

În felul acesta, Mace şi Agen Kolar – care se numărau amândoi printre cei mai de seamă spadasini pe care-i produsese vreodată Ordinul Jedi – aveau să rămână aici, pe Coruscant, în eventualitatea în care Sidious profita cu adevărat de oportunitatea aceasta pentru a acţiona decisiv. Ca să nu mai amintească şi de Anakin, care în sine avea puterea de foc a unei brigăzi întregi.

Obi-Wan încuviinţă. Perfect logic. Toţi aveau să fie de acord.

Mai puţin Anakin. El se aplecă în faţă, cu văpaia urcându-i în obraji.

— N-a avut chiar aşa mult succes ultima dată când la întâlnit pe Grievous!

— Anakin… începu Obi-Wan.

— Fără supărare, Maestre. Pur şi simplu, amintesc un fapt real.

— Ah, nu, nici vorbă de supărare. Ai perfectă dreptate. Acum însă ştiu cum luptă… şi cum fuge. Sunt sigur că-l pot prinde.

— Maestre…

— Iar tu, tânărul meu prieten, ai sarcini aici, pe Coruscant. Sarcini extrem de importante, care necesită întreaga ta atenţie, îi reaminti Obi-Wan. Sunt clar?

Anakin nu răspunse. Se afundă înapoi în fotoliu şi-i întoarse spatele.

— Obi-Wan, alegerea mea este, zise Yoda.

Imaginea lui Ki-Adi-Mundi aprobă din cap.

— De acord. Să trecem la vot.

Mace Windu numără voturile.

— Şase pentru.

Aşteptă, privindu-l pe Anakin.

— Alte comentarii?

Anakin rămase cu privirea aţintită asupra peretelui.

După un moment, Mace strânse din umeri.

— Unanimitate.

*

Senatorul Chi Eekway acceptă un tub de hoi-bulion aqualish de pe tava cu gustări şi răcoritoare oferită de C-3PO.

— Sunt foarte recunoscătoare că am fost invitată aici, spuse ea şi guşile i se legănară în vreme ce-şi înclina capul de culoare albastră într-un gest ce cuprindea livingul Padmei în care se adunaseră senatorii. Bineînţeles, vorbesc strict în numele Sectorului meu, dar pot spune că mulţi senatori devin realmente tulburaţi. Poate nu ştiţi că noii guvernatori sosesc cu regimente întregi de trupe-clone – pe care ei le numesc forţe de securitate. Toţi am început să ne întrebăm dacă aceste regimente au sarcina de a ne proteja de separatişti... ori de a-i proteja pe guvernatori de noi!

Padme ridică ochii de la lectorul de documente din mână.

— Deţin... informaţii demne de încredere... că generalul Grievous a fost localizat şi că Jedi se îndreaptă deja spre locaţia respectivă. S-ar putea ca războiul să se încheie în câteva zile.

— Şi apoi? Bail Organa se apleacă în faţă, cu coatele pe genunchi şi degetele întrepătrunse: Cum îl determinăm pe Palpatine să-şi retragă guvernatorii? Cum îl oprim să amplaseze garnizoane în toate sistemele noastre?

— Nu trebuie să-l silim să facă ceva, zise Padme pe un

ton raţional. Senatul i-a acordat puteri executive doar pe durata stării de urgenţă...

— Totuşi numai Palpatine însuşi deţine autoritatea de a anunţa încheierea stării de urgenţă, replică Bail. Cum îl obligăm să cedeze puterea înapoi Senatului?

Chi Eekway se foi, trăgându-se puţin îndărăt.

— Sunt mulţi care ar dori s-o facă, zise ea. Nu doar poporul meu. Mulţi senatori. Suntem pregătiţi să-l silim să predea puterea.

Padme închise brusc lectorul de documente. Îi privi pe rând pe senatori, cu chip inexpresiv.

— Mai serveşte cineva ceva?

— Doamnă senator Amidala, zise Eekway, mă tem că nu înţelegi...

— Doamnă senator Eekway, mai doriţi hoi-bulion?

— Nu, ajun...

— Perfect, atunci. (Privi la C-3PO). Asta va fi tot. Anunţă-le, te rog, pe Motee şi Elle că sunt libere pentru restul zilei, apoi poţi trece în stand-by.

— Mulţumesc, stăpână, zise C-3PO. Deşii trebuie să spun că aceste conversaţii au fost foarte stimula...

— C-3PO, îl opri Padme pe un ton mai ferm, asta va fi tot.

— Da, stăpână. Desigur, am înţeles.

Droidul se întoarse rigid şi părăsi încăperea.

De îndată ce C-3PO ieşi din raza lor auditivă, Padme flutură lectorul de documente ca pe o armă.

— Pasul acesta este foarte periculos. Nu putem îngădui să se transforme în alt război.

— Este ultimul lucru pe care l-ar dori cineva dintre noi, spuse Bail privind dezaprobator la senatorul Eekway. Alderaan nu are forţe armate... noi nu avem nici măcar un sistem defensiv planetar. Unica noastră opţiune este soluţia politică.

— Care de altfel este şi obiectivul acestei petiţii, zise Mon Mothma punându-şi mâna moale peste a Padmei. Sperăm că o dovadă de solidaritate din interiorul Senatului l-ar

putea opri pe Palpatine să submineze şi mai mult Constituţia – atât şi nimic mai mult. Fiind semnată de două mii de senatori…

— … mai puţin totuşi decât ar trebui pentru a opri majoritatea lui copleşitoare să amendeze Constituţia în orice fel ar dori, îi sfârşi Padme spusele şi cântări în palmă lectorul de documente. Sunt gata să i-o prezint lui Palpatine, dar în acelaşi timp îmi pierd încrederea în disponibilitatea sau chiar abilitatea Senatului de a-l înfrâna. Consider că ar trebui să-i consultăm pe Jedi.

Fiindcă opinez cu adevărat că ei ne pot ajuta sau pur şi simplu pentru că nu-mi pot minţi soţul? N-ar fi putut spune care era adevărul. Spera ca ambele afirmaţii să fie adevărate, cu toate că nu era sigură decât în privinţa ultimei dintre ele.

Bana Breemu îşi examină unghiile lungi şi elegant îngrijite.

— Asta, rosti ea ca din depărtare, ar fi periculos.

Mon Mothma aprobă.

— Nu ştim poziţia adoptată de Jedi în situaţia actuală.

— Nu-i încântă deloc mai mult decât pe noi, replică Padme.

Pometţii înalţi şi arcuiţi ai senatorului Breemu făceau ca privirea pe care i-o aruncă Padmei să pară chiar şi mai îndepărtată şi sceptică.

— Doamnă senator Amidala, pari… remarcabil de bine informată în privinţa Ordinului Jedi.

Padme simţi că se îmbujorează şi nu avu curaj să răspundă.

Giddean Danu clătină din cap, cu îndoiala înscrisă limpede pe chipul lui întunecat.

— Dacă dorim să ne opunem făţiş Cancelarului, avem nevoie de susţinerea Ordinului Jedi. Ne trebuie autoritatea sa morală. Altfel – ce avem?

— Autoritatea morală a Ordinului Jedi, aşa cum este ea, rosti Bana Breemu, a fost irosită din plin în război. Mă tem

că nu i-a mai rămas nimic pentru politică.

— Atunci, un Jedi, propuse Padme. („îngăduiţi-mi cel puţin să-i spun iubirii mele adevărul. Măcar atât. Vă rog”, îi imploră în gând). Există un Jedi – unul în care ştiu cu adevărat că noi toţi ne putem încrede…

Glasul i se stinse în tăcere uluită, când îşi dădu seama că nu vorbea despre Anakin.

Când începuse, fusese vorba numai de el – numai de iubirea ei, de nevoia ei de a fi deschisă cu el, de durerea cu care păstrarea acestui secret îi fulgera inima la fiecare bătaie însă când gândurile ajunseră la încredere, când veni vorba despre cineva în care ştia, cu adevărat şi absolut, că se putea încrede…

Descoperi că vorbea despre Obi-Wan.

Anakin… Ceva i se rupse în suflet. Oh, iubirea mea, ce ne fac ei?

— Răbdare, doamnă senator, rosti Chi Eekway.

Fang Zar îşi desprinse degetele din barba stufoasă şi neregulată şi strânse din umeri.

— Da, nu putem bloca majoritatea covârşitoare a Cancelarului… totuşi îi putem arăta că opoziţia faţă de metodele lui este în permanentă creştere. Poate că acest aspect l-ar putea convinge să-şi modereze tacticile.

Bana Breemu reveni la examinarea manichiurii.

— Când vom prezenta „Petiţia Celor 2 000”, multe s-ar putea schimba.

— Dar se vor schimba în mai bine? întrebă Giddean Danu.

Bail Organa şi Mon Mothma îşi aruncară priviri care făceau aluzie la un secret comun. Bail vorbi încet:

— Mai întâi să vedem ce putem realiza în Senat înainte de a-i implica pe Jedi.

Şi, deoarece, rând pe rând, toţi senatorii fură de acord, Padme putu doar să rămână tăcută. Jelind.

Plângând moartea neaşteptată a unei iluzii.

Anakin… Anakin, te iubesc. Dacă măcar…

Însă acel dacă măcar o ducea spre un loc unde ea nu putea suporta să meargă. În cele din urmă putea doar să revină la gândul despre care se temea că avea să-i răsune în minte pe tot restul vieţii.

Anakin, iartă-mă.

*

Ultimul aerotanc bâzâi, suind rampa în formă de pană ce zdrenţuia cerul a crucişătorului de asalt. Fu urmat de rânduri după rânduri de trupe-clone în uniforme imaculate, grupate în batalioane şi mărşăluind perfect sincronizate.

Stând lângă Obi-Wan pe platforma de asolizare, Anakin le privea îmbarcându-se.

Aproape că nu se putea convinge că nu va pleca şi el.

Problema nu era că ar fi dorit realmente să plece cu Obi-Wan pe Utapau, chiar dacă ar fi însemnat o uşurare să se desprindă din mlaştina politică, care ameninţa să-l sufoce. Dar cum ar fi putut s-o lase pe Padme acum? Nici măcar nu-i mai păsa că nu va fi el acel Jedi care-l va captura pe Grievous, deşii o asemenea faptă i-ar fi adus cu certitudine rangul de Maestru. De fapt, el nu mai era nici sigur că trebuia să fie Maestru.

În orele lungi şi întunecate ale meditaţiei din noaptea trecută – meditaţie care adesea nu se putea deosebi de gândurile negre şi ameninţătoare – Anakin începuse să perceapă un adevăr mai profund în interiorul Forţei: o realitate afundată care pândea ca un sarlacc sub nisipurile luminoase ale instruirii Jedi.

Undeva acolo în adânc exista toată puterea de care putea să aibă nevoie vreodată.

De aceea nu-l durea faptul că nu pleca. Mai degrabă, în mod inexplicabil, îl durea mai mult regretul că Obi-Wan nu rămânea.

în pieptul lui era un vid rece despre care se temea că în scurtă vreme va fi umplut cu păreri de rău şi suferinţe.

Desigur, nu existase absolut nici o şansă ca Obi-Wan să nu plece – el ar fi fost ultimul Jedi din galaxie care să nesocotească un ordin al Consiliului. Nu pentru prima dată, Anakin se pomeni dorindu-şi ca Obi-Wan să fi fost niţel mai asemănător cu Qui-Gon. Cu toate că-l cunoscuse pe Qui-Gon doar câteva zile, mai că-l putea zări, încruntând fruntea când apleca blând capul peste mai scundul său padawan – mai că-i putea auzi baritonul blând instruindu-l pe Obi-Wan: Nu neglija curenţii Forţei vii. A-ţi îndeplini misiunea nu înseamnă întotdeauna a face bine. Preocupă-te să faci bine. Lasă misiunea să-şi vadă singură de grijă.

El însă nu putea spune asta. Deşii absolvise testele cu luni în urmă, pentru Obi-Wan continua să fie ucenic, nu Maestru.

Tot ce putu rosti fu:

— Am un presentiment rău.

Obi-Wan se încruntă, privind o echipă de clone care îi încărca vânătorul stelar alb-albastru în cala-hangar a crucişătorului de asalt.

— Scuză-mă, Anakin… Ai spus ceva?

— Vei avea nevoie de mine în misiunea asta, Maestre.

Şi în acelaşi timp percepu un adevăr neaşteptat – dacă ar fi plecat şi el, dacă, oarecum, ar fi izbutit să uite de Padme pentru nişte zile, dacă, oarecum, ar fi reuşit să fie departe de Palpatine, de Consiliu, de meditaţii, de politică şi de toate cele de pe Coruscant care-l trăgeau într-o parte şi în alta şi-l băgau cu capul la fund, dacă ar fi putut pur şi simplu să plece şi el şi să joace pentru câteva zile piesa Kenobi şi Skywalker, totul ar fi putut să fie în regulă.

Dacă…

— S-ar putea să nu fie nimic altceva decât o vânătoare de banthe sălbatice, zise Obi-Wan. Sarcina ta aici este mult mai importantă, Anakin.

— Ştiu: Sithul. (Cuvântul îi lăsă un gust amar în gură. Manipulările Consiliului duhneau rânced a politică). Atât doar că… – strânse neajutorat din umeri şi-şi feri privirea –

... nu-mi place că pleci astfel, fără mine. Despărţirea echipei nu-i o idee bună. Uită-te şi tu ce s-a întâmplat ultima dată.

— Nu-mi reaminti.

— Vrei să mai petreci nişte luni cu cineva ca Ventress? Sau mai rău?

— Anakin, începu Obi-Wan şi tânărul îi auzi surâsul blând din voce, nu te teme. Am cu mine destule clone pentru a cuceri trei sisteme ca Utapau. Cred că ar trebui să mă pot descurca, chiar şi fără ajutorul tău.

Anakin trebui să-i răspundă la zâmbet.

— Ştii şi tu, întotdeauna există o „prima dată”.

— De fapt, nu ne despărţim. Am mai acţionat de multe ori pe cont propriu – de pildă, când tu ai dus-o pe Padme pe Naboo, iar eu am plecat spre Kamino şi Geonosis.

— Şi uite ce-a ieşit din afacerea aceea?

— De acord, n-a fost un exemplu reuşit, aprobă Obi-Wan şi surâsul i se adumbri către tristeţe. Cu toate acestea, după ani de zile, iată-ne – tot nevătămaţi şi tot prieteni. Ceea ce vreau să spun este că noi acţionăm împreună chiar şi atunci când avem misiuni separate. Ţelul nostru este acelaşi: să punem capăt războiului şi să scăpăm Republica de Sithi. Atâta vreme cât facem parte din aceeaşi tabără, totul se va sfârşi cu bine. Sunt sigur de asta.

— Mă rog... oftă Anakin. Cred că s-ar putea să ai dreptate. La răstimpuri, mai ai dreptate. Ocazional.

Obi-Wan chicoti şi-l bătu pe umăr.

— La revedere, prieten vechi.

— Maestre, stai...

Anakin se răsuci complet spre el. Nu putea să rămână locului şi să-l lase să plece. Nu acum. Trebuia să spună ceva...

Avea senzaţia oribilă că s-ar putea să nu mai aibă altă ocazie.

— Maestre... rosti şovăitor. Ştiu că... te-am dezamăgit în ultimele zile. Am fost arogant. N-am... apreciat aşa cum

trebuie instruirea ta şi, mai rău încă, prietenia ta. Nu caut motive. Frustrările mele legate de Consiliu... ştiu că nimic din toate astea nu sunt vina ta şi-mi cer scuze. Pentru toate. Prietenia ta înseamnă totul pentru mine.

Obi-Wan prinse mâna mecanică a lui Anakin şi cu cealaltă strânse braţul tânărului deasupra contopirii metalului cu carnea.

— Eşti înţelept şi puternic, Anakin. Eşti o mândrie pentru Ordinul Jedi şi ai depăşit cu mult eforturile mele umile de a te instrui.

Anakin simţi cum propriul său surâs devine trist.

— Cu numai o zi în urmă ziceai că puterea singură nu este o sursă de mândrie pentru mine.

— Nu mă refer la puterea ta, Anakin, ci la inima ta. Măreţia din tine este o măreţie a spiritului. Curaj şi generozitate, compasiune şi devotament. Acestea sunt virtuţile tale, zise încet Obi-Wan. Ai făcut lucruri măreţe şi sunt foarte mândru de tine.

Anakin constată că nu mai avea replică.

— Ei bine... Obi-Wan plecă ochii, chicoti şi-i eliberă mâna şi braţul: Cred că l-am auzit pe generalul Grievous strigându-mi numele. La revedere, prieten vechi. Forţa să fie cu tine.

Tot ce-i putu oferi Anakin ca răspuns fu un ecou:

— Forţa să fie cu tine.

Rămase locului, nemişcat şi tăcut, şi-l privi pe Obi-Wan îndepărtându-se. Apoi se întoarse şi, fără grabă, cu capul plecat, porni spre speederul său.

Cancelarul aştepta.

IMPONDERABILITATE ÎN ÎNTUNERIC

Un vânt rece biciuia platforma de asolizare privată a Cancelarului de la clădirea Cabinetului Senatorial. Învăluit în mantie, cu bărbia în piept, Anakin privea durbetonul de

sub tălpile sale. Nu simţea nici frigul, nici vântul. Nu auzea zumzetul navetei private a Cancelarului care se pregătea de asolizare şi nu simţea nici izul fuioarelor de smog cafeniu ce se încolăceau duse de vânt.

Vedea doar chipurile senatorilor care stătuseră pe platforma aceasta pentru a-l aclama pe el – auzea doar exclamaţiile de fericire şi felicitările, când li-l readusese nevătămat pe Cancelarul Suprem. Simţea doar amintirea mândriei învăpăiate de a fi focarul atâtor reporteri HoloNet agitaţi, care doreau să obţină măcar o imagine fugitivă a celui care-l înfrânsese pe contele Dooku.

Cu câte zile în urmă se petrecuseră toate astea? Nu-şi putea aminti. Nu cu multe. Atunci când nu dormi, zilele se contopesc într-o pâclă de oboseală atât de profundă, încât devine o suferinţă fizică. Forţa îl putea menţine vertical, îl putea menţine în mişcare, îi putea menţine funcţionarea proceselor de gândire, dar nu-i putea oferi odihnă. Asta nu însemna însă că Anakin ar fi dorit odihnă. Odihna putea aduce somn.

Şi el nu putea suporta să ştie ce ar fi putut aduce somnul.

îşi aminti că Obi-Wan îi povestise de un poet pe care-l citise cândva – nu-i mai ţinea minte numele şi nici citatul exact, dar era ceva despre faptul că nu există suferinţă mai mare decât să-ţi aminteşti, cu regret amar, o zi când ai fost fericit...

Cum de trecuse aşa iute totul de la atât de bine la atât de rău?

Nici măcar nu-şi putea imagina.

Colb unsuros se învolbură sub repulsoarele navetei, când asoliză pe platformă. Trapa se deschise şi patru dintre gărzile personale ale lui Palpatine lunecară afară, cu mantiile lungi unduindu-se sub briză în vălurele mătăsoase de culoarea sângelui. Se împărţiră în două perechi şi flancară uşile, când Cancelarul apăru alături de silueta înaltă şi masivă a lui Mas Amedda, Preşedintele Senatului. Antenele chagrianului erau aplecate peste Palpatine, pe

când mergeau împreună, părând adânciţi în conversaţie.

Anakin păşi înainte pentru a-i saluta.

— Bună ziua, Cancelare, zise el înclinându-se. Bună ziua, domnule Preşedinte.

Mas Amedda îl privi pe Anakin şi-şi răsfrânse buzele albastre într-un gest care pentru un om ar fi semnalat dispreţul – era un zâmbet chagrian.

— Salutări, stimabile. Dimineaţa te găseşte cu bine?

Ochii lui Anakin îl usturau ca şi cum ar fi fost invadaţi de nisip.

— Foarte bine, domnule Preşedinte, mulţumesc de întrebare.

Amedda reveni spre Palpatine şi surâsul politicos al lui Anakin se preschimbă într-o grimasă de dispreţ. Poate că era prea obosit, dar cumva, privind unduirile tentaculelor craniale ale chagrianului peste pieptul său, se trezi sperând că Obi-Wan nu-l minţise în privinţa lui Sidious. Aproape spera că Mas Amedda era un Sith secret, deoarece ceva din făptura Preşedintelui Senatului era atât de revoltător, încât tânărul se putea imagina cu uşurinţă despicându-i capul în două…

Treptat, Anakin îşi dădu seama că Palpatine îşi lua rămas bun de la Mas Amedda şi trimitea Gărzile Roşii cu el.

Era bine. Nu avea chef de duplicitate. Rămaşi numai ei doi, puteau discuta deschis. O conversaţie directă, cât de scurtă, putea fi exact ceea ce avea nevoie. O conversaţie directă, cât de scurtă, putea să ardă prin ceaţa de jumătăţi de adevăruri şi confuzii subtile pe care Consiliul Jedi i le infiltrase în minte.

— Aşadar, Anakin, rosti Palpatine după ce ceilalţi se îndepărtară, ţi-ai condus prietenul?

Tânărul încuviinţă din cap.

— Dacă nu l-aş urî într-atât pe Grievous, mi-ar părea rău pentru el.

— Da? păru Palpatine vag interesat. Jedi au voie să urască?

— A fost o figură de stil, răspunse Anakin. Nu contează ce anume simt faţă de Grievous. În curând, Obi-Wan îi va lua capul.

— Cu condiţia, zise Palpatine prinzându-i braţul ca să-l conducă spre intrare, desigur, ca nu cumva Consiliul să fi făcut o eroare. Eu continui să cred că Maestrul Kenobi nu este cel mai potrivit Jedi pentru misiunea asta.

Anakin strânse iritat din umeri. De ce oare toţi insistau să discute despre lucruri care lui nu-i făceau plăcere?

— Consiliul a fost foarte… cert… în privinţa deciziei sale.

— Certitudinea este un lucru minunat, fu de acord Cancelarul. Deşii prea adesea se întâmplă ca tocmai aceia care sunt cei mai siguri să se înşele de asemenea şi cel mai profund. Ce va face Consiliul în cazul în care Kenobi se dovedeşte incapabil de a-l doborî pe Grievous fără ajutorul tău?

— Sunt sigur că nu pot spune, excelenţă. Îmi închipui că se va ocupa de problema respectivă dacă şi când va apărea. Jedi învaţă că anticiparea înseamnă distragere.

— Eu nu sunt filosof, Anakin, iar în activitatea mea anticiparea îmi este de multe ori unica speranţă de succes. Trebuie să anticipez gândurile adversarilor mei… şi chiar şi pe ale aliaţilor. Ba chiar… – deschise o mână spre Anakin, zâmbind – … pe ale prietenilor. Este singurul mod în care pot fi pregătit să profit de oportunitate… şi, reciproc, să evit un dezastru.

— Dar dacă un dezastru se petrece prin voinţa Forţei…

— Mă tem că eu nu cred în voinţa Forţei, replică Palpatine cu un zâmbet de scuză. Cred că ceea ce contează este voinţa noastră. Cred că tot ceea ce este bun în civilizaţia noastră a apărut nu prin acţiunea oarbă a unui câmp mistic de energie, ci prin voinţa focalizată a oamenilor, a celor care fac legile şi a războinicilor, a inventatorilor şi inginerilor, care se luptă cu fiecare suflare pentru a modela cultura galactică. Pentru a îmbunătăţi vieţile tuturor.

Ajunseseră în faţa uşii boltite ce ducea în cabinetul lui Palpatine.

— Intră, te rog, Anakin. Oricât de mult m-ar încânta o conversaţie filosofică, nu acesta este motivul pentru care te-am rugat să mă aştepţi. Avem de discutat şi mă tem că s-ar putea să fie nişte probleme foarte serioase.

Anakin îl urmă prin anticamere, până în cabinetul privat al Cancelarului. Rămase respectuos în picioare în faţa biroului acestuia, însă Palpatine îi indică un scaun:

— Te rog, fă-te confortabil. Unele dintre lucrurile acestea vor fi destul de neplăcute pentru tine.

— Totul este, în ultima vreme, murmură Anakin aşezându-se.

Palpatine nu păru să-l audă.

— Este vorba de Maestrul Kenobi. Prietenii pe care-i am în rândul senatorilor au auzit unele… zvonuri… neliniştitoare despre el. Mulţi din Senat consideră că n-ar fi potrivit pentru această misiune.

— Vorbiţi serios? se încruntă Anakin.

— Din păcate, da. Este o situaţie… complicată. Se pare că în Senat există persoane care regretă că mi-au atribuit puteri pentru cazuri de urgenţă.

— Excelenţă, nemulţumiţi şi cârcotaşi au existat şi dinainte de Geonosis. De ce ar trebui să fie acum un motiv de îngrijorare? Şi în ce fel îl afectează asta pe Obi-Wan?

— Ajung şi acolo. Palpatine inspiră adânc şi-şi roti fotoliul astfel încât putea să privească prin fereastra de oţel transparent blindat spre oraşul care se întindea cât vedeai cu ochii: Diferenţa este că, acum, unii dintre aceşti senatori – ba chiar un număr considerabil – par să fi renunţat la democraţie. Incapabili să-şi atingă ţelurile în Senat, ei se organizează într-o cabală, pregătindu-se să mă înlăture prin… alte mijloace.

— Este vorba despre trădare?

Anakin avea îndeajuns de multă disciplină Jedi pentru a-şi alunga amintirea faptului că el însuşi folosise cuvântul

acela cu Obi-Wan.

— Mă tem că da. Umblă vorba că liderii acestui grup ar fi putut cădea victime... puterilor de convingere... ale Consiliului Jedi şi că sunt pe cale să se alăture complotului său împotriva Republicii.

— Excelenţă, eu...

— Anakin clătină din cap. Pur şi simplu, mi se pare... ridicol.

— Şi s-ar putea să ai perfectă dreptate. Nu uita că toate acestea nu sunt decât zvonuri. Pe deplin neconfirmate. Bârfele din Senat sunt rareori adevărate, dar dacă aceasta este adevărată... trebuie să fim pregătiţi, Anakin. Eu am încă destui prieteni în Senat care să adulmece ce pregăteşte această cabală neloială. Şi am o idee cât se poate de bună despre identitatea acelor lideri... de fapt, ultima mea întâlnire de pe agenda de azi este cu o delegaţie ce reprezintă cabala. Aş dori să participi şi tu la întâlnirea aceea.

— Eu? (Nu putea fi lăsat de nimeni în pace pentru o zi? Nici măcar pentru câteva ore?) De ce?

— Mă bizui pe percepţiile tale Jedi, Anakin. Pe capacitatea ta de a citi intenţiile rele. Nu am nici o îndoială că aceşti senatori vor pune o mască de virtute peste complotul lor, dar cu ajutorul tău vom sfâşia vălul acela şi vom descoperi adevărul.

Anakin suspină şi-şi frecă ochii care-l înţepau. Cum să nu-l fi ajutat pe Palpatine?

— Sunt gata să încerc, excelenţă.

— Nu vom încerca, Anakin, ci o vom face. La urma urmelor, ei nu sunt decât nişte senatori. Cei mai mulţi dintre ei nu şi-ar putea ascunde gândurile nici măcar de un vierme-orb fără minte, cu atât mai puţin de cel mai puternic Jedi din galaxie.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi împreună vârfurile degetelor, gânditor.

— Pe de altă parte, Consiliul Jedi este cu totul altceva. O

societate secretă formată din fiinţe antidemocratice care deţin o putere imensă, atât individual, cât şi colectiv – cum aş putea urmări labirintul intrigilor lor? De aceea te-am introdus în Consiliu. Dacă zvonurile acestea sunt adevărate, s-ar putea ca tu să fii ultima speranţă a democraţiei.

Anakin lăsă din nou bărbia să-i coboare în piept şi pleoapele să i se apropie. Se părea că el era întotdeauna ultima speranţă a cuiva.

De ce toţi, întotdeauna, trebuiau să transforme problemele lor în problemele lui? De ce nu-L puteau lăsa în pace?

Cum putea să se ocupe de toate astea, când Padme putea să moară?

Rămânând cu ochii închişi, rosti încet:

— Tot nu mi-aţi spus ce legătură are asta cu Obi-Wan.

— Ah, da… ei bine, asta-i partea dificilă. Partea cu adevărat dificilă. Se pare că Maestrul Kenobi ţine legătura cu un senator despre care se ştie că se numără printre liderii cabalei. O legătură care pare foarte strânsă. Se mai zvoneşte că a fost văzut părăsind reşedinţa senatorului chiar azi-dimineaţă, la o oră… nepotrivită.

— Despre cine-i vorba? Anakin deschise ochii şi se aplecă înainte. Cine este senatorul acela? Haideţi să-l luăm la întrebări.

— Îmi pare rău, Anakin, însă senatorul cu pricina este, de fapt, o femeie. Ba chiar una pe care o ştii destul de bine.

— Vreţi… (Nu auzise bine. Nu se putea!) Vreţi să spuneţi…

Anakin se înecă fără a-i putea pronunţa numele.

Palpatine îl privi cu simpatie îndurerată.

— Mă tem că da.

Tânărul tuşi şi-şi recăpătă glasul.

— Este imposibil! Aş fi ştiut… ea nu… ea n-ar putea…

— Uneori, vorbi Palpatine cu tristeţe, cei mai apropiaţi sunt cei care nu pot vedea.

Anakin se lăsă pe spate, ameţit. Simţea ca şi cum ar fi

fost lovit în piept de un gamorrean. De un rancor. Urechile îi ţiuiau şi camera se rotea în jurul lui.

— Aş fi ştiut, repetă el ca amorţit. Aş fi ştiut…

— Nu pune nimic la suflet, zise Palpatine. S-ar putea să fie simple bârfe. Totul s-ar putea să nu fie decât o născocire a imaginaţiei mele încinse… după atâţia ani de război, mă trezesc cercetând orice umbră care poate ascunde un duşman. De aceea am nevoie de tine, Anakin – tu trebuie să afli adevărul. Şi, în felul acesta, să-mi destind mintea.

Un tăciune îndepărtat mocnea sub coşul pieptului tânărului, atât de slab, încât parcă nici n-ar fi existat, totuşi chiar şi simpla urmă a focului acela îi dădu tăria să sară în picioare.

— O pot face, spuse el.

Flacăra crescu mai puternică. Mai fierbinte. Oboseala amorţitoare care-i îngreunase membrele începu să se risipească.

— Bravo, Anakin! Ştiam că mă pot bizui pe tine.

— Întotdeauna, excelenţă. Întotdeauna.

Se întoarse să plece. Se va duce la ea. O va vedea. Va afla adevărul. O va face acum. Chiar acum. În miezul zilei. Nu conta cine l-ar fi putut zări.

Aici era vorba de sarcini de serviciu.

— Ştiu cine sunt prietenii mei, rosti el şi ieşi.

*

Se mişcă prin apartamentul Padmei ca o umbră, ca o fantomă la banchet. Nu atinse nimic. Privi totul.

Simţea că până atunci nu văzuse nimic, niciodată.

Cum de-i putuse ea face una ca asta?

Uneori cei mai apropiaţi sunt cei care nu pot vedea.

Cum putuse ea?

Cum putuse el. În Forţă, întregul apartament duhnea a Obi-Wan.

Degetul lui urmări spătarul curb al canapelei Padmei.

Aici. Obi-Wan stătuse aici.

Anakin ocoli canapeaua şi se aşeză în acelaşi loc. Mâna îi coborî în chip firesc pe locul de lângă el... şi acolo simţi un ecou al Padmei.

Niţel cam aproape pentru o conversaţie obişnuită, şopti dragonul.

Teama aceasta era diferită. Chiar mai rece. Chiar mai hâdă.

Teama că Palpatine ar putea avea dreptate...

Aerul din apartament continua să zumzăie de discordie şi griji, şi se simţeau izuri de mirodenii oxidate şi alge de mare fierte – hoi-bulion, asta era. În ultimele ore, cineva băuse hoi-bulion în încăperea asta.

Padme detesta hoi-bulion. Iar Obi-Wan era alergic la hoi-bulion – odată, într-o misiune diplomatică pe Ando, reacţia lui violentă faţă de un toast ceremonial fusese cât pe aici să dea naştere unui incident inter-sisteme.

Prin urmare, Padme primise şi alţi musafiri.

Dintr-un buzunar al centurii multifuncţionale, Anakin scoase un foliplast cu lista senatorilor suspectaţi de Palpatine. O scană, căutând numele celor pe care-i cunoştea îndeajuns de bine pentru a putea identifica în Forţă ecourile prezenţei lor aici. De mulţi nu auzise niciodată – la urma urmelor erau mii de senatori. Însă pe aceia pe care-i cunoştea după reputaţie erau crema Senatului: indivizi ca Terr Taneel, Fang Zar, Bail Organa, Garm Bel Iblis...

Începu să se gândească la faptul că Palpatine îşi imagina pur şi simplu fel de fel de conspiraţii. Despre persoanele acelea se ştia că erau incoruptibile.

Se încruntă spre foliplast. Era posibil...

Un senator putea să-şi construiască grijuliu o reputaţie, apărând în faţa galaxiei ca fiind onest, integru şi onorabil, pentru ca în acelaşi timp să ţină atât de secret adevărul putred despre sine, încât nimeni n-ar fi perceput răul din el, decât după ce ar fi avut deja atât de multă putere, încât ar

fi fost prea târziu ca să-l mai oprească...

Era posibil.

Dar aşa mulţi? Se putea ca ei toţi să fi putut face asta?

Ar fi putut şi Padme?

Suspiciunea i se furişă înapoi în minte şi se condensă într-un nor atât de dens, încât nu simţi apropierea femeii decât după ce intrase deja în încăpere.

— Anakin? Ce cauţi aici? Este abia mijlocul după-amiezii...

Ridică ochii şi o zări sub arcada de intrare, cu toată splendoarea însemnelor senatoriale: mantie burgund cu falduri grele şi o coafură ce aducea cu inelul hiperpropulsie al unui vânător stelar. În locul surâsului, în locul luminii de soare din ochii ei, în locul veseliei de zurgălăi cu care-l întâmpinase întotdeauna, faţa îi era ca inexpresivă: nemişcată şi atentă.

Anakin îi numea expresia aceea „Privirea de Politician” şi o detesta.

— Te aşteptam, îi răspunse uşor nesigur. Ce faci tu aici în mijlocul după-amiezii?

— Am o întâlnire foarte importantă peste două ore, replică ea rigid. Azi-dimineaţă am lăsat aici un lector de documente...

— Întâlnirea aceea... este cu Cancelarul! (Glasul lui se auzi încet şi aspru). Este ultima lui întâlnire a după-amiezei!

— D-da, da, aşa este. Padme se încruntă şi clipi repede: Anakin, ce...

— Şi eu trebuie să fiu acolo. Plie foliplastul şi-l îndesă înapoi în centura multifuncţională: încep s-o aştept cu nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia porni spre el, întinzând mâna. Anakin se ridică, clătinându-se.

— Obi-Wan a fost pe-aici, nu?

— A venit azi dimineaţă. (Padme se opri şi braţul îi coborî încet pe lângă trup). De ce?

— Despre ce aţi discutat?

— Anakin, de ce te comporţi aşa?

Un singur pas lung îl aduse lângă ea. O domina prin înălţime. Pentru o secundă nesfârşită Padme păru foarte micuţă, insignifiantă, aproape ca un gândăcel pe care îl putea strivi sub talpă, continuându-şi mersul.

— Despre ce aţi discutat?

Ea îl privi fix şi pe chip i se citi numai îngrijorare, peste care creştea o umbră de rănire.

— Despre tine.

— Ce anume despre mine?

— Era îngrijorat în privinţa ta, Anakin. Spunea că eşti supus unui stres foarte mare.

— Şi el nu este?

— După modul în care te comporţi de când ai revenit…

— Nu eu sunt cel care se comportă anormal. Nu eu sunt cel care se preface! Nu eu sunt cel care intră aici dimineaţa pe furiş!

— Nu, surâse Padme şi ridică mâna punându-şi palma în lungul maxilarului lui. De obicei dimineaţa tu ieşi pe furiş.

Atingerea îi descleştă inima.

Căzu pe jumătate într-un fotoliu şi-şi apăsă muchia palmei organice peste ochi.

După ce îşi putu depăşi stinghereala îndeajuns ca să vorbească, rosti încet:

— Iartă-mă, Padme. Iartă-mă. Ştiu c-am fost… dificil. Atât doar… atât doar că mă simt ca în imponderabilitate. În imponderabilitate şi în întuneric. Nu ştiu în ce direcţie este „sus”. Nu ştiu unde voi fi când voi ateriza. Sau când mă voi prăbuşi.

Se încruntă îndărătul degetelor, strângând şi mai tare din ochi, ca să se asigure că nu i se prelingea nici o lacrimă.

— Cred c-o să fie o prăbuşire.

Ea se aşeză pe braţul lat şi curb al fotoliului şi-l cuprinse după umeri cu mâna ei subţirică.

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? Ai fost întotdeauna atât

de sigur pe tine. Ce s-a schimbat?

— Nimic, zise Anakin. Totul. Nu ştiu. Totul este atât de dat peste cap, încât nici măcar nu-ţi pot spune. Consiliul nu are încredere în mine, iar Palpatine nu are încredere în Consiliu. Ei complotează unul împotriva celuilalt şi ambele părţi mă presează pe mine, şi...

— Cu certitudine, asta nu poate să fie decât în imaginaţia ta. Consiliul Jedi este temelia Republicii.

— Temelia Republicii este democraţia, Padme... ceva ce Consiliului nu-i place prea mult când voturile nu merg în direcţia sa. Toţi cei care câştigă putere se tem să n-o piardă – n-ar trebui să uiţi asta. Ridică ochii la ea: Tu şi prietenii tăi din Senat.

Ea îi acceptă vorbele fără să clipească.

— Dar Obi-Wan face parte din Consiliu. El nu ar participa niciodată în ceva care să fie cât de puţin ilegal...

— Aşa crezi?

Pentru că nu este oficială, Anakin. Ar trebui să poţi înţelege motivul.

Îşi alungă amintirea.

— Nu contează. Obi-Wan se află în drum către Utapau.

— Atunci despre ce-i vorba de fapt?

— Nu ştiu, răspunse el neajutorat. Nu mai ştiu nimic. Tot ce ştiu este că nu sunt acel Jedi care ar trebui să fiu. Nu sunt bărbatul care ar trebui să fiu.

— Tu eşti bărbatul pentru mine, rosti Padme aplecându-se să-l sărute pe obraz, însă Anakin se feri.

— Nu înţelegi. Nimeni nu înţelege. Sunt unul dintre cei mai puternici Jedi în viaţă, totuşi nu-i suficient. Nu va fi niciodată suficient, nu va fi suficient până ce...

Glasul i se stinse şi privirea i se pierdu în depărtare, iar memoria îi arse cu imaginile mesei extraterestre de naştere, a sângelui şi ţipetelor.

— Până ce, iubirea mea?

— Până ce te pot salva, murmură el.

— Să mă salvezi?

— De coşmarurile mele.

Ea surâse trist.

— Asta te tulbură?

— Nu te voi pierde, Padme. Nu pot. Se apleacă şi se răsuci pentru a-i prinde palmele, micuţe, moi şi amăgitor de puternice şi mai mult decât preţioase, între palmele sale: încă învăţ, Padme – am descoperit o cheie spre adevăruri mai profunde decât m-ar putea învăţa vreodată Jedi. Voi deveni atât de puternic, încât te voi păstra în siguranţă. Pentru totdeauna. O voi face.

— Tu nu ai nevoie de mai multă putere, Anakin. Îşi desprinse cu blândeţe o mână şi o folosi pentru a-l apropia pe bărbat: Cred că mă poţi salva de orice, doar aşa cum eşti.

Îl trase către ea şi buzele li se întâlniră, iar Anakin se lăsă în voia sărutării şi, cât timp dură, o crezu de asemenea.

*

Un linţoliu de amurg coborâse peste Oraşul Galactic.

Anakin stătea într-o poziţie pe care soldaţii-clone ar fi numit-o „pe loc repaus” – cu picioarele depărtate, bine echilibrat, tălpile paralele şi mâinile încrucişate la spate. Se afla cu un pas înapoia şi în stânga lui Palpatine – Cancelarul era aşezat îndărătul biroului său lat din micul cabinet privat, care reprezenta o anexă a cabinetului mare, public.

De cealaltă parte a biroului se afla delegaţia Senatului.

După cum îl priviseră când intraseră în cabinet – după felul în care ochii lor, chiar şi acum, ţâşneau spre ai lui, apoi se îndepărtau înainte ca el să le fi putut răspunde pe deplin privirii – după cum nici unul dintre ei, nici chiar Padme, nu cuteza să întrebe de ce Cancelarul Suprem era însoţit de un Jedi în decursul unei întâlniri care ar fi trebuit să fie privată… i se părea că ghiciseră deja motivul pentru care se găsea acolo.

Le era pur şi simplu teamă să întrebe.

Acum nu puteau fi siguri de care parte se afla Ordinul Jedi. Certă era doar partea de care se afla Anakin…

Asistându-l respectuos pe Cancelarul Suprem Palpatine.

Anakin îi studie pe senatori.

Fang Zar: chip ridat de cutele râsetelor vechi, îmbrăcat în veşminte atât de simple, încât păreau ţesute în casă, cu smocul neascultător de păr prins strâns în coadă şi un smoc şi mai neascultător de barbă care se lăbărţa necontrolat în jurul maxilarului. Avea un mod de vorbire blând, aproape simplist, care te putea determina uşor să uiţi că era una dintre cele mai agere minţi politice din Senat. De asemenea, era un prieten atât de apropiat al lui Garm Bel Iblis, încât era ca şi cum puternicul senator corellian ar fi fost prezent în persoană.

Anakin îl privise cu atenţie pe durata întâlnirii. Fang Zar avea ceva în minte, asta era sigur – ceva ce nu părea doritor să spună.

Nee Alavar şi Male Dee nu puteau fi consideraţi ameninţări – cei doi stăteau împreună – poate că aveau nevoie unul de celălalt pentru susţinere morală – şi nici unul nu rosti absolut nimic. După aceea, desigur, Padme…

Strălucind în veşmintele şi însemnele senatoriale, cu perfecţiunea pictată a chipului luminoasă ca toţi cei patru sateliţi naturali ai Coruscantului laolaltă, cu nici măcar un fir de păr nelalocul lui în coafura complicată…

Vorbind cu Glasul de Politician şi afişând Privirea de Politician…

Padme fu cea care vorbi şi Anakin avu bănuiala neplăcută că totul fusese ideea ei.

— Nu încercăm să îţi anulăm legitimitatea conducerii, spunea ea. De aceea suntem aici. Dacă am fi încercat să organizăm o opoziţie – dacă am fi căutat să ne impunem rugăminţile ca pe nişte somaţii în nici un caz nu le-am fi prezentat în felul acesta în faţa dumitale. Cancelare, petiţia a fost semnată de două mii de senatori. Noi te rugăm doar să îţi instruieşti guvernatorii să nu mai intervină în

problemele legale ale Senatului şi să demarezi convorbiri de pace cu separatiştii. Noi dorim doar să punem capăt războiului şi să aducem pace şi stabilitate pe planetele noastre. Cu certitudine, poţi înţelege asta.

— Înţeleg foarte multe lucruri, zise Palpatine.

— Acest sistem de guvernatori pe care l-ai creat este extrem de neliniştitor – se pare că impui control militar până şi asupra sistemelor loialiste.

— Ţi-am observat rezervele, doamnă senator Amidala. Te asigur că rolul guvernatorilor Republicii este doar de a spori securitatea sistemelor voastre, coordonând forţele defensive planetare, asigurând că sistemele vecine se angrenează în unităţi cooperante şi accelerând intrarea în funcţiune a facilităţilor de producţie care să slujească efortul de război. Asta-i tot. Ei nu vor concura în nici un fel cu îndatoririle şi prerogativele – cu puterea – Senatului.

Ceva din accentuarea ciudată pe care o pusese pe cuvântul putere îl făcu pe Anakin să creadă că Palpatine vorbea mai degrabă în beneficiul lui decât al Padmei.

Toţi cei care câştigă putere se tem să n-o piardă

— Să înţeleg atunci, zise Padme, că nu vor mai exista alte amendamente ale Constituţiei?

— Dragă doamnă senator, ce legătură are Constituţia cu asta? Credeam că vorbim despre încheierea războiului. După ce separatiştii vor fi învinşi, vom putea relua discuţiile legate de Constituţie. Trebuie să-ţi reamintesc că puterile extraordinare ce au fost conferite Cabinetului meu de către Senat sunt valabile numai pe durata stării de urgenţă! După încheierea războiului, ele se sfârşesc în mod automat.

— Şi guvernatorii Cancelarului? Se vor „sfârşi" şi ei?

— Doamna mea, ei nu sunt guvernatorii mei, ci ai Republicii, răspunse Palpatine imperturbabil. Soarta poziţiilor lor va fi în mâinile Senatului, acolo unde îi este locul.

Padme nu păru liniştită.

— Şi convorbirile de pace? Vei oferi o încetare a focului?

Ai încercat măcar o încheiere pe cale diplomatică a războiului?

— Trebuie să aveţi încredere în mine că voi face ceea ce este bine, zise Palpatine. La urma urmelor, de aceea mă aflu aici.

Fang Zar interveni:

— Dar în mod cert…

— Am spus că voi face ceea ce este bine, zise Palpatine şi un ton tăios îi înăspri glasul. Se ridică, îndreptându-şi statura înaltă, după care înclină capul cu un aer de finalitate: Iar asta ar trebui să fie îndeajuns pentru… comitetul vostru.

Tonul lui spunea: Să nu vă prindeţi în uşă la ieşire.

Gura Padmei se strânse într-o linie subţire şi îndârjită.

— În numele Delegaţiei celor 2 000, preciză ea cu formalitate rigidă, îţi mulţumesc, Cancelare.

— Şi eu îţi mulţumesc, senator Amidala, ca şi prietenilor dumitale…

— Palpatine ridică lectorul de documente ce conţinea petiţia – … pentru că mi-aţi adus-o la cunoştinţă.

Senatorii se întoarseră şovăielnic şi începură să iasă pe rând. Padme se opri, doar pentru o secundă, pentru a întâlni ochii lui Anakin cu o privire la fel de limpede ca o palmă peste gură.

El rămase inexpresiv. Întrucât, în cele din urmă, indiferent cât de mult ar fi dorit, indiferent cât de mult l-ar fi durut… pur şi simplu nu se putea convinge că era de partea ei.

REVELAŢIE

În construirea unei curse eficiente pentru Jedi – spre deosebire de cursele care nu duc la nimic mai mult decât o notă de subsol stânjenitor de scurtă în Arhivele Templului – există câteva caracteristici de design ce trebuie incluse pentru rezultate optime.

Prima caracteristică este o momeală irezistibilă. Un general care comandă o naţiune scoasă în afara legii, responsabil în mod personal pentru miliarde de morţi în toată galaxia, este ideal.

A doua caracteristică este o locaţie îndepărtată, aproape inaccesibilă, care să fie uşor de cucerit şi uşor de fortificat, cu un câmp de acţiune foarte limitat. În mod ideal, ea ar trebui să aparţină altcuiva, preferabil unui inamic – locaţiile utilizate drept curse pentru Jedi nu supravieţuiesc niciodată intacte operaţiunii şi multe nu supravieţuiesc deloc. O alegere excelentă ar fi o planetă pustie şi pauperă din Inelul Exterior, cu băştinaşi nerăzboinici, ale cărei cinci oraşe sunt construite într-un pâlc de doline pe un platou vast şi arid. Un oraş localizat într-o dolină este practic un recipient gigantic – după ce un Jedi pătrunde în el, nu trebuie decât să închizi capacul.

A treia caracteristică, deoarece întotdeauna este o idee bună să rămâi cât mai departe atunci când plănuieşti moartea unui Jedi – ideal ar fi să te găseşti în partea opusă a galaxiei – este un mandatar demn de încredere care să se ocupe de crima propriu-zisă. Un mandatar demn de încredere ar fi, de exemplu, cel mai prolific ucigaş de Jedi în viaţă, susţinut de o echipă de droizi de luptă avansaţi, proiectaţi, construiţi şi înarmaţi specific pentru luptele cu Jedi. A-l face pe mandatar şi momeală în acelaşi timp este o tuşă remarcabil de elegantă, dacă poate fi realizată, fiindcă asigură că Jedi se va plasa în mod voluntar în contactul cu

ucigaşul de Jedi – şi va continua s-o facă chiar şi după ce-şi dă seama de dimensiunile cursei, dintr-o combinaţie de devotament faţă de misiune şi aroganţă nu complet nejustificată.

A patra caracteristică a unei curse eficiente pentru Jedi este o forţă copleşitoare de trupe de luptă care sunt dispuse să ardă întreaga planetă, inclusiv pe ele înseşi dacă va fi necesar, pentru a se asigura că Jedi respectiv nu scapă.

Un exemplu clasic al cursei ideale pentru Jedi este cea care îl aştepta la Utapau pe Obi-Wan Kenobi.

*

În vreme ce cobora în spirală cu vânătorul său stelar, îndreptându-se către platforma de asolizare care ieşea din peretele de gresie vertical al celui mai mare oraş-dolină de pe Utapau, Obi-Wan trecu în revistă ce ştia despre planetă şi locuitorii ei.

Nu mare lucru.

În ciuda aspectului exterior, Utapau nu era de fapt o planetă-deşert în adevăratul sens al cuvântului – exista destulă apă, într-un ocean subteran care cuprindea întregul glob. Acţiunea erozivă a oceanului din adâncuri îi subminase zone vaste din suprafaţă şi cutremurele frecvente le colapsa pe acestea în doline îndeajuns de mari pentru a adăposti un distrugător spaţial de clasa Victory, în care civilizaţia putea înflori ferită de hipervânturile ce brăzdau nemilos suprafaţa. Planeta nu avea o tehnologie de vârf şi se baza pe energia eoliană – comerţul interstelar limitat începuse cu numai câteva decenii în urmă, când companiile de exploatare minieră subacvatică descoperiseră că apele planetei-ocean erau bogate în elemente rare dizolvate. Obi-Wan mai ştia că băştinaşii erau umanoizi, împărţiţi în două specii distincte: înalţii, maiestuoşii şi lenţii utapauni, porecliţi „Moşnegii” pentru

longevitatea lor uluitoare, şi scunzii utai, porecliţi „Scurţii”, atât pentru statură, cât şi pentru vieţile lor reduse ca lungime, dar clocotind de energie.

Şi mai ştia că Grievous era acolo.

Nu putea să precizeze în ce fel o ştia – din câte îşi dădea seama, convingerea lui nu avea nici o legătură cu Forţa, însă, la câteva secunde după revenirea Vigilenţei în spaţiul real, fusese sigur de lucrul acesta. Într-un fel sau altul, era locul în care vânătoarea generalului Grievous avea să se apropie de sfârşit.

O simţea în toate oscioarele lui: Utapau era o planetă pentru deznodăminte.

Avea să meargă singur – comandantul Cody şi trei batalioane de soldaţi aşteptau în vehicule de desfăşurare rapidă – navete de desant din clasa Jadthru şi LAAT/i – imediat dincolo de linia orizontului. Planul lui Obi-Wan era să localizeze poziţia lui Grievous şi apoi să-l distragă pe generalul biodroid până ce clonele puteau ataca – el urma să fie o forţă de diversiune alcătuită dintr-un singur om, care trebuia să atragă atenţia miilor sau zecilor de mii de droizi de luptă către el şi Grievous, pentru a acoperi apropierea clonelor. Două batalioane aveau să atace cu efectiv complet, păstrându-l pe al treilea în rezervă, atât pentru a asigura întăriri, cât şi pentru a acoperi posibilele rute de fugă.

— Îi pot distrage destul timp, îi spusese Obi-Wan lui Cody pe puntea de navigaţie a Vigilenţei. Atât doar să nu dureze prea mult.

— Haide, şefu’, replicase Cody zâmbind cu chipul lui Jango Fett, te-am lăsat eu vreodată la greu?

— Păi... făcuse Obi-Wan cu un surâs scurt, aş începe cu Cato Neimoidia...

— Atunci a fost vina lui Anakin. El a întârziat...

— Da? Şi pe cine vei da vina de data asta! chicotise Maestrul Jedi suind în cabina vânătorului stelar şi fixându-şi centurile de siguranţă. Perfect, atunci. O să-ncerc să nu-i

distrug pe toţi droizii înainte ca tu să ajungi acolo.

— Mă bizui pe tine, şefu'. Să nu mă laşi.

— Am făcut-o vreodată?

— Păi... replicase Cody cu un rânjet larg, a fost într-adevăr Cato Neimoidia...

Vânătorul lui Obi-Wan se cabră prin şerpi de turbulenţă – marginea dolinei recepta destule dintre hipervânturile de deasupra ei pentru ca primele câteva niveluri ale oraşului să se afle într-un uragan semipermanent. Pale rotitoare de turbine eoliene se ridicau de pe flancurile dolinei pe trepiede generatoare atât de scrijelite de vânturile feroce încât păreau ele însele turnate din gresie lichidă. Se luptă cu comenzile vânătorului şi coborî aparatul nivel după nivel, până ce vântul deveni doar o simplă vijelie – chiar şi după ce ajunsese la platforma de asolizare din adâncul dolinei, R4-G9 trebui să extindă ghearele de andocare ale navetei pentru a o împiedica să fie suflată şi aruncată de pe platformă.

O cupolă nervurată semitransparentă se extinse şi acoperi platforma de asolizare – după ce se etanşă în jurul lui, urletul vânturilor dispăru şi Obi-Wan deschise cabina.

Un grup de utai se repezea deja spre vânătorul stelar, care era de altfel singurul de pe platformă – purta o mulţime de instrumente şi târa echipamente, iar Obi-Wan bănui că era un personal de întreţinere. Înapoia lor glisa forma maiestuoasă a unui utapaun în mantie stacojiu-închis groasă şi lungă până la pardoseală, cu un guler-rever atât de înalt, încât îi ascundea urechile-discuri vestigiale. Scalpul spân îi strălucea cu o peliculă fluidă şi utapaunul mergea ajutându-se de un toiag care-i reamintea vag lui Obi-Wan de iubitul toiag gimer al lui Yoda.

A ajuns repede, gândi Obi-Wan. Aproape ca şi cum m-ar fi aşteptat.

— Salut, tinere Jedi, rosti utapaunul grav într-o bazică cu accent evident. Mă numesc Tion Medon şi sunt stăpânul administraţiei portului din acest oraş paşnic. Ce problemă a

putut aduce un Jedi în îndepărtatul nostru sanctuar?

Obi-Wan nu simţi nici urmă de răutate în fiinţa aceasta şi utapaunul radia o aură palpabilă de teamă – de aceea, decise să spună adevărul.

— Problema mea este războiul, îi răspunse.

— Aici nu există nici un război, decât dacă tu l-ai adus cu tine, replică Medon cu o mască de seninătate camuflând ceea ce Forţa îi spunea lui Obi-Wan că era anxietate la limita panicii.

— Perfect atunci, spuse el intrând în joc. Te rog, îngăduie-mi să realimentez aici şi să mă folosesc de oraşul vostru ca bază pentru a cerceta sistemele planetare vecine.

— Ce anume cauţi?

— Chiar şi în Inelul Exterior trebuie să fi auzit de generalul Grievous. Pe el îl caut şi pe armata lui de droizi.

Tion Medon se apropie cu un pas şi se aplecă, apropiindu-şi faţa de urechea lui Obi-Wan.

— Este aici! şopti el agitat. Suntem ţinuţi ostatici – suntem supravegheaţi!

Obi-Wan încuviinţă cu un aer nepăsător.

— Mulţumesc, stăpâne Medon, rosti cu glas perfect normal. Îţi sunt recunoscător pentru ospitalitate şi voi pleca de îndată ce echipa ta îmi realimentează vânătorul stelar.

— Ascultă-mă, tinere Jedi! şoapta lui Medon devenise chiar mai intensă: Trebuie să pleci cu adevărat! Mi s-a ordonat să le dezvălui prezenţa – aceasta este o cursă!

— Evident că este, aprobă Obi-Wan liniştit.

— Nivelul al zecelea… mii de droizi de război… zeci de mii!

— Anunţă-i pe ai voştri să-şi caute adăpost.

Obi-Wan se întoarse cu aer firesc şi scană în sus, numărând nivelurile. La al zecelea, ochiul său descoperi un sferoid ţepos de metal: o structură de dimensiunea unui cuirasat care în mod limpede nu se afla acolo de mult timp – suprafaţa ei strălucitoare nu fusese încă scrijelită până la mătuire de nisipul din vânturile permanente. Aprobă cu un

aer absent şi vorbi ca pentru sine:

— G-9, du-mi vânătorul stelar înapoi la Vigilenţa. Spune-i comandantului Cody să informeze Comandamentul Jedi de pe Coruscant că am stabilit contactul cu generalul Grievous. Voi angaja confruntarea. Cody va ataca în plină forţă, aşa cum s-a fixat.

Astromecul piui din soclul prova, confirmând recepţia, şi Obi-Wan reveni la Tion Medon.

— Spune-le că am promis să transmit un raport contrainformaţiilor Republicii. Spune-le că realmente voiam doar combustibil suficient pentru a pleca imediat.

— Dar... dar ce vei face de fapt?

— Dacă aveţi războinici, zise Obi-Wan grav, acum este clipa.

*

În centrul de holocomunicaţii al Comandamentului Jedi, în inima Templului, pe Coruscant, Anakin privea o holoimagine în mărime naturală a comandantului de clone Cody raportând că Obi-Wan stabilise contactul cu generalul Grievous.

— Începem atacul de susţinere, aşa cum s-a ordonat. Şi – dacă pot spune asta, domnilor – din experienţa mea de activitate alături de generalul Kenobi, am bănuiala că Grievous nu mai are mult de trăit.

Dacă aş fi cu el, gândi Anakin, ar fi mai mult decât o bănuială. Obi-Wan, fii atent...

— Mulţumesc, comandante. (Chipul lui Mace Windu nu trăda nici cea mai vagă urmă a combinaţiei de anticipaţie şi teamă pe care Anakin era sigur că le simţea – în vreme ce tânărul însuşi se simţea pe punctul de a exploda, Windu părea de piatră). Ţine-ne la curent cu progresul tău. Forţa să fie cu tine şi cu Maestrul Kenobi.

— Sunt sigur că va fi, domnule. Cody, terminat.

Holoimaginea pâlpâi şi pieri. Mace Windu întoarse priviri

scurte, dar aparent semnificative, spre ceilalţi doi Maeştri prezenţi, ambii sub formă de holoimagini: Ki-Adi-Mundi, din centrul fortificat de control de pe Mygeeto, şi Yoda, dintr-un avanpost de gherilă pe Kashyyyk.

După aceea se răsuci către Anakin.

— Du raportul acesta Cancelarului.

— Bineînţeles, Maestre.

— Şi fii cât se poate de atent la reacţia lui. Avem nevoie de o relatare completă.

— Poftim, Maestre?

— Ne interesează ce spune, Anakin… Pe cine apelează… Ce face… Totul… Până şi expresiile lui faciale. Este foarte important.

— Nu înţeleg…

— Nici nu trebuie. Fă-o.

— Maestre…

— Trebuie să-ţi reamintesc că eşti încă un Jedi? Te supui încă ordinelor acestui Consiliu.

— Da, Maestre Windu, aşa este, rosti el şi plecă.

*

După plecarea lui Skywalker, Mace Windu se aşeză în fotoliu şi rămase privind spre uşa prin care ieşise tânărul Jedi.

— Acum vom vedea, zise el. În sfârşit. Apele vor începe să se limpezească.

Deşii împărţea centrul de control cu holoimaginile altor doi Maeştri, Mace nu vorbea cu ei. Se adresa viitorului sumbru şi înnorat din mintea sa.

— V-aţi gândit, rosti încet Ki-Adi-Mundi de pe îndepărtata Mygeeto, că dacă Palpatine refuză să predea puterea, înlăturarea sa este numai un prim pas?

Mace se uită la spectrul albăstrui al Maestrului cerean.

— Nu sunt politician. Înlăturarea unui tiran este îndeajuns pentru mine.

— Dar nu va fi îndeajuns pentru Republică, replică trist Ki-Adi-Mundi. Dictatura lui Palpatine a fost legalizată – şi poate deveni legitimă, chiar consfinţită, într-o Constituţie revizuită – de majoritatea copleşitoare pe care el o controlează în Senat.

Viitorul sumbru din mintea lui Mace deveni şi mai întunecat. Cereanul avea dreptate.

— Plin de corupţie Senatul este, aprobă Yoda de pe Kashyyyk. Controlaţi ei să fie trebuie, până ce înlocuiţi senatorii corupţi pot fi, cu senatori cinstiţi şi…

— Auziţi ce spunem? Mace îşi plecă fruntea în palme: Cum am ajuns la aşa ceva? Arestarea unui Cancelar… Preluarea Senatului…! Este de parcă Dooku ar fi avut dreptate – pentru a salva Republica, va trebui s-o distrugem…

Yoda ridică fruntea şi ochii lui se mijiră, ca şi cum s-ar fi luptat cu o durere interioară.

— Speranţa s-o păstrăm trebuie. Adevăratul nostru inamic nu Palpatine este, nici Senatul. Adevăratul inamic Lordul Sith Sidious este, care pe ambii îi controlează. O dată ce Sidious distrus este… toate aceste griji mai puţin cumplite pe loc vor deveni.

— Da. Mace Windu se ridică şi se apropie de fereastră, cu mâinile încrucişate la spate: Da, asta este adevărat.

Amurg indigo se aduna printre turnurile de afară.

— Iar noi i-am atribuit Alesului misiunea de a acţiona împotriva ultimului Lord Sith, continuă el. În asta trebuie să ne punem credinţa şi speranţele pentru viitorul Republicii.

*

Cupola platformei de asolizare glisă şi vânătorul stelar alb-albastru ţâşni în sus, prin vijelie. Dintre umbrele adânci din partea din spate a platformei, Obi-Wan privi după el.

— Cred că de acum nu am cale de întors, murmură el.

Cu electro-binoclul luat de la centură, examină sferoidul

strălucitor şi suspicios de la nivelul zece. Ţepii aceia erau probabil antenele pentru controlul droizilor. Acolo ar fi trebuit să se afle Grievous: în centrul nervos al armatei sale.

— Atunci tot acolo ar trebui să fiu şi eu. Privi în jur şi se încruntă: Niciodată nu poţi să găseşti un aerotaxi, când ai nevoie...

Închiderea cupolei platformei atenuă urletul vântului din exterior şi, din adâncul oraşului. Obi-Wan putu să audă un cor neregulat de urlete răguşite care aveau rezonanţa unor animale de talie mare – îi reaminteau de ceva...

Da, de suubatari, asta era! Aduceau vag cu răgetele suubatarilor pe care el şi Anakin îi călăriseră în una dintre ultimele lor misiuni dinainte de război, pe vremea când principala grijă a lui Obi-Wan fusese de a respecta promisiunea pe care i-o făcuse lui Qui-Gon...

Nu avea însă vreme pentru nostalgii. Practic îl putea auzi pe Qui-Gon reamintindu-i să se focalizeze asupra prezentului şi să se lase în voia Forţei vii.

Aşa şi făcu.

*

La numai câteva momente după ce pornise în direcţia strigătelor prin umbrele coridoarelor pustii săpate în gresie, Obi-Wan ajunse într-o zonă imensă şi circulară de felul unei arene, în care un inel de balcoane era unit cu nivelul inferior plat prin intermediul unor spiţe formate din rampe late şi striate – din plafon atârnau lămpi-tije gălbui ce proiectau o lumină de aceeaşi culoare ca şi razele de soare ce pătrundeau prin arcadele ovale mari deschise spre interiorul dolinei. Vânturile ce şuierau prin arcadele acelea largi se străduiau în acelaşi timp să reducă de la copleşitoare la pur şi simplu greţoasă duhoarea de vizuină de reptile care înlăcrima ochii.

Pe nivelul inferior stăteau, zăceau întinse ori mergeau

fără ţintă aproximativ o duzină de animale mari asemănătoare unor şopârle, care semănau cu produsul obţinut de un genetician dement prin încrucişarea dragonilor krayt de pe Tatooine cu ankkoxii de pe Haruun Kal: înalte de patru metri la greabăn, cu picioare lungi şi curbate, sfârşite prin cinci degete cu gheare, ce erau destinate în mod evident escaladării stâncilor, zece metri de coadă puternică pe care se înşiruiau ţepi şi care se termina printr-o măciulie cu lame cornoase, un gât flexibil care suia către capul împlătoşat ce susţinea la rândul său o salbă impresionantă de ţepi – arătau îndeajuns de fioroase pentru ca Obi-Wan să le poată considera un soi de prădători sălbatici periculoşi sau fiare de pradă crude, dacă n-ar fi fost docilitatea cu care îi tolerau pe grăjdarii utai care se deplasau printre ele, spălându-le, îndepărtându-le noroiul de pe solzi şi oferindu-le grămezi de verdeaţă din mâinile lor.

Nu departe de locul unde se oprise Obi-Wan, câteva rackuri conţineau o mulţime de şei cu spate înalt, prezentând diverse stiluri şi grade de împodobire şi aducând foarte mult cu cele pe care alwarii de pe Ansion le înşeuau pe suubatarii lor.

Acum îi ducea realmente dorul lui Anakin…

Lui Anakin nu-i plăceau animalele de călărie, tot atât de mult pe cât lui Obi-Wan nu-i plăcea să zboare. Obi-Wan bănuise de multă vreme că talentul tânărului cu maşinăriile îl împiedica să aibă succes cu suubatari, dewbacki sau banthe— el nu se putea simţi în largul său pe ceva care avea propria sa minte. Îşi putea imagina cu exactitate plângerile lui Anakin, când ar fi suit într-una dintre şeile acelea.

Părea că trecuse teribil de mult timp de când Obi-Wan avusese ocazia de a-l tachina niţel.

Suspinând, Maestrul Jedi se întoarse în prezent. Ieşind din umbre, coborî pe o rampă striată şi făcu din mână un gest discret, aproape imperceptibil, în direcţia celui mai apropiat

grăjdar utai.

— Am nevoie de transport.

Ochii proeminenţi ai Scurtului căpătară o privire îndepărtată şi sticloasă, apoi răspunse printr-un şir de ţipete glotale bolborosite ce aveau un ton evident afirmativ.

Obi-Wan făcu alt gest.

— Adu-mi o şa.

Emiţând încă un şirag de bolboroseli afirmative, Scurtul se îndepărtă.

Pe când îşi aştepta şaua, Obi-Wan examină hipodragonii. Trecu pe lângă cel mai mare şi pe lângă cel mai musculos, îl evită pe cel mai zvelt, conceput în mod evident pentru viteză, şi nici măcar nu se apropie de cel cu licărul sălbatic în ochi. De fapt, nu acordă deloc atenţie semnelor exterioare de putere, sănătate ori personalitate – îşi folosea mâinile, ochii şi urechile exclusiv drept canale de focalizare pentru Forţă. Nu ştia ce anume căuta, dar era sigur că-l va recunoaşte atunci când îl va găsi.

Zâmbind în barbă, îşi spuse că Qui-Gon ar fi fost cu totul de acord.

Ajunse în cele din urmă la un hipodragon cu privire limpede şi fermă în ochii galbeni, rotunzi, şi cu solzi mici, foarte apropiaţi, care se simţeau calzi şi uscaţi. Nici nu se retrase dinaintea mâinii bărbatului, nici nu se plecă docil sub atingerea sa, ci doar îi întoarse privirea căutătoare cu inteligenţă calmă, gânditoare. Prin Forţă, el simţi în animal devotamentul de neclintit pentru ascultarea şi grija faţă de călăreţul lui: un devotament aproape Jedi faţă de servire ca misiune supremă.

De aceea Obi-Wan prefera întotdeauna un animal pentru transport. Un speeder este incapabil de grijă, dacă se răstoarnă.

— Acesta, rosti el. Pe acesta îl iau.

Scurtul revenise cu o şa simplă, robustă şi funcţională – pe când el şi ceilalţi grăjdari începură sarcina complicată de înşeuare a hipodragonului, încuviinţă din cap spre animal şi

spuse:

— Boga.

— Aha, făcu Obi-Wan. Mulţumesc.

Luă un braţ de verdeaţă dintr-un recipient din apropiere şi-l întinse hipodragonului. Animalul cel mare îşi coborî capul, pliscul său încovoiat şi cu aspect ameninţătorii apucă delicat verdeaţa din mână şi o rumegă lent şi cu grijă.

— Bravo, fetiţo, bravo, Boga! Obi-Wan se încruntă spre Scurt: Este femelă, nu-i aşa?

Grăjdarul se încruntă la rândul său.

— Warool noggaggllo? rosti el, strângând din umeri, cea ce Obi-Wan deduse că însemna „Habar n-am ce îndrugi acolo”.

— Perfect atunci, ridică la rândul său din umeri. Boga, vei fi femelă, dacă nu cumva te sinchiseşti să mă contrazici.

Boga nu emise nici o obiecţie.

Maestrul Jedi sări în şa şi hipodragonul se ridică, arcuindu-şi spinarea puternică într-o extensie felină, care-l înălţă pe Obi-Wan la peste patru metri de sol. El privi în jos, către grăjdarii utai.

— Nu vă pot plăti. Drept compensaţie, vă pot oferi doar libertatea planetei voastre. Sper că va ajunge.

Fără să aştepte un răspuns pe care oricum nu l-ar fi priceput, Obi-Wan o atinse pe Boga pe grumaz. Hipodragonul se cabră şi lovi aerul cu membrele ei anterioare cu gheare, parcă sfâşiind un droid imaginar, apoi se încordă şi sări dintr-un singur salt pe balconul-inelar. Obi-Wan nu fu nevoit să utilizeze cangea lungă şi încovoiată la capăt, fixată în tocul de lângă şa – de fapt, nu făcu altceva decât să ţină uşor hăţurile într-o mână. Boga părea să înţeleagă exact unde dorea să meargă.

Hipodragonul se strecură şerpuit prin una dintre deschiderile ovale largi, ieşi în dolină, după care se întoarse şi prinse gresia cu ghearele ei curbate, purtându-l pe Obi-Wan drept în sus pe peretele vertical.

Suiră, nivel după nivel. Oraşul părea pustiu şi Maestrul

Jedi îl percepea la fel. Nimic nu se clintea, cu excepţia umbrelor norilor ce treceau peste gura dolinei, hăt deasupra - până şi turbinele eoliene fuseseră decuplate.

Primul semn de viaţă pe care-l văzu Obi-Wan apăru chiar la nivelul zece: cinci alţi hipodragoni tolăniţi sub soarele amiezii, nu departe de molusca din duroţel a centrului de control al droizilor. Obi-Wan călări pe Boga până la arcada deschisă a centrului de control, apoi sări jos din şa.

Arcada ducea într-o sală boltită foarte înaltă, a cărei podea din duroţel era lipsită de orice mobilier. În adâncul umbrelor în care era cufundată sala se aflau cinci siluete. Feţele lor aveau culoarea osemintelor înălbite de soare. Sau a plastarmurii de fildeş.

Păreau ca şi cum ar fi fost posibil să-l aştepte pe el.

Obi-Wan aprobă încet pentru sine.

— Ar fi mai bine să te-ntorci acasă, fetiţo, zise el bătând uşor pe gâtul solzos al lui Boga. Indiferent ce va urma, mă-ndoiesc că voi mai avea nevoie de ajutorul tău.

Boga scoase un gâgâit încetişor, aproape de regret, după aceea îşi curbă mult gâtul lung şi flexibil, lipindu-şi pliscul cu blândeţe de pieptul lui.

— E-n regulă, Boga. Îţi mulţumesc pentru ajutor, dar va fi periculos să mai rămâi aici. Zona se va transforma în curând în teatru de luptă. Te rog. Du-te acasă.

Hipodragonul mai gâgâi o dată şi se îndepărtă, iar Obi-Wan intră din lumina soarelui în umbre.

Un front de undă de răceală trecu peste el o dată cu îmbrăţişarea umbrei. Înaintă fără grabă, fără sentimentul urgenţei. Forţa suprapuse conexiuni peste conexiuni şi le învie pe toate înlăuntrul său: plăcile de blindaj reci de sub cizme şi pietrele de sub ele şi mult, mult dedesubtul lor curenţii lini şi neatinşi de lumină ai oceanului planetar. Obi-Wan deveni totuna cu volbura turbulentă de vânt care şuiera prin sala înaltă şi boltită, totuna cu lumina soarelui de afară şi cu umbrele dinăuntru. În colivia ei de os, inima lui bătu la unison cu cea extraterestră dintr-un sicriu de

plastarmură, iar mintea i se roti în vârtej cu cascadele de semnale electronice care erau gândurile droizilor ucigaşi de Jedi.

Iar când Forţa adăugă în conştiinţa sa structura sălii uriaşe în sine, Obi-Wan înţelese, fără surpriză şi fără îngrijorare, că întreaga întindere a plafonului boltit de deasupra era de fapt o magazie de stocare.

Ticsită cu droizi de luptă.

Ceea ce-l făcu de asemenea să priceapă, tot fără surpriză şi fără îngrijorare, că avea să moară probabil aici.

Contemplarea morţii aduse doar un fior slab de regret şi ceva mai multă surprindere. Până în clipa aceea nu-şi dăduse niciodată seama că se aşteptase mereu, fără vreun motiv limpede...

Ca Anakin să fie alături de el atunci când va muri.

Curios, îşi spuse, apoi îşi îndreptă atenţia spre treaba curentă.

*

Anakin se gândi că Windu va fi dezamăgit.

Palpatine nu reacţionase aproape deloc.

Cancelarul Suprem al Republicii stătea la biroul mic din cabinetul său privat, privind neatent o împletitură abstractă de neuraniu, despre care Anakin presupusese dintotdeauna că era un fel de sculptură, şi de abia suspină, ca şi cum ar fi avut pe cap probleme mult mai importante.

— Îmi cer iertare, excelenţă, spuse Anakin foindu-se de pe un picior pe altul în faţa biroului. Poate că nu m-aţi auzit. Obi-Wan a stabilit contactul cu generalul Grievous. Atacul lui a început deja – ei luptă chiar acum, excelenţă!

— Da, da, sigur că da, Anakin. Sigur că da... Palpatine continua să pară complet neatent. Îţi înţeleg pe deplin grija faţă de prietenul tău. Să sperăm că va fi pe măsura misiunii.

— Îngrijorarea nu este doar pentru Obi-Wan, excelenţă.

Capturarea generalului Grievous va însemna victoria finală a Republicii...!

— Va fi? se răsuci spre Anakin şi o încruntătură evident neliniştită îi alungă neatenţia de pe chip: Mă tem, fiule, că situaţia noastră este mai gravă decât mă temusem până şi eu. Poate că ar trebui să iei loc.

Anakin nu se clinti.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Grievous nu mai este adevăratul inamic. Până şi Războiul Clonelor în sine nu este acum decât... o distragere.

— Poftim?

— Consiliul se pregăteşte să acţioneze, spuse Palpatine sobru şi sigur pe el. Dacă nu-i oprim, este posibil ca mâine la ora aceasta Jedi să fi preluat controlul asupra Republicii.

Tânărul izbucni într-un râs uluit.

— Excelenţă... vă rog, nu se poate să credeţi aşa ceva...

— Anakin, eu ştiu. Voi fi primul care va fi arestat – primul care va fi executat – însă în nici un caz nu voi fi ultimul.

Anakin putu doar să scuture din cap, neîncrezător.

— Excelenţă, ştiu că aţi avut... dezacorduri... cu Consiliul, totuşi...

— Situaţia actuală depăşeşte cu mult orice dispută personală între mine şi membrii Consiliului. Este un complot a cărui urzire a durat generaţii – un complot pentru a prelua Republica în sine. Anakin, gândeşte-te: ştii că ei nu au încredere în tine. N-au avut niciodată. Ştii că ţi-au ascuns fel de fel de lucruri. Ştii că au complotat în spatele tău, ştii că până şi marele tău prieten Obi-Wan nu ţi-a spus care le sunt adevăratele intenţii... Asta fiindcă tu nu eşti ca ei. Anakin... tu eşti om, nu doar Jedi.

Capul lui Anakin se strânse între umeri de parcă s-ar fi găsit sub foc inamic.

— Eu nu... ei n-ar...

— Întreabă-te: de ce te-au trimis tocmai pe tine să-mi aduci vestea aceasta? De ce? De ce nu m-au anunţat pur şi

simplu prin canalele obişnuite?

Şi fii cât se poate de atent la reacţia lui. Avem nevoie de o relatare completă.

— Excelenţă, eu... ă-ă-ă...

— Nu-i nevoie să cauţi o explicaţie, vorbi Palpatine cu blândeţe. Practic ai admis deja că ţi-au ordonat să mă spionezi. Nu înţelegi că orice le-ai spune diseară – absolut orice le-ai spune – va fi folosit ca pretext pentru a mi se ordona execuţia?

— Este imposibil... Anakin căută cu disperare un argument: Senatul... Senatul n-ar îngădui-o niciodată...

— Senatul nu va avea puterea să-i oprească. Ţi-am spus că este vorba despre ceva mai important decât antipatiile personale dintre Consiliu şi mine. Eu sunt singur, Anakin. Autoritatea mi-a fost acordată de Senat, care este adevăratul guvern al Republicii. Uciderea mea nu înseamnă nimic – pentru a controla Republica, Jedi vor trebui mai întâi să preia controlul Senatului.

— Dar Jedi... Jedi slujesc Senatul...!

— Aşa să fie oare? întrebă Palpatine cu blândeţe. Sau îi slujesc pe anumiţi senatori?

— Toate astea sunt... Cancelare, vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să-nţelegeţi că totul sună...

— Poftim... Palpatine căută o clipă pe birou, apoi ridică un lector de documente: ştii ce este?

Anakin recunoscu sigiliul aplicat de Padme.

— Da, excelenţă, „Petiţia celor 2 000”.

— Nu, Anakin! Nu! Palpatine izbi cu atâta furie lectorul de documente de birou, încât tânărul tresări: Este lista trădătorilor.

Anakin încremeni.

— Poftim?

— În clipa de faţă în guvernul nostru există doar două tipuri de senatori. Cei ale căror nume figurează pe această aşa-zisă petiţie şi cei pe care Jedi îi vor aresta.

Anakin putu doar să se holbeze la el.

Nu putea argumenta. Nu putea nici măcar să se convingă să nu creadă.

În mintea lui exista un singur gând.

Padme…!

Cât de mare era necazul în care intrase?

— Nu te-am prevenit, Anakin? Nu ţi-am spus ce intenţiona Obi Wan? De ce crezi că el se întâlnea cu liderii acestei… delegaţii… pe la spatele tău?

— Dar… dar, excelenţă, vă rog, ei n-au cerut altceva decât încheierea războiului. Asta vor şi Jedi. Vreau să spun – asta dorim toţi, nu? Nu?

— Poate că da. Deşii în privinţa războiului felul în care se va termina s-ar putea să fie lucrul cel mai important. Mai important chiar şi decât cine va fi învingător.

Oh, Padme, gemu Anakin în străfundul minţii. Padme, în ce te-ai băgat?

— Poate că… sinceritatea… lor este admirabilă, zise Palpatine. Sau ar fi fost, dacă întâlnirea aceea n-ar fi ascuns multe alte lucruri mai puţin vizibile imediat.

— Ce vreţi să spuneţi? se încruntă Anakin.

— Aşa-zisa lor… petiţie… a fost departe de aşa ceva. De fapt, a fost o ameninţare nu prea voalată. Palpatine suspină cu regret. A fost o demonstraţie de forţă, Anakin. O demonstraţie a puterii politice pe care Jedi o vor putea mobiliza pentru a le susţine rebeliunea.

Anakin clipi derutat.

— Cu… cu siguranţă… – se bâlbâi el, înconjurând biroul lui Palpatine – … cu siguranţă că în doamna senator Amidala, cel puţin, se poate avea încredere…

— Înţeleg cât de mult ai nevoie să crezi asta, zise Cancelarul. Însă doamna senator Amidala ascunde ceva. Cu certitudine, ai perceput şi tu.

— Chiar dacă ea… Anakin se clătină – podeaua părea că se ridică sub tălpile sale ca puntea Mâinii invizibile. Chiar dacă ea ascunde – continuă cu glas sec, excesiv de controlat – nu înseamnă că ceea ce ascunde este trădare.

Sprâncenele lui Palpatine se apropiară.

— Mă surprinde că instinctele tale Jedi nu sunt mai sensibile faţă de asemenea lucruri.

— Pur şi simplu nu percep trădare în doamna senator Amidala, insistă tânărul.

Palpatine se lăsă pe spate în scaun, îşi apropie vârfurile degetelor de la ambele mâini şi-l studie sceptic.

— Ba da, percepi, rosti el după o clipă. Cu toate că nu vrei să recunoşti. Poate că este din cauza că nici tu, nici ea nu înţelegeţi deocamdată că, trădându-mă pe mine, ea te trădează în acelaşi timp pe tine.

— Ea n-ar putea…

Anakin duse o mână la frunte – ameţeala i se accentuase. Când mâncase ultima dată? Nu-şi putea aminti. Poate că înainte de a fi dormit ultima dată.

— Ea n-ar putea niciodată…

— Bineînţeles că ar putea, zise Palpatine. Aceasta este natura politicii, fiule. Nu o lua în nume personal. Nu înseamnă că voi doi nu puteţi fi fericiţi împreună.

— Ce…? (încăperea păru că se întunecă în jurul său). Ce vreţi să spuneţi?

— Te rog, Anakin! Nu am depăşit etapa jocurilor copilăreşti între noi doi? Eu ştiu, înţelegi? Am ştiut dintotdeauna. Am simulat ignoranţa, doar pentru a vă scuti de stinghereală.

Tânărul fu nevoit să se sprijine de birou.

— Ce… ce anume ştiţi?

— Anakin, Padme a fost regina mea – i-am fost ambasador în Senat. Naboo este căminul meu. Dintre toate fiinţele, tu ştii cel mai bine cât de mult apreciez loialitatea şi prietenia… crezi că n-am prieteni printre funcţionarii civili din Theed? Ceremonia voastră secretă n-a fost nici o clipă secretă. Cel puţin, nu pentru mine. Am fost mereu fericit pentru voi amândoi.

— Aţi… (Cuvintele se roteau prin mintea lui Anakin şi nici unul nu avea sens). Dar dacă ea ne va trăda…

— Asta, fiule, spuse Palpatine, depinde numai de tine.

Ceaţa din capul lui Anakin păru că se solidifică într-un tunel lung şi întunecat. Punctul luminos din capătul lui era faţa Cancelarului Suprem.

— Nu... nu înţeleg...

— Oh, ba da, doar este foarte clar.

Vocea lui se auzea ca de la mare depărtare.

— Te rog, ia loc, fiule. Nu arăţi prea bine. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Eu... nu. Nu, n-am nimic. Anakin se afundă recunoscător într-un fotoliu periculos de confortabil: Sunt doar... puţin obosit, asta-i tot.

— N-ai dormit prea bine?

— Nu, chicoti el vlăguit. Au trecut câţiva ani de când n-am mai dormit prea bine.

— Te înţeleg prea bine, fiule. Prea bine. Palpatine se ridică şi ocoli biroul, rezemându-se relaxat de muchia lui din faţă: Anakin, trebuie să încetăm să ne mai prefacem. Criza finală se apropie şi unica noastră speranţă de a-i supravieţui este să fim complet, absolut, crud de oneşti unul cu celălalt. Şi cu propria noastră persoană. Trebuie să înţelegi că miza de acum nu este alta decât soarta galaxiei.

— Nu ştiu...

— Nu te teme. Ceea ce va fi spus aici între noi nu trebuie să iasă niciodată dintre pereţii aceştia. Anakin, gândeşte-te: gândeşte-te cât de greu ţi-a fost să-ţi ţii toate secretele în tine. A fost vreodată nevoie să ai un secret faţă de mine?

începu să numere pe degete.

— În toţi anii aceştia, eu am ţinut secretul căsătoriei voastre. Măcelul din tabăra tuskenă... l-ai împărtăşit cu mine. Am fost de faţă când l-ai executat pe contele Dooku. Şi ştiu de unde ai luat puterea pentru a-l înfrânge. Vezi? Nu a trebuit niciodată să te prefaci cu mine, aşa cum trebuie să procedezi cu tovarăşii tăi Jedi. Înţelegi că nu este nevoie niciodată să ascunzi ceva de mine? Că te accept exact aşa cum eşti?

Desfăcu braţele, ca şi cum ar fi oferit o îmbrăţişare.

— Împărtăşeşte adevărul cu mine. Adevărul tău absolut. Deschide-te, Anakin.

— N-aş…

Anakin scutură din cap. De câte ori visase să nu mai fie nevoit să pretindă că era un Jedi perfect? Dar ce altceva putea să fie?

— N-aş şti nici măcar cum să încep.

— În esenţă, este foarte simplu: spune-mi ce doreşti.

Tânărul miji ochii spre el:

— Nu înţeleg.

— Bineînţeles că nu. (Ultimele raze ale amurgului creau o aură în jurul părului său alb ca gheaţa, menţinându-i chipul în umbră). Ai fost educat să nu te gândeşti niciodată la asta. Jedi nu întreabă niciodată ce doreşti tu. Ei îţi spun pur şi simplu ce ar trebui să-ţi doreşti. Ei nu-ţi oferă niciodată o opţiune. De aceea îşi iau elevii– victimele – de la o vârstă atât de fragedă, încât alegerile sunt lipsite de sens. Până ce un padawan ajunge la vârsta când poate să opteze, el a fost atât de îndoctrinat – creierii i-au fost spălaţi în asemenea măsură – încât este incapabil până să se şi gândească la aşa ceva. Tu însă eşti diferit, Anakin. Tu ai dus o viaţă reală, în afara Templului Jedi. Tu poţi să străbaţi prin ceaţa de minciuni pe care Jedi ţi-au pompat-o în creier. Te întreb din nou: ce doreşti?

— Tot nu înţeleg.

— Îţi ofer… orice, rosti Palpatine. Cere şi va fi al tău. Un pahar de apă? Va fi al tău. O geantă plină cu nestemate corusca? A ta. Priveşte pe fereastra dinapoia mea. Alege ceva şi va fi al tău.

— Ce-i asta – un fel de glumă?

— Timpul glumelor a trecut, Anakin. N-am fost niciodată mai serios. (în umbra care învăluia chipul lui Palpatine, tânărul îi putea distinge doar sclipirile gemene ale ochilor). Alege ceva. Orice.

— Bine…

Ridicând din umeri, încruntându-se, continuând să nu înţeleagă, Anakin privi pe fereastră şi căută lucrul cel mai ridicol de scump pe care-l putea zări.

— De exemplu, unul dintre noile speedere Sorosuub personalizate…

— S-a făcut.

— Vorbiţi serios? Ştiţi cât costă unul? Aţi putea practic echipa un crucişător de luptă…

— Ai prefera un crucişător de luptă?

Anakin încremeni. Un vid rece i se deschise în piept. Cu glas încet, precaut, întrebă:

— Dar apartamentele senatoriale?

— Un apartament privat?

Tânărul clătină din cap, fixând cu privirea sclipirile gemene din întunericul de pe faţa lui Palpatine.

— Toată clădirea.

Palpatine nici măcar nu clipi.

— S-a făcut.

— Este proprietate privată…

— Nu mai este.

— Nu puteţi pur şi simplu…

— Ba da, pot. Este a ta. Mai vrei altceva? Numeşte-l.

Anakin privi năuc afară, în bezna care pogora. Stelele începuseră să pâlpâie prin pâclele apusului. O constelaţie pe care o recunoscu atârna deasupra turnurilor Templului Jedi.

— Bine, vorbi el încet. Corellia. O să iau Corellia.

— Planeta sau întregul sistem?

Anakin se holbă.

— Anakin?

— Am… Scutură din cap, buimac: Nu-mi pot da seama dacă glumiţi sau sunteţi complet nebun.

— Nici una, nici alta. Încerc să te fac să înţelegi un adevăr fundamental al relaţiei noastre. Un adevăr fundamental al tău.

— Şi dacă aş fi dorit realmente sistemul corellian? Pe toţi

cei Cinci Fraţi – totul?

— Atunci ar fi fost al tău. Dacă doreşti, poţi să ai întregul Sector. (Lucirile gemene din umbră se ascuţiră). Acum înţelegi? Îţi voi da orice ţi-ai dori.

Conceptul îl ameţise.

— Şi dacă aş fi dorit... dacă aş merge alături de Padme şi de prietenii ei? Dacă aş dori ca războiul să ia sfârşit?

— Mâine ar fi prea târziu?

— Cum... Anakin părea că-şi pierduse suflul. Cum puteţi face una ca asta?

— În clipa de faţă, discutăm doar despre ce. Cum este altă chestiune, la care vom ajunge în curând.

Tânărul se afundă şi mai mult în fotoliu, lăsând ca totul să-i pătrundă adânc în creier. Dacă mintea ar fi încetat să i se rotească... de ce trebuise Palpatine să înceapă toate astea acum?

Totul ar fi fost mai simplu de înţeles dacă în creierul lui n-ar mai fi urlat coşmarurile Padmei.

— Şi în schimb? întrebă el în cele din urmă. Ce trebuie să fac eu?

— Trebuie să faci ceea ce doreşti.

— Ceea ce doresc?

— Da, Anakin. Da. Exact asta. Doar asta. Fă singurul lucru de care Jedi se tem cel mai mult: ia singur o decizie. Urmează-ţi propria conştiinţă. Fă ce tu crezi că este bine. Ştiu că ai tânjit pentru o viaţă mai măreaţă decât a unui Jedi obişnuit. Dedică-te vieţii acelea. Ştiu că arzi pentru o putere mai mare decât poate exercita orice Jedi – îngăduie-ţi să câştigi puterea aceea şi îngăduie-ţi dreptul s-o foloseşti. Ai visat să părăseşti Ordinul Jedi, să ai propria ta familie, o familie care să se bazeze pe iubire, nu pe regulile silite ale autonegării.

— Eu... nu pot... Nu pot pur şi simplu... să plec...

— Ba poţi.

Anakin nu putea respira.

Nu putea clipi.

Stătea încremenit. Îi era imposibil până şi să gândească.

— Poţi să ai oricare dintre visele tale. Îndepărtează-te de minciunile Jedi şi urmează adevărul tău. Lasă-i pe ei. Alătură-te mie pe cărarea adevăratei puteri. Fii prietenul meu, Anakin. Fii elevul meu. Ucenicul meu.

Vederea lui Anakin redeveni sub forma unui tunel, dar la capătul opus nu exista nici o lumină. Îşi retrase mâna şi aceasta tremura când o ridică pentru a-şi sprijini faţa.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău, însă – oricât de mult aş dori lucrurile acestea... oricât de mult aş ţine la dumneavoastră, excelenţă – nu pot. Realmente, nu pot. Nu încă. Fiindcă în chiar clipa aceasta există un singur lucru pe care îl doresc cu adevărat. Toate celelalte vor trebui să aştepte.

— Ştiu ce doreşti cu adevărat, zise umbra. Nu am făcut altceva decât să aştept să o recunoşti faţă de tine însuţi. (O mână – o mână omenească, caldă de compasiune – îi coborî pe umăr). Ascultă-mă: te pot ajuta s-o salvezi.

— Dumneavoastră...

Anakin clipi orbeşte.

— Cum mă puteţi ajuta dumneavoastră?

— Mai ţii minte legenda despre care ţi-am povestit, Tragedia lui Darth Plagueis cel înţelept? murmură umbra.

Legenda...

...influenţa în mod direct midiclorianele pentru a crea viaţă – deţinând asemenea cunoştinţe, menţinerea vieţii într-o persoană deja vie ar părea un fleac...

— Da, încuviinţă Anakin. Da, mi-o amintesc.

Umbra se apropie atât de mult, încât păru că umple lumea.

— Nu este o simplă legendă.

Anakin înghiţi un nod.

— Darth Plagueis a existat cu adevărat.

Tânărul putu doar să şoptească sugrumat:

— Cu adevărat...

— Darth Plagueis a fost Maestrul meu. El m-a învăţat

cheia spre puterea lui, spuse umbra sec, înainte de a-l ucide.

Fără a înţelege felul în care se mişcase, fără să fi intenţionat măcar să se mişte, fără nici o tranziţie a înţelegerii sau iluminării, Anakin se pomeni în picioare. O bară albastră de energie sfârâitoare se opri la un centimetru de bărbia lui Palpatine şi strălucirea ei proiectă umbre cu margini roşii pe chipul său şi pe plafon.

Doar treptat, Anakin ajunse să înţeleagă că aceea era sabia lui de lumină şi că o ţinea în mână.

— Tu? rosti el.

Brusc, nu se mai simţi nici ameţit, nici obosit.

Brusc, totul căpătă sens.

— Tu erai. Tu ai fost tot timpul în lumina albastră şi pură a lamei sale privea în chipul unui bărbat ale cărui trăsături îi erau la fel de familiare ca şi propriile trăsături, dar care acum păreau la fel de străine ca o cometă extragalactică, deoarece înţelegea, finalmente, că trăsăturile familiare nu erau decât o mască.

El nu văzuse niciodată chipul real al acestui om.

— Ar trebui să te ucid, îi spuse. Te voi ucide!

Palpatine îi surâse în felul acela înţelept şi blând, de unchi sfătos, pe care Anakin îl văzuse de la vârsta de nouă ani.

— Pentru ce?

— Eşti un Lord Sith!

— Da, aprobă el simplu. Sunt de asemenea şi prietenul tău.

Bara albastră de energie se clătină, doar puţin.

— Sunt de asemenea bărbatul care a fost mereu aici pentru tine. Sunt cel care nu vrea nimic de la tine, decât să-ţi urmezi conştiinţa, în cazul în care conştiinţa aceea îţi cere să ucizi pur şi simplu pentru o… deosebire de filosofie… nu mă voi împotrivi.

Palmele i se deschiseră, deşii braţele îi rămaseră tot pe lângă trup.

— Anakin, când ţi-am spus că poţi să ai orice doreşti, credeai că am exclus propria mea viaţă?

Podeaua păru să se înmoaie sub tălpile lui Anakin şi încăperea începu să învolbureze întuneric şi să degajeze confuzie.

— Nici... nici măcar n-o să te lupţi...!

— Să mă lupt cu tine?

În lucirea albastră care proiecta umbre în sus dinspre bărbia lui Palpatine, Cancelarul păru uluit că ar fi sugerat aşa ceva.

— Dar ce se va întâmpla când mă vei ucide? Ce se va întâmpla cu Republica? (Tonul lui era blajin şi rezonabil). Ce se va întâmpla cu Padme?

— Padme...

Numele ei era un icnet de chin.

— Când voi muri, spuse Palpatine cu aerul unui părinte care-i reaminteşte copilului ceva ce ar fi trebuit deja să ştie, cunoaşterea mea va muri o dată cu mine.

Lama sfârâitoare tremură.

— Desigur, cu excepţia cazului în care am ocazia s-o predau... ucenicului meu...

Ochii lui se înceţoşau.

— Eu... (Un murmur de suferinţă pură şi disperare). Nu ştiu ce să fac...

Palpatine îl privea, iubitor şi blând aşa cum fusese dintotdeauna, deşii la numai un fir de păr de tăişul ucigaş al sabiei.

Şi dacă faţa aceasta nu era o mască? Dacă adevărata faţă a Sithului era exact ceea ce vedea înaintea lui: un bărbat care avusese grijă de el, care-l ajutase, care-i fusese prieten loial când el crezuse că nu mai avea alţi prieteni.

Ce trebuia să facă atunci?

— Anakin, rosti încet Palpatine, haide să vorbim.

*

Cei patru droizi bodyguard se răsfirară într-un arc între Obi-Wan şi Grievous, ridicându-şi electrotijele. Obi-Wan se opri la o distanţă respectuoasă – încă mai avea vânătăi de la una dintre armele acelea şi nu simţea imboldul de a-şi spori colecţia.

— Generale Grievous, rosti el, eşti arestat.

Generalul biodroid porni către el, trecând fără cea mai mică urmă de şovăială prin escorta de bodyguarzi.

— Ah, Kenobi! Nu-mi spune, ci lasă-mă să ghicesc – asta-i scena în care-mi oferi şansa să mă predau.

— Poate să fie, aprobă Obi-Wan calm. Sau, dacă doreşti, poate să fie scena în care-ţi demontez exoscheletul şi te expediez spre Coruscant în cala unui hopper.

— Prefer varianta a treia. Grievous ridică braţul şi bodyguarzii avansară pentru a-l încercui pe Obi-Wan: Mă refer la scena în care privesc cum tu mori.

Alt gest şi droizii aflaţi în magazia din plafon înviară.

Se derulară din soclurile lor cu capetele în jos, într-un cor crescător de zumzete, bâzâituri şi clinchete ce se îndesiră până ce păru că Maestrul Jedi călcase într-o colonie de viespi-răpitoare corelliene. Începură să se lase să cadă liber de pe tavan, mai întâi doar câteva, apoi multe, ca primele picături ale unei averse de vară, pentru ca în cele din urmă să se reverse într-o cascadă care zgudui duroţelul fixat pe stâncă al podelei şi făcu să vibreze timpanele lui Obi-Wan. Sute de droizi aterizară, se rostogoliră şi se ridicară în picioare – cel puţin tot atâţia rămaseră ataşaţi de magazia de deasupra, atârnând cu capul în jos, fixaţi de magnapede, cu armele astfel aţintite încât Maestrul Jedi se afla în focarul unui dom de blastere.

în tot acest timp, Obi-Wan nici măcar nu se clinti.

— Îmi pare rău că nu m-am făcut limpede înţeles, zise el. Nu există varianta a treia.

Grievous clătină din cap.

— Nu oboseşti niciodată de pălăvrăgelile astea patetice?

— Rareori obosesc, indiferent de motiv, răspunse calm

Obi-Wan, şi n-am un mod mai bun de a-mi trece timpul în vreme ce aştept să te decizi fie să mi te predai, fie să mori.

— Decizia aceea a fost luată cu mult înainte să te fi întâlnit pe tine. Grievous se întoarse cu spatele: Ucideţi-l.

Instantaneu, spaţiul dintre bodyguarzii care-l înconjurau pe Obi-Wan se umplu cu electrotije ce pârâiau şi şfichiuiau mai iute decât ar fi putut urmări ochiul omenesc – ceea ce fu mai puţin dificil decât ar fi putut, deoarece în spaţiul respectiv nu mai exista deja nici un Jedi.

Forţa îi îngăduise lui Obi-Wan să colapseze ca şi cum ar fi leşinat în mod brusc, după care îi adusese sabia de la centură în mână şi o activase, în timp ce el îşi continuase căderea într-o rostogolire. Rostogolirea aceea îi purtase sabia într-un arc precis care retezase piciorul unui bodyguard, iar când Forţa îl readuse pe Obi-Wan în picioare, tot ea îl dezechilibră pe olog şi-l trimise să cadă pieziş în calea lamei, expediindu-l la podea zăngănind în două bucăţi ce emiteau scântei şi fum.

Unul doborât.

Ceilalţi trei urmară atacul, dar mai precauţi – armele lor erau mai lungi decât a lui şi loveau din afara razei de acţiune a sabiei. Obi-Wan se retrase înaintea lor şi viteza paradelor sale abia respingea descărcările lor trosnitoare.

Trei Magnaguard, fiecare cu o armă cu vârf dublu care genera un câmp de energie impenetrabil pentru săbiile Jedi, fiecare cu reflexe ce operau aproape de viteza luminii, fiecare dotat cu algoritmi euristici supersofisticaţi de luptă care-i îngăduiau să înveţe din experienţă şi să-şi adapteze tactica instantaneu pentru orice situaţie, erau desigur mai presus de capacitatea lui Obi-Wan de a-i învinge, însă nu el avea să-i învingă – Obi-Wan nici măcar nu lupta. El era doar un recipient, golit de sine. Forţa, modelată de tehnica lui şi călăuzită de claritatea minţii sale, lupta prin el.

În Forţă, el le simţea distrugerea: era undeva deasupra şi în spatele lui, şi se afla la numai câteva secunde depărtare.

Porni în întâmpinarea ei cu o tumbă înapoi peste cap pe

care Forţa o folosi pentru a-l ridica până la un soclu gol de droid în magazia din plafon. Magnaguard săriră după el, dar până ajunseră sus, el dispăruse deja, sărind şi mai sus prin labirintul de traverse, cabluri şi containere de marfă de dimensiunea unei încăperi ce alcătuiau suprastructura centrului de control.

Aici, spuse Forţa din el şi Obi-Wan se opri, balansându-se pe o traversă, şi se încruntă înapoi spre droizii ucigaşi care-l urmăreau, ţopăind de pe o grindă pe alta pe sub el ca nişte primate răuvoitoare din duroţel. Deşii îi putea simţi proximitatea, nu avea habar de unde putea sosi distrugerea lor… până ce Forţa îi arătă o grindă de susţinere aflată în raza de acţiune a sabiei lui şi şopti Acum.

Lama îi ţâşni şi grinda de duroţel se despică în două, cu muchiile proaspăt tăiate strălucind alb-incandescent şi containerul de marfă de mărimea unei nave pe care-l sprijinise grinda se smulse din celelalte suporturi ale sale cu scrâşnete de metal chinuit şi se prăbuşi peste toţi trei Magnaguard cu finalitatea unei lovituri de meteor.

Doi, trei şi patru.

Mda, gândi Obi-Wan cu încuviinţare detaşată. Asta a mers destul de bine.

Mai avea de doborât doar zece mii. Plus sau minus câţiva.

Peste o clipă, Forţa îl repezi printr-o furtună de salve de blastere, deoarece toţi droizii de luptă din centrul de control deschiseră simultan focul.

Abandonând intenţia, abandonând dorinţa, abandonând viaţa, Obi-Wan îşi fixă toată atenţia asupra unui fir din Forţă care-l trăgea spre Grievous – nu către locul unde era Grievous, ci unde avea să fie Grievous, atunci când Obi-Wan avea să ajungă acolo…

Sărind de pe o traversă pe alta, retezând cabluri pe care să se balanseze prin roiuri de fascicule de particule ce ricoşau, cu lama fulgerând atât de rapid încât se prefăcuse într-un câmp deflector ce împrăştia salvele de blastere în

toate direcţiile, simpla lui prezenţă deveni o armă – pe măsură ce se rotea şi răsucea prin suprastructura centrului de control, rafalele lansatoarelor de particule ale droizilor de putere distrugeau echipamente şi sfărâmau traverse, declanşând un torent de sfărâmături încinse la incandescenţă care se revărsă pe podea, zdrobind droizi în toate părţile. Până ce sări în jos şi ateriză, ca o felină, din nou pe podea, aproape jumătate dintre droizii aflaţi între el şi Grievous fuseseră distruşi de propriul lor foc, deloc prietenos.

Obi-Wan îşi croi drum prin gloata de luptători rămaşi ca şi cum n-ar fi fost mai mult decât un păpuriş din apropierea unei plaje luminate de soare – pasul lui constant lăsa în urmă un siaj de fragmente fumegătoare de droizi.

— Trageţi! urlă Grievous spre droizii-păianjen care-l flancau. Radeţi-l!

Obi-Wan percepu cum îl urmărea lansatorul de umăr masiv al unui droid-păianjen, îl simţi trăgând o salvă de puterea unei grenade protonice şi-i îngădui Forţei să-l înghiontească într-un salt care-l purtă suficient de departe către marginea razei de explozie a salvei astfel încât, în loc să-i zdrobească oasele, îi dădu doar un brânci, foarte puternic şi foarte fierbinte…

…care-l trimise rotindu-se peste restul droizilor, pentru a ateriza direct în faţa lui Grievous.

O singură spintecătură a sabiei amputăa lansatorul de umăr al unui droid de putere şi continuă printr-o lovitură rotitoare de picior asistată de Forţă ce-i aduse călcâiul cizmei în vârful bărbiei de duraniu a celuilalt droid de putere, smucindu-i capul spre spate îndeajuns de violent pentru a-i reteza cablurile senzoriale cervicale. Orbit şi asurzit, droidul de putere putea doar să-şi execute ultimul ordin primit – se împletici într-un cerc dement, trăgând cu lansatorul în mod convulsiv şi perforând aleatoriu deopotrivă droizi şi ziduri, până ce Obi-Wan îl dezactivă cu o fandare precisă care arse un orificiu de mărimea

degetului mare prin cutia cerebrală adăpostită în torace.

— Generale, vorbi Maestrul Jedi zâmbind politicos de parcă s-ar fi întâlnit din întâmplare pe stradă cu cineva pe care nu-l prea putea suferi, oferta mea rămâne deschisă.

Armele droizilor din tot centrul de control amuţiră – Obi-Wan stătea atât de aproape de Grievous, încât generalul era în linia de foc.

Grievous îşi azvârli mantia pe spate cu un gest indiferent.

— Crezi că mă voi preda ţie acum?

— Încă mai doresc să te iau prizonier. Gestul din cap al lui Obi-Wan indică sfărâmăturile pline de scântei şi fum care umpleau centrul de control: Deocamdată, nimeni n-a fost rănit.

Grievous îşi aplecă fruntea şi privi de sus în faţa lui Obi-Wan.

— Am mii de soldaţi. Nu-i poţi învinge pe toţi.

— Nu trebuie să-i înving pe toţi.

— Asta este şansa ta de a te preda, generale Kenobi, rosti Grievous şi arătă cu braţul de duraniu la oraşul din dolina dinapoia sa. Pau City este în mâinile mele. Lasă sabia sau întreaga dolină va da pe afară de sânge nevinovat.

— Nu de sânge nevinovat va da afară, zise Obi-Wan. Ar trebui să fii mai atent la condiţiile meteo.

Ochii galbeni se mijiră înapoia măştii de plastarmură.

— Ce?

— Uită-te afară, arătă el cu sabia spre arcadă: O să-nceapă să plouă cu clone.

Întorcându-se să privească, Grievous repetă:

— Ce?

O umbră trecuse peste soare ca şi cum unul dintre uriaşii nori de furtună de la orizont fusese prins de un curent rătăcit din hipervânturi şi se oprise peste Pau City. Dar nu era un nor.

Era Vigilenţa.

În timp ce penumbrele învăluiră dolina, vehiculele de

asalt goniră peste dunele deşertului strălucitor de deasupra într-un cerc care se strângea în jurul oraşului. Droizii de tip hailfire rulară din peşteri pe mesele brăzdate de vânturi, dezlănţuind furtuni de proiectile spre nava care se apropia timp de exact 2,5 secunde, cât dură până ce operatorii senzorilor Vigilenţei transferară datele către bateriile lor de turbolasere.

Salvele de tunete mugiră prin atmosferă şi droizii hailfire se dezintegrară. Salve de ripostă precise din partea turelelor cupole ale LAAT/i-urilor întâlniră proiectilele în globuri de foc ce înfloriră şi fură zdrenţuite în fuioare de fum, când nava vui prin ele.

LAAT/i-urile ţâşniră peste muchia dolinei şi coborâră în spirală trăgând cu tot armamentul, orientându-se spre exterior pentru ca bateriile frontale să împroaşte peretele dolinei, în vreme ce la marginea superioară vehiculele de desant din clasa Jadthu pluteau staţionar cu uşile calelor deschise, lansând jeturi de cabluri poliplast ca imenşi ciucuri albi ca gheaţa care şerpuiau până la gurile oceanului ce se căscau la nivelul cel mai de jos al oraşului. Pe ciucurii aceia, coborând în rapel atât de rapid încât păreau realmente că se prăbuşesc, veneau fluxuri nesfârşite de soldaţi în armuri, care deja deschiseseră focul către droizii de luptă ce mărşăluiau în întâmpinarea lor.

Mănunchiuri de cabluri ajunseră la balconul exterior al centrului de control şi pe ele lunecară soldaţi în armuri albe, toţi cu o mână pe frâna mecanizată şi ţinând cu cealaltă mână carabina blaster DE-l5 pusă pe foc automat cu care împroşcau lanţuri continue de fascicule din pachete de particule. Droizii rulau, cădeau şi săreau în aer, explodând în fragmente. Supravieţuitorii deschiseră focul asupra clonelor, parcă recunoscători că aveau asupra cui să tragă, deschizând găuri în armuri, arzând carnea cu aburii supraîncălziţi din loviturile în ţesuturi profunde şi azvârlind unii soldaţi cu totul de pe cablurile lor, propulsându-i spre un sfârşit oribil la zece niveluri mai jos.

Când supravieţuitorii primului val de clone atinseră platforma, valul următor era chiar în spatele lor.

Grievous reveni la Obi-Wan. Îşi plecă fruntea ca o bantha furioasă, cu strălucirea galbenă a ochilor aţintită asupra maestrului Jedi.

— Atunci, la moarte.

Obi-Wan suspină.

— Dacă insişti…

Generalul biodroid îşi dădu pe spate mantia, dezvăluind cele patru săbii de lumină prinse acolo. Se retrase un pas şi desfăcu larg braţele sale de duraniu.

— Nu vei fi primul Jedi pe care l-am ucis şi nici ultimul.

Unicul răspuns al lui Obi-Wan fu o schimbare subtilă a unghiului sabiei sale, în sus şi spre înainte.

Braţele larg desfăcute ale generalului se despicară în lung, divizându-se – până şi mâinile lui se divizară în două…

Acum avea patru braţe. Şi patru mâini.

Şi fiecare mână prinse câte o sabie de lumină, când mantia îi căzu la podea.

Săbiile înviară mârâind şi Grievous le roti pe toate, fluturându-le atât de rapid şi atât de perfect coordonat şi integrat, încât părea că stă în interiorul unei sfere pulsatorii de energie albastră şi verde.

— Haide atunci, Kenobi! Să ne luptăm! Am fost instruit în artele voastre Jedi de către însuşi Lordul Tyranus!

— Te referi la contele Dooku? Ce coincidenţă interesantă, replică Obi-Wan cu un zâmbet amăgitor de plăcut. Eu l-am instruit pe cel care l-a ucis.

Cu un mârâit convulsiv, Grievous atacă.

Sfera de energie albastră pe care săbiile o creau în jurul lui se extinse spre Obi-Wan şi se deschise ca o gură pentru a-l muşca în două. Maestrul Jedi rămase locului, cu lama nemişcată.

Colţi de fulgere se închiseră peste el.

*

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker, acum:

Nu-ţi aminteşti să fi pus jos sabia Jedi.

Nu-ţi aminteşti să fi trecut din cabinetul privat al lui Palpatine în cabinetul său public, mai mare – nu-ţi aminteşti să fi colapsat în fotoliul în care te afli şi nici nu-ţi aminteşti să fi băut apă din paharul pe jumătate gol pe care-l descoperi în mâna ta mecanică.

Îţi aminteşti doar că ultimul om din galaxie în care încă mai gândeai că te poţi încrede te-a minţit din ziua în care v-aţi întâlnit prima dată.

Şi nu eşti nici măcar furios din cauza aceasta.

Doar buimăcit.

— La urma urmelor, Anakin, tu eşti ultimul care ar avea dreptul să fie furios pe cineva pentru că a păstrat un secret. Ce altceva ar fi trebuit să fac?

Palpatine stă în fotoliul lui familiar, oval şi înalt, înapoia biroului lui la fel de familiar – lămpile discoidale sunt aprinse la intensitate maximă şi cabinetul este straniu de puternic iluminat.

Într-un mod firesc.

Ca şi cum aceasta ar fi pur şi simplu alta dintre conversaţiile voastre familiare, pălăvrăgelile relaxate de seară care v-au făcut plăcere atâţia ani.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Corupţia a transformat Republica într-un cancer în corpul galaxiei şi nimeni nu l-a putut cauteriza – nici judecătorii, nici Senatul, nici chiar Ordinul Jedi. Eu am fost singurul îndeajuns de puternic şi de iscusit pentru această sarcină. Eu am fost singurul care a cutezat măcar să încerce. Fără măruntă mea amăgire, cum aş fi putut vindeca Republica? Dacă mi-aş fi dezvăluit identitatea, ţie sau oricui altuia, Jedi m-ar fi urmărit şi m-ar fi ucis fără judecată – foarte asemănător cu felul în care tu ai fost cât

pe aici s-o faci cu o clipă în urmă.

Nu poţi să argumentezi. Cuvintele îţi sunt inaccesibile.

El se ridică, îşi ocoleşte biroul, trage unul dintre scaunele mici şi-l apropie de al tău.

— Dacă ai putea şti cât de mult am dorit să-ţi spun, Anakin. Toţi anii aceştia... încă din ziua când ne-am cunoscut, fiule. Te-am vegheat, aşteptând pe măsură ce creşteai în putere şi înţelepciune, aşteptând momentul în care să acţionez până azi, când, în cele din urmă, eşti pregătit să înţelegi cine eşti cu adevărat şi care este adevăratul tău loc în istoria galaxiei.

Cuvinte amorţite ies încet dintre buze amorţite.

— Alesul...

— Exact, fiule. Exact. Tu eşti Alesul.

Se apleacă spre tine, cu ochi limpezi. Serioşi. Complet onest.

— Ales de mine.

întoarce un braţ către panorama peisajului citadin presărat de lumină care se vede prin fereastra dinapoia biroului.

— Priveşte, Anakin! Un trilion de fiinţe numai pe planeta aceasta – iar în galaxie, nenumărate cvadrilioane – şi dintre toţi te-am ales pe tine, Anakin Skywalker, să fii moştenitorul puterii mele. Moştenitorul a tot ceea ce sunt.

— Dar asta nu-i... asta nu-i profeţia. Asta nu-i profeţia Alesului...

— Asta este o problemă pentru tine? Căutarea ta nu este pentru a găsi o cale ca să răstorni profeţia? Palpatine se apleacă mai aproape, surâzând, calm şi binevoitor: Anakin, tu crezi că Sithii nu ştiau despre profeţia aceasta? Crezi că noi am fi dormit pur şi simplu în timp ce ea se îndeplinea?

— Vrei să spui...

— Asta este ceea ce trebuie să înţelegi. Resemnarea de tip Jedi înaintea destinului nu este calea Sith, Anakin. Nu este calea mea. Nu este calea ta. N-a fost niciodată. Nu trebuie să fie niciodată.

Te îneci.

— Nu sunt... – te auzi vorbind – ... de partea ta. Nu sunt rău.

— Cine a spus ceva despre rău? Eu aduc pace în galaxie. Asta înseamnă rău? Îţi ofer puterea de a o salva pe Padme. Asta înseamnă rău? Te-am atacat? Te-am drogat? Eşti torturat? Fiule, eu te rog. Te rog să faci ceea ce este bine. Să întorci spatele trădării. Să întorci spatele tuturor celor care ar răni Republica. Îţi cer să faci exact ce ai jurat să faci: să aduci pace şi justiţie în galaxie. Şi s-o salvezi pe Padme, desigur – nu ai jurat s-o protejezi şi pe ea...?

— Eu... însă... eu...

Cuvintele nu se vor potrivi în răspunsurile de care ai nevoie. Dacă Obi-Wan ar fi aici... Obi-Wan ar şti ce să spună. Ce să facă.

Obi-Wan ar fi putut rezolva asta.

În clipa asta, ştii că nu poţi.

— O să... o să te predau Consiliului Jedi... ei vor şti ce să facă...

— Sunt sigur că vor şti. Deja plănuiesc să răstoarne Republica şi le vei oferi exact pretextul pe care-l caută. Şi când vor veni să mă execute, va fi justiţie? Ei vor aduce pace?

— Nu vor... n-ar face-o...!

— Bineînţeles, sper că ai dreptate, Anakin. Iartă-mă dacă nu-ţi împărtăşesc loialitatea oarbă faţă de tovarăşii tăi. Presupun că într-adevăr, în cele din urmă, totul se rezumă la o chestiune de loialitate, spune el gânditor. Asta trebuie să te întrebi, fiule. Loialitatea ta este faţă de Jedi, ori faţă de Republică?

— Nu-i... nu-i deloc aşa...

Palpatine ridică din umeri.

— Poate că nu. Poate că întrebarea este pur şi simplu dacă-l iubeşti pe Obi-Wan Kenobi mai mult decât pe soţia ta.

Cuvintele nu mai trebuie căutate.

Nu mai există cuvinte.

— Nu te grăbi. Meditează la asta. Eu voi fi tot aici când decizi.

Înlăuntrul capului tău este numai foc. În jurul inimii tale, dragonul şopteşte că toate lucrurile pier.

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker, acum.

*

În tehnica de duel a lui Obi-Wan Kenobi există o eleganţă minimalizată care nu aduce deloc cu ceea ce se poate percepe la ceilalţi mari duelişti ai Ordinului Jedi. Lui îi lipseşte cu totul fulgerul, elanul pur şi îndrăzneţ al lui Anakin Skywalker – în el nu există nimic din ferocitatea obscură a lui Mace Windu sau Depa Billaba, nici graţia stilistică a lui Shaak Ti sau a Iuidooku, şi el nu seamănă câtuşi de puţin cu vârtejul de distrugere care poate deveni Yoda.

El este simplitatea în sine.

Aceasta este puterea lui.

Înainte ca Obi-Wan să fi părăsit Coruscantul, Mace Windu îi povestise duelul lui cu Grievous pe un tren maglev în decursul raidului îndrăzneţ al generalului de a-l captura pe Palpatine. Mace îi povestise felul în care calculatoarele aservite creierului lui Grievous păruseră că analizaseră până şi letala şi neconvenţionala tehnică Vaapad a lui Mace şi fuseseră în stare să-i replice identic după un singur schimb de lovituri.

— Probabil că a fost antrenat de contele Dooku, spusese Mace, aşa încât te poţi aştepta şi la Makashi. Ţinând seama de numărul de Jedi cu care s-a luptat şi pe care i-a ucis, trebuie să te aştepţi să poată ataca în orice stil sau în toate. De fapt, cred că dintre toţi Jedi aflaţi în viaţă, tu ai cele mai mari şanse de a-l învinge.

Afirmaţia aceea îl surprinsese pe Obi-Wan şi el

protestase. La urma urmelor, singura tehnică în care era cu adevărat expert era Soresu, tehnică de luptă cu sabia cea mai obişnuită în Ordinul Jedi. Întemeiată pe principiile de bază ale devierii care le erau predate tuturor padawanilor – pentru a le îngădui să se protejeze de salvele de blastere – Soresu era foarte simplă şi atât de limitată şi orientată spre defensivă, încât era de-a dreptul pasivă.

— Dar cu siguranţă, Maestre Windu, spusese Obi-Wan, tu, cu puterea Vaapadului… sau Yoda care stăpâneşte Ataro…

Mace Windu aproape că zâmbise.

— Am creat tehnica Vaapad ca răspuns la slăbiciunea mea: ea îmi canalizează întunericul propriu într-o armă de lumină. Ataro a Maestrului Yoda este tot un răspuns faţă de slăbiciune: limitările de alonjă şi de mobilitate impuse de statura şi de vârsta sa. Dar pentru tine? La ce slăbiciune răspunde Soresu?

Clipind iute din ochi, Obi-Wan fusese silit să admită că nu se gândise niciodată să privească lucrurile în felul acela.

— Exact ceea ce te defineşte, Maestre Kenobi, clătinase din cap Maestrul korun. Eu sunt numit un mare spadasin, fiindcă am inventat un stil letal, însă cine este mai mare – creatorul unei tehnici de ucidere sau expertul formei clasice?

— Sunt foarte măgulit că mă consideri un expert, dar în realitate…

— Nu un expert, ci Expertul, precizase Mace. Fii omul care eşti şi Grievous nu te va învinge niciodată.

Aşa încât, acum, în faţa tornadei de energie anihilatoare care este atacul lui Grievous, Obi-Wan este pur şi simplu omul care este.

*

Electrodriverele care acţionau braţele mecanice ale lui Grievous permiteau repetarea de trei ori pe secundă a celor

patru atacuri – fiind integrate de algoritmi de luptă în reţeaua electronică de procesoare periferice a biodroidului, cele douăsprezece lovituri pe secundă soseau fiecare sub alt unghi, cu altă viteză şi intensitate, un ritm imprevizibil şi aleatoriu de spintecări, retezări şi fandări, oricare dintre ele putând să-l ucidă pe Obi-Wan.

Nici una nu-l atinse.

La urma urmelor, el traversase adesea neatins roiurile de viespi ale focurilor blaster, apărat doar de direcţionarea lamei sale prin Forţă – contracararea a douăsprezece lovituri pe secundă era doar dificilă, nu imposibilă. Sabia lui ţesu o plasă complexă de unghiuri şi curbe, niciodată incredibil de rapid, dar întotdeauna suficient de rapid, fiecare mişcare a sabiei interferând subtil cu trei, patru sau opt dintre loviturile generalului, restul sfârâind pe lângă el, deoarece precisele şi infimele lui deplasări de greutate şi postură făceau să fie ratat cu câţiva centimetri.

Mârâind de furie, Grievous spori intensitatea şi viteza atacurilor – şaisprezece pe secundă, optsprezece – până ce, finalmente, la douăzeci de lovituri pe secundă supraîncărcă apărarea lui Obi-Wan.

De aceea Maestrul Jedi îşi folosi defensiva pentru a ataca.

O deplasare subtilă în unghiul unei singure parade îi aduse lama în contact nu cu lama sabiei care se apropia, ci cu mânerul.

...tăietură...

Lama inamică dispăru, cu un milimetru înainte să fi ars prin fruntea lui Obi-Wan. Jumătate din sabia retezată zăngăni pe jos, împreună cu degetul mare şi arătătorul din duraniu ale mâinii care o ţinuse.

Grievous se opri, cu ochii pulsând şi deschizându-se larg, după care se mijiră. Ridică mâna ciopârţită şi se holbă la cioturile alb-incandescent care ţineau acum doar jumătate dintr-o sabie inutilă.

Obi-Wan îi zâmbi.

Grievous fandă.

Obi-Wan pară.

Bucăţi din săbii de lumină săriră pe podeaua din duroţel.

Generalul coborî ochii spre bucăţile de metal retezate de lamă cu care rămăsese în mâini, apoi ridică privirea la lama strălucitoare de culoarea cerului a lui Obi-Wan, din nou la mâinile sale, după care păru că-şi reaminteşte brusc că avea o întâlnire urgentă altundeva.

Oriunde altundeva.

Maestrul Jedi păşi către el, dar un şoc din Forţă îl făcu să sară înapoi, exact în clipa în care o salvă HE stacojie izbi podeaua acolo unde se pregătea să pună piciorul. Obi-Wan se lăsă purtat de explozie şi făcu o tumbă în aer pentru a ateriza în poziţie verticală între doi superdroizi de luptă, care erau ocupaţi să tragă asupra flancului unei grupe de soldaţi-clone şi continuară s-o facă până se pomeniră căzând pe podea sub formă de bucăţi.

Obi-Wan se răsuci.

În haosul de droizi ce explodau şi oameni care mureau, Grievous nu se mai zărea.

Obi-Wan flutură din sabie spre clone.

— Generalul! strigă el. Pe unde-a luat-o?

Un soldat roti braţul ca şi cum ar fi aruncat o grenadă protonică înapoi spre arcada pe unde intrase prima dată Obi-Wan. Maestrul Jedi îi urmări gestul şi văzu pentru o clipă în umbra Vigilenţei de afară curbele posterioare ale unor inele gemene cu lame – pliate laolaltă pentru a alcătui un disc de mărimea unui vânător stelar – îndepărtându-se rapid pe marginea dolinei.

Generalul Grievous era foarte priceput să fugă.

— Nu şi de data asta, mormăi Obi-Wan şi-şi deschise o cale prin gloata de droizi.

Ajunse la arcadă dintr-un singur asalt susţinut, la timp pentru a vedea rotiformul cu lame cotind – era un inel deschis cu un fotoliu de pilot, în care stătea Grievous, care ridică una dintre electrotijele bodyguarzilor săi într-un gest sardonic de despărţire, apoi trecu vehiculul peste muchie.

Patru braţe-picioare cu gheare se depliară, înfigându-se în rocă pentru a-l coborî pe peretele dolinei, într-o descindere abruptă.

— La naiba, făcu Obi-Wan şi privi în jur.

Continua să nu vadă nici un aerotaxi. Pe de altă parte, nu-l atrăgea să zboare prin furtuna de bătălie care clocotea în interiorul dolinei, însă realmente îi era imposibil să-l ajungă pe Grievous dacă ar fi mers pe jos…

De după colţul unui tunel interior, auzi un honnnnkl răsunător, de parcă o bantha aflată în apropiere înghiţise un claxon pneumatic.

— Boga? făcu el.

Capul cu plisc al hipodragonului se extinse încetişor prin tunel.

— Boga! Vino aici, fetiţo! Avem de prins un general.

Boga îl privi cu reproş.

— Honnnnnk.

— Bine, bine, dădu Obi-Wan ochii peste cap. Am greşit şi tu ai avut dreptate. Te rog, acum putem pleca?

Restul lungimii de cincisprezece metri a hipodragonului apăru şi animalul tropăi spre el. Obi-Wan sări în şa şi Boga se lansă către marginea dolinei, unde ajunse dintr-un singur salt. Capul uriaş se roti lent căutând, până ce Obi-Wan depistă rotiformul lui Grievous ce gonea spre platformele de asolizare de jos.

— Acolo, fetiţo – ăla este! Haide!

Boga se încordă şi sări spre marginea următorului nivel de sub ei, rămase locului o clipă pentru a se orienta, după care sări iarăşi, coborând în furtuna de foc care devenise Pau City. Maestrul Jedi îşi rotea sabia într-un vârtej permanent de ambele părţi ale hipodragonului, dezintegrând şrapnelele şi deviind salvele rătăcite de blastere. Coborâră în viteză prin oraşul din dolină, apropiindu-se de Grievous cu câteva zeci de metri la fiecare salt.

Pe una dintre platformele de asolizare, cupola se ridica şi

glisa, dezvăluind o navetă blindată mică şi ultrarapidă, de tipul favorit al executivilor neimoidiani din Federaţia Comercială, celebri prin nervozitatea lor. Rotiformul lui Grievous ridică un evantai de scântei alb-incandescent când goni peste platforma de asolizare – biodroidul îl smuci în lateral şi-l înclină pe o parte, derapând până la oprirea care împroşcă naveta cu duroţel topit.

Dar înainte să fi putut coborî din fotoliul pilotului, un hipodragon de câteva tone ateriză pe navetă, ghemuit, ameninţător şi şuierând veninos către el.

— Sper că mai ai şi alt mijloc de transport, generale, rosti Obi-Wan arătând cu sabia propulsoarele gemene din spate ale navetei. Cred că motoarele subluminice au fost avariate!

— Eşti dement! N-au nimic...

Obi-Wan strânse din umeri.

— Arată-i, Boga.

Hipodragonul se conformă prompt, indicând avariile din două lovituri şuierătoare ale masivei cozi-măciuci – bum! şi alt bum! – care boţiră cilindrii propulsori ai navetei.

Maestrul Jedi îi făcu un semn de apropiere.

— Haide să terminăm o dată bâlciul ăsta, da?

Răspunsul lui Grievous fu un ţipăt de giroscoape torturate, care zvâcniră rotiformul, ridicându-l, apoi scrâşnetul metalic al lamelor ce brăzdară plăcile platformei şi-l propulsară drept spre peretele dolinei... şi, cu ajutorul braţelor cu gheare, drept în sus.

Obi-Wan suspină.

— Nu abia am coborât de acolo?

Boga se încordă şi sări către perete, iar urmărirea reîncepu.

Goniră prin bătălie, căţărându-se pe pereţi, se năpustiră prin tuneluri, derapând şi sărind, sprintând acolo unde calea era liberă şi scârţâind în serpentine de mare viteză pe unde nu era, slalomând printre grupuri de droizi şi săltând peste soldaţi. Boga se repezi drept pe flancul unui aerotanc

al clonelor şi, de pe turela lui, se lansă direct între roţile înalte şi înclinate ale unui hailfire, iar o lovitură a lamei lui Obi-Wan îl lăsă schilodit pe droid în urma lor. Trupele de băştinaşi ocupaseră câmpul de luptă: călări pe hipodragoni, utapai înarmaţi cu lănci energetice care revărsau scântei năvăleau pe pasarele, străpungând droizi în ambele părţi. Grievous fugea trecând peste tot ce-i stătea în cale, cu lamele vehiculului sfârtecând deopotrivă droizi, soldaţi şi hipodragoni – înapoia sa, sabia lui Obi-Wan intercepta şi returna salvele de blastere într-o cascadă ce distrugea orice droid îndeajuns de lipsit de înţelepciune ca să tragă asupra lui. Unele salve rătăcite le îndreptă spre rotiformul pe care-l urmărea, dar fără vreun efect vizibil.

— Grozav, mormăi el. Ia să-ncercăm asta niţel mai de aproape.

Boga se apropia constant. Aparatul lui Grievous deţinea avantajul vitezei în sine, însă Boga recupera la viraje şi de asemenea putea efectua salturi instantanee sub unghiuri uimitoare – în plus, hipodragonul avea un instinct incredibil privind direcţia viitoare a generalului, ca şi o cunoaştere aparent infinită a scurtăturilor utile prin tuneluri laterale, pe pereţi perfect verticali şi peste hăuri presărate de turbine eoliene inactive. Deşii Grievous încercă o dată să blocheze urmărirea Maestrului Jedi, intrând cu scrâşnete şi scârţâituri pe o platformă uriaşă care adăpostea nenumărate turbine eoliene şi doborându-le frânele din lovituri iuţi ale electrotijei, lăsând palele cu muchii ascuţite ca lama să se rotească liber în vântul permanent, totuşi Obi-Wan o îndrumă pe Boga pe lângă turbine şi-şi întinse sabia în vârtejul lor. Bucăţi retezate de pale din carboceramică ţiuiră prin văzduh şi zăngăniră pe stânci de jur împrejur— mormăind o înjurătură, Grievous acceleră din nou.

Rotiformul său pătrunse vuind într-un tunel care părea să intre direct în roca platoului. Tunelul era ticsit de vehicule de sol, hipodragoni, rotiformi, minijeturi – toate tipurile de alte vehicule şi toate soiurile de animale care puteau fi

călărite sau care puteau tracta nenumăraţii utapauni şi utai care fugeau din calea bătăliei. Grievous năvăli direct peste ei, cu roţile-lame retezând prin vehiculele de sol şi împroşcând pereţii tunelului cu hălci sfârtecate din reptile – Boga alerga pe pereţi deasupra traficului, galopând uneori direct pe plafon cu ghearele smulgând bucăţi de rocă.

Printr-un efort susţinut care-i strangulă honnnk-uhle la nivelul unor icnete firave de inspiraţie, Boga ajunse în cele din urmă paralel cu Grievous. Obi-Wan se aplecă, întinse sabia, reuşi să atingă curba posterioară a rotiformului şi reteză un arc din lanţul de lame al vehiculului, determinându-l să se poticnească şi să derapeze. Grievous replică printr-o fandare a electrotijei, care pârâi fulgere pe gâtul alungit al lui Boga. Animalul cel mare sări în lateral, cârâind temător şi agitând din cap, ca şi cum arsura ar fi fost o creatură muşcătoare pe care o putea scutura.

— Încă un salt, Boga! răcni Obi-Wan, lipindu-se de umărul său. Adu-mă lângă el!

Hipodragonul se conformă fără ezitare şi când Grievous fandă iarăşi, mâna liberă a lui Obi-Wan ţâşni şi prinse tija de sub lama descărcătoare, ţinând-o la depărtare de trupul vulnerabil al lui Boga. Grievous smuci de tijă, cât pe ce să-l doboare din şa, apoi împunse către el, cu lama descărcătoare sfârâindu-i în faţă…

Suspinând, Obi-Wan îşi dădu seama că avea nevoie de ambele mâini.

Dădu drumul sabiei.

Când mânerul dezactivat căzu, zăngănind pe podeaua tunelului, şi rămase în urma lui, Maestrul Jedi îşi spuse că era totuşi mai bine că Anakin nu era prezent de asemenea aici – n-ar mai fi scăpat niciodată de tachinările legate de abandonarea sabiei Jedi.

Îşi puse cealaltă mână pe tijă exact în clipa în care Grievous îşi smuci rotiformul în lateral, culcându-l pe jumătate înclinat pentru a pătrunde printr-un tunel lateral mic care se zărea în faţă. Obi-Wan îşi menţinu strânsoarea

cu fermitate. Prin Forţă putea simţi epuizarea lui Boga – acumularea de produşi de descompunere anaerobi transformau în cârpe picioarele puternice ale hipodragonului. O galerie deschisă arătă în faţă lumina zilei. Boga abia reuşi să cotească şi goniră unul lângă celălalt prin calea pustie şi întunecată, uniţi prin mânerul electrotijei care scuipa scântei.

Când ieşiră din galerie, la o platformă de asolizare micuţă şi ascunsă în adâncul unei doline private, Obi-Wan sări din şa, folosindu-se de tijă pentru a lovi cu ambele cizme, violent, în craniul de duraniu al lui Grievous. Giroscoapele interne ale rotiformului urlară sub impactul brusc şi modificarea de echilibru. Zbieretele lor urcară în intensitate, transformându-se în trâmbe de fum şi fragmente de metal, când avaria catastrofală trimise vehiculul rostogolindu-se într-o cascadă de scântei alb-incandescente.

Azvârlind tija, Obi-Wan sări din nou, cu Forţa ridicându-l deasupra accidentului.

Reflexele electronice ale lui Grievous îl aruncară din fotoliul de pilotare în direcţia opusă.

Rotiformul se rostogoli peste marginea platformei de asolizare şi căzu în abisul întunecat al dolinei, lăsând în urmă o dâră de fum, până la impactul îndepărtat, întârziat şi final.

Electrotija se rostogolise ceva mai departe, oprindu-se în pivotul de asolizare al unui vânător stelar Techno Union micuţ, aflat pe platformă la câţiva metri înapoia lui Obi-Wan. În spatele lui Grievous, galeria ce ducea îndărăt în sistemul de tuneluri era blocată de un hipodragon care gâfâia epuizat, dar continua să fie primejdios de înfuriat.

Obi-Wan se uită la Grievous.

Grievous se uită la Obi-Wan.

Între ei doi nu mai erau necesare cuvintele.

Maestrul Jedi rămase pur şi simplu locului, ancorat în Forţă, aşteptându-l pe Grievous să acţioneze.

Un compartiment secret din coapsa dreaptă a generalului glisă deschizându-se şi un braţ mecanic îi aduse un blaster mic de rezervă. Grievous îl ridică şi trase atât de rapid, încât mişcarea braţului fu ca o ceaţă.

Obi-Wan... se întinse.

Electrotija sări în aer între ei şi una dintre lamele descărcătoare interceptă salva. Impactul o trimise rotindu-se...

Drept în mâna lui Obi-Wan.

Urmă o pauză de o fracţiune de secundă, în care cei doi se priviră ochi în ochi şi împărtăşiră înţelegerea intimă că relaţia lor ajunsese la final.

Obi-Wan atacă.

Grievous se retrase, dezlănţuind un şuvoi de salve blaster, pe cât de repede putea declanşa trăgaciul jumătatea lui de deget arătător.

Maestrul Jedi roti tija, interceptând fiecare salvă, fără să încetinească deloc, iar când ajunse lângă Grievous îi zbură blasterul din mână cu o lovitură de tijă care sui fulgere albastre pe braţul generalului.

Următoarea lui lovitură fu o împunsătură scurtă şi violentă în armura abdominală din plăci articulate a lui Grievous, care-l împletici pe general spre îndărăt. Obi-Wan izbi din nou, în acelaşi loc, îndoind placa de plastarmură şi spărgând articulaţia care făcea joncţiunea cu plăcile mai mari şi mai groase ale pieptului său, iar Grievous dădu din braţe ca să-şi păstreze echilibrul, dar când Maestrul Jedi roti arma pentru următoarea lovitură, braţul care se zbătea al generalului lovi peste mijlocul tijei, iar cealaltă mână a sa o prinse de asemenea şi el o înhăţă, smucind-o în poziţie verticală, cu toată strânsoarea lui Obi-Wan, şi chipul său de hârcă metalică se apropie la un centimetru de nasul celuilalt.

— Crezi, rânji el, că-s atât de prost să-mi înarmez bodyguarzii cu arme care m-ar putea răni pe mine?

În loc să aştepte un răspuns, se roti, ridicându-l pe Obi-

Wan de pe sol fără cel mai mic efort, şi-l şfichiui peste cap, izbindu-l de platformă cu o putere ucigaşă – Maestrul Jedi fu nevoit să dea drumul tijei şi-i îngădui Forţei să-i transforme căderea într-o rostogolire nesigură. Grievous sări după el, învârtind electrotija şi lovindu-l în flanc înainte să-şi fi putut recâştiga echilibrul. Impactul îl azvârli pe Obi-Wan în lateral şi descărcarea statică îi incendie mantia. Generalul îl urmă imediat, atacându-l înainte să-şi poată da măcar seama ce se întâmpla, asaltându-l mai iute ca gândul…

Însă Obi-Wan nu trebuia să gândească. Forţa era cu el şi ştia asta.

Când Grievous roti tija, cu lama descărcătoare sfârâind către capul lui în lovitura ucigaşă, Maestrul Jedi atacă pe sub ea.

Se ciocni piept în piept cu Grievous şi braţul lui ridicat blocă încheietura generalului – Grievous mârâi ceva incoerent şi apăsă pe blocajul lui cu toată greutatea, apropiind tot mai mult lama de faţa lui Obi-Wan…

Dar braţul acestuia avea de partea lui Forţa care să-i dea putere, pe când braţul generalului avea doar structura cristalină intermoleculară a aliajului de duraniu.

Antebraţul lui Grievous se îndoi ca o lingură de alpaca.

În vreme ce generalul îşi privea uluit braţul distrus, Obi-Wan îşi strecurase degetele mâinii libere pe sub marginea inferioară a plăcii abdominale îndoite şi slăbite din articulaţii.

Generalul plecă privirea.

— Ce?

Obi-Wan izbi cu cotul braţului de blocare în clavicula lui Grievous şi în acelaşi timp trase cu toată puterea de placa abdominală, care se rupse şi îi rămase în mână. Înapoia ei atârna un sac translucid de piele-sintetică, conţinând un păienjeniş de organe verzui şi cenuşii.

Adevăratul trup al extraterestrului din droid.

Grievous urlă şi dădu drumul tijei, înhăţându-l pe Obi-Wan cu cele trei braţe care-i rămăseseră. Îl ridică iarăşi pe

Maestrul Jedi deasupra capului şi-l propulsă, rostogolindu-l peste platforma de asolizare spre marginea de deasupra hăului învăluit în penumbre. Întinzându-se în Forţă, Obi-Wan reuşi să se conecteze cu roca însăşi, ca şi cum ar fi fost ancorat de ea cu un cablu - în loc să cadă peste buza platformei, fu izbit de piatră cu atâta putere, încât plămânii i se goliră complet de aer.

Grievous ridică tija şi se năpusti.

Obi-Wan tot nu-şi regăsise suflarea. Nu avea nici o speranţă să se poată ridica pentru a para atacul generalului.

Nu putu decât să întindă un braţ.

Când biodroidul se înălţă deasupra lui, cu electrotija ridicată pentru a ucide, blasterul de rezervă sări de pe platformă în palma lui Obi-Wan şi, fără nici o ezitare, fără alte gânduri, nici măcar pentru cea mai mică pauză de savurare a victoriei, el apăsă pe trăgaci.

Salva spintecă sacul de piele sintetică.

Măruntaiele lui Grievous explodară într-o cascadă urât mirositoare de culoarea unei mlaştini moarte. Energia îi urcă prin şira spinării şi o pâclă de creieri vaporizaţi răbufni prin ambele părţi ale ţestei sale şi-i expedie faţa rotindu-se peste margine.

Electrotija lovi platforma, urmată la scurt timp de genunchii generalului.

Apoi de ceea ce-i mai rămăsese din craniu.

Maestrul Jedi rămase întins pe spate, privind cerculeţul de cer senin de deasupra dolinei, în timp ce icnea căznindu-se să readucă aer în plămânii ce se zbăteau. Reuşi doar să se întoarcă pe o parte într-atât cât să stingă flăcările mantiei, după care căzu la loc pe spate.

Şi pur şi simplu se bucură că era viu.

După un timp prea scurt – cu mult înainte să fi fost de fapt gata să se scoale – o umbră se lăţi peste el, însoţită de miros de şopârlă încinsă şi de un honnnk mustrător.

— Da, Boga, ai dreptate, încuviinţă el fără chef.

Încet, cu greu, se ridică în picioare.

Luă electrotija şi se opri pentru o ultimă privire aruncată resturilor generalului biodroid.

— Atât de... – căută în vocabularul lui un epitet cât mai condamnator – ... necivilizat.

Activă comunicatorul şi-l anunţă pe Cody să raporteze Comandamentului Jedi de pe Coruscant că Grievous fusese distrus.

— Imediat, generale, zise holoimaginea minusculă a comandantului de clone. Şi felicitări. Ştiam c-o poţi face.

Se pare că toţi o ştiau, îşi spuse Obi-Wan, mai puţin Grievous şi eu...

— Generale? Avem totuşi aici o mică problemă. Mai precis vreo zece mii de mici probleme puternic înarmate.

— Sosesc. Kenobi, terminat.

Obi-Wan suspină şi se căţără, dureros, pe şaua hipodragonului.

— Haide, fetiţo, spuse el. Haide să câştigăm şi bătălia aceea.

*

Aşa cum s-a spus, exemplul de manual al unei curse pentru Jedi este cea care a fost întinsă pe Utapau pentru Obi-Wan Kenobi.

A funcţionat perfect.

Elementul final, esenţial în crearea unei curse pentru Jedi cu adevărat eficiente este o anumită răceală mintală... dacă doriţi să-i spuneţi aşa, o detaşare de dorinţa unui rezultat anume.

Modul cel mai bun de a pregăti lucrurile este de a crea o situaţie tip joc de sumă nulă.

De exemplu, poţi folosi ca mandatar o creatură de care nu numai că te poţi dispensa, ci care, în cele din urmă, ar fi trebuit oricum să fie ucisă. Astfel dacă acel mandatar eşuează şi este ucis, nu este nici o pierdere – de fapt, ţinta

Jedi ţi-a făcut o favoare, ocupându-se de o chestiune destul de neplăcută pe care altfel ar fi trebuit s-o rezolvi personal.

Iar tuşa finală de perfecţiune este să organizezi cursa pentru Jedi astfel încât pur şi simplu păşind în ea, Jedi să fi pierdut deja.

Altfel spus, o cursă pentru Jedi funcţionează cel mai bine atunci când adevăratul tău obiectiv este doar de a te asigura că acel Jedi petrece nişte ore sau zile undeva departe, de cealaltă parte a galaxiei. Astfel încât să nu fie aici pentru a interveni în planurile tale reale.

Astfel încât, atunci când se poate întoarce, va fi deja prea târziu.

NUME NOU: UCIGAŞ DE ECHIPĂ

Mace Windu stătea în centrul de comunicaţii întunecat din Comandamentul Jedi, privind holoimaginea în mărime naturală a lui Yoda proiectată de un centru de comunicaţii wookiee secret, din inima unui arbore wroshyr de pe Kashyyyk.

— Acum câteva minute, zise Mace, am primit confirmarea de pe Utapau: Kenobi a avut succes. Grievous este mort.

— Timpul pentru executarea planului nostru a sosit.

— Voi anunţa personal vestea morţii lui Grievous. Mace îşi flexionă mâinile: Cancelarul ar trebui să restituie acum Senatului puterile executive pe care le-a căpătat pentru situaţia de criză.

— Existenţa lui Sidious uitată nu trebuie. Acţiunile tale să anticipeze, el poate. Maeştri necesari vor fi, dacă Lordul Sith să înfrunţi va trebui.

— Am ales patru dintre cei mai buni. Tiin, Kolar şi Fisto sunt toţi aici, în Templu. Se pregătesc deja.

— Dar Skywalker? Alesul!

— Este prea riscant, replică Mace. Eu sunt al patrulea.

Ţuguiind încet din buze şi încuviinţând şi mai încet din

cap, Yoda rosti:

— De veghe, padawanul meu, prea mult ai fost. Să te odihneşti trebuie.

— Mă voi odihni, Maestre. Când Republica va fi din nou în siguranţă. Mace îşi îndreptă statura: Aşteptăm doar votul tău.

— Bine atunci. Votul meu aveţi. Forţa cu voi să fie.

— Şi cu tine, Maestre.

Se adresase însă aerului gol – holoimaginea pâlpâise deja, dispărând.

Mace plecă fruntea şi rămase în beznă şi tăcere.

Uşa centrului de comunicaţii se deschise brusc, revărsând lumină galbenă orbitoare în penumbrele dinăuntru şi conturând silueta unui bărbat pe jumătate prăbuşit pe cadrul uşii.

— Maestre... (Glasul era un murmur răguşit). Maestre Windu…?

— Skywalker? Mace ajunse aproape imediat lângă el. Ce s-a-ntâmplat? Eşti rănit?

Anakin prinse braţul lui Mace într-o strânsoare de putere disperată şi-l folosi ca pe o cârjă pentru a se sprijini să se ridice.

— Obi-Wan…? întrebă el fără putere. Trebuie să vorbesc cu Obi-Wan…

— Obi-Wan este în misiune pe Utapau. L-a nimicit pe Grievous. Plecăm chiar acum pentru a-l anunţa pe Cancelar şi a vedea dacă se retrage aşa cum a promis…

— Să se… retragă… (Glasul lui Anakin avea un ton profund amar). Habar nu ai…

— Anakin…? Ce s-a-ntâmplat?

— Ascultă-mă… trebuie să m-asculţi…

Tânărul se înmuie căzând peste el şi tremurând din tot corpul – Mace îl cuprinse în braţe şi-l călăuzi spre scaunul cel mai apropiat.

— Nu puteţi… te rog, Maestre Windu, dă-mi cuvântul, promite-mi că va fi o arestare, promite-mi că nu-l veţi

răni…

— Skywalker… Anakin. Încearcă să-mi răspunzi. Ai fost atacat? Eşti rănit? Trebuie să-mi spui ce s-a-ntâmplat!

Anakin colapsă cu faţa în palme.

Mace se întinse în Forţă şi deschise ochii talentului său special de percepţie…

Iar ce găsi acolo îi îngheţă sângele în vene.

Reţeaua încâlcită de linii de falie din Forţă, pe care o văzuse că-i lega laolaltă pe Anakin, Obi-Wan şi Palpatine dispăruse – în locul ei exista un singur nod de păianjen care răsuna de o putere ce ar fi putut despica planeta. Anakin Skywalker nu mai avea puncte de implozie. El însuşi era un punct de implozie.

Punctul De Implozie.

Totul depindea de el.

Totul.

Mace vorbi lent, cu aceeaşi grijă deliberată pe care ar fi folosit-o în examinarea unui model necunoscut de bombă ce ar fi putut distruge Universul însuşi:

— Anakin, priveşte-mă.

Skywalker ridică ochii.

— Eşti rănit? Ai nevoie…

Mace se încruntă. Ochii lui Anakin erau înroşiţi, ca însângeraţi, şi faţa îi părea tumefiată. Mult timp nu ştiu dacă avea să-i răspundă, dacă putea să-i răspundă, dacă putea măcar să vorbească – tânărul Jedi părea că se încleşta cu ceva din interiorul său, de parcă ar fi luptat cu disperare împotriva naşterii unui monstru care se clocea în pieptul lui.

Dar în Forţă nu exista un de parcă, nu exista un părea că. În Forţă, Mace putea simţi monstrul din Anakin Skywalker, un monstru real, prea real, care-l consuma de viu pe dinăuntru.

Teama.

Aceea era rana pe care o căpătase Anakin. Aceea era durerea care-l făcea să tremure şi să se bâlbâie şi care-l

slăbea într-atât încât nu mai putea sta în picioare. O teamă neagră clocea ca viespile-febrei în creierul tânărului Jedi şi-l ucidea.

În cele din urmă, ca după o veşnicie, Anakin deschise ochii injectaţi.

— Maestre Windu... Vorbea încet, chinuit, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi smuls din el o halcă de carne: Am... veşti proaste...

Mace îl fixă cu privirea.

— Veşti proaste? repetă el.

Ce veşti puteau fi atât de proaste încât să colapseze un Jedi ca Anakin Skywalker? Ce veşti îl puteau face pe Anakin Skywalker să arate de parcă stelele se stinseseră?

Apoi, în şapte cuvinte simple, Anakin îi spuse.

Acesta este momentul care-l defineşte pe Mace Windu:

Nu nenumăratele sale victorii în bătălii, nu nenumăratele bătălii pe care le-a evitat talentul lui diplomatic. Nici intelectul pătrunzător sau talentul în Forţă, ori iscusinţa inegalabilă cu sabia de lumină. Nu devotamentul faţă de Ordinul Jedi, nici devotamentul faţă de Republica pe care o slujeşte.

Ci acesta.

Aici.

Acum.

Deoarece şi Mace are o dragoste. Mace are o iubire secretă.

Mace Windu iubeşte Republica.

Mulţi dintre elevii lui îl citează propriilor elevi: „Jedi nu luptă pentru pace. Acesta este doar un slogan şi induce în eroare aşa cum fac toate sloganurile. Jedi luptă pentru civilizaţie, fiindcă numai civilizaţia creează pace”.

Pentru Mace Windu, pentru toată viaţa lui, pentru toate vieţile a o mie de ani de Jedi înaintea lui, adevărata civilizaţie n-a avut decât un singur nume: Republica.

El şi-a pus viaţa în slujirea iubirii sale. A curmat vieţi în slujirea ei şi a pierdut vieţi inocente. A văzut cum fiinţe la

care ţinea au fost schilodite şi ucise, iar alteori şi mai rău: uneori au fost atât de afectate de oroarea strădaniei încât unicul lor răspuns a fost să comită orori încă şi mai mari.

Şi din cauza iubirii aceleia, acum, aici, în acest moment, Anakin Skywalker are pentru el şapte cuvinte care-i sfârtecă inima, îi ard bucăţile de inimă şi-i îndeasă pe gât tăciunii lor fumegători.

Palpatine este Sidious. Cancelarul este Lordul Sith.

El nici măcar nu aude cuvintele, nu cu adevărat – adevăratul lor înţeles este prea vast pentru ca mintea lui să-l cuprindă pe tot dintr-o dată.

Asta înseamnă că tot ce a făcut el şi tot ce i-a fost făcut lui...

Tot ce a realizat Ordinul şi tot ce a suferit...

Toate prin care a trecut galaxia însăşi, anii de suferinţe şi măceluri, moartea a planete întregi...

Totul a fost în zadar.

Fiindcă totul a fost făcut pentru a salva Republica.

Care deja nu mai exista.

Care deja se prăbuşise.

Al cărei leş fusese apărat doar de un Ordin Jedi care se aflǎ sub comanda unui Lord Sith al întunericului.

Întreaga existenţă a lui Mace Windu a devenit un cristal atât de străbătut de fisuri, încât ciocanul celor şapte cuvinte l-au sfărâmat în nisip.

Dar pentru că el este Mace Windu, primeşte lovitura fără ca expresia să i se modifice.

Pentru că el este Mace Windu, într-o secundă bărbatul din nisip redevine de piatră: Maestru Jedi pur, cântărind obiectiv riscul de a-l înfrunta pe ultimul Lord Sith al întunericului fără a-l avea alături pe Ales...

Faţă de riscul de a-l înfrunta pe ultimul Lord Sith al întunericului cu un Ales ros de viu de teamă.

Şi pentru că el este Mace Windu, alegerea nu este grea.

— Anakin, aşteaptă în Sala Consiliului, până ne-ntoarcem.

— C... ce? Maestre...

— Este un ordin, Anakin.

— Dar... dar... dar Cancelarul... rosteşte disperat Anakin încleştându-se de mâna lui. Ce vei face?

Şi adevărata măsură a lui Mace Windu este că până şi acum el spune adevărul, când rosteşte:

— Doar atât cât va trebui să fac.

*

În nonspaţiul virtual al HoloNetului, se întâlnesc doi Maeştri Jedi.

Unul bătrân, micuţ, cu piele verzuie şi înţelepciune străveche în ochi stă într-o peşteră Kashyyyk, săpată în trunchiul unui uriaş arbore wroshyr – celălalt, înalt şi aprig, stă în faţa unui holodisc în Templul Jedi de pe Coruscant.

Ei sunt unul pentru celălalt spectre albastre, materializate de laserele de scanare. Deşii se află la depărtare de ani-lumină, ei gândesc la fel – contează prea puţin cine şi ce spune.

Acum ei ştiu adevărul.

De mai bine de un deceniu, Republica a fost în mâinile Sithului.

Împreună, de la spectru albăstrui la spectru albăstrui, ei decid s-o ia înapoi.

PARTEA A TREIA - APOCALIPSA

Întunericul este generos şi este răbdător şi învinge întotdeauna, învinge întotdeauna, pentru că este peste tot. Este în lemnul care arde în vatra ta şi în oala de pe foc – este sub scaunul tău, sub masa ta şi sub cearşafurile de pe patul tău. Mergi sub soarele amiezii şi întunericul este cu tine, legat de tălpile tale. Lumina cea mai puternică aruncă umbra cea mai întunecată.

CHIPUL ÎNTUNERICULUI

Lămpile discoidale dezactivate erau cercuri de cenuşiu spectral plutind în penumbre. Ca o nestemată pâlpâitoare, peisajul Coruscantului forma un halo în jurul umbrei perfect conturate a fotoliului.

Acesta era cabinetul Cancelarului.

În umbra fotoliului stătea altă umbră: mai adâncă, mai întunecată, fără formă şi impenetrabilă, o umbră abisală atât de profundă, încât absorbea lumina din încăperea din jur.

Şi din oraş. Şi din planetă.

Şi din galaxie.

Umbra aştepta. Îi spusese băiatului că va aştepta. Dorea să se ţină de cuvânt.

Pentru prima dată.

*

Noaptea coborâse peste Templul Jedi.

Pe platforma lui de asolizare, o lumină galben-palidă se revărsa într-un dreptunghi prelung prin trapa unei navete, reflectându-se în sus, pe chipurile a trei maeştri Jedi.

— M-aş fi simţit mai bine dacă ar fi fost şi Yoda aici, rosti nautiloidul înalt cu umeri laţi şi cu tentaculele craniene spâne fixate prin bucle de piele ştanţată. Sau măcar Kenobi. Pe Ord Cestus, eu şi Obi-Wan...

— Yoda este reţinut pe Kashyyyk, iar Kenobi se află pe Utapau şi nu poate fi contactat. Lordul întunericului şi-a dezvăluit identitatea şi nu cutezăm să mai şovăim. Nu te gândi la dacă, Maestre Fisto – misiunea aceasta a căzut pe umerii noştri. Noi vom fi îndeajuns.

Vorbise un Maestru Iktotchi, mai scund şi mai zvelt decât primul. Două coarne lungi i se curbau în jos de pe frunte până sub bărbie. Unul fusese amputat după ce, cu câteva luni în urmă, fusese fărâmat în bătălie. Bacta îi accelerase recreşterea şi cornul cândva schilodit era acum pe potriva celuilalt.

— Noi vom fi îndeajuns, repetă el. Va trebui să fim.

— Pace, spuse al treilea Maestru, un zabrak.

Roua se condensase pe reţeaua lui de ţepi cranieni bonţi vestigiali, sclipind foarte mult cu transpiraţia. Arătă spre uşa Templului, care se deschidea.

— Vine şi Windu.

Norii sosiseră o dată cu amurgul şi începu să cadă o bură fină. Maestrul care venea către ei îşi ţinea plecat capul ras, iar mâinile îi erau ascunse în interiorul mânecilor.

— Maestra Ti şi Maestrul Porţilor Jurokk vor conduce defensiva Templului, le spuse când ajunse lângă ei. Dezactivăm toate balizele de pilotare şi semnalele luminoase, i-am înarmat pe padawanii mai mari, iar uşile blindate sunt etanşate şi blocate cu coduri. Îi privi pe cei trei Maeştri: Este timpul să mergem.

— Şi Skywalker? Maestrul zabrak lăsă capul pe un umăr, ca şi cum ar fi simţit o perturbare îndepărtată în Forţă: Ce

va face Alesul?

— L-am trimis în sala de Consiliu până la întoarcerea noastră.

Mace Windu privi încruntat turnul înaltului Consiliu, mijind ochii prin ploaia care începuse să se îndesească. Mâinile îi ieşiră din mâneci. Una dintre ele ţinea sabia de lumină.

— El şi-a îndeplinit misiunea. Acum noi va trebui s-o îndeplinim pe a noastră.

Trecu printre ei şi sui în navetă.

Ceilalţi trei Maeştri împărtăşiră o tăcere semnificativă, apoi Agen Kolar încuviinţă ca pentru sine şi-l urmă – Saesee Tiin îşi mângâie cornul recrescut şi făcu la fel.

— M-aş fi simţit totuşi mai bine, dacă Yoda ar fi fost aici… murmură Kit Fisto şi porni după ei.

După ce trapa se închise înapoia lui, Templul Jedi aparţinu complet nopţii.

*

Singur în sala Consiliului Jedi, Anakin Skywalker se lupta cu dragonul.

Pierdea.

Străbătea sala în arcuri orbeşti, împiedicându-se printre fotolii. Nu putea percepe curenţii Forţei în jurul său – nu putea percepe ecourile Maeştrilor Jedi în locul acesta străvechi.

Nu visase niciodată că în Univers exista atât de multă durere.

Suferinţa fizică ar fi putut s-o înfrunte chiar şi fără tehnicile mintale Jedi – fusese dintotdeauna robust. La patru ani, încasase cea mai teribilă bătaie pe care i-o dăduse Watto vreodată, fără să scoată măcar un scâncet.

Nimic însă nu-l pregătise pentru aşa ceva.

Ar fi dorit să-şi sfâşie pieptul cu mâinile goale şi să-şi smulgă inima dinăuntru.

— Ce am făcut?

Întrebarea porni ca un geamăt stins, dar crescu până la un urlet pe care nu-l mai putea zăvorî îndărătul dinţilor.

— Ce am făcut?

Ştia răspunsul: îşi făcuse datoria.

Iar acum nu-şi putea închipui de ce.

Când voi muri, spusese Palpatine, atât de calm, atât de cald, atât de rezonabil, cunoaşterea mea va muri o dată cu mine…

Oriunde ar fi privit, vedea doar chipul femeii pe care o iubea mai presus de iubire: femeia pentru care canalizase prin corpul său toată dragostea ce existase vreodată în galaxie. În Univers!

Nu-i păsa ce făcuse ea. Nu-i păsa de conspiraţii, cabale sau pacte secrete. Trădarea nu mai însemna nimic pentru el. Ea era tot ce fusese vreodată iubit de cineva, iar Anakin o privea murind.

Cumva, agonia lui deveni o mână invizibilă care se întinse prin Forţă, o mână care o găsi pe Padme, hăt departe, singură în apartamentul ei, în beznă, o mână care-i simţi moliciunea catifelată a pielii şi buclele mătăsoase ale părului, o mână care se dizolvă într-un câmp de energie pură, de sentiment pur ce pătrunse în ea…

Şi acum o simţi, o simţi cu adevărat în Forţă, de parcă şi Padme ar fi putut să fie un fel de Jedi, dar mai mult decât atât: Anakin simţi o legătură, o conexiune mai profundă şi mai intimă decât orice simţise vreodată până atunci cu oricine, chiar şi cu Obi-Wan – pentru o preţioasă clipă eternă, era ea… era bătăile inimii ei şi mişcarea buzelor ei şi cuvintele ei murmurate, ca şi cum ar fi adresat o rugăciune stelelor…

„Te iubesc, Anakin. Sunt a ta, în viaţă şi în moarte. Oriunde ai merge, orice ai face, noi vom fi mereu unul. Nu te îndoi niciodată de mine, iubirea mea. Sunt a ta”.

…şi puritatea, pasiunea şi adevărul iubirii Padmei se revărsară în el şi prin el şi fiecare atom al său urlă în Forţă

Cum pot s-o las să moară?

Forţa nu avu un răspuns pentru el.

Dragonul însă avu.

Totul piere, Anakin Skywalker. Cu timpul, până şi stelele se sting.

Şi oricât de puternic ar fi încercat să le apeleze, nici o înţelepciune a lui Yoda, nici o învăţătură a lui Obi-Wan, nici măcar o fărâmă din cunoaşterea Jedi nu-i sări în ajutor pentru a ucide dragonul.

Cu toate acestea un răspuns exista – el îl auzise chiar în seara trecută.

Deţinând, asemenea cunoştinţe, menţinerea vieţii într-o persoană deja vie ar părea un fleac, nu eşti de acord?

Anakin se opri. Agonia lui pieri.

Palpatine avea dreptate.

Era simplu.

Tot ce trebuia să facă era să decidă ce dorea.

Noaptea Coruscantului se întindea prin galaxie.

întunericul din Forţă nu era un obstacol pentru umbra din cabinetul Cancelarului – ea însăşi era întunericul. Oriunde sălăşluia întunericul, umbra putea percepe.

În noapte, umbra simţi chinul băiatului şi era bine. Umbra simţi hotărârea încruntată a celor patru Maeştri Jedi care se apropiau pe calea aerului.

Şi asta era bine.

Când naveta Jedi coborî pe platforma de asolizare de afară, umbra îşi trimise mintea în noaptea mult mai adâncă din interiorul uneia dintre cele câteva sculpturi ce împodobeau cabinetul: o contorsionare abstractă de neuraniu solid, atât de grea încât podeaua cabinetului fusese special ranforsată pentru a o putea susţine şi atât de densă încât speciile mai sensibile puteau realmente percepe, de la distanţă foarte mică, infima deformare a continuumului spaţio-temporal pe care o crea gravitaţia ei.

Neuraniul cu grosimea mai mare de un milimetru este impenetrabil pentru senzori – scanările standard de

securitate ce examinau toate echipamentele şi mobilierul ce intrau în clădirea cabinetelor senatoriale nu găsiseră nimic. Dacă cineva s-ar fi gândit însă să utilizeze un detector gravimetric avansat, ar fi putut descoperi că o secţiune a sculpturii aceleia avea masa mai mică decât ar fi trebuit, ţinând seama de faptul că declaraţia de expediţie care o însoţise când fusese adusă de pe Naboo printre celelalte obiecte personale ale ambasadorului, pe atunci, Palpatine afirma limpede că era o singură bucată de neuraniu masiv, forjată.

Declaraţia era neadevărată. Sculptura nu era complet masivă şi nu era pe de-a întregul din neuraniu.

Într-o cavitate lungă, îngustă şi cilindrică în jurul căreia fusese forjată sculptura se afla un obiect care aşteptase în întuneric absolut – întuneric mai presus de întuneric – timp de decenii.

Aşteptase ca noaptea să pogoare peste Republică.

Umbra îi simţi pe Maeştrii Jedi păşind prin pustietatea vastă şi generatoare de ecouri a coridoarelor boltite de afară. Putea practic să le audă cadenţa cizmelor pe marmura alderaană.

Întunericul din sculptură murmură despre forma, senzaţia şi toate rezonanţele intime ale obiectului pe care-l ascundea. Printr-o răsucire a voinţei sale, umbra declanşă un dispozitiv.

Neuraniul se încălzi.

Un cerculeţ, mai mic decât pe cel pe care l-ar fi putut face un copil uman unind vârfurile degetelor mare şi arătător, căpătă culoarea sângelui uscat.

Apoi al sângelui proaspăt.

Apoi al flăcării deschise.

În cele din urmă o suliţă de energie stacojie ţâşni liberă, zugrăvind cabinetul în culorile stelelor văzute prin fumul planetelor arzătoare.

Suliţa de energie se alungi, extrăgând din întuneric obiectul, după care lama stacojie se micşoră şi dispăru, iar

obiectul lunecă singur în întunericul mai moale al unei mâneci.

În vreme ce ordinele trimise prin Forţă alungară Mantiile Roşii de la uşile exterioare ale cabinetului, umbra făcu un gest şi lămpile discoidale se aprinseră. Alt ordin prin Forţă deschise violent uşile interioare spre cabinetul privat. Când Jedi năvăliră înăuntru, un ultim bobârnac al voinţei umbrei declanşă un dispozitiv de înregistrare tăinuit în birou.

Exclusiv audio.

— Oh, Maestre Windu, rosti umbra. Ce surpriză plăcută!

*

Shaak Ti îi percepu venirea înainte de a-l putea zări. Cavităţile sensibile la infrasunete şi ultrasunete din montralurile înalte şi curbate de ambele părţi ale capului ei îi ofereau un simţ suplimentar, analog pipăitului: textura paşilor care se apropiau era zdrenţuită ca pânza veche de sac. Când dădu colţul spre uşa platformei de asolizare, respiraţia lui se simţea ca un morman de grohotiş, iar bătăile inimii îi erau neregulate ca ţeasta unui zabrak.

Nici la chip nu arăta prea bine – avea o paloare de moarte, chiar pentru un om, iar ochii îi erau injectaţi.

— Anakin, rosti ea cu căldură. (Poate că avea nevoie de un cuvânt prietenos— se îndoia că ar fi auzit prea multe din partea lui Mace Windu). Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Ordinul Jedi îţi este îndatorat... ca şi întreaga galaxie.

— Shaak Ti, fereşte-te din calea mea.

Deşii arăta zguduit, glasul nu-i era defel tremurător: era mai profund decât îşi reamintea ea, mai matur şi cu un ton de autoritate pe care nu-l auzise niciodată.

De asemenea, Shaak Ti nu era oarbă la faptul că neglijase să-i spună Maestră.

Întinse un braţ, oferind energii liniştitoare prin Forţă.

— Templul este sigilat, Anakin. Uşa este zăvorâtă cu coduri.

— Iar tu stai în faţa consolei de acces.

Ea se trase într-o parte, lăsându-l să ajungă la consolă – nu avea nici un motiv pentru a-l reţine aici împotriva voinţei sale. Anakin tastă grăbit codul.

— Dacă Palpatine contraatacă, spuse Shaak Ti pe un ton cât mai raţional, locul tău nu ar trebui să fie aici, ca să ne ajuţi să ne apărăm?

— Eu sunt Alesul. Locul meu este acolo. (Răsuflarea îi deveni şi mai gâfâită şi arăta de parcă s-ar fi simţit tot mai rău). Trebuie să fiu acolo. Aşa spune profeţia, nu? Trebuie să fiu acolo…

— Anakin, de ce? Maeştrii sunt cei mai buni din Ordin. Ce ai mai putea face tu?

Uşa glisă, deschizându-se.

— Eu sunt Alesul, repetă el. Profeţia nu poate fi schimbată. Voi face…

O privi cu ochi care mureau şi un spasm de suferinţă insuportabilă îi trecu peste chip. Shaak Ti întinse braţul către el – ar fi trebuit să fie în infirmerie, nu să pornească spre ceea ce putea fi o luptă sălbatică – dar Anakin se retrase tresărind.

— Voi face ceea ce se aşteaptă să fac, spuse şi sprintă în noapte şi în ploaie.

[Transcrierea înregistrării audio prezentate în faţa Senatului Galactic în după-amiaza primei zile a Imperiului – identităţile tuturor vorbitorilor au fost verificate şi confirmate prin analiza amprentelor vocale.]

PALPATINE: Oh, Maestre Windu. Ce surpriză plăcută!

MACE WINDU: Cu greu aş putea spune că este o surpriză, Cancelare. Şi nu va fi plăcută pentru nici unul dintre noi.

PALPATINE: Poftim? Salut, Maestre Fisto! Bun venit, Maestre Kolar! Sper că sunteţi bine cu toţii. Maestre Tiin… văd că ţi-a recrescut cornul – mă bucur tare mult. Ce aduce patru maeştri Jedi în cabinetul meu la ora aceasta?

MACE WINDU: Ştim cine eşti. Ştim ce eşti. Am venit pentru a te aresta.

PALPATINE: Poftim? Ce sunt? Ultima dată când am verificat, eram Cancelarul Suprem al Republicii pe care aţi jurat s-o slujiţi. Sper că am înţeles greşit ce ai vrut să spui prin arestare, Maestre Windu. Aduce a trădare.

MACE WINDU: Eşti arestat.

PALPATINE: Realmente, Maestre Windu, nu cred că vorbeşti serios. Care este acuzaţia?

MACE WINDU: Eşti un Lord Sith!

PALPATINE: Asta sunt? Chiar dacă ar fi adevărat, nu mi se pare tocmai un delict. Opiniile mele filosofice reprezintă o opţiune personală. De fapt – oricum, ultima dată când am citit Constituţia – avem legi foarte stricte împotriva genului acesta de persecuţii. De aceea te întreb încă o dată: care este aşa-zisul meu delict? Cum te aştepţi să justific răzvrătirea ta în faţa Senatului? Sau intenţionezi să arestezi de asemenea întregul Senat?

MACE WINDU: Nu ne aflăm aici pentru a ne contrazice cu tine.

PALPATINE: Nu, vă aflaţi aici pentru a mă arunca în închisoare fără judecată. Ba chiar fără pretextul unei acţiuni legale. Aşadar acesta este planul final: Jedi preiau controlul Republicii.

MACE WINDU: Vei veni cu noi. Acum.

PALPATINE: Nu voi face aşa ceva. Dacă intenţionaţi să mă ucideţi, o puteţi face chiar aici.

MACE WINDU: Nu încerca să te împotriveşti.

[Sunete ce au fost identificate pe baza frecvenţelor de rezonanţă ca fiind activarea mai multor săbii de lumină.]

PALPATINE: Să mă împotrivesc? Cum m-aş putea împotrivi? Acesta este un asasinat, Jedi trădători! Cum aş putea eu să fiu o ameninţare la adresa voastră? Maestre Tiin – eşti telepat. Care sunt gândurile mele în clipa asta?

[Sunete de mişcări.]

KIT FISTO: Saesee...

AGEN KOLAR: [Neclar— posibil „Nu doare” (?).] [Sunete de mişcări.]

PALPATINE: Ajutor! Ajutor! Gărzi... cineva! Ajutor! Asasinat! Trădare!

[Sfârşitul înregistrării.]

*

O fântână de energie de culoarea ametistului se revărsă din pumnul lui Mace Windu.

— Nu încerca să te împotriveşti.

Cântecul lamei sale fu reluat de foc verde din mâinile lui Kit Fisto, Agen Kolar şi Saesee Tiin. Kolar şi Tiin se apropiară de Palpatine, blocându-i calea spre uşă. Umbre picurară şi supurară culoare, întreţesându-se şi încolăcindu-se pe pereţii cabinetului, lunecând peste scaune, lăţindu-se peste podea.

— Să mă împotrivesc? Cum m-aş putea împotrivi? Continuând să rămână aşezat la biroul lui, Palpatine agită neajutorat pumnul gol – imaginea perfectă a unui bătrân speriat şi obosit.

— Acesta este un asasinat, Jedi trădători! Cum aş putea eu să fiu o ameninţare la adresa voastră?

Se întoarse disperat către Saesee Tiin.

— Maestre Tiin – eşti telepat. Care sunt gândurile mele în clipa asta? Tiin se încruntă şi lăsă capul pe un umăr. Lama lui coborî. O pată de întuneric fulgerând roşu ţâşni dinapoia biroului. Capul lui Saesee Tiin ricoşă de pe podea. Fumul se ridică dinspre gât şi din cioturile gemene ale coarnelor, retezate imediat sub grumaz.

— Saesee! icni Kit Fisto.

Corpul decapitat, încă rămas în picioare, se răsuci când genunchii i se îndoiră şi un suspin stins ieşi din trahee, când se prăbuşi pe podea.

— Nu... se clătină Agen Kolar.

Lama lui de smarald dispăru şi mânerul i se rostogoli dintre degetele deschise. În mijlocul frunţii, un orificiu mic şi perfect rotund fumega, arătând lumina dinapoia capului.

— ... doare...

Căzu cu faţa înainte şi rămase nemişcat.

Palpatine stătea în prag, dar uşa rămase închisă. Din mâna sa dreaptă se extinse o lamă de culoarea focului.

înapoia lui uşa se zăvorî singură.

— Ajutor! Ajutor!

Palpatine striga ca un om înspăimântat de moarte.

— Gărzi... cineva! Ajutor! Asasinat! Trădare !

După aceea zâmbi.

Duse un deget la buze şi, în mod uluitor, făcu cu ochiul.

În secunda ce urmă, în timp ce Mace Windu şi Kit Fisto nu putură face altceva decât să-şi ridice săbiile în poziţia de gardă, Palpatine păşi iute peste cadavre înapoi la biroul său, răsuci lama şi o coborî prin tăblia biroului cu o împunsătură iute, de precizie chirurgicală.

— Ajunge cu asta.

O lăsă să ardă prin partea frontală a biroului, eliberând-o, apoi se întoarse, ridică arma şi păru că o examinează, aşa cum cineva ar putea examina chipul unui prieten iubit pe care-l crezuse mort de multă vreme. Puterea se strânse în jurul lui, până ce Forţa pâlpâi de întuneric.

— Dacă ai şti, rosti el încetişor – adresându-se poate Maeştrilor Jedi, sau poate vorbind pentru sine, ori poate chiar pentru lama stacojie ridicată acum într-un salut batjocoritor – de cât timp am aşteptat asta...

Speederul lui Anakin urlă prin ploaie, eschivând fulgere bifurcate ce se înălţau dinspre turnuri pierdute în nori, traversând de-a curmezişul coridoare de trafic, vâjâind cu asemenea viteză pe lângă zgârie-spaţiali, încât unda de şoc fisură ferestrele în urmă.

Nu înţelegea de ce oamenii nu se fereau pur şi simplu din calea lui. Nu înţelegea cum era posibil ca trilioanele de fiinţe care ticseau Oraşul galactic să-şi poată vedea în continuare de problemele lor banale de parcă Universul nu s-ar fi schimbat. Cum puteau ei să creadă că aveau cea mai mică valoare, prin comparaţie cu el?

Cum puteau să creadă că încă mai aveau vreo valoare?

Vieţile lor oarbe nu însemnau acum nimic. Nici una. Fiindcă în faţa lui, pe vasta faţadă ca o stâncă a clădirii cabinetelor senatoriale, o fereastră răbufnea fulgere în ploaie ca un ecou vizual al trăsnetelor furtunii de afară – dar fulgerele acelea aveau culoarea unor săbii de lumină care se încrucişau.

Evantaie verzi, perdele de purpură...

Şi văpaie stacojie.

Ajunsese prea târziu.

Focul verde păli şi se stinse – rămăseseră doar fulgerele purpuriu şi roşu.

Elevatoarele repulsoare mugiră, când înclină speederul pe o parte, derapând prin turbulenţa de forfecare a vântului şi-l opri legănându-l în afara ferestrei de la cabinetul privat al lui Palpatine. Un trăsnet lovi turnul clădirii Republica 500, la numai un kilometru depărtare şi explozia albă se reflectă din fereastră, orbindu-l instantaneu – clipi furios, frecându-se frustrat cu palmele peste ochi.

Strălucirea incoloră de pe retine păli treptat, aducând în focalizare trupurile de pe podeaua cabinetului privat al lui Palpatine.

Trupuri în mantii Jedi.

Pe biroul lui Palpatine se afla capul lui Kit Fisto, cu faţa în sus, cu tentaculele craniene revărsate peste ebonită şi încâlcite ca ale unei caracatiţe. Ochii fără pleoape fixau orb tavanul. Anakin şi-l reaminti în arena de pe Geonosis, deschizând fără efort o potecă prin valuri succesive de droizi de luptă, purtând pe buze un surâs uşor amuzat, de parcă oribila bătălie n-ar fi fost decât o farsă prietenească. Capul lui retezat purta acelaşi zâmbet.

Poate că el credea că şi moartea era amuzantă.

Lama lui Anakin cântă albastru când spintecă fereastra şi tânărul plonjă prin orificiul deschis. Se rostogoli şi se ridică în picioare printre cadavre şi sprintă printr-o uşă sfărâmată, pe micuţul coridor privat, spre o uşă care scânteia şi

străfulgera de energie difuzată.

Anakin se opri brusc.

În cabinetul public al Cancelarului Suprem al Republicii Galactice, un ultim Maestru Jedi se lupta singur, duelându-se cu o umbră vie.

*

Cufundându-se în Vaapad, Mace Windu lupta pentru viaţa lui.

Mai mult decât viaţă: fiecare rotire a lamei şi fiecare şfichi de fulger era o lovitură în apărarea democraţiei, a justiţiei şi păcii, a drepturilor făpturilor obişnuite de a-şi trăi propriile vieţi în propriile feluri.

El lupta pentru Republica pe care o iubea.

Vaapad, a şaptea tehnică de luptă cu sabia Jedi, poartă numele unui prădător teribil de periculos, care trăieşte pe sateliţii naturali ai lui Sarapin: un vaapad îşi atacă prada folosindu-se de loviturile tentaculelor sale orbitor de iuţi. Cei mai mulţi vaapazi au minimum şapte asemenea tentacule şi nu este neobişnuit să ajungă până la douăsprezece. Cel mai mare vaapad ucis vreodată avusese douăzeci şi trei de tentacule. Problema cu vaapadul era că niciodată nu ştiai câte tentacule avea până nu murea – se mişca prea rapid pentru a le număra. De fapt, se mişca aproape prea rapid pentru a fi văzut.

La fel ca lama lui Mace.

Vaapad este o tehnică la fel de agresivă şi puternică precum animalul al cărui nume l-a împrumutat, dar puterea sa înseamnă şi un risc pe măsură: cufundarea în Vaapad deschide porţile ce zăgăzuiesc întunericul interior al spadasinului. Pentru a folosi Vaapad, un Jedi trebuie să-şi îngăduie să se bucure de luptă – trebuie să se lase în seama senzaţiilor bătăliei. În seama fiorilor victoriei. Vaapad este o cărare ce merge prin penumbra părţii întunecate.

Mace Windu crease stilul acela şi era singurul lui expert în viaţă.

Acesta era testul final al stilului Vaapad.

Anakin clipi şi se frecă din nou la ochi. Poate că era încă orbit de fulgerul acela îndepărtat – Maestrul korun părea că pâlpâie, apărând şi dispărând din existenţă, pe jumătate înghiţit de o pâclă neagră tot mai deasă în care dansa o bară lungă de un metru de foc solar. Mace împingea întunericul cu o înaintare nemiloasă – propria sa lamă, tăişul de ametist distinctiv care fusese ultima imagine pentru atât de multe făpturi ticăloase din galaxie crea o pâclă personală: o sferă turtită de foc purpuriu în care se părea că există o duzină de săbii ce loveau simultan în toate direcţiile.

Umbra cu care se lupta, înceţoşarea aceea provocată de viteza orbitoare… putea oare să fie Palpatine?

Săbiile le scânteiau şi fulgerau, izbindu-se cu rafale de foc, ţesând plase de energie ucigaşă în schimburi atât de rapide, încât Anakin nu le putea distinge realmente…

Dar le putea simţi în Forţă.

Forţa însăşi se tulbura, răbufnea şi se prăbuşea în jurul lor, clocotind de putere şi ricoşeuri instantanee cu intenţii letale.

Şi se întuneca.

Anakin putea simţi felul în care Forţa se hrănea din exaltarea ucigaşă a umbrei – putea simţi furia împroşcând în Forţă ca şi cum un abces înveninat fusese crestat în inimile amândurora.

Aici nu mai existau înfrânări Jedi.

Mace Windu se elibera.

Mace era afundat acum – scufundat în Vaapad, înghiţit de Vaapad, el practic nu mai exista ca fiinţă independentă.

Vaapad este un canal pentru întuneric şi întunericul acela curgea în ambele direcţii. Mace accepta viteza furioasă a Lordului Sith, absorbea furia şi puterea umbrei în centrul său cel mai lăuntric…

Şi le lăsa să se reverse din nou de acolo.

El reflecta furia împotriva sursei sale, la fel cum o sabie Jedi redirecţionează o salvă blaster.

Fusese o vreme când Mace Windu se temuse de puterea întunericului – fusese o vreme când el se temuse de întunericul din propria sa fiinţă. Însă Războiul Clonelor îi oferise un dar al înţelegerii: pe planeta Haruun Kal, el îşi înfruntase întunericul şi învăţase că nu trebuie să te temi de puterea lui.

El învăţase că teama este cea care dă putere întunericului.

El nu se temea. Întunericul nu avea putere asupra lui. Totuşi...

Nici el nu avea putere asupra întunericului.

Vaapad îl transforma într-un canal deschis, o jumătate dintr-o buclă supraconductoare completată de umbră – împreună, ei formau o undă staţionară de bătălie care se extindea în fiecare centimetru cubic al cabinetului Cancelarului. Nu exista nici un petic de covor sau aşchie de scaun care să nu se poată dezintegra în orice secundă în flăcări roşii sau purpurii – lampadarele deveneau paveze temporare, spintecate în segmente ce se roteau prin aer – canapelele deveneau teren ce trebuia escaladat în vederea câştigării unui avantaj sau peste care se sărea în retragere. Exista însă doar ciclul puterii, bucla infinită, fără nici o rană de nici o parte, fără nici măcar posibilitatea oboselii.

Impas.

Care s-ar fi putut prelungi la nesfârşit, dacă Vaapad ar fi fost singurul dar al lui Mace.

Duelul era lipsit de efort pentru el – îşi lăsă trupul să se ocupe de luptă fără intervenţia minţii. În vreme ce lama i se rotea şi sfârâia, în vreme ce tălpile îi lunecau, centrul de greutate i se deplasa şi umerii se întorceau în curbe precise ale direcţiilor, mintea îi gonea pe circuitul de putere întunecată, urmărind-o înapoi spre sursa ei infinită.

Căutându-i punctul de implozie.

Găsi un nod de linii de falie în viitorul umbrei – alese fractura cea mai mare şi o urmă către clipa şi locul prezent...

Iar ea îl conduse, uluitor, la un bărbat care stătea încremenit în uşa sfârtecată. Mace nu trebuia să privească într-acolo – prezenţa din Forţă era familiară şi la fel de înălţătoare ca lumina soarelui răzbătând printr-un nor de furtună.

Alesul era aici.

Mace se îndepărtă de lama umbrei şi sări spre fereastră – dintr-o singură lovitură, spintecă oţelul transparent.

Distragerea de o secundă îl costă – un val întunecat de Forţă fu cât pe ce să-l propulseze chiar prin orificiul pe care tocmai îl decupase. Doar o împingere disperată în Forţă din partea sa îi modifică traiectoria într-atât încât să fie izbit de o coloană, în loc să se prăbuşească de la o jumătate de kilometru înălţime de pe pragul de afară. Ricoşă şi Forţa îi limpezi mintea, iar el se dărui iarăşi Vaapadului.

Putea simţi cum se apropia sfârşitul luptei, iar acesta era perceput şi de ceaţa de Sith cu care duela – în Forţă, umbra devenise un pulsar de teamă. Uşor, aproape fără efort, transformă frica umbrei într-o armă – dirijă duelul astfel încât să-i aducă pe amândoi afară, pe pervazul ferestrei.

Afară, în vânt. Afară, sub fulgere. Afară, pe un pervaz lunecos de ploaie, deasupra unui hău de jumătate de kilometru.

Afară, unde frica umbrei o făcea să şovăie. Afară, unde frica umbrei preschimbă o parte din viteza alimentată de Forţă într-o priză alimentată de Forţă pe permatonul lunecos.

Afară, unde Mace îşi putu duce lama într-un arc precis care să reteze în două sabia de lumină a umbrei.

O bucată căzu înapoi prin fereastra spintecată. Cealaltă se rostogoli dintre degetele deschise, ricoşă de pe pervaz şi se prăbuşi prin ploaie spre străduţele îndepărtate de sub ei.

Acum umbra era doar Palpatine: bătrân şi gârbovit, cu

părul rar albit de timp şi griji, cu chipul brăzdat de epuizare.

— În ciuda puterii tale, nu eşti un Jedi. Poţi doar – vorbi Mace sec privind dincolo de lama sa – să fii arestat.

— Vezi, Anakin? Vezi? Glasul lui Palpatine avea din nou cadenţa întreruptă a unui bătrân speriat: Nu te-am avertizat despre Jedi şi trădarea lor?

— Cruţă-ţi vorbele prefăcute, lordul meu. Aici nu există politicieni. Sithii nu vor mai recâştiga niciodată controlul Republicii. S-a terminat. Ai pierdut. Mace îşi coborî sabia: Ai pierdut din acelaşi motiv pentru care Sithii pierd întotdeauna: înfrânt de propria-ţi frică.

Palpatine înălţă fruntea.

Ochii lui fumegau de ură.

— Prostule, şuieră el.

Ridică braţele şi mantia rangului său se desfăcu larg aidoma unor aripi de prădător, cu mâinile curbându-se în gheare.

— Prostule! (Glasul îi era acum bubuitura unui tunet). Crezi că frica pe care o simţi este a mea?

Fulgere trosniră pe bolta de deasupra şi fulgere trosniră din mâinile lui Palpatine, iar Mace nu avu timp să înţeleagă despre ce vorbea Lordul Sith – avu timp doar să revină în Vaapad, să răsucească lama şi să intercepteze arcurile bifurcate de furie pură, orbitoare ce se îndreptau către el.

Fiindcă Vaapad este mai mult decât o simplă formă de duel cu sabia de lumină. Este o stare a minţii: un canal pentru întuneric. Puterea intra în el şi apoi ieşea, fără să-l atingă.

Şi circuitul se închise: fulgerul fu reflectat înapoi către sursa lui.

Palpatine se împletici, mârâind, totuşi energia muşcătoare ce se revărsa din palmele sale se intensifică.

El hrănea puterea cu propria lui durere.

— Anakin! strigă Mace şi glasul îi sună îndepărtat şi neclar, parcă din adâncul unui puţ. Anakin, ajută-mă! Asta-i şansa ta!

Îl simţi pe tânăr sărind de pe podeaua cabinetului pe pervaz, îl simţi apropiindu-se din spate…

Totuşi Palpatine nu se temea.

Mace o simţea: nu se temea defel.

— Distruge-l pe trădătorul acesta, rosti Cancelarul cu vocea ridicată peste vuietul de energie zvârcolitoare ce unea palmele sale de lama lui Mace. Aceasta n-a fost nici o clipă o arestare. Este un asasinat!

În clipa aceea, Mace înţelese în cele din urmă. Pricepu totul. Cheia spre victoria finală… Punctul de implozie al lui Palpatine… Punctul de implozie absolut al Sithilor…

Punctul de implozie al părţii întunecate însăşi.

Realmente uluit, Mace îşi spuse Palpatine are încredere în Anakin Skywalker…

Anakin ajunsese lângă umărul lui Mace. Palpatine continua să nu schiţeze nici o mişcare pentru a se apăra de Skywalker, ci, dimpotrivă, amplifică fântâna arteziană de fulgere care izvora din mâinile lui, împingând lama lui Mace îndărăt, către chipul Maestrului korun.

Ochii lui Palpatine străluceau de putere, proiectând o strălucire galbenă care evapora stropii de ploaie din jurul lor.

— El este un trădător, Anakin. Distruge-l!

— Tu eşti Alesul, Anakin, vorbi Mace cu glas încordat de efort. (Ceea ce se petrecea era mai presus de Vaapad – nu mai avea putere să se lupte împotriva propriei sale săbii). Ucide-l. Este destinul tău.

Skywalker îl îngână slab:

— Destinul…

— Ajută-mă! Nu-l mai pot ţine în loc!

Strălucirea galbenă a ochilor lui Palpatine se extinse spre exterior prin carnea sa. Pielea îi unduia ca uleiul, ca şi cum muşchii de sub ea ar fi ars, ca şi cum chiar oasele craniului său s-ar fi înmuiat, s-ar fi îndoit şi deformat de căldura şi presiunea urii lui electrice.

— Mă ucide, Anakin…! Te rog, Anaaaaaa…

Lama lui Mace se apropiase atât de mult de chipul său, încât izul de ozon îl sufoca.

— Anakin, este mult prea puternic pentru mine…

— Ahhh…

Urletul lui Palpatine care se înălţase peste rafala interminabilă de fulgere deveni un geamăt stins de disperare.

Fulgerul se înghiţi pe sine însuşi, lăsând doar noaptea, ploaia şi un bătrân căzut în genunchi pe un pervaz alunecos.

— Nu… pot. Renunţ. Sunt… sunt prea slab, în cele din urmă. Prea bătrân şi prea slab. Nu mă ucide, Maestre Jedi. Te rog. Mă predau.

Victoria se revărsă prin trupul cuprins de dureri al lui Mace. Ridică sabia.

— Ciumă de Sith…

— Stai… Skywalker prinse braţul cu sabia, oprindu-l cu o putere disperată. Nu-l ucide… nu poţi pur şi simplu să-l ucizi, Maestre…

— Ba pot, vorbi Mace încruntat şi ferm. Trebuie s-o fac.

— Ai venit să-l arestezi. Trebuie să fie judecat…

— Un proces ar fi o farsă. El controlează tribunalele. El controlează Senatul…

— Şi atunci îi vei ucide şi pe ei, de asemenea? Aşa cum el a spus c-o vei face?

Mace îşi smuci braţul, eliberându-se.

— Este prea periculos pentru a fi lăsat în viaţă. Dacă tu ai fi putut să-l capturezi pe Dooku viu, ai fi făcut-o?

Chipul lui Skywalker se goli de orice sentimente.

— Atunci a fost altceva…

Mace reveni la Lordul Sith gârbovit şi înfrânt.

— Îmi poţi explica diferenţa după ce va muri.

Ridică sabia.

— Eu am nevoie de el viu! răcni Skywalker. Am nevoie de el ca s-o salvez pe Padme!

Maestrul korun se întrebă în treacăt De ce? Apoi sabia lui

coborî spre Cancelarul căzut.

Înainte însă de a-şi fi putut încheia lovitura, un arc neaşteptat de plasmă albastră îi trecu prin încheietură şi mâna îi căzu, continuând să ţină sabia. Palpatine se îndreptă brusc, fulgerele izbiră din palmele Lordului Sith şi, fără lama care să le intercepteze, puterea urii lui îl lovi în plin.

Mace fusese atât de concentrat asupra punctului de implozie al lui Palpatine, încât nu se gândise nici o clipă să-l caute pe al lui Anakin.

Fulgerele întunecate îi explodară universul.

Se prăvăli în veşnicie.

*

Anakin Skywalker îngenunche în ploaie.

Privea la o mână. Mâna avea piele cafenie. Mâna ţinea o sabie Jedi. Mâna avea un oval carbonizat de ţesut acolo unde ar fi trebuit să fie ataşată de un braţ.

— Ce am făcut?

Era vocea lui? Ea trebuie să fi fost. Fiindcă întrebarea fusese a lui.

— Ce am făcut?

Altă mână, o mână caldă şi omenească, poposi uşor pe umărul său.

— Îţi urmezi destinul, Anakin, rosti un glas familiar blând. Jedi sunt trădători. Ai salvat Republica de trădarea lor. Poţi înţelege asta, nu-i aşa?

— Ai avut dreptate, se auzi Anakin vorbind. De ce n-am ştiut?

— Nu puteai să ştii. Ei se înveşmântează în amăgiri, fiule. Fiindcă se temeau de puterea ta, nu au putut niciodată să aibă încredere în tine.

Anakin privea mâna, dar n-o mai vedea.

— Obi-Wan… Obi-Wan are încredere în mine…

— Nu îndeajuns pentru a-ţi destăinui complotul lor.

Trădarea îi răsună în minte ca un ecou.

...nu este oficială...

Mâna caldă şi omenească îi strânse umărul cu un gest cald şi omenesc.

— Eu nu mă tem de puterea ta, Anakin, ci o îmbrăţişez. Tu eşti cel mai mare dintre Jedi. Tu poţi să fii cel mai mare dintre Sithi. Eu cred asta, Anakin. Cred în tine. Am încredere în tine. Am încredere în tine. Am încredere în tine.

Anakin privi de la mâna moartă de pe pervaz la cea vie de pe umărul său, apoi mai sus la chipul bărbatului care stătea aplecat deasupra lui şi ceea ce văzu acolo îl sufocă precum un pumn invizibil care-i zdrobea gâtlejul.

Mâna de pe umărul lui era omenească.

Chipul... nu era.

Ochii aveau o culoare galbenă rece şi sălbatică şi luceau aidoma unui prădător care dă târcoale dincolo de cercul focului de tabără – oasele din jurul ochilor aceia sălbatici se dilataseră, se topiseră şi curseseră ca duroţelul revărsat dintr-un creuzet de fuziune, iar carnea ce le acoperea devenise cenuşie de stârv şi aspră ca pielea-sintetică putrezită.

Paralizat de oroare, paralizat de repulsie, Anakin putu doar să se holbeze la creatură. La umbră.

Privind în chipul întunericului, el îşi zări viitorul.

— Acum vino înăuntru, zise întunericul.

După o clipă, o făcu.

*

Anakin stătea imediat lângă uşa cabinetului. Nemişcat.

Palpatine îşi examina faţa distrusă într-o oglindă murală largă. Anakin nu putea spune dacă expresia lui era de repulsie sau dacă pur şi simplu aceea era noua formă a trăsăturilor sale. Palpatine ridică nesigur o mână spre oroarea desfigurată pe care o vedea în oglindă, după care

strânse din umeri.

— Astfel masca devine omul, suspină el cu o umbră de melancolie filosofică. Cred că-mi va lipsi faţa lui Palpatine, dar pentru scopul nostru faţa lui Sidious va merge. Da, va merge.

Făcu un gest şi un compartiment secret se deschise în plafonul cabinetului, chiar deasupra biroului. O mantie mare din brocart gros, neagră împodobită cu negru, pluti de sus, coborând – Anakin simţi curentul din Forţă care o purtă către mâna lui Palpatine.

Îşi aminti cum se jucase în Forţă cu un fruct shuura, stând aşezat la un capăt al unei mese lungi vizavi de Padme, în casa de lângă lacul de pe Naboo. Îşi amintea cum îi spusese cât de nemulţumit ar fi fost Obi-Wan dacă l-ar fi văzut folosind Forţa pentru asemenea fleacuri.

Palpatine păru că-i citeşte gândul – îi aruncă o privire galbenă, în vreme ce mantia i se aranja pe umeri.

— Trebuie să înveţi să te debarasezi de restricţiile meschine pe care Jedi au încercat să le impună puterii tale, rosti el. Anakin, este timpul. Am nevoie de tine să mă ajuţi să restabilesc ordinea în galaxie.

Anakin nu răspunse.

— Alătură-te mie, zise Sidious. Fii de partea Sithilor. Devino ucenicul meu.

Un val de furnicături porni de la baza craniului lui Anakin şi se extinse peste tot trupul său într-o undă de şoc în ralanti.

— Nu... nu pot.

— Bineînţeles că poţi.

Tânărul clătină din cap şi descoperi că şi restul făpturii sale ameninţa să înceapă de asemenea să se clatine.

— Am... venit să vă salvez viaţa, excelenţă. Nu să-mi trădez prietenii...

— Care prieteni? pufni Sidious

Anakin nu putu găsi un răspuns.

— Şi crezi că sarcina aceea este încheiată, fiule?

Sidious se aşeză pe un colţ al biroului, cu mâinile încrucişate în poală, aşa cum făcea ori de câte ori îi oferea lui Anakin sfaturi părinteşti— masca diformă a chipului său făcea ca familiaritatea poziţiei să fie oribilă.

— Crezi că uciderea unui trădător va pune capăt trădării? Crezi că Jedi se vor opri până nu mă vor vedea mort?

Anakin rămase privindu-şi mâinile. Cea stângă îi tremura. O ascunse la spate.

— Trebuie să alegi între ei şi mine, Anakin. Sau poate ar trebui să ţi-o spun mai direct: între ei şi Padme.

Anakin încleştă în pumn mâna dreaptă – mâna lui din duroţel şi electrodrivere cu mănuşă neagră.

— Atât că... nu-i... uşor, asta este. Am fost... am fost Jedi atâta timp...

Sidious îi oferi un surâs înfricoşător.

— Fiule, în tine există un loc de o puritate ca a gheţii de pe vârfurile munţilor, rece şi îndepărtat. Găseşte locul acela înalt şi priveşte în jos, în tine – respiră aerul acela curat şi îngheţat, în timp ce-ţi examinezi vinovăţia şi ruşinea. Nu le nega, ci doar priveşte-le. Ia-ţi ororile în palme şi uită-te la ele. Examinează-le ca pe un fenomen. Miroase-le. Gustă-le. Ajunge să le cunoşti aşa cum numai tu poţi s-o faci, fiindcă sunt ale tale şi sunt preţioase.

Pe măsură ce umbra de lângă el vorbea, cuvintele ei deveneau adevărate. De la o distanţă foarte mare, îngheţată, care era în acelaşi timp mai intim fierbinte decât ar fi putut visa vreodată, Anakin îşi manipulă emoţiile. Le disecă. Le reasamblă şi le redemontă. Continua să le simtă – ba chiar, ardeau mai fierbinte ca înainte – dar nu mai aveau puterea să-i înnegureze mintea.

— L-ai găsit, fiule, te pot simţi acolo. Înălţimea îngheţată – piscul muntos din interiorul tău – este prima cheie spre puterea Sithilor.

Anakin deschise ochii şi-şi întoarse privirea complet asupra trăsăturilor groteşti ale lui Darth Sidious.

Nici măcar nu clipi.

Privind masca aceea de corupţie, repulsia pe care o simţea era reală, şi puternică, şi...

Interesantă.

Anakin ridică mâna de duroţel şi electrodrivere şi o făcu căuş, privind în palmă de parcă ar fi ţinut acolo teama care-i bântuise visurile toată viaţa, şi nu era mai mare decât bucăţica de shuura pe care, cândva, o furase din farfuria Padmei.

Pe piscul muntelui din fiinţa sa, cântări viaţa Padmei faţă de Ordinul Jedi.

Diferenţa era prea mare.

— Da, rosti el.

— Da, pentru ce, fiule?

— Da, doresc cunoaşterea ta.

— Bun. Bun!

— Vreau puterea ta. Vreau puterea de a opri moartea.

— Puterea aceea a atins-o cu adevărat numai Maestrul meu, dar împreună o vom găsi. Forţa este puternică în tine, fiule. Tu poţi face orice.

— Jedi te-au trădat, zise Anakin. Jedi ne-au trădat pe amândoi.

— Aşa cum spui tu. Eşti gata?

— Sunt, spuse el şi aşa şi gândea. Mă dau ţie. Jur credinţă căilor Sith. Ia-mă ca ucenic. Învaţă-mă. Călăuzeşte-mă. Fii Maestrul meu.

Sidious îşi ridică de pe spate gluga mantiei şi o coborî pentru a umbri ruina chipului său.

— Îngenunchează înaintea mea, Anakin Skywalker.

Anakin se lăsă într-un genunchi. Plecă fruntea.

— Este voia ta să-ţi uneşti destinul pe vecie cu Ordinul Lorzilor Sith?

Nici o şovăială.

— Da.

Darth Sidious puse o mână palidă pe fruntea lui Anakin.

— Atunci aşa să fie. De acum eşti totuna cu Ordinul Lorzilor Sith ai întunericului. Începând de azi, adevăratul

tău nume, ucenicul meu, acum şi de-a pururi, va fi Darth…

O pauză – o întrebare în Forţă…

Un răspuns, întunecat ca hăul dintre galaxii…

Îl auzi pe Sidious rostindu-l: noul său nume.

Vader.

Două silabe care înseamnă el.

Vader, îşi repetă. Vader.

— Mulţumesc, Maestre.

— Toţi Jedi, inclusiv prietenul tău Obi-Wan Kenobi, au fost deconspiraţi ca inamici ai Republicii. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Da, Maestre.

— Jedi sunt nemiloşi. Dacă nu sunt distruşi până la ultimul, războiul civil nu se va mai încheia niciodată. Prima ta misiune va fi să pârjoleşti Templul Jedi. Fă ceea ce trebuie făcut, Lord Vader.

— Întotdeauna o voi face, Maestre.

— Nu şovăi. Nu avea milă. Nu lăsa în urmă nici o făptură vie. Doar atunci vei fi îndeajuns de puternic cu partea întunecată pentru a o salva pe Padme.

— Şi ceilalţi Jedi?

— Lasă-i în seama mea. După ce vei termina cu Templul, a doua ta misiune va fi să te ocupi de liderii separatiştilor, în buncărul secret de pe Mustafar. După ce-i vei ucide pe toţi, Sithii vor conduce din nou galaxia şi vom avea pace. Eternă. Ridică-te, Darth Vader.

Lordul Sith care fusese cândva un erou Jedi numit Anakin Skywalker se ridică, dar nu privi la noul său Maestru, nici la oraşul-planetă de dincolo de fereastră, nici la galaxia pe care în curând aveau s-o conducă. El îşi întoarse privirea spre interior – descuie poarta furnalului din inima sa şi înaintă, pentru a privi cu ochi noi ameninţarea îngheţat de rece a dragonului stelei moarte care-i bântuise viaţa.

„Eu sunt Darth Vader”, rosti în sine.

Dragonul încercă iarăşi să-i şoptească despre eşec, slăbiciune şi moarte inevitabilă, însă Lordul Sith îl prinse cu o mână şi-i înăbuşi glasul – încercă să se ridice, să se

încolăcească, să se cabreze şi să atace, însă Lordul Sith puse cealaltă mână pe el şi-i frânse puterea cu o singură răsucitură lipsită de efort.

Eu sunt Darth Vader, repetă el strivind dragonul în ţărână sub un călcâi mintal şi privi cum colbul şi cenuşa dragonului se împrăştiară înaintea răbufnirii din furnalul inimii sale, iar tu...

Tu nu eşti absolut nimic.

Devenise, în cele din urmă, aşa cum îl numiseră toţi.

Eroul-fără-teamă.

*

Maestrul Porţilor Jurokk sprintă prin coridorul boltit pustiu şi ecourile zăngănitoare ale paşilor săi îl făcură să răsune ca un întreg pluton. Uşile principale ale Templului se deschideau lent spre interior, ca răspuns la codul introdus de pe consola de comandă de afară.

Maestrul Porţilor îl văzuse pe monitor.

Anakin Skywalker.

Singur.

Uşile uriaşe scârţâiră către interior – de îndată ce fură îndeajuns de depărtate pentru ca Maestrul Porţilor să poată trece, acesta se strecură printre ele.

Anakin stătea în noaptea de afară, cu umerii gârboviţi, cu capul plecat în ploaie.

— Anakin! icni Jurokk şi porni în fugă spre tânăr. Anakin, ce s-a-ntâmplat? Unde sunt Maeştrii?

Anakin îl privi ca şi cum n-ar fi fost sigur cine era.

— Unde-i Shaak Ti?

— În odăile pentru meditaţie – am simţit că ceva se petrece în Forţă, ceva teribil. Ea cercetează Forţa în meditaţie profundă, încercând să înţeleagă ce se-ntâmplă...

Cuvintele i se stinseră. Anakin nu părea să-l asculte.

— Ceva s-a întâmplat, nu-i aşa?

Jurokk privi pe lângă el. Noaptea din exteriorul Templului

era plină de clone. Batalioane. Brigăzi.

Mii.

— Anakin, rosti el încet, ce se-ntâmplă? Ceva s-a întâmplat. Ceva oribil. Cât de rău este…?

Ultimul lucru pe care îl simţi Maestrul Porţilor fu emitorul unei săbii de lumină lângă pielea moale de sub maxilarul său – ultimul lucru pe care-l auzi, în timp ce plasma albastră îi sfredeli în sus prin cap, îi ieşi prin creştetul craniului şi-i arse viaţa, fu replica melancolică a lui Anakin Skywalker:

— Nici nu-ţi dai seama…

ORDINUL 66

— Pau City fierbea ca un cazan în bătălie.

Din punctul său de observaţie, aflat imediat lângă rampa de ieşire din vehiculul de desant de comandă de la nivelul 10, comandantul de clone Cody baleia dolina cu electro-binoclul. Centrul de control al droizilor se afla în ruine la numai câţiva metri depărtare, dar separatiştii învăţaseră lecţia de pe Naboo – următoarea lor generaţie de droizi de luptă era echipată cu autoalimentatori sofisticaţi ce intrau în funcţiune automat dacă semnalele de comandă se întrerupeau şi livrau un program de comenzi prioritare.

Aparent, Comanda Prioritară Nr. 1 era „Ucideţi tot ce mişcă”.

Şi nu se descurcau deloc rău în privinţa asta.

Jumătate din oraş zăcea în ruine, iar restul era o furtună de foc de droizi, clone şi cavalerie utapaună călare pe hipodragoni şi comandantul Cody tocmai se gândea că şi-ar fi dorit realmente să aibă lângă el unul sau doi Jedi, când un hipodragon de câteva tone căzu din cer, izbind vehiculul de desant îndeajuns de puternic pentru a deforma puntea de sub el.

Desigur, nava nu păţi absolut nimic – vehiculele de desant din clasa Jadtha sunt în esenţă nişte buncăre zburătoare, iar acesta avea blindaj triplu şi era echipat cu tampoane interne de şoc şi amortizoare inerţiale suficient de puternice pentru o corvetă militară, în vederea protejării echipamentelor sofisticate de comandă şi control de la interior.

Cody ridică ochii spre hipodragon şi călăreţul său.

— Salut, generale Kenobi, spuse el. Mă bucur că ai putut să vii alături de noi.

— Salut, comandante Cody, răspunse Maestrul Jedi scanând bătălia din jur. Ai anunţat Coruscantul despre

moartea generalului?
Comandantul luă brusc poziţia de drepţi şi salută energic.
— Aşa cum s-a ordonat, domnule general. Kenobi îl privi de la înălţimea şeii.
— Te simţi bine, domnule general? Arăţi destul de jalnic. Maestrul Jedi şterse cu mâneca mantiei o parte din praful şi sângele ce-i mânjeau faţa – mâneca în sine era carbonizată şi-i întinse o dungă neagră pe obraz.
— Ah... Da, mă simt bine. A fost o zi... stresantă. Arătă spre Pau City: Dar încă mai avem o bătălie de câştigat.
— Atunci bănuiesc că vei dori asta, zise Cody întinzându-i sabia de lumină pe care oamenii săi o recuperaseră dintr-un tunel de trafic. Cred că ţi-a scăpat, domnule general.
— Aha... Ah, da.
Arma pluti încet către mâna lui Kenobi şi când el zâmbi iarăşi spre comandantul clonelor, Cody ar fi putut jura că Maestrul Jedi se înroşise uşor la faţă.
— Nu... châm... nu-i nevoie să aminteşti de asta lui... châm... Anakin, da, Cody?
— A fost un ordin, domnule general? rânji Cody. Kenobi clătină din cap, chicotind obosit.
— Haide! Poate c-ai observat, însă am reuşit să-ţi mai las şi ţie câţiva droizi...
— Da, domnule general.
Dinspre un compartiment secret al armurii sale se făcu simţită o vibraţie silenţioasă şi Cody se încruntă.
— Dă-i drumul, domnule general. Te urmăm imediat. Compartimentul secret conţinea un comunicator protejat, care funcţiona numai pe frecvenţa rezervată comandantului suprem.
Kenobi aprobă şi vorbi încetişor hipodragonului său, iar animalul uriaş sări peste comandantul clonelor şi porni către luptă. Cody scoase comunicatorul din armură şi-l activă. O holoimagine apăru pe palma mănuşii sale: un bărbat cu mantie şi glugă.
— Este momentul, spuse holoimaginea. Executaţi ordinul

66. Cody răspunse aşa cum fusese instruit în creşa-şcoală înainte măcar să fi căpătat conştiinţa de sine:

— Am înţeles, stăpâne.

Holoimaginea dispăru. Cody vârî comunicatorul înapoi în compartimentul secret şi se încruntă în jos, spre Kenobi care intrase cu hipodragonul într-o luptă eroică şi altruistă.

Cody era o clonă. El avea să executte ordinul cu credinţă, fără şovăială sau regret. Era totuşi îndeajuns de uman, ca să mormăie posac:

— Aş fi cerut prea mult dacă ordinul ar fi venit înainte de a-i fi restituit blestemata aia de sabie...?

*

Ordinul este anunţat o singură dată. Frontul lui de undă se răspândeşte la comandanţii de clone de pe Kashyyyk şi Felucia, Mygeeto şi Tellanroaeg şi pe fiecare front de bătălie, fiecare instalaţie militară, fiecare spital, centru de recuperare şi cantină de port spaţial din galaxie.

Mai puţin pe Coruscant.

Pe Coruscant, ordinul 66 a fost deja executat.

*

Zorile se târau peste Oraşul Galactic. Degetele dimineţii aduceau în partea lui superioară strălucirea trandafirie, destrămată de vânt, a unui uriaş con rotitor de fum.

Bail Organa nu obişnuia să blesteme, dar când întrezări sursa fumului acela din fotoliul de pilotare al speederului său, înjurătura care-i ieşi dintre buze ar fi făcut să roşească până şi pe un docher de pe Coruscant.

Tastă codul de anulare a rutei preprogramate a speederului spre clădirea cabinetelor senatoriale, apoi înhăţă manşa şi efectuă un viraj brusc, care-l trimise în picaj printr-o jumătate de duzină de fluxuri de trafic aerian ce se intersectau.

Activă comunicatorul speederului:

— Antilles!

Răspunsul căpitanului echipajului său personal fu instantaneu.

— Da, domnule senator?

— Direcţionează o alertă către RUS, ordonă el. Templul Jedi a luat foc!

— Da, domnule senator, ştim. Reacţia de Urgenţă a Senatului a decretat legea marţială şi Templul a fost blocat. S-a petrecut un fel de rebeliune Jedi.

— Ce tot spui acolo? Aşa ceva este imposibil. De ce n-au acţionat navele stingătoare de incendii?

— Nu deţin detalii, domnule senator. Ştim doar ce ne-a spus RUS.

— În clipa asta sunt chiar deasupra lui. Cobor să aflu ce se-ntâmplă.

— Domnule senator, nu v-aş recomanda…

— Nu-mi asum nici un risc. Bail trase manşa de comandă pentru a duce speederul spre platforma largă de asolizare de pe acoperişul ziguratului Templului: Fiindcă veni vorba de neasumarea riscurilor, ordonă echipajului să se îmbarce în Tantive şi să activeze motoarele. Am un presentiment foarte neplăcut.

— Domnule senator!

— Fă cum ţi-am spus.

Bail asoliză speederul la câţiva metri de intrare şi sări afară. O grupă de soldaţi-clone stătea în uşa deschisă. De pe coridorul dinapoia lor se revărsau valuri de fum.

Un soldat ridică un braţ la apropierea lui Bail.

— Nu vă îngrijoraţi, domnule, totul este sub control aici.

— Sub control? Unde sunt echipele RUS? Ce caută armata aici?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu putem vorbi despre asta.

— A fost atacat Templul?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu putem vorbi despre

asta.

— Ascultă-mă, sergent, sunt senator al Republicii Galactice, improviză Bail, şi am întârziat la o întâlnire cu Consiliul Jedi...

— Consiliul Jedi nu este în sesiune, domnule.

— Poate că ar trebui să mă laşi să văd asta cu ochii mei.

Cele patru clone se apropiară una de cealaltă, blocându-i calea.

— Îmi pare rău, domnule. Accesul este interzis.

— Sunt senator...

— Da, domnule.

Sergentul-clonă ridică brusc arma DE-l5 la umăr şi, clipind des, Bail se pomeni privind în capătul înnegrit al ţevii îndeajuns de aproape pentru a-l putea săruta.

— Este momentul să plecaţi, domnule.

— Când pui problema aşa... Bail se retrase ridicând braţele împăciuitor. Da, în regulă, plec.

O rafală de blastere sfâşie perdeaua de fum şi se risipi în exterior. Bail se holbă cu gura căscată la un Jedi care apăru ca din senin şi începu să sfârtece clone. Nu, nu era un Jedi.

Era un băiat.

Un copil, nu mai mare de zece ani, rotind o sabie de lumină cu lama cât el de mare. Alte focuri de blastere răzbătură din interior şi apăru un pluton de clone care trăgeau rapid către platforma de asolizare. Puştiul de zece ani fu lovit, apoi din nou, pentru ca după aceea corpul să-i fie zdrenţuit de blastere printre trupurile clonelor pe care le ucisese, şi Bail începu să se retragă, mai iute acum – din fum apăru o clonă purtând însemne de comandant care arătă spre senator.

— Fără martori, rosti el. Ucideţi-l.

Bail o luă la fugă.

Plonjă la pământ sub o furtună de salve de blastere şi se rostogoli pe sub speeder, ieşind de partea opusă. Se prinse de portiera din partea pilotului şi-şi sui picioarele pe o aripioară dorsală, utilizând vehiculul ca paravan, în vreme

ce apăsă tastele pentru a-i reiniţializa autoruterul. Clonele se năpustiră după el, trăgând într-una.

Speederul se lăsă pe o parte şi decolă.

Bail se târî înăuntru, pe când aparatul pătrundea pe coridoarele de trafic aglomerate. Era alb la faţă ca foliplastul şi mâinile îi tremurau atât de rău, încât abia reuşi să activeze comunicatorul.

— Antilles! Organa către Antilles! Răspunde, căpitane!

— Antilles, recepţie, domnule senator.

— Este mai rău decât crezusem. Mult mai rău decât ai auzit tu însuţi. Trimite pe cineva la Chance Palp... ba nu! Du-te chiar tu. Ia cinci oameni şi mergi la astroport. Ştiu că cel puţin o navă Jedi se află acolo – aseară târziu, Saesee Tiin a adus Spirala ascuţită. Vreau să-i sustragi detectorul de balize.

— Poftim? Detectorul? De ce?

— N-am timp să-ţi explic. Ia detectorul şi aşteaptă-mă la Tantive. Părăsim planeta.

Se întoarse şi privi uriaşa coloană de fum care clocotea din Templul Jedi.

— Cât timp mai putem...

*

Ordinul 66 este apogeul Războiului Clonelor.

Nu este sfârşitul – fiindcă Războiul Clonelor se va încheia peste câteva ore, când semnalul codificat emis de Nute Gunray din buncărul separatist de pe Mustafar va dezactiva simultan toţi droizii de luptă din galaxie – ci apogeul.

Nu este un apogeu palpitant, nu este culminarea unei încleştări epice. Ba chiar dimpotrivă. Războiul Clonelor n-a fost niciodată o încleştare epică. Nici nu s-a intenţionat să fie.

Ceea ce se întâmplă acum este de altfel motivul existenţei sale. Dintotdeauna şi din chiar prima sa clipă, Războiul Clonelor a fost în sine răzbunarea Sithului.

Conflictele erau momeli irezistibile. Aveau loc în locaţii îndepărtate, pe planete ce aparţineau în esenţă „altora”. În ele luptau mandatari ce puteau fi sacrificaţi. Şi erau concepute ca situaţii tip joc de sumă nulă.

Războiul Clonelor a fost cursa perfectă pentru Jedi.

Pur şi simplu luptând, Jedi au pierdut.

Cu Ordinul Jedi supraextins, lăbărţat peste galaxie până la subţiere, fiecare Jedi este singur, înconjurat doar de trupele de clone pe care le comandă. Războiul în sine revarsă întuneric în Forţă, sporind norul care limitează percepţiile Jedi. Iar clonele nu au răutate, nu au ură, nu au nici cea mai măruntă rea intenţie care ar putea avertiza. Ele doar execută ordinele primite.

În cazul acesta, ordinul 66.

Blastere secrete apar în mâinile clonelor. ARC-l70-uri cad pe cozile vânătorilor stelari Jedi. AT-ST-uri îşi rotesc ţevile. Turelele de pe aerotancuri se mişcă silenţios.

Clonele deschid focul şi Jedi mor.

În toată galaxia. Simultan.

Jedi mor.

*

Kenobi nu i-a simţit nici o clipă apropierea.

Cody coordonase operatorii de armament greu din cinci companii diferite, distribuindu-i într-un arc pe trei niveluri ale oraşului-dolină. De la începutul asediilor din Inelul Exterior, el luptase sub conducerea lui Kenobi în peste o duzină de operaţii şi estima foarte clar şi nesentimental dificultatea de a-l ucide pe modestul Maestru Jedi. Nu-şi asuma nici un risc.

Duse comunicatorul la buze:

— Ochiţi!

Ţevile de T-21 se rotiră, aruncătoarele portabile de torpile încadrară ţinta şi lansatoarele de grenade protonice se ridicară pe unghiuri de înălţător precis calculate.

— Foc!

Armele deschiseră focul.

Kenobi, hipodragonul lui şi cei cinci droizi distrugători cu care se lupta dispărură într-un glob de foc care, pentru o clipă, întrecu în strălucire soarele lui Utapau.

Polarizatorii vizuali din casca lui Cody diminuară strălucirea cu 78% – vederea îi reveni la timp pentru a vedea hălci din hipodragon şi bucăţi contorsionate de droizi căzând ca o ploaie în gura oceanului din fundul dolinei.

Cody făcu o grimasă şi activă comunicatorul:

— Se pare că şopârla a încasat grosul. Trimiteţi cercetaşii. Pe toţi.

Rămase privind în fierberea gurii oceanului.

— Vreau să văd trupul.

*

C-3PO se opri în timp ce ştergea de praf originalul Tarka-Null de pe piedestalul de etalare din apropierea videoecranului din dormitorul stăpânei sale şi folosi laveta electrostatică pentru a lustrui iute propriii săi fotoreceptori. Astromecul din vânătorul stelar Jedi verde care andoca la veranda de jos – putea oare să fi fost R2-D2?

Asta ar fi fost interesant.

Doamna senator Amidala petrecuse aproape toate orele dinaintea zorilor privind pur şi simplu peste oraş, spre trâmba de fum care se ridica din Templul Jedi – acum, cel puţin, putea să capete unele răspunsuri.

Şi asta putea să fie valabil şi pentru el. R2-D2 nu era nici pe departe genul de cozeur scânteietor cu care prefera C-3PO să se întovărăşească, dar micuţul astromec avea calitatea de a se cupla la plăcile de bază ale situaţiilor cele mai imprevizibile…

Cabina se deschise şi, inevitabil, cel dinăuntru se dovedi a fi Anakin Skywalker. Privindu-l pe Maestrul Anakin cum coboară din cabină, fotoreceptorii lui C-3PO capturară datte

care, în mod neaşteptat, activară subrutinele lui de aversiune faţă de ameninţare.

— Vai, făcu el slab prinzându-se de unitatea cu miez activ. Vai, nu-mi place deloc cum arată…

Lăsă laveta electrostatică şi îşi târşâi picioarele cât putu de repede spre uşa dormitorului.

— Stăpână, rosti el către doamna senator Amidala care stătea lângă fereastra mare. Pe verandă. Un vânător stelar Jedi. A andocat.

Ea clipi repede, apoi se repezi spre uşa dormitorului.

C-3PO îşi târşâi picioarele în urma ei şi ieşi prin uşa principală, ocolindu-i pe departe pe oamenii care erau angajaţi într-una dintre acele îmbrăţişări inexplicabile de care păreau atât de încântaţi.

Ajungând la vânătorul stelar, întrebă:

— R2-D2, ai păţit ceva? Ce se întâmplă?

Astromecul ciripi şi piui: autotranslatorul lui C-3PO interpretă: NIMENI NU-MI SPUNE NIMIC.

— Bineînţeles că nu-ţi spune. Nu eşti un interlocutor tocmai pe măsură.

Un bâzâit scâncit: CEVA NU-I ÎN REGULĂ. FACTORII NU SE ECHILIBREAZĂ.

— Este imposibil să fii mai buimăcit decât mine.

AI DREPTATE. NIMENI NU POATE FI MAI BUIMĂCIT DECÂT TINE.

— Foarte amuzant! Ia taci… ce-a fost asta?

Doamna senator Amidala se aşezase, rezemându-se neatentă de una dintre mesele de tip bistrou, elegante şi pline de gust ce presărau veranda, iar Maestrul Anakin stătea în picioare lângă ea.

— Cred… spune ceva despre o rebeliune… că Jedi au încercat să răstoarne Republica! Şi… vai de mine, Mace Windu a încercat să-l asasineze pe Cancelarul Palpatine! Chiar vorbeşte serios?

NU ŞTIU. ANAKIN NU MAI VORBEŞTE CU MINE.

C-3PO clătină neajutorat din ansamblul cranian.

— Cum poate Maestrul Windu să fie un asasin? Manierele lui sunt absolut impecabile.

CUM ŢI-AM SPUS: FACTORII NU SE POTRIVESC.

— Am auzit zvonurile cele mai teribile – se spune că guvernul intenţionează să ne desfiinţeze pe noi... să-i desfiinţeze pe droizi, îţi poţi închipui aşa ceva?

NU CREDE TOT CE AUZI.

— Ssst! Nu aşa tare.

SPUN DOAR CĂ NOI NU ŞTIM ADEVĂRUL.

— Bineînţeles că nu-l ştim, suspină C-3PO. Şi probabil că nu-l vom şti niciodată.

*

— Ce-i cu Obi-Wan?

Ea părea îndurerată. Palidă şi îngrozită.

Asta îl făcea s-o iubească şi mai mult. El clătină din cap.

— Mulţi Jedi au fost ucişi.

— Dar... Padme privi afară spre râurile de trafic ce se intersectau pe cer. Eşti sigur? Pare atât de... incredibil...

— Am fost acolo. Este perfect adevărat.

— Dar... cum s-a putut ca Obi-Wan să fi fost implicat în aşa ceva?

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, zise Anakin.

— Scoşi în afara legii... murmură femeia. Ce se va întâmpla acum?

— Toţi Jedi vor trebui să se predea imediat, îi răspunse. Cei care se vor împotrivi... vor fi eliminaţi.

— Anakin... ei sunt familia ta...

— Ei sunt trădători. Tu eşti familia mea. Tu şi copilul.

— Cum se poate ca toţi să fie trădători...?

— Nu sunt singurii. În complot au fost implicaţi şi senatori. Acum, în cele din urmă, ea îl privi şi teama îi luci în ochi. Anakin surâse.

— Nu te teme. Nu voi îngădui să ţi se întâmple nimic.

— Mie?

— Padme, trebuie să te distanţezi de... prietenii... tăi din Senat. Este foarte important să eviţi până şi aparenţa neloialităţii.

— După cum vorbeşti... parcă m-ai ameninţa...

— Sunt momente periculoase, spuse el. Toţi suntem judecaţi după cei cu care ne întovărăşim.

— Însă... eu m-am opus războiului, m-am opus acordării de puteri excepţionale lui Palpatine... L-am numit în public o ameninţare la adresa democraţiei.

— De acum asta aparţine trecutului.

— Ce anume? Ceea ce am făcut? Sau democraţia?

— Padme...

Bărbia ei se înălţă şi ochii i se aspriră.

— Există suspiciuni în privinţa mea?

— Eu şi Palpatine am discutat deja despre tine. Eşti absolvită, atâta timp cât eviţi... asocierile necorespunzătoare.

— Cum se face că sunt absolvită?

— Pentru că eşti cu mine. Pentru că eu spun că eşti absolvită. Femeia îl privi de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

— Tu i-ai spus.

— El ştia.

— Anakin...

— Nu mai este nevoie de secrete, Padme. Nu-nţelegi? Eu nu mai sunt Jedi. Jedi nu mai există. Mai exist doar eu.

întinse mâna spre a ei şi Padme îl lăsă să i-o prindă.

— Tu şi copilul nostru.

— Atunci putem pleca, nu? (Privirea ei îngheţată se topi în faţa rugăminţii directe). Putem părăsi planeta asta. Să mergem undeva unde putem fi împreună... undeva în siguranţă.

— Vom fi împreună aici, zise el. Tu eşti în siguranţă. Te-am adus în siguranţă.

— Siguranţă, repetă ea amar trăgându-şi mâna. Atâta vreme cât Palpatine nu se răzgândeşte.

Mâna pe care şi-o desprinse din strânsoarea lui tremura.

— Liderii separatişti se ascund pe Mustafar. Pornesc chiar acum într-acolo pentru a mă ocupa de ei.

— Să te ocupi de ei? Colţurile gurii Padmei coborâră: Aşa cum se ocupă şi de Jedi?

— Aceasta este o misiune importantă. Voi pune capăt războiului.

Ea îşi feri privirea.

— Te duci singur?

— Ai încredere, iubirea mea.

Padme clătină neajutorat din cap şi o pereche de lacrimi i se prelinseră din ochi. Anakin le atinse cu mâna mecanică – vârfurile degetelor mănuşii negre sclipiră în lumina zorilor.

Două nestemate lichide, indescriptibil de preţioase – fiindcă erau ale lui. El le câştigase. Aşa cum o câştigase pe ea, aşa cum câştigase copilul pe care-l purta ea.

Plătise pentru ei cu sânge nevinovat.

— Te iubesc, îi spuse. Asta nu va dura mult. Aşteaptă-mă.

Alte lacrimi se prelinseră pe obrajii ei ivorii şi Padme i se aruncă în braţe.

— Întotdeauna, Anakin. De-a pururi. Întoarce-te la mine, iubirea mea… viaţa mea, întoarce-te la mine.

El îi zâmbi.

— Mi-o spui ca şi cum aş fi plecat deja.

*

Apa sărată şi îngheţată îl şocă pe Obi-Wan, readucându-i conştiinţa completă. Atârna în beznă absolută – era imposibil să spună cât de adânc sub apă se afla şi nici care era direcţia spre suprafaţă. Plămânii îi erau sufocaţi, pe jumătate plini cu apă, dar nu intră în panică şi nici măcar nu-şi făcu griji speciale – în principal, era vag încântat să descopere că, în ciuda căderii petrecute în totală inconştienţă, reuşise să se ţină de sabia de lumină.

O prinse înapoi la centură pe bâjbâite şi – utilizând un

exerciţiu minor de disciplină Jedi de suprimare a tusei instinctive – îşi contractă diafragma, evacuând din plămâni cât mai multă apă putu. Scoase din centura funcţională dispozitivul pentru respirat şi un cilindru micuţ cu aer comprimat utilizat în cazuri excepţionale, când mediul respirator nu era adecvat pentru întreţinerea vieţii.

Obi-Wan era aproape convins că actuala lui situaţie putea fi calificată drept „excepţională”.

Îşi aminti...

Saltul strâmb al lui Boga, răsucindu-se în aer, şocurile impacturilor, detonaţiile multiple ce-i propulsaseră tot mai departe de peretele dolinei...

Îşi folosise corpul masiv pentru a-l proteja pe Obi-Wan de propriile lui trupe.

Boga ştiuse cumva... hipodragonul ştiuse ceea ce Maestrul Jedi fusese incapabil măcar să suspecteze şi îşi sacrificase viaţa fără şovăială pentru a-şi salva călăreţul.

Bănuiesc că asta înseamnă că am fost mai mult decât călăreţul ei, gândi Obi-Wan cuplând cilindrul şi fixându-şi strâns respiratorul. Bănuiesc că asta înseamnă că am fost prietenul ei.

În tot cazul înseamnă că ea a fost prietena mea.

Lăsă durerea să-l cuprindă pentru o clipă - durere nu pentru moartea unui animal nobil, ci pentru timpul prea scurt de care el dispusese pentru a aprecia darul prietenei sale.

Dar până şi durerea înseamnă o ataşare şi Obi-Wan o lăsă să iasă din viaţa lui.

Adio, prietena mea.

Nu încercă să înoate – părea să atârne, nemişcat, suspendat în noaptea infinită. Se relaxă, îşi reglă respiraţia şi îngădui apei să-l poarte acolo unde avea s-o facă.

*

C-3PO abia avu timp să-i ureze noroc micului său prieten

şi să-i reamintească să aibă grijă, când Maestrul Anakin trecu pe lângă el şi sui în cockpitul vânătorului stelar, apoi ambală motorul şi decolă, purtându-l pe R2-D2 cine ştie unde – probabil pe o planetă extraterestră absurd de oribilă şi într-un pericol perfect ridicol – nici măcar gândindu-se ce putea simţi credinciosul lui droid despre târârea prin galaxie fără să-şi fi luat rămas bun...

Realmente, ce se întâmplase cu manierele tânărului?

Se răsuci spre doamna senator Amidala şi văzu că plângea.

— Te pot ajuta cu ceva, stăpână?

Ea nici măcar nu se întoarse.

— Nu, C-3PO, mulţumesc.

— Poate o gustare?

Femeia scutură din cap.

— Un pahar de apă?

— Nu.

Nu putea decât să stea locului.

— Mă simt atât de neputincios...

Ea încuviinţă, ridicând din nou ochii către scânteia ce pălea a vânătorului stelar al soţului ei.

— Ştiu, C-3PO. Toţi ne simţim aşa.

în elevatorul naval subteran de sub clădirea cabinetelor senatoriale, Bail Organa suia încruntat la bordul lui Tantive IV. Când căpitanul Antilles îi ieşi în întâmpinare în capul rampei de îmbarcare, Bail arătă peste umăr spre siluetele în uniforme stacojii postate în jurul căilor de acces.

— De când păzesc Gărzile Roşii navele senatorilor?

Antilles strânse din umeri.

— Nu ştiu, domnule senator. Am senzaţia că Palpatine nu doreşte să-i lase pe anumiţi senatori să părăsească planeta.

Bail aprobă.

— Slavă Forţei că nu sunt unul dintre ei. Deocamdată... Ai luat detectorul?

— Da, domnule senator. Nimeni n-a încercat nici măcar să ne oprească. Clonele de la Chance Palp păreau

derutate... ca şi cum n-ar fi tocmai sigure cine se află la comandă.

— Situaţia se va schimba rapid. Prea rapid... Toţi vom şti cine se află la comandă, replică posac Bail. Pregăteşte-te de decolare.

— Ne întoarcem pe Alderaan, domnule senator?

Bail clătină din cap.

— Pornim spre Kashyyyk. Este imposibil de ştiut dacă vreun Jedi a supravieţuit masacrului... dar dacă ar trebui să pariez pe cineva, mi-aş pune banii pe Yoda.

*

După un timp indefinit, Obi-Wan simţi cum capul şi umerii îi ies la suprafaţa oceanului lipsit de lumină. Îşi scoase sabia şi o înălţă deasupra capului. În strălucirea albastră a lamei văzu că ajunsese într-o grotă mare - menţinând sabia ridicată, îşi scoase respiratorul şi-l puse înapoi în centură, după care înotă împotriva curentului până la o proeminenţă stâncoasă îndeajuns de neregulată pentru a-i oferi prize. Se trase afară din apă.

Deasupra liniei apei, pereţii grotei erau presăraţi de deschideri – după ce inspectă gurile câtorva peşteri, Obi-Wan ajunse la una în care percepu o mişcare infimă a aerului. Adierea purta cu ea un miros evident neplăcut – care-i reamintea foarte mult de ţarcul hipodragonilor – dar când dezactivă sabia pentru o clipă şi ascultă foarte atent, auzi un uruit slab care putea fi cauzat de roţi şi elevatoare repulsoare îndepărtate ce treceau peste gresie şi... asta ce fusese? Un claxon pneumatic? Sau, posibil, un hipodragon foarte nervos... în orice caz, pe aici părea că era drumul cel bun.

Parcursese doar câteva sute de metri înainte ca penumbra din faţă să fie străpunsă de strălucirea albă a proiectoarelor de căutare de înaltă intensitate. Dezactivă lama şi se lipi de fundul unei nişe înguste şi adânci, când o

pereche de droizi cercetaşi pluti pe lângă el.

Se părea că deocamdată Cody nu renunţase.

Proiectoarele de căutare iluminară – şi, aparent, treziră – o imensă rudă amfibie a hipodragonilor – aceasta clipi somnoros spre cercetaşi, ridicându-şi capul de mărimea unui vânător stelar care strălucea umed.

„Aha”, gândi Obi-Wan, „asta explică mirosul”.

Murmură în Forţă sugestia că micuţele sferoide plutitoare făcute din duroţel şi circuite electronice erau de fapt, contrar mirosului şi aspectului, o varietate neaşteptată de hrană incredibil de delicioasă trimisă din ceruri de divinităţile bune ale Giganticilor Monştri Cavernicoli Slinoşi.

Respectivul Gigantic Monstru Cavernicol Slinos deschise prompt fălcile în care putea cuprinde o bantha şi înhăţă un cercetaş din aer, mestecându-l cu evidentă satisfacţie. Al doilea cercetaş emise un uipuipuip surprins şi alarmat şi dispăru în beznă, urmat îndeaproape de creatură.

Obi-Wan reactivă sabia şi reveni precaut în grotă, unde întâlni un cuib de pui de Gigantici Monştri Cavernicoli Slinoşi – strecurându-se printre ei în timp ce ţipau şi pocneau din boturi către el, Maestrul Jedi reflectă absent că persoanele care considerau că toţi puii sunt drăgălaşi ar fi trebuit să aibă de-a face cu aceştia.

Obi-Wan merse, ocazional se căţără, lunecă sau fu nevoit să sară, şi merse iarăşi.

După o vreme bezna din cavernă lăsă loc strălucirii pale a luminilor traficului utapaun şi Maestrul Jedi constată că ajunsese în micuţul tunel lateral al unei artere principale. Aceasta era însă în mod clar puţin circulată – colbul nisipos de pe podeaua ei era atât de gros încât părea de-a dreptul o plajă. Ba chiar putea să distingă limpede urmele ultimului vehicul care trecuse pe aici.

Dâre late şi paralele însoţite de adâncituri: un rotiform cu lame.

Alături de care se zăreau urmele ghearelor lungi şi răşchirate ale unui hipodragon care alergase.

Obi-Wan clipi uşor uluit. Nu se obişnuise niciodată complet cu felul în care Forţa îi ieşea în cale... dar nici nu şovăia în a-i accepta darurile. Încruntându-se gânditor, porni în lungul urmelor şi în scurt timp, după încă o cotitură, tunelul se deschise la platforma mică de asolizare.

Vânătorul stelar al lui Grievous era tot acolo. Ca şi rămăşiţele lui Grievous.

Se părea că nici vulturii-de-stâncă locali nu-l puteau înghiţi pe general.

*

Tantive IV străbătu sistemul Kashyyyk cu maximă discreţie, deoarece continua să fie o zonă de luptă. Căpitanul Antilles nu riscă nici măcar scanările standard, întrucât puteau fi detectate cu mare uşurinţă de forţele separatiste, care după aceea n-ar fi avut dificultăţi în depistarea sursei.

Iar separatiştii nu erau singurii care-l îngrijorau pe Antilles.

— Din nou semnalul, domnule senator. Hopa! Staţi... îl regăsesc imediat. Reglă comenzile detectorului, murmurând: Porcăria naibii! Nu poate fi calibrat fără utilizarea Forţei?

Bail privea prin videoecranul frontal. Kashyyyk era un disc verzui micuţ aflat la numai două sute de mii de kilometri depărtare.

— Ai vreun vector?

— Aproximativ, domnule senator. Pare să fie o tangentă orbitală îndreptată spre ieşirea din sistem.

— Cred că putem risca o scanare. Fascicul îngust.

— Am înţeles, domnule senator.

Antilles dădu ordinele necesare şi peste câteva clipe tehnicianul de la consola de scanare anunţă că obiectul reperat părea un soi de capsulă de salvare.

— Nu-i un model al Republicii, domnule senator... staţi

puţin, am apelat baza de date…

Tehnicianul se încruntă către ecran.

— Este… wookiee, domnul senator. Mi se pare ilogic. De ce ar pleca de pe Kashyyyk o capsulă de salvare wookiee?

— Interesant, comentă Bail fără să-şi permită încă să spere. Semne de viaţă?

— Da… mai precis, s-ar putea… datele astea nu par… (Tehnicianul strânse din umeri). Nu sunt sigur, domnule senator. Indiferent ce ar fi, în mod clar nu-i wookiee, asta-i sigur…

Pentru prima dată în ziua aceea, Bail Organa îşi îngădui un zâmbet.

— Căpitane Antilles!

— Am înţeles, domnule senator, pornim într-acolo.

*

Vuind prin atmosferă, Obi-Wan acceleră la maximum vânătorul stelar al generalului Grievous, părăsi puţul gravitaţional planetar şi efectuă saltul în hiperspaţiu înainte ca Vigilenţa să fi putut măcar să-şi alerteze vânătorii. Reveni în spaţiul real mult dincolo de sistemul Utapau, trecu vânătorul stelar pe alt vector şi sări din nou în hiperspaţiu. Alte câteva salturi cu direcţii şi durate aleatorii îl aduseră în adâncul spaţiului interstelar.

— Să ştii, comentă pentru sine, că posibilităţile integrale de hiperspaţiu sunt destul de utile pentru un vânător stelar. Noi de ce nu le-am integrat până acum?

În vreme ce sistemul de navigaţie al vânătorului stelar zumzăia şi clincănea, recalculându-şi poziţia, Obi-Wan tastă coduri pentru a-şi cupla comunicatorul Jedi la sistemul aparatului.

În locul unei holoimagini, comunicatorul generă un semnal audio sub forma unei serii accelerate de piuituri.

Obi-Wan cunoştea semnalul acela. Toţi Jedi îl cunoşteau. Era codul de chemare la bază.

Toate repetoarele HoloNet îl emiteau pe toate canalele. Ar fi trebuit să însemne că războiul luase sfârşit. Ar fi trebuit să însemne că tocmai Consiliul ordona tuturor cavalerilor Jedi să revină imediat la Templu.

Obi-Wan suspecta însă că, de fapt, semnalul însemna că evenimentele de pe Utapau erau departe de a fi fost un incident izolat.

Tastă comunicatorul pentru activare audio şi inspiră adânc.

— Cod urgenţă 9-l3, rosti el şi aşteptă.

Sistemul de comunicaţii al vânătorului stelar trecu prin toate frecvenţele de răspuns.

Maestrul Jedi mai aşteptă, apoi vorbi:

— Cod urgenţă 9-l3. Sunt Obi-Wan Kenobi. Repet: cod urgenţă 9-l3. Este vreun Jedi pe recepţie?

Aşteptă. Inima îi bubuia cu putere.

— Orice Jedi, vă rog, răspundeţi. Aici este Obi-Wan Kenobi, declarând o urgenţă 9-l3.

Încercă să ignore glăsciorul din mintea sa care-i şoptea că era posibil ca el să fie singurul Jedi aflat pe recepţie.

Era posibil ca el să fie singurul Jedi, punct.

Începu să tasteze coordonate pentru un singur salt care să-l aducă suficient de aproape pentru a recepta un semnal direct de pe Coruscant, când o rafală de paraziţi pârâi din comunicator. O privire iute confirmă frecvenţă: un canal Jedi.

— Repetaţi, vă rog, zise Obi-Wan. Mă sincronizez cu semnalul emis. Repetaţi, vă rog.

Paraziţii se schimbară într-o coloană de lumină laser albastră, care se coagulă treptat în silueta înceţoşată a unui umanoid înalt şi zvelt cu păr negru şi cioc elegant.

— Maestre Kenobi? Eşti bine? Ai fost rănit?

— Senatorul Organa! exclamă Obi-Wan profund uşurat. Nu, nu sunt rănit... dar în nici un caz nu sunt bine. Am nevoie de ajutor. Clonele mele m-au atacat. Abia am scăpat cu viaţă!

— În toată galaxia au avut loc ambuscade.

Obi-Wan plecă fruntea, oferind Forţei dorinţa tăcută ca victimele să poată găsi pace înlăuntrul ei.

— Aţi putut contacta alţi supravieţuitori?

— Doar unul, răspunse mohorât senatorul de Alderaan. Urmează-mi coordonatele. El te aşteaptă.

*

Curba articulaţiei unui deget, jupuită, o coajă neagră zbârcită de noroi şi supurând roşu…

Aţele destrămate de la manşeta unei mâneci bej, înnegrită, împroşcată de resturile morţii unui general…

Volburile maro-roşcate ale fibrelor în tăblia lustruită de kriin alderaan de culoarea vinului…

Acestea erau lucrurile la care Obi-Wan se putea uita fără să înceapă să tremure.

Pereţii micuţei cabine de conferinţe din Tantive IV erau prea terni pentru a-i reţine atenţia – privirea lor i-ar fi îngăduit minţii să rătăcească…

Şi să înceapă tremurăturile.

Tremurăturile se înrăutăţeau când întâlnea ochii verzui şi bătrâni ai extraterestrului micuţ aşezat vizavi de el, fiindcă pielea cu aspect tăbăcit şi cutat şi smocurile de păr ofilit erau amintirile lui cele mai vechi şi-i reaminteau de prieteni care muriseră azi.

Tremurăturile se înrăutăţeau încă şi mai mult când se întorcea spre cealaltă fiinţă din cabină, fiindcă aceasta purta veşmintele de politician ce-i reaminteau lui Obi-Wan de duşmanul care continua să trăiască.

Înşelarea. Moartea Maeştrilor Jedi pe care-i admirase, a cavalerilor Jedi care-i fuseseră prieteni. Moartea jurământului pe care i-l făcuse lui Qui-Gon.

Moartea lui Anakin.

Anakin căzuse probabil o dată cu Mace şi Agen, Saesee şi Kit… o dată cu Templul.

O dată cu Ordinul însuşi.

Cenuşă.

Cenuşă şi colb.

Douăzeci şi cinci de mii de ani şterşi din existenţă într-o singură zi.

Toate visele. Toate promisiunile.

Toţi copiii…

— I-am luat din căminele lor.

Obi-Wan se luptă să rămână în scaun – durerea dinlăuntrul lui cerea mişcare. Era o succesiune de valuri de tremurături.

— Le-am promis familiilor lor…

— Să te controlezi, trebuie. Încă Jedi eşti!

— Da, Maestre Yoda. (Crusta de pe deget… dacă se concentra asupra ei, îşi putea alunga tremurăturile). Da, noi suntem, Jedi. Dar dacă suntem ultimii!

— Dacă ultimii suntem, misiunea noastră neschimbată rămâne.

Yoda îşi aşeză bărbia pe palmele suprapuse peste măciulia toiagului gimer. Pe chip i se citea fiecare zi a existenţei sale de nouă sute de ani.

— Cât timp un Jedi trăieşte, Ordinul supravieţuieşte. Cu fiecare suflare, să ne opunem întunericului noi trebuie.

Înălţă capul şi toiagul se mişcă pentru a-l împunge pe Obi-Wan în picior.

— Mai ales întunericului din noi, tinere. Părţii întunecate, disperarea aparţine.

Adevărul acela simplu îl trezi. Până şi disperarea înseamnă ataşare: o strânsoare încleştată pe durere.

Încet, foarte încet, Obi-Wan îşi reaminti ce însemna să fie Jedi.

Se lăsă pe spate în scaun şi-şi acoperi faţa cu ambele mâini, inhalând un fuior subţire de aer printre palme – o dată cu aerul, aduse în sine durerea, vinovăţia şi remuşcarea, iar când expiră, ele ieşiră şi dispărură.

Îşi expiră întreaga viaţă.

Tot ce făcuse, tot ce fusese – prieteni şi duşmani, vise, speranţe şi temeri.

Golit, găsi limpezimea. Purificată, Forţa strălucea prin el. Se îndreptă şi încuviinţă spre Yoda.

— Da, spuse el. S-ar putea să fim ultimii. Dar dacă nu suntem?

Sprâncenele de piele verzuie se strânseră laolaltă peste ochii licăritori.

— Emiţătorul Templului.

— Da. Orice Jedi supravieţuitor s-ar putea să dea ascultare ordinului de rechemare şi să fie ucis.

Bail Organa privi de la un Jedi la celălalt, încruntându-se.

— Ce spui?

— Spun, explică Obi-Wan, că trebuie să ne întoarcem pe Coruscant.

— E prea periculos, replică imediat senatorul. Întreaga planetă este o cursă…

— Da. Noi avem o… ah…

Pierderea lui Anakin îl străpunse.

Apoi se eliberă şi de ea.

— Eu am, se corectă, o politică vizavi de curse…

CHIPUL SITHULUI

Mustafar ardea sub lava care se revărsa din vulcani de obsidian strălucitor. La limita puţului său gravitaţional, un jet de lumină stelară răsfrântă printr-o prismă materializă un vânător stelar. Decuplându-se de inelul de hiperpropulsie, aparatul pătrunse în atmosfera ticsită de fum des şi cenuşă.

Vânătorul stelar urmă o rută preprogramată spre unica instalaţie de pe planetă, o exploatare automată de lavă construită iniţial de Techno Union pentru a extrage metale preţioase din râurile permanente de rocă topită. Modernizată cu cele mai bune defensive mecanizate

existente, aşezarea devenise reduta finală a liderilor Confederaţiei Sistemelor Independente. Era absolut impenetrabilă.

Dacă nu aveai codurile de dezactivare.

Adică exact motivul pentru care vânătorul stelar putu asoliza fără ca defensivele instalaţiei să se alerteze câtuşi de puţin.

Zonele locuibile ale aşezării erau lăbărţate între turnuri ce semănau cu ciuperci otrăvitoare crescute pe malul unui râu de foc. Centrul principal de control se afla în vârful turnului cel mai mare, alături de platforma de asolizare micuţă unde coborâse vânătorul stelar. Din acest centru de control un ordin codificat fusese emis prin toate repetoarele HoloNet din galaxie cu mai puţin de o oră în urmă.

La semnalul respectiv, toţi droizii de luptă din toate armatele de pe toate planetele reveniseră în transportoarele lor, se cuplaseră la socluri şi se dezactivaseră. Războiul Clonelor luase sfârşit.

Aproape.

Mai rămânea un ultim detaliu.

O siluetă în mantie neagră sări din cabina vânătorului stelar.

*

Bail Organa intră pe puntea navetelor din Tantive şi-i găsi pe Obi-Wan şi Yoda privind nesiguri cabina micuţă a vânătorului stelar al lui Obi-Wan.

— Cred, spunea Obi-Wan şovăitor, că dacă nu te deranjează să te ţin în braţe…

— S-ar putea să nu fie necesar, interveni Bail. Tocmai am fost rechemat pe Coruscant de către Mas Amedda. Palpatine a convocat Senatul în sesiune extraordinară. Prezenţa este obligatorie.

— Ah. Colţurile gurii lui Obi-Wan coborâră: Este clar despre ce va fi vorba.

— Mă tem, spuse încet Bail, că poate fi o cursă.

— Improbabil este, şontâcăi Yoda spre el. Scopul plecării tale bruşte din capitală neştiut este. Presupuşi morţi, eu şi tânărul Obi-Wan suntem.

— Iar Palpatine nu va acţiona împotriva Senatului ca instituţie, adăugă Obi-Wan. Cel puţin, nu deocamdată. Pentru a-şi păstra sistemele stelare individuale, el va trebui să păstreze iluzia democraţiei. Nu va risca o revoltă generală.

Bail încuviinţă.

— În cazul acesta... — inspiră adânc – ... mă ofer să le transport pe domniile voastre.

*

În centrul de control al buncărului separatiştilor de pe Mustafar...

Wat Tambor îşi ajusta amestecul gazos din interiorul armurii...

Poggle cel Mic îşi masa tentaculele-buze cărnoase...

Shu Mai se juca neatentă cu legătura de bronz care-i prindea părul în cornul curbat şi la modă ce i se ridica îndărătul capului...

San Hill îşi întindea salopeta, care începuse să-l roadă între picioare...

Rune Haako îşi foia nervos greutatea de pe un picior pe celălalt...

În timp ce Nute Gunray vorbea cu holoimaginea lui Darth Sidious.

— Planul a mers exact aşa cum aţi promis, lordul meu. Este o zi glorioasă pentru galaxie!

— Da, într-adevăr. Mulţumită, în mare parte, ţie, vicerege, şi asociaţilor tăi din Techno Union şi CBI. Şi, desigur, arhiducelui Poggle. Cu toţii v-aţi descurcat magnific. Armatele de droizi s-au dezactivat complet?

— Da, lordul meu. Acum vreo oră.

— Excelent! Veţi căpăta o răsplată frumoasă. Noul meu ucenic, Darth Vader, a sosit?

— Nava lui a asolizat cu o clipă în urmă.

— Perfect, perfect, zise holoimaginea bărbatului în mantie cu glugă. Am lăsat răsplata în seama lui. El se va ocupa de voi.

Uşa-trapă glisă, deschizându-se.

În prag stătea o siluetă înaltă, înveşmântată în mantie, zveltă, dar cu umeri laţi, cu chip adumbrit de o glugă grea.

San Hill îl salută cel dintâi:

— Bun venit, Lord Vader! (Picioarele lui elongate aproape că se împleticiră în graba de a-i strânge mâna Lordului Sith). în numele liderilor Confederaţiei Sistemelor Independente, îngăduie-mi să fiu primul...

— Perfect. Tu vei fi primul.

Silueta în mantie păşi înăuntru şi făcu un gest cu o mână înmănuşată în negru. Uşile blindate bufniră surd, coborând peste toate ieşirile. Consola de control explodă într-o jerbă de fire şi scântei.

Silueta în mantie îşi lăsă gluga pe spate.

San Hill tresări şi mâinile îi fâlfâiră ca nişte păsări panicate legate de încheieturile sale.

Avu timp să icnească:

— Eşti... eşti Anakin Skywalker!

Apoi o fântână arteziană de plasmă alb-albastră îi arse pieptul şi descrise o buclă ce-i carboniză toate cele trei inimi.

Liderii separatişti priviră cu oroare încremenită cum cadavrul şefului Clanului Bancar Intergalactic se nărui ca un droid de protocol dezactivat.

— Asemănarea, spuse Darth Vader, este înşelătoare.

Santinela Senatului clipi, apoi îşi îndreptă statura şi-şi netezi o cută imaginară a uniformei. Riscă o privire la partenerul său, aflat de cealaltă parte a uşii.

Oare aveau realmente norocul la care sperase?

Senatorul acesta şi asistenţii lui ieşiseră din turbolift

însoţind într-adevăr doi Jedi încă necapturaţi?

Tiii! Promovarea bătea la uşă.

Santinela încercă să nu se holbeze la cei doi Jedi şi se strădui să vorbească pe un ton cât mai profesionist:

— Bine v-aţi întors, domnule senator. Pot să vă văd permisul?

Un cip identificator apăru imediat: Bail Organa, senator senior de Alderaan.

— Mulţumesc. Puteţi trece.

Îi restitui cipul identificator. Era destul de încântat de fermitatea şi tonul firesc al vocii sale, aşa încât urmă:

— Pe cei doi Jedi îi vom plasa în stare de arest.

După aceea cel mai înalt Jedi murmură cu blândeţe că ar fi fost mai bine dacă el şi tovarăşul lui ar fi rămas cu senatorul şi părea un individ atât de rezonabil, iar ideea era foarte bună – la urma urmelor, Marea Sală de Convocări a Senatului era un loc atât de sigur, încât n-ar fi existat cu adevărat nici o posibilitate ca vreun Jedi să cauzeze neplăceri cuiva şi ar fi putut la fel de uşor să fie reţinuţi la ieşire, iar santinela nu dorea să pară el însuşi un tip nerezonabil, aşa încât se trezi încuviinţând din cap şi fiind de acord – da, într-adevăr, ar fi fost mai bine dacă Jedi rămâneau cu senatorul.

Şi toţi erau atât de rezonabili şi de agreabili, încât santinelei i se păru perfect rezonabil şi agreabil ca Jedi şi senatorul, în loc să stea împreună aşa cum ziseseră, să se despartă urându-şi în şoaptă „Forţa – să-fie-cu-tine!” santinelei nu-i trecu nici o clipă prin minte să obiecteze nici chiar când senatorul intră în Sala de Convocări şi cei doi Jedi se îndreptară spre… ei bine, aparent, spre alt loc.

*

Cei opt membri ai Echipei Momeala 5 erau desfăşuraţi la un doc de încărcare de la nivelurile inferioare, unde fuseseră livrate zilnic alimentele pe care Jedi nu le puteau

creşte în grădina Templului.

Acum nu mai era cazul.

La adâncimea aceasta în nivelurile inferioare ale Coruscantului, soarele nu strălucea niciodată – singura iluminare provenea de la globurile cu incandescenţă antice, a căror lumină galbenă şi palidă părea un pergament ce întuneca mai mult umbrele din jur. În umbrele acelea trăia drojdia galaxiei, infractori şi necrofagi, nebuni şi fugari dinaintea justiţiei de la nivelurile de sus. Unele zone din nivelurile inferioare ale Coruscantului puteau fi mai rele decât Nar Shaddaa.

Membrii Echipei Momeala 5 ar fi fost alerţi în orice post, deoarece fuseseră creaţi pentru aşa ceva. Aici însă se aflau într-o zonă de luptă unde vieţile şi misiunile lor depindeau de percepţiile şi de rapiditatea cu care blasterele le puteau ieşi de sub mantiile în stil Jedi.

De aceea atunci când un cocoşat zdrenţăros şi bălos apăru clătinându-se din penumbrele din apropiere, cu o boccea în braţe, Echipa Momeala 5 consideră de la sine înţeles că era o ameninţare. Blasterele apărură cu iuţeală miraculoasă.

— Stai! Identifică-te!

— Nu, nu, nu, înălţimile voastre, oh, nu, io-s aici ca s-ajut, înţelegeţi, io-s dă partea voastră!

Cocoşatul îşi supse balele printre buzele flasce, continuând să înainteze legănat către ei.

— Io-te ce-am aici, io-te, io-te… i-un plod Jedi, nu că-i aşa?

Sergentul echipei miji ochii la bocceaua din braţele cocoşatului.

— Un prunc Jedi?

— I-o fată. I-o fată-nălţimea voastră. I-o fată Jedi, da-i pocită foc! Ie dinafara Templului, nu? Io-te!

Cocoşatul se apropiase destul pentru ca sergentul să poată vedea ce purta în bocceaua murdară. Era într-adevăr un prunc. Un fel de prunc. Era copilul cel mai urât pe care

sergentul îl văzuse vreodată, extraterestru sau nu, era zbârcit la faţă şi stafidit ca o pungă uzată de piele mucegăită, cu ochi mari holbaţi şi rânjet ştirb de idiot.

Sergentul se încruntă sceptic.

— Oricine ar putea lua un prunc deformat şi să pretindă după aceea orice doreşte. De unde ştii că-i Jedi?

Pruncul rosti:

— Sabia mea de lumină, primul indiciu ar fi, nu?

O lamă verde arzătoare apăru lângă faţa sergentului, atât de aproape încât el putu simţi izul de ozon, iar cocoşatul nu mai era cocoşat, ci acum ţinea o sabie Jedi de culoarea cerului verii şi rosti cu accent coruscant, clar şi educat:

— Vă rog, nu încercaţi să vă opuneţi. Nimeni nu trebuie să fie rănit.

Bărbaţii din Echipa Momeala 5 nu fură de acord.

Peste şase secunde, toţi opt erau morţi.

Yoda ridică ochii spre Obi-Wan:

— Ascunderea corpurilor inutilă este.

Obi-Wan încuviinţă.

— Sunt clone – un post abandonat este la fel de semnificativ ca un morman de cadavre. Haide la emiţător.

*

Bail se strecură în partea din spate a lojii senatoriale a delegaţiei de pe Naboo, în timp ce Palpatine tuna de pe podium:

— Aceşti Jedi ucigaşi m-au mutilat şi m-au deformat, dar nu mi-au putut ciunti integritatea! Nu mi-au putut deforma hotărârea! Trădătorii care au supravieţuit vor fi hăituiţi, smulşi din ascunzători şi aduşi în faţa justiţiei, vii sau morţi! Toţi colaboratorii lor vor suferi aceeaşi soartă. Aceia care-i protejează pe inamici sunt inamicii! Acum a sosit momentul! Vom contraataca! Vom distruge distrugătorii! Moarte inamicilor democraţiei!

Senatul vui.

Amidala nici măcar nu privi către Bail, când se aşeză pe furiş lângă ea. De cealaltă parte, reprezentantul Binks îl salută cu un gest din cap, însă nu spuse nimic, mulţumindu-se să clipească solemn. Bail se încruntă – dacă până şi nestăpânitul Jar Jar era îngrijorat, părea să fie mai rău decât se aşteptase. Iar el se aşteptase să fie foarte, foarte rău.

Atinse uşor braţul Amidalei.

— Totu-i o minciună. Ştii asta, nu?

Ea privea încremenită spre podium şi ochii îi scânteiau cu lacrimi nevărsate.

— Nu ştiu ce ştiu. Nu mai ştiu... Unde ai fost?

— Am fost... reţinut.

Aşa cum îi spusese chiar ea cândva, unele lucruri erau mai bine să rămână nespuse.

— Toată după-amiaza a prezentat dovezi, zise Padme pe un ton monoton fără sentimente. Nu numai tentativa de asasinare. Jedi intenţionau să răstoarne Senatul.

— Este o minciună, repetă Bail.

În centrul Marii Săli de Convocări, Palpatine se rezemă de Podiumul Cancelarului, de parcă ar fi absorbit putere din Marele Sigiliu.

— Acesta a fost unul dintre momentele cele mai grele, totuşi am trecut încercarea. Războiul s-a terminat!

Senatul vui.

— Separatiştii au fost complet înfrânţi şi Republica va dăinui! Unită! Unită şi liberă!

Senatul vui.

— Rebeliunea Jedi a fost ultima lor încercare – ultimul icnet al forţelor întunericului! Am lăsat întunericul acela în urma noastră pe vecie şi a început o zi nouă! Este dimineaţă în Republică!

Senatul vui.

Padme privea fără să clipească.

— Acum o să vină, rosti ea ca amorţită.

— Ce să vină? făcu Bail.

— Vei vedea.

— Niciodată nu vom mai fi divizaţi! Niciodată un Sector nu se va mai întoarce împotriva altuia, o planetă împotriva alteia, un frate împotriva unui frate! Suntem o singură naţiune, indivizibilă!

Senatul vui.

— Pentru a ne asigura că vom rămâne împreună, că vom vorbi întotdeauna cu un singur glas şi că vom acţiona cu un singur braţ, Republica trebuie să se schimbe. Trebuie să evoluăm. Trebuie să creştem. În fapt, am devenit un imperiu – atunci să devenim un Imperiu şi în nume! Suntem primul Imperiu Galactic!

Senatul înnebuni de frenezie.

— Ce fac? şopti Bail. Nu-şi dau seama ce ovaţionează?

Padme clătină din cap.

— Suntem un Imperiu, zise Palpatine, care va continua să fie condus de acest organism măreţ! Suntem un Imperiu care nu va reveni niciodată la manevrele politice şi la corupţia care ne-au rănit atât de profund, suntem un Imperiu care va fi condus de un singur suveran, ales pe viaţă!

Senatul înnebuni şi mai tare de frenezie.

— Suntem un Imperiu condus de majoritate! Un Imperiu condus de o nouă Constituţie! Un Imperiu de legi, nu de politicieni! Un Imperiu devotat păstrării unei societăţi corecte. A unei societăţi sigure şi protectoare! Suntem un Imperiu care va dăinui zece mii de ani!

Vacarmul din Senat răsuna într-una, ca rostogolirea unui permanent tunet de furtună.

— Vom celebra aniversarea acestei zile ca Ziua Imperiului. Pentru binele copiilor noştri! Pentru copiii copiilor noştri! Pentru următorii zece mii de ani! Siguranţă! Securitate! Justiţie şi pace!

Senatul o luă complet razna.

— Rămâneţi cu mine! Siguranţă, Securitate, Justiţie şi Pace! Siguranţă, Securitate, Justiţie şi Pace!

Senatul prelua incantaţia, mai tare şi mai tare, până ce se păru că întreaga galaxie vuia.

Bail n-o putu auzi pe Padme prin vacarm, dar îi putu citi pe buze:

„Aşa moare prin urmare libertatea”, îşi spunea femeia pentru sine. „În ovaţii şi aplauze”.

— Nu putem îngădui să se întâmple una ca asta! sări Bail în picioare. Trebuie s-ajung la loja mea... mai avem timp să introducem o moţiune...

— Nu. Mâna ei îi prinse braţul cu o putere uimitoare şi pentru prima dată de când sosise, Padme îl privi drept în ochi: Nu, Bail, nu poţi introduce o moţiune. Nu poţi. Fang Zar a fost deja arestat, la fel şi Tundra Dowmeia, şi nu va mai trece mult până ce întreaga Delegaţie a celor 2 000 va fi declarată inamicul statului. Tu ai rămas în afara listei acelea din motive întemeiate – nu-ţi adăuga numele prin ceea ce faci azi.

— Dar nu pot să stau pur şi simplu şi să privesc...

— Ai dreptate. Nu poţi să stai pur şi simplu şi să priveşti. Va trebui să votezi pentru el.

— Poftim?

— Bail, este unica soluţie. Este singura ta speranţă de a rămâne într-o poziţie din care poţi face bine cuiva. Votează pentru platformă. Votează pentru Imperiu. Convinge-o şi pe Mon Mothma să-l voteze, de asemenea. Fiţi senatori cuminţi şi ascultători. Fiţi politicoşi şi plecaţi capetele. Şi continuaţi... cu toate acţiunile acelea despre care nu putem vorbi. Toate lucrurile acelea pe care eu nu le pot şti. Promite-mi, Bail!

— Padme, acţiunile acelea – despre care noi nu vorbim... ar putea dura douăzeci de ani! Eşti pusă sub supraveghere? Ce intenţionezi să faci?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, replică ea pe un ton îndepărtat. Nu ştiu dacă voi trăi până atunci.

În centrul de control din buncărul liderilor separatişti existau zeci de droizi de luptă. Gărzi înarmate şi cu armuri.

Sisteme defensive automate.

Dar şi ţipete, lacrimi şi implorări.

Nimic din toate acestea nu conta.

Sithul venise pe Mustafar.

Poggle cel Mic, arhiduce de Geonosis, fugi în patru labe ca un animal printre maldăre de braţe, picioare şi capete retezate, atât din metal, cât şi din carne, scâncind, fâlfâindu-şi delicatele aripi vestigiale, până ce o bară de fulger arzător îi eliberă capul de gât.

Shui Mai, preşedintă şi director executiv al Ghildei Comerciale, ridică ochii stând în genunchi, cu mâinile încleştate în faţă, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii scofâlciţi.

— Ni s-a promis o răsplată, icni ea. O răsplată f... f... Frumoasă...

— Eu sunt răsplata ta, zise Lordul Sith. Nu mă găseşti frumos?

— Te rog! zbieră ea printre vaiete. Teee rooo...

Lama alb-albastră îi intră şi-i ieşi din ţeastă, iar trupul se clătină. Un şfichi neglijent al încheieturii îi reteză coloana de inele suprapuse de pe gât. Capul cu creierul carbonizat se rostogoli pe podea.

Singurul sunet care se mai auzea fu o tropăială panicată de paşi – Wat Tambor şi cei doi neimoidiani porniseră în fugă pe un coridor spre sala de conferinţe din apropiere.

Lordul Sith nu se grăbi să-i urmărească. Toate ieşirile din centrul de control erau închise cu uşi blindate etanşe, iar el le distrusese comenzile.

Potrivit unei expresii vechi, sala de conferinţe era o fundătură.

*

Mii de trupe-clone roiau în Templul Jedi.

La fiecare nivel, batalioanele nu erau o simplă forţă de ocupaţie, ci se angajaseră în lungul şi minuţiosul proces de pregătire a cadavrelor pentru identificare. Jedi morţi aveau

să fie confruntaţi cu listele din arhivele Templului – clonele moarte aveau să fie confruntate cu registrele regimentare. Toţi morţii trebuiau identificaţi.

Procesul se dovedea mai complicat decât se aşteptaseră ofiţerii-clone. Cu toate că luptele se încheiaseră cu ore în urmă, mereu alţi soldaţi erau daţi dispăruţi. De obicei, echipe mici de patrulare formate din maximum cinci soldaţi care continuau să efectueze raiduri aleatorii prin coridoarele Templului, verificând toate uşile şi ferestrele, birourile şi debaralele.

Uneori când debaralele acelea erau deschise, înăuntru se aflau cinci clone moarte.

în plus apăruseră rapoarte neliniştitoare – ofiţerii care coordonau raidurile consemnară semnalări de mişcări – de obicei, fulgerul unei mantii care dispărea după un colţ, prinsă cu coada ochiului de vreun soldat – care în urma investigărilor păreau să fi fost doar închipuiri sau halucinaţii. Existau de asemenea mai multe raportări ale unor sunete inexplicabile ce proveneau din zone îndepărtate care se dovedeau pustii.

Deşii încă dinainte de a se trezi în creşele-şcoli kaminoane soldaţii-clone fuseseră instruiţi să fie nemilos de pragmatici, materialişti şi complet insensibili faţă de superstiţii, unii dintre ei începuseră să suspecteze că Templul putea fi bântuit.

În vasta şi ceţoasa penumbră a Sălii celor 1 000 de Fântâni, una dintre clonele din echipa de curăţenie întrezări o siluetă deplasându-se înapoia unui stand de bambus de mlaştină hylaian.

— Stai! strigă el. Tu de colo! Nu mişca!

Silueta adumbrită dispăru în întuneric şi clona se întoarse către fraţii ei din echipă.

— Haide! Indiferent cine ar fi, nu-l putem lăsa să scape!

Clonele dispărură în pâclă. În urma lor, lângă mormanul de trupuri cu care lucrau, ceaţa şi umbrele dădură naştere la doi Maeştri Jedi.

Obi-Wan păşi peste corpurile în armuri albe şi îngenunche lângă cadavrele cu arsuri de blastere ale copiilor. Lacrimile curseră liber pe făgaşe care de când pătrunsese prima dată în Templu nu avuseseră nici o ocazie de a se usca.

— Nici cei mai fragezi n-au supravieţuit. Se pare că au făcut o baricadă aici.

Chipul lui Yoda se încreţi de tristeţe.

— Sau să fugă încercau. Urmărirea să încetinească, unii se întorceau.

Obi-Wan privi alt trup, mai în vârstă, un Jedi matur. Durerea îi smulse un icnet din piept.

— Maestre Yoda… este trollul…

Yoda privi şi încuviinţă mohorât.

— Elevii tineri, Cin Drâllig nu şi-ar fi abandonat.

Obi-Wan căzu în genunchi lângă Jedi.

— A fost instructorul meu de duel…

— Iar eu, al lui am fost, zise Yoda. Durerea ne va schilodi, dacă îi vom îngădui.

— Ştiu. Dar… una este să ştii că un prieten a murit, Maestre Yoda, şi cu totul altceva să-i găseşti corpul…

— Da.

Yoda se apropie şi cu toiagul gimer indică în umărul lui Drallig o tăietură lipsită de sânge, care-i sfârtecase adânc pieptul.

— Da, este. Asta, tu vezi? Rana aceasta nici un blaster nu poate face.

Un hău îngheţat se deschise în inima lui Obi-Wan. Îi înghiţi durerea şi suferinţa, lăsând în urmă un calm precar de pustiu.

— O sabie Jedi? şopti el.

— Problema cu emiţătorul nu am încheiat. Yoda indică cu toiagul siluetele ce înaintau spre ei, zigzagând printre copaci şi bazine: Clonele se întorc.

Obi-Wan se ridică.

— Voi afla cine a făcut asta.

— Să afli?

Yoda clătină trist din cap.

— Deja, tu ştii, zise el şi dispăru şontâcăind în penumbre.

*

Darth Vader nu lăsă în urmă nici o fiinţă vie, când ieşi din sala principală a centrului de control.

Nepăsător, relaxat, porni pe coridor, brăzdând cu vârful sabiei peretele din duroţel, încântat de sfârâitul metalului care se dezintegra, tot aşa cum savurase şi fumul cărnii extraterestre carbonizate.

Uşa sălii de conferinţe era închisă. O barieră aşa jalnică ar fi fost o insultă pentru sabie – degetele înmănuşate în negru se încleştară în pumn. Uşa se boţi şi căzu.

Lordul Sith păşi peste ea.

Sala de conferinţe avea pereţii din oţel transparent. Înapoia lor munţii de obsidian revărsau foc peste sol. Râuri de lavă îmbrăţişau aşezarea.

Rune Haako, asistent şi secretar personal al viceregelui Federaţiei Comerciale, se împiedică de un scaun, pe măsură ce se retrăgea. Căzu pe podea, tremură ca un grub într-o tigaie de prăjit şi încercă să se refugieze sub masă.

— Opreşte! strigă el. Ajunge! Ne predăm, nu-nţelegi? Nu ne poţi ucide pur şi simplu…

Lordul Sith zâmbi.

— Nu pot?

— Nu suntem înarmaţi! Ne predăm! Te rog… te rog, eşti un Jedi!

— Aţi luptat în războiul pentru a-i distruge pe Jedi.

Vader se opri deasupra neimoidianului tremurând, îi surâse, apoi împlântă în el o jumătate de metru de plasmă.

— Felicitări pentru victorie.

Lordul Sith păşi peste cadavrul lui Haako, spre locul unde Wat Tambor zgâria zadarnic peretele din oţel transparent cu mănuşile lui de armură. Conducătorul lui Techno Union

se întoarse, auzindu-i apropierea, şi se ghemui, ridicând braţele pentru a-şi proteja vizorul de flăcările din ochii dragonului.

— Te rog, îţi dau orice. Orice doreşti!

Lama fulgeră de două ori – braţele lui Tambor căzură pe podea, urmate de capul său.

— Mulţumesc.

Darth Vader se întoarse către ultimul lider supravieţuitor al Confederaţiei Sistemelor Independente.

Nute Gunray, viceregele Federaţiei Comerciale, stătea tremurând într-o nişă, cu lacrimi tivite de sânge prelingându-se pe obrajii lui împestriţaţi cu verde.

— Războiul... scânci el. Războiul s-a terminat... Lordul Sidious a promis... a promis că vom fi lăsaţi de capul nostru...

— Transmisiunea era neclară. (Lama se ridică). A promis că veţi fi lăsaţi fără capul vostru.

În principalul centru de holocomunicaţii al Templului Jedi, sus în vârful turnului central, Obi-Wan folosi Forţa pentru a pătrunde adânc în carcasa mecanismului emiţătorului de rechemare, modificând delicat calibrarea impulsului şi comutând semnalul din veniţi acasă în fugiţi şi ascundeţi-vă. Deoarece fusese întreprinsă fără nici o intervenţie vizibilă, tehnicienii urmau să aibă nevoie de destul timp pentru a detecta recalibrarea şi mai mult încă pentru a o reseta. Asta era tot ce putea face pentru orice Jedi supravieţuitori: un avertisment, ca să le ofere şansa să lupte.

Obi-Wan trecu de la emiţătorul de rechemare la scanările de securitate internă. Trebuia să afle exact împotriva a ce îi avertiza.

— Asta nu face, zise Yoda. Să plecăm trebuie, înainte ca descoperiţi să fim.

— Trebuie să văd, rosti Obi-Wan încrâncenat. Aşa cum am zis şi jos: a şti este una, dar a vedea este alta.

— Vederea numai durere îţi va provoca.

— Atunci durerea este ceea ce am câştigat. Nu mă voi ascunde de ea.

Tastă un cod care apelă o holoimagine a Sălii celor 1 000 de Fântâni.

— Nu mă tem.

Ochii lui Yoda se îngustară, devenind fante verde-aurii.

— Ar trebui.

Cu chip împietrit, Obi-Wan îi privi pe copiii care alergau în sală, refugiindu-se de o furtună de focuri blaster – îi privi pe Cin Drallig şi doi padawani adolescenţi – să fi fost acela Whie, băiatul pe care Yoda îl adusese de pe Vjun? – intrând cu spatele în scenă, cu lamele rotindu-se, lovind cu salve deviate trupele-clone care avansau.

Văzu cum o sabie de lumină apăru în imagine, retezând mai întâi un padawan, apoi pe celălalt. Văzu pasul energic al unei siluete cu mantie, care spintecă umărul lui Drallig, după aceea se retrase când bătrânul troll căzu şi muri, lăsând restul clonelor să-i facă bucăţi pe copii.

Expresia lui Obi-Wan nu se modifică nici măcar o dată.

Se deschise către ceea ce avea să vadă – era pregătit şi concentrat, avea încredere în Forţă, totuşi…

După care bărbatul cu mantie se întoarse pentru a se adresa unei siluete cu glugă dinapoia lui şi el era…

El era…

Privind, Obi-Wan îşi dori să fi avut puterea de a-şi smulge ochii din cap.

Dar şi orb, ar fi văzut asta pe vecie.

Şi-ar fi văzut prietenul, elevul, fratele, întorcându-se şi îngenunchind în faţa unui Lord Sith în mantie şi glugă neagră.

Capul îi răsună de un răcnet silenţios.

— Trădătorii au fost distruşi, Lord Sidious, iar Arhivele sunt preluate. Vechile noastre holocronuri se află din nou în mâinile Sithilor.

— Bun… bun… împreună vom stăpâni toate secretele Forţei. (Lordul Sith torcea ca un rancor mulţumit). Te-ai

descurcat bine, ucenicul meu. Îţi simţi puterea crescând?

— Da, Maestre.

— Lord Vader, talentele tale sunt mai presus de ale oricărui Sith dinaintea ta. Du-te, fiule. Du-te şi adu pace în Imperiul nostru.

Bâjbâind inert, Obi-Wan reuşi cumva să dezactiveze holoscanerul. Se rezemă de consolă, însă braţele nu-l susţinură – se îndoiră şi el căzu pe podea.

Se ghemui lângă consolă, orbit de durere.

Yoda era la fel de compătimitor ca rădăcina unui arbore wroshyr.

— Avertizat, ai fost.

— Ar fi trebuit să-i las să mă împuşte... murmură Obi-Wan.

— Poftim?

— Nu. Era deja prea târziu... era deja prea târziu pe Geonosis. Zabrakul de pe Naboo... ar fi trebuit să mor acolo... înainte ca măcar să-l fi adus aici...

— Imediat, termină! Yoda îl înghionti în coaste cu toiagul îndeajuns de puternic pentru a-l face să se îndrepte: Un Jedi să prăbuşească, nimeni nu poate. Mai presus chiar de Lord Sidious aceasta este. Calea aceasta, Skywalker a ales.

Obi-Wan plecă fruntea.

— Şi mă tem că s-ar putea să cunosc de ce a făcut-o.

— De ce? De ce nu contează. De ce nu există. Doar un Lord Sith şi ucenicul lui există. Doi Sithi. (Yoda se apropie de el). Şi doi Jedi.

Obi-Wan încuviinţă, dar tot nu putea să privească în ochii bătrânului Maestru.

— Eu mă voi ocupa de Palpatine.

— Îndeajuns de puternic pentru lupta cu Lord Sidious niciodată nu vei fi. Dureros vei muri.

— Nu mă sili să-l ucid pe Anakin. El este ca fratele meu, Maestre.

— Băiatul instruit de tine nu mai există. De partea întunecată a fost deformat. Înghiţit de Darth Vader. Din

suferinţa aceasta să-l scoţi, trebuie. Vizita la noul nostru împărat, misiunea mea va fi.

Acum Obi-Wan îl privi deschis.

— Palpatine s-a luptat cu Mace, Agen, Kit şi Saesee – patru dintre cei mai mari spadasini pe care i-a avut vreodată Ordinul nostru. S-a luptat singur. Nici chiar noi doi, acţionând împreună, n-am avea nici o şansă.

— Adevărat, zise Yoda. Dar acţionând separat, o şansă am putea crea…

CLAR-OBSCUR

C-3P0 identifică vehiculul ce andoca la verandă ca fiind un speeder intergalactic model DE0052 – pentru a evita orice riscuri, lăsă activată cortina de securitate.

În clipele acestea tulburi, siguranţa era mai presus de politeţe, chiar şi pentru el.

Un bărbat uman în mantie cu glugă coborî din DE0052 şi se apropie de vălul de energie. C-3PO avansă pentru a-l întâmpina.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

Umanul îşi duse mâinile la glugă – în loc s-o ridice complet, o îndoi spre spate doar atât cât C-3PO să poată zări relaţia distinctivă dintre ochi, nas, gură şi barbă.

— Maestre Kenobi!

Droidul primise cu mult timp în urmă instrucţiuni detaliate şi destul de specifice privitoare la procedura în cazul apariţiei neaşteptate a unor Jedi care se fereau să fie recunoscuţi.

Dezactivă imediat cortina de securitate şi-i făcu semn:

— Intraţi, repede. Puteţi fi văzut.

Când C-3PO îl conduse în camera de zi, Maestrul Kenobi întrebă:

— Anakin a fost pe-aici?

— Da, răspunse şovăielnic C-3PO. A sosit la puţin timp

după ce el şi armata au salvat Republica de Rebeliunea Jedi…

Se întrerupse când observă că Maestrul Kenobi păru brusc gata să-l demonteze bolţ cu bolţ. Poate că n-ar fi trebuit să se grăbească în a-l lăsa pe Jedi înăuntru.

Oare nu fusese scos în afara legii?

— Eu… ă-ă-ă… ar trebui, se bâlbâi droidul retrăgându-se. Să mă duc s-o chem pe doamna senator, nu? S-a întins în pat… după Marea Convocare de azi-dimineaţă nu s-a simţit prea bine şi de aceea…

Doamna senator apăru în capul scării curbe, încheind cordonul unui halat moale peste cămaşa de noapte şi C-3PO decise că cel mai bun mod de acţiune ar fi fost să se retragă discret.

Dar nu prea departe— dacă Maestrul Kenobi ar fi recurs la vreun gest necugetat, C-3PO trebuia să-i poată alerta imediat pe căpitanul Typho şi personalul de securitate.

În tot cazul, doamna senator Amidala nu părea înclinată să-l trateze pe Maestrul Kenobi ca pe un proscris periculos…

Ba dimpotrivă: îi căzuse în braţe şi glasul îi era pe de-a întregul sugrumat de emoţie, exprimând un nivel de bucurie oarecum necuvenit la descoperirea în viaţă a Maestrului Jedi.

Urmă o discuţie pe care C-3PO n-o înţelese complet – erau informaţii politice care-i depăşeau complet programarea, fiind legate de Maestrul Anakin şi de căderea Republicii, indiferent ce anume ar fi însemnat asta, şi despre ceva numit Lord Sith, despre Cancelarul Palpatine şi partea întunecată a Forţei şi, realmente, el nu putea pune lucrurile cap la cap. Singurele părţi pe care le înţelese clar erau cele legate de scoaterea în afara legii a Ordinului Jedi şi distrugerea sa aproape completă (ştirea respectivă circulase de dimineaţă prin toată Calea Lipartiană) şi revelaţia nu pe de-a întregul neaşteptată a faptului că Maestrul Kenobi venise aici în căutarea Maestrului Anakin.

La urma urmelor, ei erau parteneri (deşii, în ciuda atâtor ani petrecuţi împreună, comportamentul recent al Maestrului Anakin dovedea clar, în mod trist, că nu reuşise să ia nimic din maniera încântătoare a Maestrului Kenobi).

— Când l-ai văzut ultima dată? Ştii unde este?

Fotoreceptorii lui C-3PO înregistrară îmbujorarea Amidalei, când plecă ochii şi răspunse:

— Nu.

Cei trei ani de când administra menajul unui politician de carieră îl opriră pe C-3PO din a se întoarce şi a-i reaminti doamnei senator că Maestrul Anakin îi spusese chiar ieri că pleca spre Mustafar— el ştia foarte bine că memoria Amidalei dădea greş numai atunci când ea decidea că aşa trebuia să se întâmple.

— Padme, trebuie să mă ajuţi, zise Maestrul Kenobi. Anakin trebuie găsit. Trebuie oprit!

— Cum poţi spune asta? Amidala se desprinse de el şi se întoarse cu spatele, încrucişându-şi braţele peste curba pântecului: Tocmai a câştigat războiul!

— Războiul n-a fost purtat nici o clipă de Republică împotriva separatiştilor, ci de Palpatine împotriva Ordinului Jedi. Restul a fost doar o farsă.

— A fost îndeajuns de real pentru cei care au murit!

— Da. (Fu acum rândul Maestrului Kenobi să plece ochii). Inclusiv copiii din Templu.

— Poftim?

— Au fost asasinaţi, Padme. I-am văzut.

O prinse de umeri şi o răsuci cu faţa la el.

— Au fost asasinaţi de Anakin.

— Este o minciună…

Îl împinse îndărăt cu atâta putere, încât C-3PO fu cât pe-aici să declanşeze alarma de securitate, dar Maestrul Kenobi se mulţumi să o privească cu o expresie care în fişierele interne de recunoaştere ale droidului corespundea sentimentelor de tristeţe şi milă.

— El n-ar putea niciodată… n-ar putea niciodată… nu

Anakin al meu...

Glasul Maestrului Kenobi se auzi încet şi moale:

— Trebuie să-l găsesc.

Replica ei fu şi mai slabă – senzorul auditiv al lui C-3PO abia o înregistră.

— Ai decis să-l omori.

— A devenit o ameninţare foarte mare, rosti grav Maestrul Kenobi.

În clipa aceea, starea medicală a Amidalei păru s-o copleşească finalmente – genunchii i se îndoiră şi Maestrul Kenobi fu silit s-o prindă şi s-o ajute să se aşeze pe canapea. Se părea că Maestrul Kenobi cunoştea mai multe decât C-3PO despre fiziologia umană – deşii fotoreceptorii săi nu fuseseră opaci la schimbările ce aveau loc în conturul doamnei senator, droidul nu avea habar ce puteau însemna.

Oricum, Maestrul Kenobi păru să priceapă imediat situaţia. O instală confortabil pe canapea şi rămase încruntându-se spre ea.

— Anakin este tatăl, nu-i aşa?

Amidala îşi feri privirea. Ochii îi erau din nou umezi.

— Îmi pare foarte rău, Padme, şopti Maestrul Jedi. Dacă lucrurile ar fi putut sta altfel...

— Pleacă, Obi-Wan. Nu te voi ajuta. Nu pot. (Îşi întoarse chipul de la el). Nu te voi ajuta să-l ucizi.

— Îmi pare foarte rău, zise încă o dată Maestrul Kenobi apoi plecă.

C-3PO reveni încetişor în camera de zi, intenţionând să se intereseze de sănătatea doamnei senator, însă înainte să fi putut accesa o frază îndeajuns de delicată pentru a deschide discuţia, Amidala vorbi încet:

— C-3PO, ştii ce este acesta?

Ridică spre el pandantivul care atârna de şnurul de piele jerba pe care-l purta mereu la gât.

— Bineînţeles, stăpână, replică droidul, derutat totuşi încântat ca întotdeauna să poată fi util. Este un fragment

de japor. Tinerii de pe Tatooine cioplesc în japor rune tribale, pentru a face amulete – superstiţioşii consideră că îţi aduc noroc şi te apără de rele, iar alţii cred că sunt potente în dragoste. Trebuie să spun, stăpână, că sunt destul de surprins că tu ai uitat, deoarece văd că l-ai purtat pe acesta de când ţi-a fost dăruit, cu mulţi ani în urmă de Maestrul An...

— N-am uitat ce este, C-3PO, vorbi ea ca din depărtare. Mulţumesc, îmi... reaminteam de băiatul care mi l-a dăruit.

— Stăpână?

Dacă nu uitase, de ce-l mai întrebase? înainte să fi putut formula o întrebare destul de politicoasă, Amidala rosti:

— Contactează-l pe căpitanul Typho. Anunţă-l să-mi pregătească schiful.

— Pleci undeva, stăpână?

— Plecăm, rosti ea. Mergem pe Mustafar.

*

Din umbrele de sub rampa de asolizare a schifului lustruit ca oglinda, Obi-Wan Kenobi îl urmări pe căpitanul Typho străduindu-se s-o convingă să renunţe.

— Doamnă senator, protestă şeful securităţii nabooene, îngăduiţi-mi cel puţin să vin cu dumneavoastră...

— Mulţumesc, căpitane, dar nu este nevoie, rosti Padme distant. Războiul s-a încheiat şi... aceasta este o chestiune personală. Încă ceva, căpitane. Trebuie să rămână personală, înţelegi? Nu ştii nimic despre plecarea mea – nici unde mă duc, nici când se aşteaptă să mă întorc.

— Cum doriţi, doamnă senator, încuviinţă fără chef Typho făcând o plecăciune. Trebuie să vă spun totuşi că nu sunt deloc de acord cu această decizie.

— Nu voi păţi nimic, căpitane. La urma urmelor, o să-l am pe C-3PO să aibă grijă de mine.

Obi-Wan îl putu auzi limpede pe droid murmurând:

— Vai de mine...

După ce Typho sui în cele din urmă în speederul său şi decolă, Padme şi droidul se îmbarcară în schif. Femeia nu pierdu nici o clipă— elevatoarele repulsor ale schifului porniră înainte ca rampa de asolizare să fi fost măcar retrasă.

Obi-Wan fu nevoit să sară după ea.

Se propulsă înăuntru exact înainte ca trapa să se autoetanşeze şi strălucitoarea navă spaţială să ţâşnească spre cer.

*

Darth Vader stătea pe puntea de comandă a centrului de control de pe Mustafar, cu mâna de duroţel încleştată pe mâna organică înapoia lui şi privea în sus prin peretele videcran din oţel transparent către galaxia pe care avea s-o conducă într-o bună zi.

Nu băga în seamă cadavrele aflate de jur împrejurul picioarelor sale.

Într-adevăr, îşi putea simţi puterea crescând. Avea deja măsura rangului său de „Maestru” – la scurt timp după ce Palpatine urma să-i împărtăşească secretul descoperirii lui Darth Plagueis, relaţia lor avea să cunoască o… transformare bruscă.

O transformare fatală.

Totul decurgea potrivit planului.

Şi totuşi…

Nu-şi putea alunga o senzaţie stranie… un fel de supurare rece şi slinoasă care i se ridica prin venele picioarelor şi-i răspândea tentacule lipicioase prin măruntaie…

Aproape ca şi cum el ar fi fost încă temător…

Ea va muri, să ştii, şopti dragonul.

Se scutură, strâmbându-se. Imposibil. El era Darth Vader. Teama nu avea nici o putere asupra lui. El îşi distrusese teama.

Toate lucrurile pier.

Şi totuşi era de parcă atunci când strivise dragonul sub cizmă, acesta îşi înfipsese colţii veninoşi în călcâiul său.

Iar acum otrava îl îngheţa până în oase.

Până şi stelele se sting.

Se scutură din nou şi porni spre consola de holocomunicaţii. Avea să vorbească cu Maestrul său.

Palpatine îl ajutase întotdeauna să ţintuiască dragonul la pământ.

*

Un comunicator piui.

Yoda deschise ochii în beznă.

— Da, Maestre Kenobi.

— Asolizăm. Eşti pe poziţie?

— Da.

O clipă de tăcere.

— Maestre Yoda… dacă nu ne mai revedem niciodată…

— Obi-Wan, la după, nu te gândi. Întotdeauna acum, chiar şi eternitatea va fi.

Altă clipă de tăcere.

Mai lungă.

— Forţa să fie cu tine.

— Este. Şi Forţa să fie cu tine, tinere Obi-Wan.

Transmisia se încheie.

Yoda se ridică.

Un gest deschise grătarul canalului de aerisire în care el aşteptase meditând şi dezvălui imensul puţ conic al Marii Săli de Convocări a Senatului Galactic. Uneori era numită Arena Senatului.

Azi porecla aceea avea să fie mai cu seamă adecvată.

Yoda îşi puse în mişcare sângele sub pielea verde a trupului.

Acum era momentul său.

Nouă sute de ani de studii şi instruire, de predare şi

meditaţie erau focalizate, rafinate şi cuantificate în acest moment. Unicul scop al vastei sale existenţe fusese de a-l pregăti să pătrundă în inima nopţii şi să-şi aducă lumina împotriva întunericului.

Îşi aranjă sabia la centură.

Îşi netezi mantia pe umeri.

Cu respect, cu recunoştinţă, fără teamă şi fără mânie, Yoda porni la război.

*

Un fulger argintiu din exterior îi atrase atenţia lui Darth Vader, ca şi cum o oglindă elegant curbată virase prin fum şi cenuşă, reflectând strălucirea lavei alb-incandescent. Continuând să stea într-un genunchi, putea privi prin holoimaginea Maestrului său, în timp ce raporta.

De acum nu se mai temea – era prea preocupat ca să simuleze respectul.

— Liderii separatişti nu mai există, Maestre.

— Atunci s-a terminat. (Imaginea oferi parodierea translucidă a unui zâmbet). Ai readus pacea şi justiţia în galaxie, Lord Vader.

— Aceasta este unica mea ambiţie, Maestre.

Holoimaginea îşi lăsă capul pe un umăr şi zâmbetul i se contorsionă fără tranziţie într-o grimasă.

— Lord Vader… percep o perturbare în Forţă. Este posibil să te afli în pericol.

El privi fulgerul oglinzii de afară – cunoştea nava aceea. Poate în pericolul de a fi sărutat până la moarte…

— Cum pot să fiu în pericol, Maestre?

— Nu pot spune. Dar ameninţarea este reală – ai grijă.

Ai grijă, ai grijă, gândi el cu dispreţ mintal. Altceva mai bun nu ştii? Aşa ceva puteam auzi şi de la Obi-Wan…

— Da, Maestre. Mulţumesc.

Imaginea dispăru.

El se ridică şi dispreţul îi era pe buze şi în ochi.

— Tu eşti cel care ar trebui să aibă grijă, „Maestre”. Eu sunt o perturbare în Forţă.

Afară, schiful aerodinamic asoliză pe platformă. El petrecu o clipă, reasamblându-şi chipul lui Anakin Skywalker: îi îngădui iubirii lui Anakin Skywalker să curgă prin el, îngădui surâsului fericit al lui Anakin Skywalker să-i apară pe buze, îngădui energiei tinereşti a lui Anakin Skywalker să aducă un pas voios în mersul său, pe când se îndreptă spre intrare peste cadavre şi bucăţi retezate de corpuri.

Avea s-o întâlnească afară şi s-o ţină afară. Avea senzaţia că ea ar fi dezaprobat modul în care… redecorase… centrul de control…

Şi la urma urmelor, se gândi, strângând din umeri, gusturile nu se discută…

Cabinetul Cancelarului Suprem al Republicii cuprindea partea inferioară a Arenei Senatului – era doar cu puţin mai mult decât o zonă circulară pentru pregătire, o încăpere verde în care oaspeţii Cancelarului puteau fi primiţi înainte de a intra pe Podiumul Senatului – estrada circulară, cu imensa ei coloană hidraulică, care adăpostea comenzile ce coordonau deplasările lojilor plutitoare ale delegaţiilor senatoriale şi care se ridica în focarul sălii de deasupra.

Deasupra podiumului acela, holoimaginea uriaşă a unui Sith îngenuncheat se plecă înaintea unei umbre care stătea dedesubt. Gărzi în uniforme roşii flancau umbra – un sicofant chagrian se făcuse mic în apropiere.

— Dar ameninţarea este reală – ai grijă.

— Da, Maestre. Mulţumesc.

Holoimaginea se topi şi acolo unde îngenunchease transluciditatea imensă se dezvăluia acum altă prezenţă, una materială, mică şi bătrână, înveşmântată în mantie şi rezemându-se într-un toiag de lemn. Aspectul său material era însă o iluzie – adevărul putea fi văzut doar în Forţă.

În Forţă, el era un izvor de lumină.

— Noul tău discipol îl compătimesc. Atât de târziu ucenic,

atât de repede fără un Maestru.

— Oh, Maestrul Yoda, ce surpriză încântătoare! Bine ai venit! (Vocea umbrei vibra de anticipaţie). îngăduie-mi să fiu primul care-ţi urează sărbători fericite de Ziua Imperiului!

— Pentru tine, fericite nu vor fi. Nici pentru ucigaşul căruia Vader îi spui.

— Ah... Umbra se apropie de lumină. Deci aceea era ameninţarea pe care am perceput-o. Cine este, dacă pot întreba? Pe cine ai trimis să-l ucidă?

— Suficientă cunoaşterea distrugătorului tău este.

— Hai, zău aşa, Maestre Yoda. Doar n-o fi Kenobi, nu? Te rog, spune-mi că-i Kenobi... Lord Vader este atât de încântat să-i ucidă pe oamenii care ţin la el...

Înapoia umbrei, la câţiva metri depărtare, Mas Amedda – sicofantul chagrian care era Preşedintele Senatului – auzi o şoaptă în vocea lui Palpatine. Fugi.

Îl ascultă.

Nici lumina, nici umbra nu aruncară vreo privire către plecarea lui.

— Atât de uşor de ucis, Obi-Wan nu este.

— Aparent, nici tu nu eşti, dar situaţia asta este pe punctul să se schimbe.

Umbra făcu alt pas, apoi încă unul.

O sabie Jedi apăru, verde ca lumina soarelui într-o pădure.

— Testarea aceea, azi va fi.

— Până şi o câtime din partea întunecată înseamnă mai multă putere decât poate concepe aroganţa ta Jedi. Trăind în lumină, n-ai întrevăzut niciodată adâncul întunericului.

Umbra desfăcu braţele şi mânecile i se transformară în aripi negre.

— Până acum.

Fulgere ţâşniră din mâinile întinse şi bătălia începu.

*

Padme se împletici, coborând rampa de asolizare în braţele lui Anakin.

Ochii îi erau înroşiţi şi amorţiţi – o dată ajunsă la bordul navei, controlul emoţional i se sfărâmase în cele din urmă şi suspinase pe tot drumul până aici, plângând de teama neabătută care-i sfâşia mintea, aşa încât buzele îi erau tumefiate şi tremura din tot corpul, dar era atât de recunoscătoare, atât de incredibil de recunoscătoare, încât reîncepu să plângă: recunoscătoare că el era în viaţă, recunoscătoare că el venise cu paşi mari peste platforma de asolizare pentru a o întâmpina, că era tot puternic şi chipeş, că braţele lui o cuprindeau tot cu căldură şi că buzele îi erau moi pe părul ei.

— Anakin, Anakin al meu... Se înfioră la pieptul lui: Am fost atât de speriată...

— Ş-Ş-Ş-Ş – Ş-Ş-Ş-Ş. Gata, gata.

Îi mângâie părul până ce tremurul începu să i se domolească, apoi îi prinse bărbia în palmă şi-i ridică blând faţa pentru a-l putea privi în ochi.

— Nu mai trebuie niciodată să-ţi faci griji pentru mine. N-ai înţeles? Nimeni nu-mi poate face vreun rău. Nimeni nu ne va mai face niciodată vreun rău, nici unuia dintre noi.

— Nu era asta, iubirea mea, era... oh, Anakin, a spus nişte lucruri atât de îngrozitoare despre tine!

El îi zâmbi de sus.

— Despre mine? Cine ar dori să spună lucruri rele despre mine? chicoti: Cine ar îndrăzni?

— Obi-Wan, răspunse Padme şi-şi şterse lacrimile de pe obraji. A zis... mi-a spus că te-ai întors spre partea întunecată, că ai ucis Jedi... chiar şi copii...

Simplul fapt că spusese cuvintele acelea o făcea să se simtă mai bine – acum tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se odihnească în braţele lui, în timp ce el o ţinea strâns şi-i promitea că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, şi femeia începu o jumătate de surâs îndreptată către ochii lui...

Dar în loc de lumina iubirii din privirea sa, văzu doar reflexiile lavei.

El nu spuse „Nu m-aş putea întoarce niciodată spre partea întunecată”.

El nu spuse „Să ucid copii? Eu? Asta-i chiar o nebunie”.

El spuse:

— Obi-Wan trăieşte!

Glasul i coborâse o octavă şi devenise mai rece decât fiorii ce se întindeau dinspre baza şirei spinării Padmei.

— D-da... el... el zicea că te caută...

— I-ai spus unde sunt?

— Nu, Anakin! Vrea să te omoare. Nu i-am spus nimic... n-aş fi făcut-o!

— Păcat.

— Anakin, ce...

— Este un trădător, Padme. Este un duşman al statului. Trebuie să moară.

— Încetează, zise ea. Nu mai vorbi aşa... mă sperii!

— Nu tu eşti cea care trebuie să se sperie.

— Este de parcă... de parcă... Lacrimile o podidiră din nou: Nici măcar nu mai ştiu cine eşti...

— Sunt bărbatul care te iubeşte, vorbi el însă o făcu printre dinţii încleştaţi. Sunt bărbatul care ar face orice ca să te protejeze. Tot ce am făcut a fost pentru tine.

— Anakin...

Oroarea îi strangulă vocea la nivelul unei şoapte: micuţă, fragilă şi copilăros de tânără.

— ... ce ai făcut?

Şi se rugă ca el să nu-i răspundă.

— Am adus pacea în Republică.

— Republica este moartă, murmură Padme. Tu ai ucis-o. Tu şi Palpatine.

— Trebuia să moară.

Lacrimi noi ţâşniră, dar nu contau – ea nu avea să aibă niciodată suficiente lacrimi pentru aşa ceva.

— Anakin, nu putem pur şi simplu... pleacă! Te rog!

Haide să plecăm, împreună. Azi. Acum! Înainte ca tu… înainte să se întâmple ceva…

— Nu se va întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Lasă-l pe Palpatine să se autointituleze împărat. N-are decât. El poate face munca de salahor, oprimarea brutală şi murdară care va fi necesară pentru a uni galaxia pe vecie… pentru a o uni împotriva lui. Se va transforma în cea mai detestată fiinţă din istorie. Iar când va sosi momentul cuvenit, îl vom răsturna…

— Anakin, termină…

— Nu pricepi? Vom fi eroi. Toată galaxia ne va iubi şi noi vom conduce. Împreună.

— Te rog, termină… Anakin, te rog, termină, nu mai rezist…

El n-o asculta. N-o privea. Privea peste umărul ei.

Mulţumire sălbatică îi ardea în ochi şi chipul lui nu mai era uman.

— Tu…

Dindărătul ei se auzi glasul calm, precis, cu accent coruscant:

— Padme, îndepărtează-te de el.

— Obi-Wan? (Se răsuci şi-l zări pe rampa de asolizare, nemişcat şi trist). Nu!

— Tu, mârâi o voce care ar fi trebuit să fie a iubirii ei. Tu l-ai adus aici…

Padme se întoarse şi acum el o privea pe ea.

Ochii îi erau plini de flăcări.

— Anakin?

— Padme, îndepărtează-te. (În vocea lui Obi-Wan exista o urgenţă care se apropia de teamă mai mult decât auzise vreodată Padme din partea lui). El nu este cel care crezi. Îţi va face rău.

Buzele lui Anakin se traseră în lături, dezvelindu-i dinţii.

— Ţi-aş mulţumi pentru asta, dacă ar fi fost un cadou de iubire.

Tremurând şi clătinând din cap, ea începu să se retragă.

— Nu, Anakin... nu...

— Palpatine avea dreptate. Uneori cei mai apropiaţi sunt cei care nu pot vedea. Te-am iubit prea mult, Padme.

Strânse mâna în pumn şi femeia nu mai putu să respire.

— Te-am iubit prea mult ca să te văd! Ca să văd ce eşti!

Un văl roşiatic pogorî peste lume. Padme îşi ridică degetele răşchirate la gât, însă acolo nu exista nimic care să poată fi atins de mâinile ei.

— Dă-i drumul, Anakin.

Răspunsul lui fu mârâitul unui prădător peste trupul victimei sale.

— N-o s-o iei de la mine!

Padme ar fi dorit să ţipe, să implore, să urle „Nu, Anakin, iartă-mă! Iartă-mă... te iubesc...” dar beregata ei strangulată îi sufoca adevărul din minte şi vălul roşiatic lăsat peste lume fumega spre negru.

— Dă-i drumul!

— Niciodată!

Pământul îi fugi de sub tălpi, apoi un fulger alb de impact o azvârli în noapte.

*

În Arena Senatului, fulgerele ramificate dinspre mâinile unui Sith şi reflectate de gesturile unui Jedi le loviră pe Gărzile Roşii cu atâta putere, încât îşi pierdură cunoştinţa.

Apoi rămaseră numai ei doi.

Încleştarea lor transcendea personalul – când izbucniră alte fulgere, nu Palpatine îl ardea pe Yoda cu ura lui, ci Lordul tuturor Sithilor îl pârjolea pe Maestrul tuturor cavalerilor Jedi, transformându-l într-un maldăr fumegător de veşminte şi carne verzuie.

O mie de ani de Sithi ascunşi exultară în victoria lor.

— Vremea voastră s-a terminat. Sithii conduc galaxia! Acum şi de-a pururi!

La rândul său, întregul Ordin Jedi fu cel care erupse din

morman, făcând din propriul lui trup o armă care-l doborî pe Sith la pământ.

— La sfârşit conducerea voastră a ajuns şi nu îndeajuns de scurtă a fost.

Apăru o lamă de culoarea vieţii.

Din umbra unei aripi negre, o armă micuţă – un ultim secret, o rezervă tăinuită, un vicleşug micuţ demonstrând esenţa abilităţii Sith – lunecă într-o mână veştejită şi scuipă propria-i lamă de culoarea flăcării.

Când tăişurile acelea se întâlniră, nu era doar Yoda împotriva lui Palpatine, nu doar milenii de Sithi împotriva mulţimii de Jedi – aceasta era expresia conflictului fundamental al Universului în sine.

Lumină împotriva întunericului.

Învingătorul ia totul.

*

Obi-Wan îngenunche lângă trupul inconştient al Padmei, care zăcea inert şi contorsionat în amurgul fumegos. Îi căută pulsul. Era slab şi neregulat.

— Anakin... Anakin, ce ai făcut!

În Forţă, Anakin ardea ca o torţă cu fuziune.

— Tu ai întors-o împotriva mea.

Obi-Wan îl privi pe acela care-i fusese cel mai bun prieten din viaţă.

— Tu însuţi ai făcut-o, rosti el cu tristeţe.

— O să-ţi ofer o şansă, Obi-Wan. În amintirea trecutului. Pleacă.

— Dacă aş putea...

— Pleacă din calea mea. Retrage-te. Dedică-te meditaţiei. Asta-i ceea ce-ţi place, nu-i aşa? Nu mai trebuie să lupţi pentru pace. Pacea este aici. Imperiul meu este pacea.

— Imperiul tău! Nu va avea pace niciodată. A fost întemeiat pe trădare şi sânge nevinovat.

— Nu mă sili să te ucid, Obi-Wan. Dacă nu eşti cu mine, eşti împotriva mea.

— Numai Sithii recurg la valori absolute, Anakin. Adevărul nu este niciodată alb şi negru.

Se ridică şi desfăcu mâinile goale.

— Îngăduie-mi s-o duc pe Padme la un centru medical. Este rănită, Anakin. Are nevoie de îngrijire medicală.

— Ea rămâne aici.

— Anakin...

— Tu n-o vei duce nicăieri. Nici să n-o atingi. Este a mea, înţelegi? Totul este vina ta – tu ai împins-o să mă trădeze!

— Anakin...

În mâna lui Anakin înmuguri o bară de plasmă albastră.

Obi-Wan suspină.

Îşi scoase propria sabie Jedi şi o ridică în faţă.

— Atunci voi face ceea ce trebuie.

— O să încerci, zise Anakin şi sări.

Obi-Wan îl întâlni în văzduh.

Lamele albastre se încrucişară şi vulcanul de deasupra le reverberă fulgerele cu un urlet de foc.

*

Prudent, C-3PO scoase capul pe lângă marginea trapei schifului.

Deşii subrutinele sale de evitare a ameninţărilor urlau realmente de atâta supraîncărcare şi tot ceea ce-şi dorea de fapt să facă era să găsească o debara drăguţă şi întunecată în care să se plieze şi să se dezactiveze până se termina totul – preferabil o debara blindată, cu o uşă care să se poată încuia pe dinăuntru sau care putea fi sudată etanş (nu era însă foarte încântat de aşa ceva) – se trezi furişându-se pe rampa de coborâre a schifului în ceea ce a fi o înfiorătoare ploaie de lavă topită şi tăciuni arzători...

Pentru orice droid cu bun simţ era cu adevărat complet ridicol să continue, totuşi o făcu, deoarece nu-i plăcuse

deloc tonul acelor conversaţii.

Absolut deloc.

Nu putea să fie perfect sigur la ce se referea neînţelegerea dintre oameni, dar un element fusese cât se poate de clar.

Este rănită, Anakin… are nevoie de îngrijire medicală…

Îşi târşâi picioarele în volburile de fum. Pietre arzătoare zăngăneau în jurul lui. Amidala nu se zărea nicăieri şi chiar dacă ar fi putut s-o găsească, nu avea habar cum ar fi putut s-o aducă înapoi în nava ei. El nu fusese proiectat pentru a transporta nimic mai greu decât o tavă cu cocteiluri – la urma urmelor, droizii încărcători erau cei destinaţi manipulării greutăţilor – totuşi prin vuietul vulcanului şi rafalele de vânt, sonoreceptorii săi detectară un firuuu-uiip piruuu familiar, pe care protocolul lui de autotraducere îl converti în NU TE TEME. N-O SĂ PĂŢEŞTI NIMIC.

— R2-D2? rosti C-3PO. R2-D2, eşti pe-aici?

Alţi câţiva paşi şi îl putu vedea pe micuţul astromec: îşi prinsese braţul manipulator în hainele Amidalei şi o trăgea peste platforma de asolizare.

— R2-D2! Opreşte-te imediat! O s-o avariezi!

Domul lui R2-D2 se roti, aducându-şi fotoreceptorul spre droidul de protocol nervos. ŞI CE SUGEREZI? fluieră el.

— Păi… of, bine. O s-o facem împreună.

*

În înfruntarea luminii cu întunericul interveni un moment de răscruce.

Nu fu cauzat de scânteierea unui fulger sau de brazda unei lame energetice, cu toate că acestea abundau – nu fu cauzat de o lovitură de picior aeriană sau de o directă de precizie chirurgicală, deşii se schimbau din belşug.

Se ivi atunci când bătălia trecu din cabinet pe uriaşul Podium al Cancelarului – atunci când elevatorul hidraulic al Podiumului îl ridică pe turnul său din duroţel la peste o sută

de metri înălţime, astfel încât deveni un punct laser de bătălie strălucind în focarul imensei pustietăţi a Arenei Senatului— atunci când Forţa şi comenzile podiumului smulseră lojile delegaţiilor, eliberându-le din andocările de pereţii curbi şi le transformară în baroase, berbeci de război, proiectile de catapultă, izbindu-se şi ciocnindu-se reciproc într-un muget asurzitor şi rostogolitor care amintea de ovaţiile Senatului pentru noul împărat al galaxiei.

Se ivi atunci când avatarul de lumină se focaliză în descendenţa Jedi – când descendenţa Jedi se distilă într-un singur Jedi.

Se ivi atunci când Yoda se trezi singur împotriva întunericului.

În tornada aceea mai iute ca viteza luminii de picioare, pumni, săbii şi maşinării zdrobindu-se, viziunea lui străpunse în cele din urmă întunericul care înnegurase Forţa.

În cele din urmă, el văzu adevărul.

Acest adevăr: că el, avatarul luminii, Maestrul Suprem al Ordinului Jedi, cel mai aprig, implacabil şi devastator de puternic duşman pe care l-a cunoscut vreodată întunericul... pur şi simplu... nu... putea.

Nu putuse niciodată. Pierduse înainte să fi început.

Pierduse înainte să se fi născut.

Sithii se schimbaseră. Sithii crescuseră, se adaptaseră, investiseră o mie de ani de studii intense în toate aspectele nu numai ale Forţei, ci şi ale cunoaşterii Jedi în sine, pregătindu-se exact pentru această zi. Sithii se reconstruiseră.

Ei se înnoiseră.

În timp ce Jedi...

Jedi petrecuseră acelaşi mileniu instruindu-se pentru a re-lupta ultimul război.

Noii Sithi nu puteau fi distruşi cu o sabie de lumină – nu puteau fi arşi de nici o torţă a Forţei. Cu cât lumina lui era mai puternică, cu atât umbra lor era mai întunecată. Cum

puteai câştiga un război împotriva întunericului, când războiul în sine devenise arma întunericului?

În clipa aceea, Yoda ştiu că înţelegerea sa adăpostea speranţa galaxiei. Dar dacă el cădea aici, speranţa aceea ar fi murit o dată cu el.

Hmmm, gândi Yoda. O problemă, aceasta este…

*

Tăiş-lângă-tăiş, ei erau identici. După mii de ore în care-şi fuseseră parteneri de antrenamente, se cunoşteau unul pe celălalt mai bine decât fraţii, mai intim decât amanţii: erau jumătăţile complementare ale unui singur luptător.

În fiecare schimb de lovituri, Obi-Wan ceda teren. Era modul lui de luptă. Şi mai ştia că a-l fi doborât pe Anakin ar fi însemnat să-şi transforme propria lui inimă în cenuşă.

Schimburile fulgerau. Salturile erau evitate prin glisări laterale sau contraatacate cu lovituri aeriene de picior – se sărea peste măturări la nivelul gleznelor şi se parau directe. Uşa centrului de control căzu în bucăţi şi ei continuară lupta printre cadavre. Console explodară în arteziene de scântei alb-incandescente când fură smulse din socluri şi propulsate prin aer. Mâini moarte zvâcneau pe trăgace şi salve de blastere sfârâiau în reţele de ricoşeuri imposibil de complexe.

Obi-Wan abia reuşi să prindă câteva şi le returnă spre Anakin cu o mişcare disperată. Orice pentru a-l distrage, orice pentru a-l încetini. Cu uşurinţă, dispreţuitor, Anakin le trimise înapoi şi salvele fulgerară între lamele lor, până ce focalizarea le păli şi particulele pachetelor de fascicule se dispersară în ceaţă radioactivă.

— Nu mă sili să te distrug, Obi-Wan. (Glasul lui Anakin devenise mai adânc ca un hău şi pustiu ca stâncile de obsidian). Nu te poţi opune puterii părţii întunecate.

— Am mai auzit asta, replică Obi-Wan printre dinţi şi pară nebuneşte, însă nu crezusem niciodată c-o voi auzi de la

tine.

Un muget al Forţei îl azvârli cu spatele într-un perete, golindu-i plămânii de aer, lăsându-l clătinându-se, pe jumătate ameţit. Anakin păşi peste cadavre şi ridică sabia, pentru a-l termina.

Lui Obi-Wan îi mai rămăsese un singur truc şi era unul care nu putea să aibă succes de două ori...

Dar era foarte bun.

La urma urmelor, în cazul lui Grievous funcţionase splendid.

Mişcă un singur deget, întinzându-se prin Forţă pentru a inversa polaritatea electrodriverelor din mâna mecanică a lui Anakin.

Degetele de duroţel se deschiseră şi sabia de lumină căzu.

Obi-Wan ridică mâna. Sabia lui Anakin se răsuci în văzduh şi-i zbură în palmă. Încrucişă ambele lame în faţa sa.

— Slăbiciunea puterii este aroganţa.

— Şovăi, observă Anakin. Slăbiciunea compasiunii...

— Nu este compasiune, zise trist Obi-Wan. Este respectul faţă de viaţă. Chiar şi faţă de viaţa ta. Este respectul faţă de omul care ai fost.

Oftă.

— Este regretul faţă de omul care ai fi putut să fii.

Anakin mugi şi se năpusti către el, folosind atât Forţa, cât şi propriul său trup pentru a-l strivi din nou de perete. Mâinile îi prinseră încheieturile lui Obi-Wan cu o putere imposibilă, desfăcându-i braţele.

— M-am săturat de reproşurile tale!

Puterea întunecată i se adăuga strânsorii.

Obi-Wan îşi simţi oasele antebraţelor îndoindu-se şi începând să se apropie de fracturile în lemn verde ce aveau să apară înaintea ruperii finale.

„Oho”, gândi el. „Oho, e rău de tot”.

*

Sfârşitul sosi surprinzător de subit.

Umbra putea simţi cât de mult îl costa pe micuţul maimuţoi verde să-i respingă fulgerele în cuşca de energie care-i cuprindea pe amândoi – creatura îşi atinsese limitele rezistenţei. Umbra îşi opri puterea pentru o clipă, suficient doar pentru a se roti prin aer şi a ateriza pe una dintre lojile delegaţiilor când zbură pe lângă el, iar creatura sări pentru a-l urma...

Cu o jumătate de secundă prea lent.

Umbra îşi dezlănţui fulgerele pe când creatura se afla în văzduh şi micuţul maimuţoi verde îi receptă puterea în plin. Şocul îl propulsă spre înapoi, izbindu-l de podium, şi căzu.

Căzu mult.

Baza Arenei se afla la o sută de metri mai jos şi era presărată de fragmente şi bucăţi răsucite şi ascuţite de metal de la lojile distruse în luptă şi când micuţul maimuţoi verde căzu, în cele din urmă, umbra victorioasă redeveni deasupra Palpatine: un bărbat foarte bătrân, foarte obosit, care gâfâia trăgându-şi răsuflarea în timp ce se rezema de balustrada lojii.

Poate că era bătrân, dar vederea îi era perfectă – examină rămăşiţele de dedesubt şi nu văzu nici un trup.

Mişcă un deget şi în Podiumul Cancelarului, la o duzină de metri depărtare, un comutator se declanşă şi sirenele alarmelor urlară prin toată clădirea enormă – alt impuls al Forţei îi duse loja într-o spirală descendentă către cabinetul de la baza turnului Podiumului. Trupele – clone îl invadaseră de acum.

— A fost Yoda, rosti el sărind din lojă. Altă tentativă de asasinare. Găsiţi-l şi ucideţi-l. Dacă va fi necesar, detonaţi clădirea.

Nu avea timp să conducă personal operaţiunile de căutare. Forţa îi vibra un avertisment prin oase: Lordul Vader era în pericol.

În pericol de moarte.

Clonele se împrăştiară. Palpatine opri un ofiţer.

— Tu! Apelează docul navetelor şi anunţă că mă-ndrept într-acolo. Nava să-mi fie pregătită de decolare.

Ofiţerul îl salută, iar Palpatine, cu o vigoare ce-l surprinse chiar şi pe el, porni să alerge.

*

Cu ajutorul Forţei, Yoda sprintă pe lângă calea de acces pentru deservire de sub Arenă mai iute decât ar fi putut alerga un om – din fugă, reteză conductele pe sub care trecea, umplând coridorul dinapoia sa cu colaci de cabluri de înaltă tensiune care se contorsionau şi scuipau fulgere. La fiecare câţiva zeci de metri, se oprea cât să decupeze un orificiu în pereţi – după ce urmăritorii treceau de cabluri, aveau să fie siliţi să-şi dividă forţele pentru a cerceta fiecare dintre posibilele ieşiri.

Ştia însă că şi-o puteau permite – erau de ordinul miilor.

Fără să încetinească, îşi scoase comunicatorul din interiorul mantiei – Forţa şopti un set de coordonate şi el le rosti în aparat.

— Nu întârziaţi, adăugă. Urmăritorii repede se apropie. Am dat greş şi ei mă vor ucide.

Centrul de Convocări al Senatului Galactic era un dom suprapus unui tambur cu diametrul de peste un kilometru – chiar şi ajutat de Forţă, Yoda gâfâia greu când ajunse la marginea sa. Tăie podeaua şi coborî în alt coridor de acces, utilizat pentru întreţinerea uriaşului sistem de iluminare care strălucea peste Piaza Republica prin panourile de oţel transparent ce placau partea inferioară a circumferinţei giganticului dom. Tăie prin puţul de lumină – strălucirea reflectată aproape că-l orbi, acoperind hăul vertiginos de sub oţelul transparent pe care stătea.

Fără ezitare, tăie şi prin acesta şi plonjă cu capul înainte în noapte.

Ţinându-se de marginile inferioare ale mantiei sale lungi, pentru a o folosi ca pe o parapantă improvizată, îngădui Forţei să-l călăuzească într-o planare liberă ce-l îndepărta de Centrul de Convocări – era prea micuţ pentru a-i declanşa defensivele automate de pe perimetru, dar speederul cu cabina deschisă spre care cădea ar fi fost doborât din cer, dacă s-ar fi abătut cu un singur metru de la traiectoria sa curbă.

Dădu drumul mantiei şi aceasta se ridică în sus, transformându-se într-un soi de ancoră de derivă, care-i îndreptă poziţia, astfel încât coborî cu picioarele înainte în locul pentru pasager de lângă Bail Organa.

În vreme ce Yoda îşi fixa centurile de siguranţă, senatorul de Alderaan întoarse speederul închiriat într-un viraj care l-ar fi impresionat şi pe Anakin Skywalker şi porni în goană către cea mai apropiată intersecţie a aglomeratelor căi aeriene ale Coruscantului.

Pleoapele lui Yoda se strânseră.

— Maestre Yoda, eşti rănit?

— Doar în mândrie, răspunse Yoda şi rostea adevărul deşii lui Bail i-ar fi fost imposibil să înţeleagă cât de adâncă era rana aceea şi cât de mult sângera. Doar în mândrie.

*

Cu strânsoarea lui Anakin pe încheieturile sale, îndoindu-i braţele aproape gata să le rupă, împingând ambele săbii în jos într-un arc lent, dar de neoprit, Obi-Wan se eliberă.

De toate.

De speranţe. De temeri. De obligaţia faţă de Jedi, de promisiunea făcută lui Qui-Gon, de propriul său eşec cu Anakin.

Şi de săbiile lor.

Surprins, Anakin schimbă instinctiv strânsoarea din Forţă, eliberându-i o încheietură pentru a se întinde spre sabia lui – în clipa aceea, Obi-Wan îşi răsuci cealaltă mână,

degajând-o, şi, în Forţă, prinse propria lui sabie, inversând-o în lungul antebraţului, astfel încât pararea rapidă a furtunoasei lovituri descendente a lui Anakin nu numai că o blocă, ci şi direcţionă ambele săbii să spintece prin peretele de care era lipit. Devie fandarea lui Anakin care urmă tot prin perete în partea opusă, călăuzind iarăşi ambele lame în sus şi peste capul său într-o baleiere circulară, pentru a putea folosi puterea următoarei lovituri a adversarului ca să se propulseze cu spatele prin perete, ieşind în exterior, în fum şi ploaia de tăciuni.

Anakin îl urmă, atacând într-una. Obi-Wan cedă din nou, retrăgându-se pe un balcon îngust, foarte sus deasupra ţărmului de nisip negru al unui lac de foc.

Mustafar zumzăia cu moarte în spatele său, la numai o secundă depărtare, undeva printre râurile de rocă topită. Obi-Wan îl lăsă pe Anakin să-l poarte într-acolo.

Decisese că era un loc în care trebuiau să ajungă împreună.

Anakin îl împinse înapoi tot mai mult, lovindu-i sabia cu o putere ce părea că se revarsă dinspre vulcanul de deasupra. Se rotea şi se învârtea, retezând aşchii de oţel ascuţite ca briciul din perete pe care le trimitea către Obi-Wan cu toată văpaia furiei sale. Spintecă o consolă de comandă de pe pasarelă şi câmpul de raze care oprea furtuna de lavă dispăru.

Focul plouă în jurul lor.

Obi-Wan se retrase până la capătul balconului – îndărătul lui se mai găsea doar o conductă energetică nu mai groasă decât braţul, care făcea legătura cu uzina de colectare principală a vechii mine de lavă, deasupra unei albii prin care se revărsa rocă topită alb-incandescent. Maestrul Jedi păşi cu spatele pe conductă fără şovăială, în echilibru perfect, în vreme ce para atac după atac.

Anakin îl urmă.

Pe frânghia de echilibristică a conductei energetice, lamele lor se mişcau chiar mai iute ca înainte, ca o

adevărată ceaţă. Loveau, spintecau, parau şi blocau. Bombe de lavă detunau pe solul de dedesubt, ridicând stropi de piatră arzătoare ce le pârjoleau mantiile. Fumul învăluia soarele planetei şi singura lumină provenea acum de la strălucirea de iad a lavei de sub ei şi de la săbiile dueliştilor. Văpăi de energie sfârâiau şi scuipau.

Aici nu se lupta Sith cu Jedi. Nu se lupta lumina cu întunericul sau binele cu răul – lupta nu avea nici o legătură cu misiuni sau filosofie, cu religie sau morală.

Se lupta Anakin cu Obi-Wan.

Personal.

Doar ei doi şi suferinţele pe care şi le aduseseră unul celuilalt.

Obi-Wan făcu o tumbă peste cap, de pe conductă pe un nod de cuplare al uzinei de colectare principală – când Anakin sări în urmărirea lui, Maestrul Jedi făcu alt salt. Se rotiră şi se în vârtejiră prin nivelurile instalaţiei, în sus pe scări şi peste platforme – se luptară pe panourile colectoare peste care se revărsau cascade de lavă şi Obi-Wan, aflat pe muchia panoului colector, ghemuindu-se sub o curbură de duroţel care împroşca picături mari de lavă, deviind rafale de Forţă şi contrând loviturile creaturii de furie care fusese prietenul lui cel mai bun, înţelese brusc un adevăr neaşteptat de profund.

Bărbatul cu care se înfrunta simboliza toate personajele pentru a căror distrugere îşi devotase el viaţa: Asasini. Trădători. Jedi prăbuşiţi. Lorzi Sith. Şi aici şi acum, în ciuda tuturor acestora…

Obi-Wan continua să-l iubească.

Yoda declarase sec: „Asemenea ataşamente din viaţa lui, Jedi să alunge trebuie, dar Obi-Wan nu-şi permisese niciodată s-o înţeleagă. El îl susţinuse pe Anakin, găsise pretexte, îl acoperise din nou şi din nou şi din nou – iar în tot acel timp ataşamentul pe care refuza până şi să-l simtă îl orbise faţă de poteca întunecată pe care mergea prietenul lui cel mai bun”.

Obi-Wan ştia că, în cele din urmă, pentru ataşament exista un singur răspuns…

Se eliberă de el.

Lacul de foc care nu mai era împiedicat de câmpul de raze mesteca malul pe care se afla uzina şi structura masivă se desprinse, făcându-i pe ambii duelişti să alunece, căutând disperaţi prize pentru mâini pe pantele de duroţel ce se înclinau şi deveneau rapid versanţi de stânci – ei atârnau de bucăţi de cabluri când suprastructura uzinei lunecă în lavă, scufundându-se lent pe măsură ce nivelurile inferioare i se topeau şi ardeau.

Anakin se împinse cu picioarele în suprastructura care se răsturna şi descrise un arc larg peste clocotul lavei. Obi-Wan făcu la fel şi-l interceptă, ţinându-se de cablu cu o mână şi cu Forţa, şi ridică mult sabia. Anakin lansă un şfichi Shien spre genunchii lui. Maestrul Jedi îşi săltă picioarele şi reteză cablul deasupra mâinii lui, iar Anakin căzu.

Buzunare de gaze bolborosiră la suprafaţa lavei, revărsând văpăi aidoma unor braţe ce se întinseră să-l primească.

Inerţia lui Anakin îl purtase însă deja înapoi către epava care se dizolva a uzinei de colectare şi Forţa îl aduse în preajma altui cablu. Obi-Wan îşi răsuci picioarele în jurul propriului său cablu, modificându-i arcul astfel încât să-l poarte în apropierea celui de care atârna Anakin, însă Lordul Sith era extrem de priceput la jocul acesta şi trecu de pe un cablu pe altul înaintea lui, folosindu-se de Forţă pentru a sui tot mai mult şi silindu-l pe Obi-Wan să procedeze în acelaşi fel – pe terenul acesta, altitudinea însemna într-adevăr totul.

Valuri simultane de Forţă îi purtară pe amândoi cu viteză de pe cabluri pe platforma înclinată a podului rulant al suprastructurii ce se răsturna. Obi-Wan abia atinse cu picioarele metalul înainte ca Anakin să se dezlănţuie asupra lui şi stătură aproape lipiţi, cu săbiile rotindu-se şi izbindu-se din toate părţile, în timp ce în jurul lor droizii de

întreţinere ai uzinei de colectare continuau să meşterească lipsiţi de raţiune la maşinăriile sortite pieirii, aşa cum aveau s-o facă până ce lava urma să se închidă peste ei, topindu-i în moleculele lor constituente şi dizolvându-i în torente.

Un vuiet chiar mai puternic decât erupţia vulcanului se auzi dinspre râul din faţă – metalul începu să scrâşnească şi să se alungească. Râul se prăbuşi într-o perdea verticală de foc care dispăru în nori clocotitori de fum şi gaze.

Întreaga uzină de colectare era purtată, inexorabil, spre o cascadă imensă de lavă.

Obi-Wan decise că nu dorea să vadă ce exista la fundul ei.

Respinse sabia lui Anakin printr-o paradă cu ambele braţe şi trimise o lovitură de picior violentă, care-i despărţi pe cei doi. Înainte ca Anakin să-şi fi putut recăpăta echilibrul, Obi-Wan porni în goană şi sări, plonjând graţios cu capul înainte de pe platforma podului rulant. Căzu nivel după nivel şi la numai câteva zeci de metri deasupra lavei însăşi, Forţa îi chemă în mână un cablu, transformându-i picajul într-o legănare ce-l purtă în sus şi departe, până la limita cablului.

Iar acolo îl eliberă.

Ca şi cum ar fi sărit dintr-un leagăn în sălile de joacă din Templu, viteza îl duse în sus, peste o suspensie catenară, care-l repezi către malul râului.

Către. Nu tocmai pe.

Dar Forţa îl călăuzise aici şi nici de data aceasta nu-l trădă: dedesubt, bâzâind la câţiva metri deasupra râului de lavă, venea o platformă repulsoare mare, veche şi lentă, care purta droizi şi echipamente spre o uzină de colectare a cărei programare nu era îndeajuns de sofisticată pentru a-şi da seama că se găsea pe cale de a fi distrusă.

Obi-Wan făcu o tumbă în văzduh şi îngădui Forţei să-l aterizeze ca o felină. O împunsătură iute ca vipera a sabiei dezactivă sistemul de ghidare a platformei şi Maestrul Jedi o putu direcţiona înapoi spre mal prin simpla deplasare a

centrului său de greutate.

Se întoarse să privească uzina de colectare care zbieră ca damnaţii dintr-un iad corellian, năruindu-se peste marginea cascadei până ce dispăru într-o distrugere invizibilă.

Obi-Wan plecă fruntea.

— Adio, prieten vechi.

Dar Forţa şopti un avertisment şi el înălţă capul la timp pentru a-l vedea pe Anakin năpustindu-se din vârtejul de fum de deasupra cascadei, cocoţat pe un minuscul droid cu elevator repulsor. Droidul era infinit mai iute decât vechea şi lenta platformă-cargo a lui Obi-Wan şi lui Anakin îi fu uşor să-l depăşească şi să-i taie retragerea către mal. Maestrul Jedi îşi deplasă centrul de greutate într-o direcţie, apoi în cealaltă, însă droidul lui Anakin era la fel de agil ca o panteră a nisipurilor – Obi-Wan nu se putea întoarce şi, din cauza apropierii de lavă, căldura era îndeajuns de intensă pentru a-i pârli părul.

— Acesta este sfârşitul pentru tine, Maestre, zise Anakin. Aş fi dorit să nu se întâmple aşa.

— Da, Anakin, şi eu doresc asta, replică Obi-Wan şi sprintă, sări şi plonjă, folosindu-şi sabia ca pe o suliţă.

Anakin se lăsă într-o parte şi devie asaltul aproape cu dispreţ, ratând să-i reteze picioarele lui Obi-Wan, când zbură pe lângă el.

Obi-Wan îşi transformă plonjonul într-o rostogolire spre înainte care-l aduse bălăbănindu-se pe muchia unei stânci joase, imediat deasupra nisipului negru şi moale al malului râului. Anakin mârâi un blestem, dându-şi seama că fusese păcălit, şi sări de pe droidul său către spinarea Maestrului Jedi…

Cu o jumătate de secundă prea târziu.

Rotirea lui Obi-Wan în paradă nu întâlni sabia lui Anakin. Întâlni genunchiul său. După aceea celălalt genunchi.

Şi în vreme ce Anakin se afla încă în văzduh, cu jumătăţile inferioare retezate ale picioarelor abia

începându-şi rostogolirea în josul stâncii, revenirea lui Obi-Wan în poziţia de gardă îi duse lama prin braţul stâng al lui Anakin deasupra cotului. Se retrase un pas şi Lordul Sith se prăbuşi.

Anakin scăpă sabia şi căută să se prindă de marginea stâncii cu mâna mecanică, totuşi strânsoarea lui era prea puternică pentru malul de lavă, care se fărâmă, iar el lunecă în jos pe nisipul negru. Picioarele retezate şi braţul retezat se rostogoliră în lava de sub el şi se făcură cenuşă în rafale bruşte de flăcări stacojii.

Aceeaşi culoare, observă distant Obi-Wan ca lama unei săbii Sith.

Anakin zgârie nisipul negru şi moale, însă strădaniile îl făcură doar să alunece şi mai departe. Nisipul însuşi era îndeajuns de încins pentru ca afundarea degetelor sale din duroţel să-i ardă mănuşa şi veşmintele începură să-i fumege.

Obi-Wan ridică de jos sabia lui Anakin. O luă şi pe a lui şi le cântări în palme. Anakin îşi bazase designul pe modelul lui Obi-Wan. Săbiile erau foarte similare.

Şi fuseseră atât de diferit utilizate.

— Obi-Wan…?

Coborî privirea. Flăcările lingeau tivul mantiei lui Anakin, iar părul lui lung se înnegrise şi începuse să se pârlească.

— Tu ai fost Alesul! S-a spus că tu-i vei distruge pe Sithi, nu că te vei alătura lor. Tu ar fi trebuit să aduci echilibru în Forţă, nu să o laşi în întuneric. Ai fost fratele meu, Anakin, zise Obi-Wan Kenobi. Te-am iubit, dar nu te-am putut salva.

Un fulger metalic trecu prin cer şi Obi-Wan percepu întunericul strângându-se în jurul lor. Cunoştea nava aceea: era a Cancelarului. Acum, bănuia, era a împăratului.

Yoda dăduse greş. Poate că murise.

Poate că-l lăsase singur pe Obi-Wan: ultimul Jedi.

Sub picioarele sale, Darth Vader izbucni în flăcări.

— Te urăsc, răcni el.

Obi-Wan îl privi. Ar fi fost un act de milă să-l ucidă.

El nu se simţea milos.

Se simţea calm şi limpede şi ştia că o coborâre pe plaja neagră l-ar fi putut costa mai mult timp decât avea la dispoziţie.

Se apropia alt Lord Sith.

În cele din urmă exista o singură opţiune. O opţiune pe care o făcuse cu mulţi ani în urmă, când absolvise încercările prin care devenise cavaler Jedi şi jurase credinţă pe vecie Ordinului. El continua să fie Obi-Wan Kenobi, continua să fie Jedi şi nu avea să ucidă o făptură lipsită de apărare.

Avea s-o lase în voia Forţei.

Se întoarse şi se îndepărtă.

După o clipă, începu să alerge.

Începu să alerge fiindcă îşi dădu seama că dacă era îndeajuns de rapid, mai exista un lucru pe care-l putea face pentru Anakin. Încă mai putea cinsti amintirea bărbatului pe care-l iubise şi amintirea Ordinului aproape dispărut pe care-l slujiseră amândoi.

Pe platforma de asolizare, C-3PO stătea pe rampa de îmbarcare, agitând disperat din braţe.

— Maestre Kenobi! Vă rog, grăbiţi-vă!

— Unde-i Padme?

— Este deja înăuntru, Maestre, dar este grav rănită. Obi-Wan alergă în sus pe rampă până la cabina schifului şi activă motoarele. Când naveta Cancelarului cobora spre platforma de asolizare, schiful aerodinamic cu blindaj ca oglinda ţâşnea către stele. Obi-Wan nu privi nici măcar o dată în urmă.

UN NOU ORDIN JEDI

Un schif nabooean reveni în spaţiul real şi fulgeră spre o clinică medicală extraterestră din centura de asteroizi Polis Massa.

Tentive IV reintră în realitate după numai câteva momente.

Iar pe Mustafar, sub tunetul roşu al unui vulcan, un Lord Sith recuperase deja din nisipul de sticlă neagră trunchiul şi capul carbonizate ale unei fiinţe care fusese cândva om, sărise deja către malul stâncos de deasupra cu o putere lipsită de efort şi răcnise la clonele lui să aducă imediat capsula medicală!

Lordul Sith lăsă cu blândeţe bărbatul fără membre pe solul mai rece de sus, îşi puse palma peste grozăvia înnegrită şi crăpată care-i fusese cândva chip şi-şi îndreptă voinţa spre el.

Trăieşte, Lord Vader. Trăieşte, ucenicul meu.

Trăieşte.

*

Sub cristalul transparent al domului de observaţie de pe ţancurile lipsite de atmosferă ale lui Polis Massa, galaxia se rotea într-o jerbă de punctuleţe dure şi reci prin vălul nopţii infinite.

Sub domul acela stătea Yoda. Nu privea stelele.

Stătu acolo mult timp.

Chiar şi după aproape nouă sute de ani, drumul spre autocunoaştere era îndeajuns de accidentat pentru a-l însângera şi umple de vânătăi.

Vorbi încet, dar nu pentru sine.

Deşii lângă el nu era nimeni, Yoda nu era singur.

— Nereuşita mea aceasta a fost. Sub aşteptările Jedi am fost.

Vorbea Forţei.

Şi Forţa îi răspunse: „Nu te învinui, bătrâne prieten”.

Aşa cum o făcuse uneori în aceşti ultimi treisprezece ani, când îi vorbea, Forţa o făcea prin glasul lui Qui-Gon Jinn.

— Prea bătrân am fost, spuse Yoda. Prea rigid. Prea arogant ca să văd că drumul vechi singurul nu este. Pe

aceşti Jedi i-am instruit să devină ca Jedi care m-au instruit pe mine, cu multe veacuri în urmă… dar Jedi aceia străvechi altor vremuri aparţineau. Galaxia s-a schimbat. Ordinul nu s-a schimbat… fiindcă eu să se schimbe nu l-am lăsat.

„Mai uşor de zis decât de făcut, prietene”.

— Un mister infinit Forţa este. Yoda înălţă capul şi-şi întoarse privirea către roata stelelor: Multe de învăţat acolo mai sunt.

„Şi tu vei avea timp să le înveţi”.

— Cunoaşterea infinită… Yoda clătină din cap: Timp infinit, ea cere.

„Cu ajutorul meu poţi învăţa să te alături Forţei, totuşi să-ţi păstrezi conştiinţa. Îi poţi alătura de-a pururi lumina ta. Poate, cu timpul, chiar şi trupul tău material”.

Yoda nu se clinti.

— Viaţă eternă…

„Ţelul suprem al Sithilor pe care ei nu-l pot atinge însă niciodată. Apare doar prin eliberarea de sine, nu prin exaltarea de sine. Apare prin compasiune, nu prin lăcomie. Iubirea este răspunsul înaintea întunericului”.

— A deveni totuna cu Forţa, totuşi influenţă a păstra… reflectă Yoda. O putere mai mare ca toate, aceasta este.

„Ea nu poate fi acordată, ci doar învăţată. O poţi învăţa, dacă doreşti”.

Încetişor, Yoda încuviinţă.

— Un foarte mare Maestru Jedi ai devenit, Qui-Gon Jinn. Un foarte mare Maestru Jedi dintotdeauna ai fost, dar prea orb am fost ca să văd.

Se ridică, îşi aduse mâinile în faţă şi înclină capul în plecăciunea Jedi de respect.

Plecăciunea elevului în prezenţa Maestrului.

— Ucenicul tău, cu recunoştinţă devin.

Intrase mult în prima lecţie, când uşa se deschise îndărătul lui. Se întoarse.

În coridorul de afară se afla Bail Organa. Arăta distrus.

— Obi-Wan te roagă să vii în sala de operaţii, vorbi senatorul de Alderaan. Este vorba despre Padme. Moare.

*

Obi-Wan stătea lângă ea, ţinându-i o palmă rece şi inertă între palmele sale.

— Nu ceda, Padme.

— Este… (Ochii ei se rostogoliră fără să vadă). Este o fată. Anakin crede că-i o fată.

— Nu ştim încă. Într-un minut… trebuie să stai cu noi.

Mai jos de câmpul operator opac ce o acoperea de la piept în jos, doi droizi chirurgicali o asistau la naştere. Un droid medical general se agita şi zăngănea printre numeroasele scanere şi echipamente.

— Dacă-i… o fată – ah, ah, ah, nu…

Obi-Wan privi implorator spre droidul medical.

— Nu poţi face ceva?

— Toate leziunile organice au fost vindecate. Droidul examină altă afişare: Prăbuşirea aceasta de sistem imunitar nu poate fi explicată.

„Nu este de natură fizică”, gândi Obi-Wan. Îi strânse mâna femeii de parcă i-ar fi putut menţine viaţa în trup prin simpla apăsare.

— Padme, trebuie să te lupţi.

— Dacă-i o fată… icni ea, numiţi-o Leia…

Un droid chirurgical apăru dinapoia câmpului operator, legănând în braţele sale capitonate un prunc micuţ, deja sterilizat şi respirând, pe chipul căruia nu se zărea nici măcar o lacrimă.

— Este un băiat, anunţă încet.

Padme întinse către el mâna liberă, tremurătoare, dar nu avu puterea să-l ia— putu doar să-i atingă fruntea cu degetele.

Surâse slab.

— Luke…

Celălalt droid apăru şi el dinapoia câmpului operator, cu alt prunc curat şi solemn de tăcut.

— ... şi o fată.

Ea însă căzuse deja înapoi pe pernă.

— Padme, ai gemeni, rosti disperat Obi-Wan. Ei au nevoie de tine... te rog, nu ceda...

— Anakin...

— Anakin... nu este aici, Padme, răspunse el deşii nu credea că femeia îl putea auzi.

— Anakin, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău... Anakin, te rog, te iubesc...

În Forţă, Obi-Wan percepu apropierea lui Yoda şi, ridicând capul, îl văzu pe bătrânul Maestru alături de Bail Organa, amândoi privind cu aceeaşi întrebare gravă în ochi prin panoul de observare al sălii de operaţie.

Singurul răspuns pe care îl avea Obi-Wan era o clătinare neajutorată din cap.

Padme întinse mâna liberă, cea cu care atinsese fruntea primului ei născut, şi apăsă ceva în palma lui Obi-Wan.

Pentru o clipă ochii i se limpeziră şi ea îl recunoscu.

— Obi-Wan... mai este... bine în el. Ştiu că mai... este...

Glasul i se stinse într-un suspin pustiit şi se lăsă moale pe pernă.

Şase scanere bâzâiră pe tonuri de alarmă diferite şi droizii medicali îl alungară din sală.

*

Stătu în coridorul de afară, privind ce-i strecurase Padme în palmă. Era un fel de pandantiv, o amuletă – semne nefamiliare cioplite într-un material organic, atârnat de un şiret de piele. În Forţă, simţea urme ale atingerii pielii Padmei.

Când Yoda şi Bail veniră după el, stătea tot acolo, privindu-l.

— Mi l-a pus în mână... – pentru a zecea oară în ziua

aceea, se pomeni luptându-se să-şi stăvilească lacrimile – ... şi nici măcar nu ştiu ce este.

— Preţios pentru ea să fi fost trebuie, vorbi încet Yoda. Îngropat cu ea, poate ar trebui.

Obi-Wan privi iarăşi simbolurile simple, copilăreşti, cioplite în el şi în Forţă percepu dinspre ele ecouri înălţătoare de iubire transcendentă şi disperarea sumbră, întunecată a chinului sufletesc insuportabil.

— Da, încuviinţă el. Da. Poate că ar fi mai bine.

*

În jurul mesei de conferinţe de la bordul lui Tantive IV, Bail Organa, Obi-Wan Kenobi şi Yoda se adunară pentru a decide soarta galaxiei.

— Pe Naboo, corpul Padmei trimite... Yoda ridică fruntea, parcă gustând un curent din Forţă: însărcinată, ea să apară trebuie. Ascunşi, în siguranţă, copiii să fie ţinuţi trebuie. Temelia noului Ordin Jedi, ei vor fi.

— Ar fi bine să-i separăm, spuse Obi-Wan. Chiar dacă Sithii îl găsesc pe unul, celălalt ar putea supravieţui. Eu pot lua băiatul, Maestre Yoda, iar tu ia fata. Îi putem ascunde departe, să-i ţinem în siguranţă... să-i instruim aşa cum Anakin ar fi trebuit să fie instruit...

— Nu.

Bătrânul Maestru coborî din nou capul, închise ochii şi-şi rezemă bărbia pe mâinile încrucişate peste măciulia toiagului său.

Obi-Wan îl privi nesigur.

— Altfel cum vor deprinde autodisciplina de care are nevoie un Jedi? Cum vor stăpâni tehnicile Forţei?

— Instruirea Jedi, singura sursă de autodisciplină nu este. Când timpul pentru învăţarea tehnicilor va sosi, Forţa vie ni-i va aduce. Până atunci, noi vom aştepta, vom privi şi vom învăţa.

— Eu pot... Bail Organa se opri şi se îmbujoră la chip:

Iertaţi-mă că vă întrerup, Maeştrilor. Cunosc puţine despre Forţă, dar ştiu câte ceva despre iubire. Regina şi cu mine... am discutat mereu referitor la adoptarea unei fetiţe. Dacă nu aveţi nici o obiecţie, aş dori s-o iau pe Leia pe Alderaan şi s-o cresc ca pe fiica noastră. Va fi iubită la noi.

Yoda şi Obi-Wan schimbară priviri. Yoda înclină din cap.

— O soartă mai fericită nici un copil să ceară n-ar putea. Cu binecuvântarea noastră şi a Forţei, Leia copilul tău să fie.

Bail se ridică, cu gesturi bruşte, de parcă pur şi simplu nu mai putea sta locului. Îmbujorarea i se preschimbase din stânjeneală în fericire pură şi necomplicată.

— Vă mulţumesc, Maeştrilor... nu ştiu ce altceva să spun. Vă mulţumesc – asta-i tot. Ce va fi cu băiatul?

— Cred că Cliegg Lars mai trăieşte încă pe Tatooine... şi fratele vitreg al lui Anakin... Owen, aşa-l cheamă, cu soţia lui, Beru, au ferma hidrofilă de lângă Mos Eisley...

— Pe cât de aproape de rude băiatul poate să fie, rosti Yoda aprobator. Dar Tatooine, ca Alderaan nu este, ci adânc în Inelul Exterior, o planetă sălbatică şi periculoasă.

— Anakin i-a supravieţuit, zise Obi-Wan, aşa încât poate să-i supravieţuiască şi Luke. Iar eu aş putea... l-aş putea duce acolo şi să am grijă de el din depărtare. Să-l protejez de cele mai rele primejdii ale planetei, până va învăţa să se apere singur.

— Ca un tată să fii, doreşti, tinere Obi-Wan.

— Mai degrabă ca un... bătrân unchi excentric, aş zice. Este un rol pe care-l pot juca foarte bine. Să-l supraveghez pe fiul lui Anakin...

Obi-Wan oftă, îngăduindu-şi finalmente o umbră a vechiului său zâmbet blând.

— Nu-mi pot imagina o cale mai bună de a-mi petrece restul vieţii.

— Stabilit atunci, este. Pe Tatooine, îl vei duce.

Bail porni spre uşă.

— Vă rog să mă scuzaţi, Maeştrilor, însă vreau s-o anunţ

pe regină... Se opri în prag şi se întoarse: Maestre Yoda, crezi că gemenii Padmei vor putea să-l învingă pe Palpatine?

— În linia Skywalker, puternic Forţa curge. Doar să sperăm putem. Până ce timpul va veni, noi vom dispărea.

Bail încuviinţă.

— Şi eu trebuie să fac la fel... cel puţin, metaforic. S-ar putea să auziţi... lucruri neplăcute... despre ce voi face în Senat. Trebuie să las impresia că susţin noul Imperiu şi pe tovarăşii mei. A fost... dorinţa Padmei şi ea a avut o abilitate politică mai mare decât va fi vreodată a mea. Vă rog să ştiţi că ceea ce voi face va fi doar un paravan pentru adevărata mea misiune. Nu vom trăda niciodată moştenirea Jedi. Nu voi preda niciodată Republica în mâinile Sithilor.

— Încredere în aceasta mereu vom avea. Acum du-te. Veşti fericite, regina ta aşteaptă.

Bail Organa se plecă şi dispăru pe coridor.

Când Obi-Wan se pregăti să-l urmeze, toiagul gimer al lui Yoda îi bară calea.

— O clipă, Maestre Kenobi. În solitudinea ta pe Tatooine, instruire pentru tine am. Eu şi noul meu Maestru.

Obi-Wan clipi neînţelegător din ochi.

— Noul tău Maestru?

— Da, zâmbi Yoda. Şi cel vechi al tău...

*

C-3PO mergea târşâit prin coridorul navei alături de R2-D2, urmându-l pe senatorul Organa, care îi moştenise pe amândoi.

— Sunt sigur că nu pot spune de ce s-a defectat, îi explica el micuţului astromec. Ştii, organicii sunt teribil de complicaţi.

În faţa lor, senatorul fu întâmpinat de un bărbat a cărui uniformă, potrivit algoritmului de identificare a

conformaţiilor al lui C-3PO, era de căpitan în Flota Regală Civilă a Alderaanului.

— Îţi dau droizii aceştia în grijă, zise senatorul. Să fie curăţaţi, lustruiţi şi dotaţi cu cele mai recente echipamente. Ei vor aparţine fiicei mele.

— Ce minunat! exclamă C-3PO. Fiica lui este copilul Maestrului Anakin şi al doamnei senator Amidala, îl informă pe R2-D2. Abia aştept să-i povestesc totul despre părinţii ei! Sunt sigur că va fi foarte mândră...

— Ah, şi încă ceva, făcu gânditor senatorul Organa. Şterge memoria droidului de protocol.

Căpitanul îl salută.

— Oh, făcu C-3PO. Vai de mine!

În Centrul de Reconstrucţie Chirurgicală de pe Coruscant, redenumit „împăratul Palpatine”, un droid chirurg Ubrikkian hipersofisticat, prototip DD-l3, se îndepărtă de proiectul la care el şi un droid medic FX-6 petrecuseră multe zile.

Făcu semn unei umbre în mantie neagră care stătea la marginea zonei puternic iluminate.

— Lordul meu, am terminat. El trăieşte.

— Bun. Bun.

Umbra se extinse în zona luminată ca şi cum lămpile de deasupra s-ar fi defectat.

Droizii se retraseră, când ajunse la marginea mesei de operaţii.

Pe masă era prins în chingi primul pacient al Centrului Rechi împal.

Unii ar fi crezut că era un hibrid droid-om înglobat într-o carcasă cu sistem biogen de culoare negru-lucios, administrată de un procesor toracic care pâlpâia palid faţă de mantia umbrei. Pentru unii, membrele sale articulate puteau să fi părut stângace, lipsite de graţie, chiar monstruoase – suprafeţele curbe, negre şi fără caracteristici ce-i slujeau drept ochi puteau părea inumane,

iar grila prognată a vocabulatorului putea sugera botul unui prădător saurian construit din armură blindată lustruită, dar pentru umbră…

Era minunat.

O superbă casetă de bijuterii, creată atât pentru a proteja, cât şi pentru a etala cea mai mare comoară a Sithului.

Terifiantă.

Fascinantă.

Perfectă.

Masa se roti lent la verticală şi umbra se aplecă spre ea.

— Lord Vader? Lord Vader, poţi să mă auzi?

*

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker, pe vecie:

Primii zori de lumină în universul tău aduc durere.

Lumina te arde. Te va arde mereu. O parte din tine va zăcea de-a pururi pe nisip negru transformat în sticlă lângă un lac de foc, în timp ce flăcările îţi rod carnea.

Te poţi auzi respirând. Răsuflarea iese greu şi aspru şi zgârie nervi deja dezgoliţi, dar n-o poţi opri. N-o poţi opri niciodată. N-o poţi nici măcar încetini.

Nici măcar nu mai ai plămâni de acum.

Mecanisme cablate în pieptul tău respiră pentru tine. Ele îţi vor pompa oxigen în fluxul sanguin pentru totdeauna.

„Lord Vader? Lord Vader, poţi să mă auzi!”

Şi nu poţi să auzi, nu aşa cum puteai cândva. Senzorii din carcasa ce-ţi întemniţează capul îşi trimit înţelesurile direct în creier.

Deschizi ochii albi de arsură – senzori optici integrează luminile şi umbrele într-un simulacru hidos al lumii din jurul tău.

Sau poate că simulacrul este perfect şi lumea este cea hidoasă.

„Padme? Eşti aici? Eşti sănătoasă?” încerci să spui, însă

altă voce vorbeşte pentru tine, din vocabulatorul care te slujeşte în locul buzelor, limbii şi laringelui ars.

— Padme? Eşti aici? Eşti sănătoasă?

Îmi pare foarte rău, Lord Vader. Mă tem că a murit. Se pare că în mânia ta, ai ucis-o.

Asta arde chiar mai fierbinte decât a ars lava.

— Nu... nu, nu-i posibil!

Ai iubit-o. O vei iubi mereu. Nu i-ai fi putut dori niciodată moartea.

Niciodată.

Dar îţi aminteşti...

Îţi aminteşti totul.

Îţi aminteşti dragonul pentru uciderea căruia l-ai adus pe Vader din inima ta. Îţi aminteşti veninul rece din sângele lui Vader. Îţi aminteşti furnalul furiei lui Vader şi ura neagră a prinderii Padmei de grumaz, pentru a-i amuţi gura mincinoasă...

Şi într-un moment orbitor, înţelegi finalmente că n-a existat nici un dragon. Că n-a existat nici un Vader. Că ai existat doar tu. Doar Anakin Skywalker.

Că toate acelea erai tu. Eşti tu.

Doar tu.

Tu ai făcut-o.

Tu ai ucis-o.

Tu ai ucis-o pentru că, în cele din urmă, când ai fi putut s-o salvezi, când ai fi putut să pleci cu ea, când ai fi putut să te gândeşti la ea, te gândeai la tine...

În acel moment orbitor înţelegi finalmente cursa părţii întunecate, cruzimea finală a Sithilor...

Fiindcă acum sinele tău este tot ce vei avea vreodată.

Şi urli şi răcneşti şi te întinzi prin Forţă pentru a strivi umbra care te-a distrus, totuşi acum eşti mai puţin decât ai fost, mai mult de jumătate eşti o maşinărie, eşti ca un pictor care a orbit, ca un compozitor care a surzit, îţi poţi reaminti unde era puterea, dar puterea pe care o poţi atinge este doar o amintire şi de aceea cu furia ta

distrugătoare nu explodezi decât droizii din jur şi echipamentele, iar masa de care erai legat se face ţăndări, însă în cele din urmă nu poţi atinge umbra.

În cele din urmă, nici măcar nu doreşti s-o faci.

În cele din urmă, umbra este tot ce ţi-a rămas.

Fiindcă umbra te înţelege, umbra te iartă, umbra te adună în ea...

Şi în inima ta de furnal, arzi în propria ta flacără.

Acesta este felul în care te simţi să fii Anakin Skywalker.

Pe vecie...

*

Noaptea cea lungă a început.

Mulţimi imense şi solemne sunt aliniate în Piaţa Palatului din Theed, capitala lui Naboo, în timp ce şase gualaari albi şi frumoşi trag un sicriu deschis, împodobit cu flori, care poartă prin Arcul de Triumf rămăşiţele unei iubite senator. Degetele ei strâng, finalmente şi pentru totdeauna, un fragment de japor, o amuletă care a fost cioplită cu mult timp în urmă de mâna unui băiat de nouă ani de pe o obscură planetă-deşert din îndepărtatul Inel Exterior...

Pe planeta-junglă Dagobah, un Maestru Jedi cercetează mlaştina nefamiliară a exilului său...

Pe puntea unui distrugător spaţial, doi Lorzi Sith stau alături de un guvernator de Sector pe nume Tarkin şi privesc scheletul tot mai mare al unei staţii de bătălie sferice de mărimea unui planetoid...

Dar chiar şi în nopţile cele mai lungi, unii visează la zori.

Pe Alderaan, prinţul consort depune un prunc fetiţă în braţele iubitoare ale reginei sale.

Şi pe Tatooine, un Maestru Jedi aduce un prunc băiat la casa lui Owen şi Beru Lars...

Apoi porneşte călare pe eopie în Pustiurile Jundiand, spre sorii care apun.

*

Întunericul este generos şi este răbdător şi învinge întotdeauna... dar în inima puterii sale se află slăbiciunea: o singură lumânare ajunge pentru a-l ţine la depărtare.

Iubirea înseamnă mai mult decât o singură lumânare.

Iubirea poate aprinde stelele.

Sfârşit.

